DC STARS #1

Face Off

İLK GÖRÜŞTE NEFRET

Çeviren: Armağan Tuna

CHELSEA CURTO

BUZUN ÜZERİNDE SAVAŞMAK KOLAYDI. PEKİ YA KALPLERİNDEKİ YANGINLA?

Emerson Hartwell profesyonel hokey dünyasına adım attığı günden beri NHL kadrosuna gireceği anın hayaliyle yaşıyordu. Zor günler geçiren DC Stars kadrosuna seçildiğinde beklediği fırsatı yakalamıştı: Ligdeki ilk kadın hokey oyuncusu olarak kendini kanıtlayacaktı.

Maverick Miller ligin en iyisiydi ama kariyeri boyunca takımı şampiyonluk yüzü görmemişti. Kaptan olarak gidişatı değiştirmeyi kafasına koyan Maverick'in son ihtiyacı olan şey, onu çileden çıkaran yeni sol kanat oyuncusuydu.

Aralarındaki gerilimin doruk noktasına ulaştığı ve kendilerini aynı yatakta buldukları o geceden sonra ikisi de bunun tekrarlanmayacak bir kaçamak olduğu konusunda hemfikirdi. Emmy hokey oyuncularıyla çıkmazdı, Maverick ise çapkınlığıyla nam salmıştı ve biriyle sevgili olmak lügatinde yoktu.

Fakat o kaçamak elbette tekrarlanmış ve maç kazandıran totemlerine dönüşmüştü. Birbirlerine bu çıkar anlaşmasının sadece o sezonluk olduğunu söyleseler de tehlikeli bir şeyin fitilini ateşlemişlerdi. Buz üstünde omuz omuza savaşan bu ikili için artık asıl mücadele maç kazanmak değil, kapalı kapılar ardında birbirlerine teslim olmamaktı.

"Yalnızca ana karakterleriyle değil, bütün takımın enerjisiyle kalbinizi fethedecek, karşı konulmaz bir spor aşkı hikâyesi."
–CULTUREFLY

YETİŞKİN OKURLAR İÇİNDİR!

ISBN: 978-625-8791-22-8
9 786258 791228
indigo
/indigokitap
/indigokitap
/indigokitap

DC STARS #1

Face Off

İLK GÖRÜŞTE NEFRET

CHELSEA CURTO

Çeviren: Armağan Tuna

İNDİGO KİTAP

FACE OFF:
İLK GÖRÜŞTE NEFRET

CHELSEA CURTO

Orijinal İsmi: Face Off

Baskı: Temmuz 2026
ISBN: 978-625-8791-22-8
Yayınevi Sertifika No: 43362

Copyright © 2024, Chelsea Curto
Bu kitabın Türkçe yayın hakları AnatoliaLit Telif Hakları Ajansı aracılığıyla İndigo Kitap Yayın Dağ. Paz. Rek. Ltd. Şti.'ne aittir.
Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz. #

Yayın Yönetmeni: Ece Yücesoy
Çeviren: Armağan Tuna
Editör: Ece Yücesoy
Son Okuma: Elif Nihan Akbaş
Kapak Tasarımı: Chloe Friedlein
Sayfa Tasarımı: B&S Ajans

Baskı *
My Matbaacılık San. ve Tic. Ltd. Şti.
Maltepe Mh. Yılanlı Ayazma Sk. No: 8/F
Zeytinburnu / İstanbul
Tel: 0 (212) 674 85 28
Sertifika No: 47939

İNDİGO YAY. DAĞ. PAZ. REK. LTD. ŞTİ.
Skyport Residence Yakuplu Mah. Hürriyet Blv. No:1
İç Kapı No: 177 Beylikdüzü / İstanbul
Tel: 0 (212) 438 17 83 • Fax: 0 (212) 438 17 84
www.indigokitap.com • info@indigokitap.com
İNDİGO YAY Bir İndigo Kitap Yayın Dağ. Paz. Rek. Ltd. Şti. markasıdır.

DC STARS #1

Face Off

İLK GÖRÜŞTE NEFRET

CHELSEA CURTO

Çeviren: Armağan Tuna

İNDİGO KİTAP

Spor romantizmi okumaktan hoşlanmakla kalmayıp aynı zamanda oynamayı da seven kızlar için.
(Bir de 1.93'lük bir NFL kaptanının dizlerinin üzerine çöküp uslu bir çocuk gibi yalvardığını görmek isteyen kızlar için;
Maverick Miller size yazıldı.)

YAZAR NOTU

Kendini bildi bileli sporcu olmuş biri olarak kadın atletlerin sonunda hak ettikleri yükselişi izlemek büyük bir zevk. On yıl önce kadın sporcular böyle büyük bir heyecanla karşılanmıyordu. Ayrıca NCAA Kadınlar Basketbol Şampiyonası'nın NCAA Erkekler Basketbol Şampiyonası'ndan daha fazla izlendiği günleri görmek gerçekten inanılmaz.

Şu an spor romantizmi dönemimdeyim ve bir hokey serisi kurgularken hikâyeye farklı bir dokunuş katmak istediğimi biliyordum.

Face Off'u ve profesyonel hokey oyuncusu olan bir kadını ilk kez hayal etmeye başladığımda PKHL (Profesyonel Kadın Hokey Ligi) henüz tam anlamıyla yoktu. Emmy için bir lig yaratmak yerine onun erkeklerle oynamasına karar verdim.

Bana güvenin.

Kadınların NHL'de oynamadığını biliyorum (Tampa Bay Lightning'le bir gösteri maçına çıkan Manon Rhéaume hariç).

Bu kitap bir kurgu. Kurgunun işe yaraması için gerçeklik sınırlarını biraz zorluyor evet ama kadınların spordaki temsili benim için oldukça önemli olduğundan yarattığım dünyadaki NHL'de bir kadın var.

Ayrıca hokeyde dokuzdan fazla oyuncu olduğunu da biliyorum. Daha kolay okunabilsin diye kitap karakterlerinin sayısını fazla tutmadım ki kafanız karışmasın. (Bir de kadro listesini ekledim, böylece kim kimdir takip edebilirsiniz!)

Son olarak *Face Off*'ta kısaca bahsedilen birkaç kişinin başka serilerimdeki karakterler olduğunu belirtmek isterim. Dallas, Maven ve June *Love Through A Lens* serisinden (bekâr baba x bakıcı, spor romantizmi). Reid de o seriden kendi kitabına kavuşacak olan karakterlerden biri. *Face Off*'u diğer serileri okumanıza gerek kalmayacak şekilde yazdım (umarım!) ama herhangi bir sorunuz olursa bana Instagram'dan mesaj atabilirsiniz (@authorchelseacurto).

İÇERİK UYARISI

Face Off bol kahkaha, tutku ve iç ısıtıcı sahnelerle dolu bir romantik komedi olsa da bazı okurların önden bilmek isteyebileceği birkaç içerikten bahsetmek isterim.

- Argo / küfürlü dil kullanımı
- Karşılıklı rızaları olan partnerler arasında birden fazla seks sahnesi (kişinin onayını verdiği hafif boğma dahil)
- Alkol kullanımı
- Hokey kavgaları (kan ve yumruklar dahil)
- Hokeye bağlı yaralanmalar (hikâye dışında)
- Bir çocuğun ailesi tarafından terk edilmesi (kısaca)
- Koruyucu aile sisteminde yaşamak (kısaca)
- Çocukluk çağı kanseri (kısaca)
- Yan karakterlerin cinsiyetçi yorumlar yapması

Her zamanki gibi kendinize iyi bakın ve kalbinizi koruyun. Eğer bu listedeki maddelerden herhangi biriyle ilgili bir sorunuz varsa mesaj kutumun size her daim açık olduğunu unutmayın. (Instagram hesabım: @authorchelseacurto)

OC STARS KADROSU

Maverick Miller – sağ kanat

Emerson Hartwell – sol kanat

Liam Sullivan – kaleci

Hudson Hayes – defans

Riley Mitchell – defans

Ethan Richardson – merkez

Grant Everett – sağ kanat

Connor McKenzie – merkez

Ryan Seymour – defans

Brody Saunders – baş antrenör

BİRİNCİ BÖLÜM
EMMY

Hayatım boyunca etrafım hep bir sürü penisle çevrili olmuştu ama burnumun dibindeki görmek istediğim en son aletti.

"Grady." Kolumu gözlerimin üstüne atıp kendimi büzüşmüş aletinden korumaya çalıştım. "Bu arkadaşlık garip bir hale gelmeden iki sezon geçirmeyi başardık ve sen tuhaf davranmak için son günümü mü seçtin? Üstelik bir de soyunma odamız gibi kutsal bir yerde?"

"Birisi baksırımı çalmış." En yakın arkadaşım ve NHL'in AA ligi ECHL'de oynayan San Diego Iguanas'ın sol kanadı olarak geçirdiğim sürede hayatta kalabilmemin başlıca sebeplerinden biri olan Grady Whitlock hiçbir zaman utangaç olmamıştı. "Öyle biri olmadığımı biliyorsun."

"Taşaklarının ağzıma bu kadar yakın olması başka bir şey söylüyor. Sanırım bu yüzden kâbuslar göreceğim."

"Bekle bir dakika." Bir dizi küfür mırıldandığını ve spor çantasının fermuarını açtığını duydum. Sonra da hışırdayan kıyafetlerin sesini. "Tamam. Şimdi bakabilirsin."

Tek gözümü açtım ve kasık yerine koyu renk bir kot pantolon görünce rahatlayarak nefesimi verdim. "Şükürler olsun. Baksırını kim çalmış?"

"Muhtemelen Andrew," diye homurdandı Grady. "O pislik geçen hafta antrenmandaki penaltı atışlarında onu yendiğimden beri bana kafayı taktı. Özür dilerim, Em."

"Seni affediyorum ama tek bir şartım var: Bir daha asla bana aletini göstermeyeceksin," dedim.

"Belki hipnozla bunu hafızandan silebiliriz."

"Ya o olacak ya da kafama bir balyoz indireceksin. Frikik verecek başkasını bulmak zorundasın, dostum. Üç saat sonra uçağım var sonra da burayı temelli arkamda bırakıyorum."

Grady kaşlarını çattı. "Sen olmadan burası çok farklı olacak, Emmy."

"Bu yıl profesyonel lige çağrılmayı hayal bile edemezdim ve aklımı kaçırmama şu kadarcık kaldı." Başparmağımla işaretparmağımı birbirine yapıştırdım. "Düşündüm de belki de aletini bana bir kez daha gösterebilirsin? Damarlı falan ama geleceği düşünmek ondan daha korkutucu. Ben? Bir NHL oyuncusu olmak? Bu insanlar *emin mi?*"

"Ah." Eliyle çenesini sıvazladı ve gülümsedi. "Konuyu dağıtıyoruz, anladım. İnsanlar bu yaşadığın şeye *hissetmek* diyor, Emmy. Duygularına kucak açmalısın. Bu seni zayıf biri yapmaz."

"Bunu biliyorum." Elimle onu geçiştirdim ama ona baktığımda göğsümün sıkıştığını hissettim. "Sadece çok ani oldu."

Bana doğru yürüdü. İyice yanıma gelip sıcak parmakları ve nasırlı avuçlarıyla yanaklarımı tuttu. "Sen zor şeylerin üstesinden gelebilirsin, Em. Geçiş süreci kolay olmayacak evet ama bu, hayatta karşına bir kez çıkacak bir fırsat."

FACE OFF: İLK GÖRÜŞTE NEFRET

Lanet olsun.

Konuşmamız böyle derin sulara dalmadan buradan çıkabilmeyi umuyordum. Grady'nin içimde böyle büyük, korkutucu duygular uyandırabilmek ve hislerimi kendime saklamama izin vermemek gibi bir yeteneği vardı ve dürüst olmak gerekirse bugün bunu kaldırabileceğimden hiç emin değildim.

Şortumdaki bir parça iplikle oynamaya başladım. Kot kumaşın o uzun, tiftik tiftik olmuş ipini çekiştirip dururken avuçlarım terliyordu. Derin bir nefes aldım.

"Bu teklifi kabul etmek delilik mi sence? Düzenimi kurduğum bir yeri bırakmak? Kös kös oturmaktan nefret ettiğimi biliyorsun ama bu durum okyanusun ortasına can yeleği olmadan atlıyormuşum gibi hissetmeme neden oluyor."

"Bunu bir sonraki adım olarak düşün. Bir rota değişikliği," dedi Grady. Soyunma odamızda mantığın sesi her zaman o olmuştu. "Bunun için çok çalıştın. Karşına böyle bir fırsat çıkması an meselesiydi."

Bana bencil diyebilirsiniz ama evet, bunun için çok çalışmıştım.

Kıçımı yırtmıştım resmen ve şimdi de NHL iştirakimiz olan DC Stars takımında oynamak için bir şansım vardı.

DC Stars, bir dönem eleme maçlarına yirmi dört yıl üst üste kalarak rekor kırıp ligin devlerinden biri haline gelmişti. Fakat şu an bir çöküş içindeydiler ve çıkış yolu bulamıyor gibilerdi.

Arka arkaya sekizinci kez mağlubiyetle kapadıkları bir sezonu geride bırakmışlardı. Stanley Kupası Şampiyonluğu'nu simgeleyen bayrak on beş yıldır bir rafa kaldırılmıştı, üstelik bu yıl da onlar için iyi başlamamıştı.

Sezonun başındaki bir sakatlık, gözde çaylak kanat oyuncularını ön çapraz bağ yırtığıyla saf dışı bırakmıştı ve o zamandan beri

boş kadroyu AHL* oyuncularıyla dönüşümlü doldurmaya çalışsalar da başarılı olamamışlardı.

Tüm bunları menajerim ve Stars'ın baş antrenörüyle yaptığım telefon konuşmasında öğrenmiştim. Yarım saatlik pohpohlama ve lise yıllarıma kadar uzanan başarılarımın listelenmesinden sonra Koç Saunders oyunumu ve azmimi beğendiğini söyleyerek bana resmî bir teklifte bulunmuştu.

Birisinin bana bunların bir şakadan ibaret olduğunu söylemesini bekleyip durmuştum. Başka bir Emerson Hartwell'i aradıklarını ve bunun devasa bir yanlış anlaşılma olduğunu... Fakat öyle bir şey olmadı.

Ve şimdi burada, valizlerim hazır ve yüreğim ağzımda, öne doğru eğilip benim için bir kardeş haline gelmiş adama sarılıyordum.

Hiçbir zaman sulu gözlünün teki olmamıştım ama Grady bana sıkıca sarıldığında burnumun direği sızlamaya ve görüşüm bulanıklaşmaya başladı. Teri üstünde kurumuş gibi kokuyordu ama umurumda değildi. Onu bir daha ne zaman göreceğimi bilmediğimden bu anın tadını çıkarmak istiyordum.

Geri çekildi ve bana korumacı moda girmek üzere olduğunu anlatan bir ifadeyle baktı. "Kuralımız neydi hatırlıyor musun?"

"Takım arkadaşlarınla düşüp kalkmak yok," dedim gülerek. "Merak etme. Geçen seferden dersimi aldım."

"Buna Maverick Miller da dahil. O, kurallara inanmıyor. Her şehirde takıldığı bir kız var ve iki haftada bir modellerle ve oyuncularla fotoğrafları çıkıp duruyor. Popüler bir reality flört programının ona başrol teklif ettiğine ama onun reddettiğine dair dedikodular bile var."

* Amerikan Hokey Ligi, Kuzey Amerika'da ikinci seviye bir profesyonel buz hokeyi ligidir. (ç.n.)

Gözlerimi devirdim. "Kariyerim boyunca onun gibi adamlarla uğraştım. Ne kadar ünlü olduğu umurumda değil. Yakınından bile geçmem."

"Güzel." Grady başımın tepesini öpüp saçlarımı karıştırdı. Eline vurarak ittirdiğimde dikkati küçük dolabıma kaydı. "Dolabını böyle boş göreceğim hiç aklıma gelmezdi. Eşyalarının hepsi nereye kayboldu? Burada eskiden on dokuz tarak ve koca bir kasabaya oksijen sağlayacak kadar bitki olurdu."

"Siktir git." Ellerimi belime koydum. "Ferni ve Freddie Ficus hakkında böyle konuşma."

"Yaprakları benim taraftaydı. İyi ki gittiler." Grady elini pantolonun cebine attı ve katlanmış bir kâğıt çıkarttı. "Bu yeni dolabın için, yer bulabilirsen tabii."

Katlanmış kâğıdı açtım ve kahkahayı bastım. İkimizin, iki sene önce Iguanalarla ilk günümden çekilmiş bir fotoğrafımızdı. Kolunu omzuma atmıştı, ben de ona yaslanmıştım. İkimiz de gülümsüyorduk, üzerimizde formalarımız vardı ve o günü dün gibi hatırlıyordum.

"Halimize bak," dedim. "Resmen bebekmişiz. Dişlerinin hepsi yerinde."

"Sen de kakülün iyi bir fikir olduğunu düşünüyordun."

"Bir daha asla." Altdudağımı ısırdım. "Stars'ın bana 'çeşitlilik' zırvalığı yüzünden teklifte bulunduğunu düşünmüyorsun, değil mi? Yani kadrolarında bir kadın oyuncu olan ilk takım olmak için?"

"Tabii ki hayır. Sana teklifte bulundular çünkü sen buzun üzerinde hem ECHL'de* *hem de* AHL'de en iyi patencisin.

* Kuzey Amerika'da üçüncü seviye bir profesyonel buz hokeyi ligidir. (ç.n.)

Çünkü üç ligdeki herhangi bir erkekle göze göz, dişe diş mücadele edebilirsin. Memelerinin olması ve spor sutyeni takman kimin umurunda?"

"Keşke herkes konuya senin gibi baksa. Buradakilerin gönlünü kazanmam ne kadar sürdü baksana, koca bir sezonumu aldı."

"Bunun sebebi huysuzun teki olman, kadın olman değil. Sen benim minik kaktüsümsün." Grady yanağımı çimdiklediğinde ona ters ters baktım. "Eğer yeni takım arkadaşların sana laf atarsa cevabını antrenmanda ver. Kıçlarını tekmele, sonra da alçakgönüllü bir edayla havanı at. Daha da canlarını sıkmak istersen ligdeki yerlerini hatırlat." Bana baktı ve bakışları yumuşadı. "Bir gün seninle ilgili film yapacaklar."

"Bu durum gitgide tuhaflaşıyor. Daha önce kimse beni yatağa atma çabası olmadan bana böyle bir sürü güzel şey söylememişti," diye takıldım.

"Evet, evet. O zaman arada sırada iltifat almayı öğrenmen gerekiyor." Dilini şaklattı. "Bana yanında kalacağın şu kadından bahset. Güvenilir biri mi?"

"Piper Mitchell onu sokan arıyı bile öldürmez. Lisedeyken arkadaştık ve o da Stars'ın medya departmanında çalışıyor."

"Ergen Em'in arkadaşları mı vardı?" diye sordu ve tekrar istemsizce güldüm. "Bunu görmek isterdim doğrusu."

Ona ortaparmağımı gösterdim ve son iki yıldır evim dediğim soyunma odasını inceledim, kalbim deli gibi atıyordu.

"Bir devrin sonu, ha?" diye sordum.

"Yeni bir devrin de başlangıcı." Grady çenesiyle kapıyı işaret etti. "Vedalardan nefret ettiğimi biliyorsun. Bitkilerini parçalayıp onları kuşlara yem etmeden önce git buradan."

"Asla yapmazsın." Ona tekrar sarıldım ve o an bir parçam onda kök saldı. "Uslu dur, Whitlock. Aletini pantolonunda tut."

"Özgüvenim bugün dibi gördü. Gerçekten o kadar kötü mü ya? Ah, Tanrım belki Sabrina cumartesi akşamı bardan sonra bu yüzden beni aramadı."

"Aletin sola yatık diye mi? Hiç sanmıyorum. Muhtemelen adı Sabrina değil de Samantha olduğundandır." Omzunu sıvazladım. "Bak sen şu haline, nasıl da çapkının teki oldun."

"Lanet olsun." Başını geriye atıp tavana baktı. "Ondan gerçekten hoşlanmıştım. Barda çok fazla ses vardı. Onu duyamıyordum. İsmini tekrarlamasını istememek benim hatam."

"Eh, her zaman bir sonraki sefer diye bir şey vardır." Yerdeki çantamı aldım. "Arkandayım."

"Hey. Sırf üşüdün, canın sıkıldı ya da Orta Atlantik'e özgü mevsimsel bir depresyona girdin diye gidip takım arkadaşlarınla yatmak yok."

"Söz veriyorum, uslu duracağım." Cebimdeki telefonum titredi ve bildirimlerimi kontrol ettim. "Gitmeliyim. Aracım gelmiş."

"Seni seviyorum, Emmy. Hayatının fırsatının tadını çıkar," dedi Grady.

"Ben de seni seviyorum, şapşal herif." Karnını dürtükledim ve uzaklaştım. "Yolun doğuya düşerse gişede adına ayrılmış bir bilet olacak."

Antrenman tesisinin lobisine açılan kapıya doğru ilerledim ve omzumun üzerinden baktım. Bu, kariyerimde atabileceğim en büyük adımdı ve Grady bana gülümsediğinde her şeyin yoluna gireceğini biliyordum.

İKİNCİ BÖLÜM
EMMY

Havaalanından Piper Mithcell'ın evine giderken beni muson yağmuru karşıladı. Lüks binanın girişine geldiğimde donuma kadar ıslanmıştım.

Asansörle hızla on birinci kata ulaştım ve bavullarımı Piper'ın kapısına doğru ite kaka götürdüm. İki kere tıklattığımda kapı açıldı.

Bir altmışlık boyu ve parlak mavi gözleriyle Piper ciğerlerimdeki havayı söküp alacak şiddetle bana sarıldı ve Reagan Uluslararası Havaalanı'na adım attığımdan beri ilk kez gülümsedim.

Büyürken çok fazla kız arkadaşım olmamıştı. Spora ilgi duymaya başlayınca erkeklerin takımlarına seçilmeyi kendime görev edinmiştim. Okuldan arta kalan bütün vaktimi spor yaparak, takvimimi antrenman yapabilmek için boşaltarak ve kendimi kanıtlamaya çalışarak geçiriyordum. Çok yorucuydu.

Bir maçta suratıma dirsek yediğimde, *Diğer* kızlar gibi değil, demişti amatör hokey takımındaki çocuklar. Burnumdan akan kanı silerken, *Bizden biri,* diye tezahürat etmişlerdi.

Gülüp geçmiştim ama içten içe diğer kızlar gibi olmak *istiyordum.*

FACE OFF: İLK GÖRÜŞTE NEFRET

İlk öpücükler, kötü geçen randevular, regl ağrıları ve seksi vekil öğretmenler hakkında konuşabileceğim biri olsun istemiştim.

Ama hayalimdeki o genç kızlık çağını yetişkinlikte yaratmak zordu. İnsanlar bana geçinilmesi zor biri olduğumu söylemekten hoşlanıyordu. İçine kapanık ve fazla eleştireldim. Ben kendimi bildim bileli böyleydim oysa. Öfkeli değil de huzursuzdum, zaten bu yüzden sürekli bir sonraki büyük fırsatı kovalayıp duruyordum. Bu yüzden sürekli bir sonraki durağımı arıyordum.

Bu da genelde tam anlamıyla gerçek bir bağ kuramadan bulunduğum yerden ayrılmak anlamına geliyor ve bu döngü devam ediyordu.

Ama Piper farklıydı.

Lise ikinci sınıftaki edebiyat dersinde partner olduğumuzda usulca hayatıma sızmış ve orada kalmıştı.

O güneşse ben fırtına bulutuydum.

Birimiz insanları memnun etmek için kendini paralarken diğerimiz bütün çabasını insanlardan tamamen kaçmaya harcıyordu.

Zıt kutuplar olarak bir şekilde arkadaşlığımızı sürdürebilmiştik.

Üniversite yıllarımızda bir süre iletişimimiz kopmuştu. Ben sporcu bursumu kaybetmemek için notlarımı yüksek tutmaya odaklanmıştım. O da radyo-televizyon gazeteciliğine odaklanıp dâhi öğrenciden teknoloji CEO'suna dönüşen ama sonunda şerefsizin teki olduğu ortaya çıkan bir adama âşık olmakla meşguldü.

Geçen sene ayrılmışlardı ve biz de sonunda haftalık FaceTime aramalarına dönen Instagram mesajları üzerinden tekrar iletişim kurmuştuk.

Ruh eşi meselesine çok da inanan biri değildim ama sanırım Piper benim ruh eşimdi.

Beni, ona en çok ihtiyacım olduğunda bulmuş ve bana sevildiğimi hissettirmişti. Bir şeyleri başarabileceğimi.

Onu arayıp Stars için oynamaya geleceğimi söylediğimde beni evine davet etmişti. Sanki arkadaşlığımızın üzerinden yıllar geçmemiş gibiydi, beni gördüğü için o kadar heyecanlıydı ki gören de takıma kabul edilenin *o* olduğunu sanırdı.

"Buradasın," dedi heyecanla.

"Buradayım ve sırılsıklam oldum. Parkelerini mahvedeceğim," dedim.

"Parkeler kimin umurunda?" Geri çekilip içeri girmemi işaret etti. "Uçuşun nasıldı? Sana etrafı gezdirip yerleşmene yardım etmeden önce duş almak ister misin? Aç mısın?"

Nefes almadan konuşuyordu ve *jet-lag* olmuş beynim onu anlamakta zorlanıyordu.

Ayaklarımın dibinde oluşmaya başlayan gölete bakıp, "Bir duş alsam olur mu?" diye sordum. "Ortada oturan adam soğanlı bir sandviç yedi ve sanırım kokusu üstüme sindi."

"Soğanlı sandviç mi?" Piper öne doğru eğilip tişörtümü kokladı. "Bu iğrenç. Soğanlı sandviçin içinde ne olur ki?"

"Ekmek ve soğan. O kadar," dedim. "Zavallı paylaşımlı yolculuk uygulaması şoförüm yol boyunca öğürüp durdu, yani kesinlikle beş yıldızlı değerlendirmemi kaybettim."

"Kalabalıkla seyahat etmenin incelikleri kalmamış. Neyse ki biz seyahatlerimizi kiraladığımız uçaklarla yapıyoruz. Birinin ayağında ayakkabı olmadan havaalanı tuvaletine girdiğini görsem kolluk kuvvetlerinden birini bulur ve o ayakkabısızın hapse girdiğinden emin olurdum." Beni kolumdan çekip koridora götürdü. "Temizlenebilmen için sana odanı göstereyim sonra da ev turuna çıkarız."

"*Vay canına*, Piper. Bana fotoğraf attın biliyorum ama burası devasaymış." Salondaki yerden tavana kadar uzanan pencerelere baktım. DC göğü bana resmen göz kırpıyordu ve etkilendiğimi söylemeliydim. "Böyle bir yer Kaliforniya'da milyonlar eder."

"Harika, değil mi?" Piper omzunun üstünden bana bakıp sırıttı. "Eh, o şerefsiz beni sekreteriyle aldatıp sonra da boşanmanın suçunu bana atmaya kalktı madem, ben de tabii ki donuna kadar alacaktım."

"Sen nasılsın peki?" diye sordum.

"İyiyim," dedi ama gülümsemesi biraz zoraki görünüyordu. "Ondan uzaklaşana kadar beni ne kadar kısıtladığının farkında bile değildim, anlarsın ya?"

Anlıyordum ve tatlı arkadaşımın da artık bunun nasıl bir şey olduğunu biliyor olmasından nefret ettim.

"Bunu yaşamak zorunda kaldığın için üzgünüm, yanında olup sana destek olamadığım için de."

"Üzülme. Tünelin öbür ucundan çıktım ve işler yolunda." O kocaman gülümsemesi geri geldi ve bir kapının önünde durdu. "Burası senin odan. Kendi banyosu da var ve senin için havlu çıkardım. Havlu ısıtıcısı bile var."

"Vay be, ne kadar da lüks bir ev." Eğilip ona tekrar sarılmadan önce kısa bir an tereddüt ettim. "Beni misafir ettiğin için teşekkür ederim."

"Bana teşekkür etmene gerek yok. Bu eğlenceli olacak. Acele etme. Salonda olacağım, hazır olduğunda gelirsin."

Elini sallayıp saçlarını savurduktan sonra koridorda salına salına uzaklaşırken *Goodbye Earl*'e* bir hayli benzettiğim bir şarkı mırıldanıyordu.

---

* The Chicks'in 1999 yılında çıkarttığı, kara mizah kullanılan bir cinayet balladıdır. (ç.n.)

Otuz dakika sonra kanepede Piper'ın yanına oturdum ve bana uzattığı birayı aldım. Kutlama edasıyla şişelerimizi tokuşturduk ve rahatlayarak kanepeye yayıldık.

"Burada olduğuna inanamıyorum, Em. Hem buradasın hem de Stars'la bir sözleşme imzalıyorsun."

"Bu anlaşma işini kaç kişi biliyor? Haber yayıldı mı?"

"Hayır. Ben de medya ekibine hakkında araştırma yapabilmeleri için istatistiklerinin olduğu dosya iletildiğinden öğrendim. Ama içimde kısa sürede basına duyurulacağına dair bir his var. Her zaman biri birine söyler ve kulaktan kulağa yayılır, sonra da bir bakmışsın haber ESPN'de çarşaf çarşaf yayınlanmış. Tabii Maverick biliyor, bu yüzden haber basına sızarsa suçu onun üstüne atabiliriz."

Maverick Miller.

Öne çıkan pozisyonlarını izlemiştim ve onun harika bir hokey oyuncusu olduğunu biliyordum.

NHL'de Yılın Çaylağı ödülünü kazanmıştı. Arka arkaya beş sezon Birinci Takım All Star seçilmişti. Kısa süre önce Ted Lindsay Ödülü'nü kazanmış, NHL Oyuncular Birliği üyelerinin oylarıyla ligin en üstün oyuncusu ilan edilmişti.

Size Stanley Kupası kazandıracağını bildiğinizden seçmelerde ilk onu almak için varınızı yoğunuzu ortaya koyduğunuz, on yılda bir denk gelecek efsanevi bir sporcu olabilirdi ama sosyal medyası resmen *bana bakın* diye bağıran gönderilerle doluydu.

Buraya gelirken uçakta onu derinlemesine incelemiştim ve bunu yaptığıma bin pişmandım.

Gece kulüplerinin VIP bölümlerinde, boynunda aşırı gösterişli gümüş bir zincirle poz verdiği kareler vardı. Diğerlerinde de

FACE OFF: İLK GÖRÜŞTE NEFRET

DC Titanları'nın futbol maçında locada keyif çatıyor ve DC Dolphins beyzbol takımının maçında ilk atışı yapıyordu.

Servetini sergilemesine ve kazandıklarını böyle uluorta göstermesine bir itirazım yoktu ama o, ligin altın çocuğuydu. Sekiz bin dolarlık takımlarla dergi sayfalarını süsleyen, her şeyin altın tepside sunulduğu adamdı.

Sezon dışında halka açık bir spor salonunu kullanmak istediği için koca binayı iki saatliğine kapattıklarına dair bir dedikodu duymuştum.

Eminim daha önce kimse ona hayır dememişti.

Öyle insanlarla oynamak zordu. Egoları devreye giriyordu, *biz* yerine *ben* mantalitesiyle davranmaları soyunma odasındaki ortamı gerginleştiriyordu.

Bunu bizzat yaşamıştım ve bir kez daha böyle bir ortamın parçası olmak istemiyordum. Stars böyle işleyen bir takımsa burada bir haftadan fazla dayanamazdım.

"Miller," dedim ve merakımı bir yudum biranın arkasına sakladım. "Bu haftanın ilerleyen günlerinde sabaha planlanmış bir paten antrenmanımız var ve oraya buzun dışında nasıl biri olduğu hakkında daha fazla şey bilerek gitmek istiyorum. Arkadaşım onun tam bir hovarda olduğunu söyledi. Doğru mu bu?"

Piper'ın yanakları kızardı. "Bizzat bildiğimi söyleyemem ama deplasmandayken takımın belirlediği izin saatlerinden sonra odasına gizlice birilerini almasıyla nam salmış. Kadınlar da dünden razı tabii."

"Bu onun pisliğin teki olduğunu gösteriyor, değil mi? Önceliklerinin ne olduğunu çözememiş biri."

"Hiç de bile. Maverick yavru bir köpek gibidir. Enerjisi hiç bitmez ve sürekli oradan oraya zıplar. Herkes onu seviyor ve hayır

kurumları için yaptıkları da takdire şayan. Kaptanlık konusunda da çok iyi ayrıca. Bu yüzden hâlâ burada, bunca başarısızlığa rağmen takımdakilere inanıyor ve DC'yi seviyor."

İlginç.

Bu adamın elini taşın altına sokup hayır işleri yaptığını gözümde canlandırabildiğimi söyleyemezdim ama ilerisi için bunu kulağıma küpe ettim.

"Stars neden bu kadar çok maç kaybetti? Miller takıma geldiğinden beri kazandıkları bir sezon olmadı. Bu kadar iyi bir oyuncunun bütün organizasyonun kaderini değiştirmesi gerekir."

"Ben sadece birkaç senedir buradayım, bu yüzden bütün meseleye hâkim değilim ama koçunun toksik olduğuna dair dedikodular duydum. Kulağa ilk birkaç sezon potansiyeline tam anlamıyla ulaşamamış gibi geliyor. Üçüncü periyodun kritik anlarında onu yedek kulübesinde tutarlarmış, o da sinirlenirmiş. Bir de bizimle geçirdiği ilk iki sezonda ceza kulübesinde en fazla zaman geçiren oyuncu da oydu."

"Öfkeli mi yani?"

"Öyle bir şey değil, o bir sineği bile incitmez. Çok sadıktır, takım arkadaşlarının suistimal edilmesini izlemekten hoşlanmıyor sadece. Koç Saunders geldiğinde takımdaki bütün dinamik değişti. Koç bir öncekine göre anlaşması çok daha kolay biri ve oyuncularına bu güvenli alanı otoriter kimliğinden bir şey kaybetmeden sağlıyor. Takımdakiler uzun zaman boyunca beceremeyecekleri söylendikten sonra nihayet başarılı olmak için gereken nitelikleri taşıdıklarına inanmaya başladılar," diye açıkladı Piper.

"Bir de sakatlıklar oldu tabii," diye eklediğimde başını sallayarak onayladı.

"Evet. Finn Adams'ın başına gelenler çok tatsız. Sezon öncesi dönemi efsane geçiyordu, Maverick'le ikisi gerçekten iyi bir uyum yakalamıştı. Ama kazalar olur ve bu da senin hayatının fırsatını elde etmen anlamına geliyor, Emmy. Heyecanlı mısın?"

"NHL'de normal sezonda ilk kez maça çıkacak bir kadın oyuncu olmak..." Duraksadım ve başparmağımı bira şişemin ağzında gezdirdim. "Bunu anlatacak kelimem yok. Kendimle çok gurur duyuyorum ama aynı zamanda korkuyorum da. Profesyonel sporcu olmanın getirdiği baskı büyük, bir de erkeklerin domine ettiği bir sporda penisin olmadan oynamaya kalktığında o baskı daha da artıyor."

Kıkırdadı. "Tanrım. O kadar çok insanı kızdıracaksın ki. Chadler ve Joshlar kafayı yiyecekler."

"Hep bu isimdeki erkekler ama değil mi? Bana mutfağa gitmemi söyleyen ilk erkekler olmayacaklar." Dudaklarım keyifle seğirdi. "Benden bahsettiğimiz yeter. Stars'ın medya ekibinde ne zaman resmî bir pozisyonun olacak? Şu an ihtiyaç duyulan alanları doldurduğunu biliyorum."

Piper omuz silkti. "Belki önümüzdeki sezon. Emekli olmayı düşünen biri var ve sıradaki eleman da benim. Bu bir bekleme oyunu ama şu an yaptığım işten, oyuncu araştırmasından yani, memnunum. Takım iyileştirmesi falan. Herkesin kariyerinin en önemli anlarını avucumun içi gibi bilmekten. İstatistikleri ezbere sayabilmek bir partide insanları etkilemek için iyi bir yol."

"Basınla konuşmaktan nefret ediyorum ama röportajı yapacak kişi sen olursan bunu seve seve yaparım."

"Elime sonunda mikrofon aldığımda konuşacağım ilk kişi sen olacaksın. Benden kaçamazsın, Emmy Hartwell."

"Denemem bile."

Geç saatlere kadar takımdan, oyunculardan ve birbirimizi son gördüğümüzden beri hayatımızda olan bitenlerden konuştuk. Piper'la birlikteyken Grady'nin yanında hissettiğim o dinginliğin aynısını hissediyordum.

Her şey çok boğucu gelse de dünyada hâlâ bana inanan insanlar olduğunu bilmenin getirdiği güvendi bu.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM
MAVERICK

Bir şey kıçıma değiyordu.

Ki bu tuhaftı çünkü dün gece yatağa tek başıma gittiğimi sanıyordum.

Tek gözümü açtım ve yatak odama dolan güneş ışığını görünce homurdandım. Saat çok erkendi. Hava çok aydınlıktı. Ve başım da çok ağrıyordu.

"Tanrım," diye mırıldandım yastığıma doğru. "Bir daha asla içmeyeceğim. Bu saçmalık için çok yaşlıyım."

"Dün gece öyle demiyordun ama," dedi tiz bir ses arkamdan ve çığlığı bastım.

Hem de lunaparktaki korku evlerinden birindeymişim de Michael Myers* tulumu giymiş biri beni kovalıyormuş gibi bir çığlık.

Bu da ne be?

Son on iki saate dair anılarım en hafif tabiriyle pusluydu. New York'u 3-0 yendikten sonra bir gece kulübüne gittiğimizi hatırlıyordum. Disko ışıkları ve su gibi akan bedava içki. Takım

* Meşhur Halloween korku filmi serisinin ana karakteridir. (ç.n.)

arkadaşlarımla gülüşmelerim ve elektronik müziğinin ritmine uygun dans ederek vücudunu benimkine bastıran esmer bir kadın.

Başımı kaldırıp omzumun üzerinden baktım. Sarışın bir kadın bana gülümsüyordu, sabahın bu kör saati için fazlasıyla neşeli görünüyordu ve bir de boynu ısırık izleriyle kaplıydı.

"Saat kaç?" diye sordum çünkü bu kadına geceyi burada geçirmesi için bir teklifte bulunduğumu *hatırlamıyordum.*

"On." Öne doğru eğilip dilini kulağımın etrafında gezdirdi. Eliyle kıçımı avuçlayıp parmağını içeri sokmaya başladığında çarşafları da yanımda götürerek yataktan yere yuvarlandım.

"Hay sikeyim." Dirseğimi ovuşturdum. "Dominant kolum bu."

"Ne diye kaçıyorsun ki? Dün akşam oynamak istiyordun," dedi sarışın.

"Bak, her şeyi bir kez denemekten yanayım ama onu söyleyen kesinlikle ayık ben değildim. Sarhoş düşünceler sabaha çıkmaz ve her ne yaptıysak da tekrar edilmemelidir. Özellikle de kıçımı içeren fikirler."

"Ama bu hiç eğlenceli değilmiş. Yatağa geri gel," dedi.

"Şu an biraz meşgulüm."

Pahalı ipek örtülerin altında yerde yatarken dünyam hafifçe sallandı. Burası güzeldi ve sanırım böyle ölecektim: damarlarımda tekila, görüşüm bulanıklaşmış ve kıçım da iyice avuçlanmış halde.

Derin bir nefes alıp sarışına doğru baktım ve kendimi her zamanki konuşmama hazırladım.

Sorun sen değilsin, benim.

Bunu asla yürütemeyiz, ben evde doğru düzgün vakit bile geçirmiyorum.

Senin için, o an ne yapıyorsa bırakıp senin yanında olabilecek bir adamı hak ediyorsun.

Seks harikaydı ama yaşayacağımız her şey dün geceden ibaretti.

"Bak, Bailey. Seninle harika zaman geçirdim ama ben..."

"Adım Bethany," dedi ve kollarını çıplak göğsünde kavuşturdu.

Dekoltesine bakıp inledim; işte şimdi neden eve dönerken pantolonumun üstünden aletimi avuçlamasına izin verdiğimi hatırlamıştım, memeleri müs-mü-kem-mel-di.

"Doğru, özür dilerim. Bethany." Bu yaptığım en zor şeymiş gibi iç geçirdim. Bir nevi öyleydi, başım durmadan zonkluyordu ve sırf günü atlatabilmek için üç tane Advil içmem gerekecekti. "Bir saat içinde koçumla bir toplantım var ve bu akşamdan kalma halimden kurtulmam gerek."

Tam anlamıyla yalan değildi. *Akşamdan kalmaydım* ve Koç Saunders'ı görmem gerekiyordu ama aynı zamanda Bethany'den de en kısa sürede kurtulmak istiyordum.

"Sana numaramı bırakabilir miyim? Belki bir ara öğle yemeği yeriz. Ya da akşam yemeği. Ah! Önümüzdeki ay kız kardeşim evleniyor. Davetlim olarak gelebilirsin," dedi. "Nişanlısı büyük bir hokey hayranı."

"Şu anda birisiyle çıkmak istemiyorum," diye karşılık verdim yüzümü buruşturmamaya çalışarak.

Lanet olasıca bir düğün mü?

Beşinci seviye yapışkanlık bölgesine giriyorduk ve benim buradan çıkmam gerekiyordu.

"Ama..."

"Bunun tek gecelik bir şey olacağı konusunda anlaşmıştık, öyle değil mi?" Ona dik dik baktığımda somurttuğunu gördüm.

Hem de *kelimenin tam anlamıyla*, altdudağı istediğini elde edemeyen küçük bir çocuğunki gibi sarkmıştı.

"Belki fikrini değiştirebilirim diye düşünmüştüm. Bana, sana şey yaptığımda bundan ne kadar hoşlandığını söylemişt–"

"Mav?" Salonumdan bir ses gürledi ve bir kez daha homurdandım. Çok fazla yüksek ses vardı. "Neredesin? Kahvaltı getirdim."

"Gece eğlenceliydi ama senin gitme vaktin geldi..." Tereddüt ettim. Benim sorunum neydi de bu kadının adını hatırlayamıyordum? "...Becky," diye tamamladım doğru tahmin ettiğime inancım tam olarak.

"*Bethany*," diye homurdandı.

Attım ve tutmadı.

"Bethany," diye tekrarladım unutmamaya çalışıyormuşum gibi görünerek.

"Tamam. Gidiyorum."

Yerden elbisesini ve uzun topuklu ayakkabılarını alıp odamdan çırılçıplak çıktı. Salonda mırıltılar duydum sonra da dairemin kapısı küt diye kapandı.

"Ben hallettim," dedi hem takım arkadaşım hem de en iyi arkadaşlarımdan biri olan Hudson Hayes odama gelerek. "Tatlı kız. Ama artık senin hayranın değil."

"Kusura bakma, dostum. Arkamı toplamanı planlamamıştım."

Elini sarı saçlarından geçirdi. Yüzünde utangaç bir gülümseme belirdi ve omuzlarını silkti. "Arkadaşlar ne içindir?"

"Kahvaltıyla ilgili bir şey mi demiştin?" diye sordum.

"Dedim. Yolun karşısındaki yerden pankek getirdim. Uğrayıp aç mısın diye bir bakayım demiştim."

"*Siktir,*" diye homurdandım ve ayağa kalkmaya çalıştım. Ayaklarım belimdeki çarşafa dolandı ve gerisingeri yere kapaklandım. "Seni seviyorum."

Güldü ve dikkatini yastıkların yarısının olmadığı yatağa çevirdi. Şifoniyerdeki prezervatiflere ve *Bethany*'nin geride bıraktığı iç çamaşırına.

İşte bu, iyi gidiyordum.

"Gerçekten yeni bir hobi bulman gerek, Mav," dedi.

"Daha gencim, Hud. Hobiler için bolca vaktim var." Elimi uzattım. "Kalkmama yardım eder misin?"

"Yemin ederim o çarşafı düşürüp beni bir kez daha o minicik aletini görmek zorunda bırakırsan öfkeden kuduracağım."

Baksırımın üzerimde olduğundan emin olmak için başımı eğip baktım. Ters giymiş olabilirdim ama en azından giymiştim. "Minicik mi? Git de bir cetvel getir. Bu konuya hemen burada açıklık getirelim: Takımdaki en büyük adamın ben olduğumu biliyorsun."

"Cebimde cetvelle gezmiyorum. Sen geziyor musun?"

"Hayır. Sanırım taşımaya başlamam gerekecek, böylece bu konu bir daha açıldığında boyutla ilgili net bir kanıt sağlayabilirim. Çok feci yenilirdin, Hayes."

Gözlerini devirdi ve ayağa kalkmama yardım edip mutfağa doğru ilerledi. Burası daha da aydınlıktı ve dün gece perdeleri çekmediğime pişman oldum. Mutfak adasının etrafındaki bar taburelerinden birine oturdum. Hud önüme bir tabak pankek koyduğunda ağzımın suyu aktı.

"Daha sonra Seymour'a gidecek misin? Hafta sonumuzun boş olmasını kutlamak için barbekü yapıp havuz partisi verecek.

Ayrıca kız arkadaşı da brownie yapıyor," dedi Hudson yanıma otururken. Ağzının kenarından salyasının aktığına yemin edebilirdim, adam yemek yemeyi en az hokey kadar çok seviyordu. "İyi vakit geçireceğiz."

"Gelemem." Ağzıma yarım pankek tıkıştırdım ve karbonhidrat vücudumda kalan eser miktardaki alkolü de emdi götürdü. "Bugün Koç'la toplantım var. Yeni elemanla buzda antrenman yapmamı istiyor."

"Kiminle?"

"Batı Yakası'ndan bir adamla. Koç bana adamın videosunu gönderdi ama daha izleyecek vakit bulamadım. Açığımı kapamakla meşguldüm."

Takımdakiler yaz tatilini genç Stars hokey kampında koçluk yaparak geçirdiğimi biliyorlardı. Aylar sonra boş olacağım ilk hafta sonumu bol bol bira içip hamburger yiyerek geçirmeyi deli gibi istesem de sezona başlayalı iki hafta olmasına rağmen gırtlağıma kadar işe gömülmüştüm.

"Emerson Hartwell'den mi bahsediyorsun?"

Telefonuma uzanırken tuzluğu devirdim. Instagram'daki mesaj kutumu dolduran mesajları görmezden geldim ve Koç'tan gelen e-postayı açıp ismi iki kere kontrol ettim. "Evet. Hartwell. Hakkında bir şey biliyor musun?"

Hudson mırıldandı ve cevap vermeden önce kahvaltısından bir ısırık aldı. "Bence Emerson Hartwell bu sezon tam olarak ihtiyacımız olan şey. Birkaç haftadır rotasyonda kullandığımız oyunculardan daha fazla hem de."

"Gerçekten bu senenin bizim yılımız olacağını düşünmüştüm." Gözlerimi ovuşturup iç geçirdim. "Takımdakiler en sonunda

bu takımın formasını giymekten gurur duyuyorlar ve Koç da her maçta daha cesur taktiklere başvuruyor. Ama sonra Adams gidip siktiğimin Bahamalarında ön çapraz bağlarını yırttı ve eleme maçı hayallerimiz suya düştü. Çaylakların refakatçi olmadan bir yere gitmelerine izin verilmemeli. Tek bir hafta sonu için olması bile umurumda değil. Onu 7/24 izleyecek bir yetişkine ihtiyacı var."

"Moral bozmak yok, Kaptan." Hudson uzanıp omuzuma dokundu. "Bunu daha önce de yaşadık ve tekrar üstesinden gelebiliriz. Takımdaki gençler bizi yakından izleyecekler, hem de her zamankinden daha fazla ve onlara sabırlı olmanın güzel sonuçlar getireceğini göstermemiz gerek. Her şey yoluna girecek."

Stars, Hudson'ı benden sonraki yıl seçmelerde almıştı. Anında uyum sağlamıştık ve şeytanın bacağını kıramadığımız bu berbat dönemi, ne hissettiğimi anlayan biriyle çekmek rahatlatıcı olmuştu.

"Keşke kristal bir küreye bakıp geleceği görebilsen. Stres seviyemi bir hayli düşürürdü," dedim.

"Şöyle düşün: İşler daha kötü olamaz. Ligde son sırada olmadığımız herhangi bir senaryo devasa bir gelişim demek."

"Vay canına. Gerçekten de minicik bir umut kırıntısına mı tutunuyoruz?"

"Bardağın dolu tarafını görme meselesi. Takım psikoloğu bunu duysa gurur duyardı," dedi.

"En azından seninle. Ben başa çıkma yöntemlerimin ne kadar boktan olduğuyla ilgili bir nutuk daha dinlerdim."

"Çünkü başa çıkma yöntemlerin bok gibi."

"Uyuşturucu da olabilirdi, Hud. Rızaya dayalı seks kimseyi incitmiyor." Saate baktım ve iç geçirdim. "Lanet olsun. Gitmem gerek. Koç geç kaldığım için beni paralayacak."

"Önce Emerson'ın videolarını izlemeyecek misin?"

"Vaktim yok. Bir şey olmaz." Tabureden atladım ve ona başparmağımı kaldırdım. "Beslenme için teşekkürler, baba."

Güldü ve bana ortaparmağını gösterdi. "Bundan sonra tek gecelik ilişkilerine kapıya kadar sen eşlik edeceksin. Ve sana bir daha pankek falan da yok."

Arenaya gitmek için odama yürürken sırıtıyordum.

Kariyerim boyunca binlerce adamla oynamıştım ve özellikle Hud bu kadar iyimser olduktan sonra gerçekçi olmaktan nefret ediyordum ama Emerson Hartwell'in bu takımın kaderini değiştireceğini sanmıyordum.

Hem de hiç.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM
MAVERICK

Buz pistinde olmaya bayılıyordum ama güneşin tepede olduğu, gökyüzünde tek bir bulutun bile görünmediği ve havanın yirmi yedi dereceyi bulduğu bir cuma günü, sonbahar son demleriyle kapıya dayanmadan önce takım arkadaşlarımla havuz başında son bir eğlenceyi tercih ederdim.

Mercedes'imi arenanın garajına park ettim ve araba anahtarlarımı parmaklarımın etrafında çevirdim. Başım hâlâ zonkluyordu ve bu antrenmanın kısa sürmesini umuyordum. Bu adamın nasıl biri olduğunu anlamak ve Koç'u mutlu etmek için kısa bir tanışma ve pistte birkaç tur atmak yeterli olsa gerekti.

"Burada ne işin var, Mav?" dedi Bill elindeki gazeteyi katlayıp bana bakarak. Bill, yaklaşık yirmi yıldır Stars için güvenlik görevlisi olarak çalışıyordu. "Siz çocukların bugün izinli olduğunuzu sanıyordum."

"Kaptanlık görevleri işte," diye açıkladım. "Sol kanat pozisyonunu doldurabilecek mi diye bakmak için yeni birini getiriyoruz. Şimdi onunla buluşacağım."

"Bu sezonun bir dönüm noktası olmasını umuyorum." Bill başını iki yana salladı ve bu hareketinde yılların hayal kırıklığını görebildim. "Adams'a olanları duyunca üzüldüm. O çocuk ileride başarılı olacak."

"Ben de öyle umuyorum, Bill. Belki önümüzdeki sene bir şansımız olur."

"Sana saygım çok büyük," dedi. "Başka bir oyuncu olsa yıllar önce transfer edilmeyi talep ederdi ama sen burada kaldın. Sen ve Koç Saunders buradaki bakış açısını değiştiriyorsunuz ve bence yakın zamanda su üstüne çıkma şansımız var."

"Desteğiniz için teşekkürler, efendim." Tokalaşmak için elimi uzattım. "Gitsem iyi olur. Çoktan birkaç dakika geciktim bile."

Bill el sallayıp gazetesine geri dönerken ben oyunculara ayrılmış girişe doğru ilerledim. Burası taraftarların arenaya giriş yaptıkları kapıdan daha uzaktaydı, böylece fark edilmeden soyunma odasına girip çıkabiliyorduk.

Köşeyi döndüm ve olduğum yere çakıldım.

Halka açık olmayan bir alanda güvenlik kontrolünün yakınlarında oyalanan bir kadın vardı. Kollarını metal tırabzanlara dayamıştı ve başını da sanki düşüncelerinin içinde kaybolmuş gibi yukarı çevirmişti.

Onu daha önce hiç görmemiştim.

Takım arkadaşlarımdan birinin kız arkadaşı ya da daha önce yattığım kadınlardan biri değildi. Bu da onun kimse fark etmeden buraya gizlice girdiğini gösteriyordu.

Sırıttım.

Kuralları hiçe sayanları hep sevmişimdir.

Gözleri kapalıydı ve kızıl saçlarını sırtının ortasına kadar gelen yüksek bir atkuyruğuyla toplamıştı. Üzerindeki siyah pantolon

kıvrımlarını öyle sıkı sarıyordu ki hayal gücüne bir iş bırakmamıştı, vücudunun her bir kıvrımını görebiliyordum.

Lanet olsun.

Kadın inanılmaz derecede seksiydi.

Tam olarak birlikte belaya bulaşacağım tipte bir kadındı.

Ona dik dik bakıyordum ama gözlerimi ondan almak çok zordu. Avuçlarımı terleten ve kalbimi kilometrelerdir koşuyormuşum gibi attıran bir enerjisi vardı.

Bunun sebebi akşamdan kalma olmam da değildi.

Mesele *oydu.*

Dudaklarımda bir gülümseme belirdi.

"Hey," diye seslendiğimde gözleri titreşerek açılıp hızla bana döndü. Parlak yeşil gözleri parlak beni canlı canlı yiyebileceğini düşündürecek kadar tehlikeliydi. "Yardımcı olabileceğim bir şey var mı, tatlım?"

Yerdeki spor çantasını kaptı ve tüy kadar hafifmiş gibi omzuna attı. Bana doğru yürürken kalçası sağa sola sallanıyordu, boyu da yaklaşık 1.80 falan olmalıydı. Tişörtünün ucu göbek deliğine kadar yükseldi ve o anda karnındaki kasları fark ettim.

Hasiktir.

Gözlerimden kalpler çıktığına yemin edebilirdim. Atletik kadınlar benim zaafımdı ve bu kadın kesinlikle sık sık spor salonuna uğruyordu.

"Evet, aslında," dedi. "Seni arıyordum, Maverick Miller."

Sanırım şanslı günümdeydim.

Sırıttım ve ona istediğim her numarayı elde etmemi sağlayan gülümsememle baktım. "Eh, işte buradayım. Taraftarların bu tarafa geçmelerine izin verilmiyor ama bir saat kadar beklemek

senin için sorun değilse toplantımdan sonra benim evime geçebiliriz."

Tam önümde durdu ve kusursuzca şekillendirilmiş kaşlarından birini kaldırdı. Böyle bir cümlenin ardından genellikle duyduğum onaylamayı bekledim ama hiçbir şey söylemedi. Sadece bana bakmaya devam etti ve dudaklarında beni az daha dizlerimin üzerine çöktürecek bir gülümseme belirdiğinde kızardığımı hissettim.

Tanrıça elini göğsüme koydu ve ben de bir kez daha onu baştan ayağa süzdüm.

Burnunda ve yanaklarında çiller vardı. Minik takımyıldızlarına benziyorlardı, birleştirip güzel şekiller çizmek isteyeceğim yıldız kümeleri gibilerdi. Omuzları şekilliydi ve neredeyse saçlarıyla aynı renk, koyu bir ruj sürmüştü.

Tırnaklarını tişörtümün üstünde gezdirdi; hayatımda yaşadığım en acımasız işkenceydi. Boğuk bir nefes verdim, dilim damağım kurumuştu.

"Bu cümleler genelde işe yarıyor mu?" diye sordu alçak ve seksi bir sesle.

Sanırım bu kadın beni öldürecekti.

"Yüzde yüz başarı oranı var," dedim, konuşurken sesim çatallaşmıştı.

"Boynunda bir morluk varken bile mi?"

Gümüş kolyemin altındaki tenime dokunup omuz silktim. "Evet."

Parmak uçlarında yükselip dudaklarını kulağıma yaklaştırdı. Vanilya ve çiçeksi bir koku aldım. Nefesi sıcaktı ve altımda nasıl hissettireceğini düşünmeden edemedim.

"Yazık, bundan sonra sadece yüzde doksan dokuz etkili olacak. Seninle yapmak istediğim tek şey, yakışıklı çocuk, buzda kıçına tekmeyi basmak," diye fısıldadı.

Yutkundum ve kendime gelmeye çalıştım. Çok yakınımdaydı ve buna bayılmıştım. "Yakışıklı olduğumu mu düşünüyorsun?"

"Bir tek o kısmı duydun, değil mi?"

"Buzda olmak fantezilerinden biri falan mı?"

"Tanrım, hayır." Bir adım geri çekildi ama ben geri gelmesini istiyordum. "Bana asılmanı iltifat olarak mı alsam yoksa bir hareket olarak mı görsem, emin değilim."

"İltifat," dedim hemen. "Kesinlikle iltifat olarak almalısın."

Kadın kahkaha attığında kulağa, bunu beni komik bulduğu için yapmış gibi gelmedi. "Bir NHL takımının kaptanının araştırmasını yapacağını sanırdım."

Bu da ne demek şimdi?

Kadın arkasını dönüp sanki daha önce yüzlerce kez buraya gelmiş gibi arenanın içine girdi. Onun arkasından şaşkınlıkla ve reddedilmenin getirdiği o yakıcı acıyla ağzım beş karış açık bakakaldım.

Neler olduğunu anlamam birkaç dakikamı aldı. Kendime geldiğimde muhtemelen peşinden gidip neler olduğunu sormam gerektiğini fark ettim. Güvenlikten uçarcasına geçtim ve o, takımın idari ofisine doğru giderken sallanan atkuyruğunu takip ettim.

Toplantı odasına girdiğimde kadın çoktan oval masanın başına geçmişti. Sabah yediğim pankekler mideme taş gibi oturmuştu. Koç kadının tam karşısında, otuz iki diş gülümsüyordu; onu daha önce hiç bu kadar mutlu görmemiştim.

Bana bakmaya zahmet bile etmeden, "Geç kaldın, Miller," dedi. "Otur."

"Özür dilerim." Kapıya en yakın sandalyeye oturdum. "Neler oluyor?"

"Ne demek neler oluyor?" Koç Saunders kaşlarını çattı. "Neden patenlerini giymedin?"

"Patenlerim mi? Ben sadece..." Bakışlarım kızıl saçlı kadına kaydı. Beni izliyor ve sırıtmaya devam ediyordu. "Birisi bana neler olduğunu anlatabilirse harika olur."

"Şaka yapıyorsun," dedi Koç. "Sana gönderdiğim videoları izlemedin mi?"

Parmaklarımı kenetledim. "Emerson Hartwell videolarını mı? Hayır, izlemedim."

"Ona kim söyleyecek?" dedi kadın Koç'a.

"Lütfen biri söylesin," diye sızlandım ve Koç devam etmesi için kadına işaret etti.

Kadın, "Emerson Hartwell benim," dediğinde kahkahalara boğuldum.

Kendimi toplamam birkaç dakika sürdü. Karnıma kramplar girmişti ve en sonunda sakinleştiğimde yanağımdan akan bir damla yaşı sildim.

"Tabii tabii," dedim. Bir kahkaha tufanına daha kapıldım ve hâlâ sarhoş muyum acaba diye merak ettim. "Benim de Iowa'da okyanus manzaralı bir mülküm var."

"Vay canına." Kadın hiç etkilenmemiş gibi Koç'a baktı. "Takımının lideri bu adam mı?"

"Emerson Hartwell *sen misin?*" diye sordum. "Ama sen..."

Kıstığı yeşil gözlerinin ardında bir öfke kıvılcımlanmaya başlamıştı. Sanki pençeleri saldırmak için hazır bekliyordu. "Lütfen, o cümleyi bitir."

"Emerson Hartwell'in erkek olduğunu sanmıştım," dedim ve bu kesinlikle söylenecek *yanlış* şeydi. Yüzündeki aksi ifade bana o kadının beni kesinlikle çiğ çiğ yiyeceğini söylüyordu. "Ve sen... erkek *değilsin.*"

"Evine gitmek isteyen hayranlarından biri de değilim," dedi sertçe.

Yanaklarım kıpkırmızı olmuştu. Böyle utanmaktan nefret ederdim ve şu anda keşke yer yarılsa da içine girsem diye düşünüyordum.

"Bir varsayımda bulundum," dedim. "Çok da önemli bir mesele değil. Genelde bir kadın beni aradığında ya numarasını vermek ya da... eh, otel odama gelmek istediğindendir. Profesyonel hokey oyuncusu olduğu için değil."

"Aman ne hoş," dedi Emerson.

"Miller," dedi Koç ve hızla ona doğru döndüm. "Ofisime. Hemen."

Bu adam bana zıpla dese kaç metre diye sorardım. Bu yüzden hemen arkasından odadan çıktım ve koridorda onu takip etmeye başladım.

Brody Saunders'la aramızda çok fazla yaş farkı yoktu.

Otuzlu yaşlarının sonlarındaydı; hokey kariyerinin başında yaşadığı sakatlığı, sağlam bir yetenek avcılığı ve yardımcı antrenörlük performansına dönüştürmüş, birkaç sezon sonra da Stars'ta baş antrenörlük koltuğuna oturmuştu.

Birbirimize saygı duyuyorduk, aktif oyunculuk döneminde merkez pozisyonundaydı ve buzda fırtına gibi eserdi, yani bir şey söylerken boşa konuşan biri değildi.

Kadro ve taktikler hakkında bana fikirlerimi sorardı ve hep iyi anlaşırdık. Ama şu an bana öyle bir bakıyordu ki bir an için beni öldürüp bedenimi akbabaların önüne atacağını düşündüm.

"Neler oluyor, Koç?" diye sordum. Sırtımı kapıya dayayıp tek ayağımı da çerçeveye yasladım. "Kız ciddi mi yoksa hepiniz benimle taşak mı geçiyorsunuz? Gizli kamera şakalarının olduğu programlardan birinde miyiz?"

"Aklın bir karış havada, olan bu, hatta öyle uçmuşsun ki kaptanlığı elinden almalıyım. Bu hafta ne yaptın, Miller?"

"Meşguldüm," dedim ve ensemin karıncalandığını hissettim. "Pek vaktim yoktu..."

"Neden peki? Zamanını gece kulübünde geçirmek yerine bana beş dakikanı ayıramadın mı?" diye çıkıştı Koç ve omuzlarım düştü.

Karakterime yönelttiği hakareti görmezden gelmeyi seçip, "Gece kulübünde olduğumuzu biliyor muydun?" diye sordum.

"Bilmemek biraz zor, özellikle de TMZ bu kahrolasıca eyaletteki her kadınla sarmaş dolaş olduğun fotoğrafları çarşaf çarşaf yayımladıktan sonra. Bu takımın lideri sensin, Maverick ama hiç de öyleymişsin gibi davranmıyorsun. Otuz yaşında koca adam yerine sorumluluk nedir bilmeyen bir çaylak gibi davranıyorsun."

Başım utançtan öne düştü. "Özür dilerim, Koç," diye mırıldandım. "Bir daha olmayacak."

"Özür dilemen gereken kişi ben değilim. Emerson'a terbiyesizlik ettin ve zamanımızı harcıyorsun. Birbirinizi buzun üzerinde tanıyarak harcamanız gereken zamanı üstelik. Ama onun yerine ana sınıfı çocuğuymuşsunuz gibi size aracılık ediyorum."

"Ciddi misin sen?" Ona ters ters baktım. "Ondan özür falan dilemeyeceğim. İlk başta bana kaba davranan ve beni bir aptal

gibi gösteren oydu. Halbuki tek yapması gereken gelir gelmez bana kim olduğunu söylemekti."

"Kimin ne yaptığı umurumda değil. Eğer bir yetişkin gibi davranmak istemiyorsan burada dikilip bir çocuk gibi davrandığın her dakikayı maaşından keserim." Koç Saunders eliyle beni gösterdi. "Top senin sahanda, Miller."

"'Pak sopanın ucunda' deme fırsatını kaçırdın, Koç."

"Bana bak, ukalalık etme."

Dişlerimi sıktım. Bu tartışmayı kazanmamın hiçbir yolu yoktu. İnatçı herifin tekiydi. Bir kere aklına bir şey koydu mu fikrini değiştirmek imkânsızdı.

"Tamam," dedim.

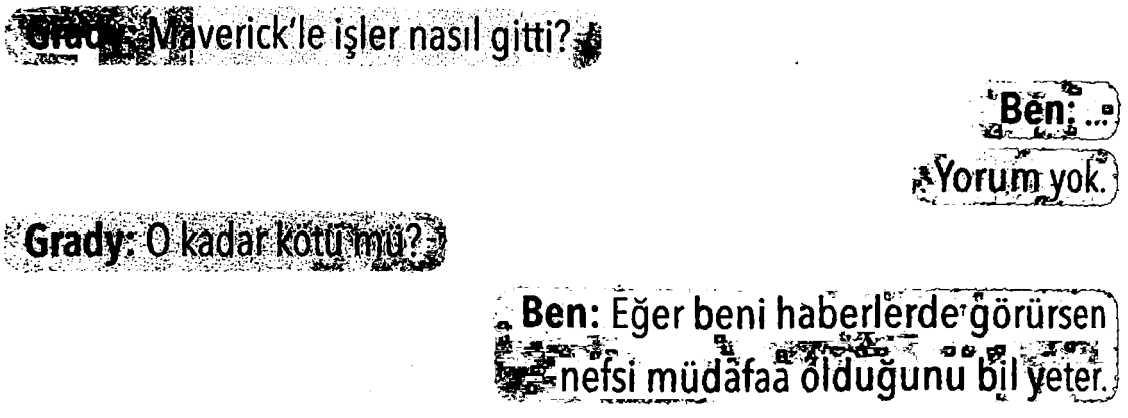
"Güzel. On dakika içinde onunla buzun üstünde olsan iyi edersin," dedi. Yanımdan geçip gitti ve beni ofisinden öfkeden kudurmuş bir halde bıraktı.

Bana o kızla buzun üzerine çıkmak zorunda olduğumu söylemişti.

Ona karşı *nazik* davranmam gerektiğini değil.

Eğer bu kız uyuzun teki gibi davranacaksa, eh, benim de elim armut toplamıyordu.

BEŞİNCİ BÖLÜM
EMMY

Saatlerce Maverick Miller'ın maç kasetlerini izlemek beni onunla yüz yüze gelmeye hazırlamamıştı.

Varlığı ortama hükmediyordu. Koyu saçları ve daha da koyu gözleri vardı. Bir doksan üç boyunda, geniş omuzlu bir adamdı. Kolları dövmelerle kaplıydı ve bacakları da uzundu. Camı bile kesebilecek kadar keskin hatlı çenesinde bir gamzesi ve yüzünden hiç eksik olmayan bir sırıtışı vardı.

Özgüvenle kasıla kasıla yürüyordu, omuzları gururla ve kibirle hep dikti; sanki ne kadar seksi olduğunu çok iyi biliyordu.

Yakışıklı olması beni kibirli oluşundan daha fazla sinirlendirmişti.

Biraz kendini beğenmiş biri olacağını biliyordum ama kim olduğum hakkında hiçbir fikri olmadan bana asılması dengemi bozmuştu.

Benimle ilgili her şeyi bilmesini beklediğim falan yoktu.

O, yarım düzine reklam anlaşması olan profesyonel bir sporcuydu. Kaptan olmanın getirdiği sorumlulukları vardı ve özel hayatıysa yüz farklı posta kodu olan yüz farklı kadına kadar uzanıyordu. Muhtemelen başka ülkelerde de kadınlar vardı, hatta belki sırf yapabildiğini göstermek için Antarktika'dan bile kendine birini bulmuş olabilirdi.

Fakat onunla tanıştığımda bana karşı biraz daha saygılı olmasını beklemiştim. Beni gözüyle yiyecek gibi bakmasından ziyade profesyonel bir tavır takınmasını. Oysa yanlış bir başlangıç yapmıştık ve bu onun suçuydu.

Toplantı odasının kapısı açıldı ve sandalyemde doğruldum. Koç Saunders içeri girip bana tereddütle gülümsedi.

"Bunun için üzgünüm, Emerson."

"Bana Emmy diyebilirsin," dedim. "Ve ben de üzgünüm. Az önce olanlarda masum olduğumu söyleyemem, bu kadar çocukça davrandığım için özür dilerim. Üzerinde bırakmak istediğim ilk izlenim kesinlikle bu değildi."

"Emmy, otoparkta birine arabanla çarpabilirsin ve ben yine de seni takımıma almanın bir yolunu bulurum." Gülümsemesi yumuşadı. "Burada olduğun için mutluyum."

"Ben de. Bana bu fırsatı verdiğin için çok teşekkür ederim. En uygun adayı bulabilmek için bir sürü oyuncuyla görüştüğünü biliyorum. Stars forması giymenin benim için anlamı çok büyük."

"Seni buraya zorunluluktan ya da listemdeki bir kutuya çentik atmam gerektiğinden falan getirmediğimi bilmeni istiyorum," dedi Koç Saunders. Sesinde az önce olmayan bir sertlik vardı ve en başından beri tam olarak bahsettiği şeyi varsaydığım için kendimi berbat hissettim. "Takımımızda en iyi hokey oyuncularını görmek istiyoruz ve buna sen de dahilsin. Bütün takımla buza çıkmadan önce Maverick'le bire bir antrenmanın senin için daha iyi olacağını düşündüm ama şu an bundan o kadar da emin değilim."

Patenlerimle koruyucu pedlerimin olduğu çantayı yerden aldım. "İyi olacağız."

"Umarım. Bunun işe yaramasını istiyorum, Emmy. Koridorda üzerini değiştirebileceğin bir yer var, buz pisti de hemen ilerisinde. Antrenmandan sonra konuşup durumun nasıl gittiğine bakarız."

Yüzüme zoraki olduğunun belli olmadığını umduğum bir gülümseme kondurdum. "Dört gözle bekliyorum."

Ünlü Civic Center'da buzun ortasında dururken nutkum tutulmuştu. Kalbim, daha önce hiç hissetmediğim bir heyecanla güm güm atıyordu. Pistin etrafında kayarken kendime nefes almayı hatırlatmak zorunda kaldım.

Hafta boyunca hissettiğim gerginliğin hareket ettikçe azaldığını hissettim. Evimi toplamak. Ülkenin bir ucundan öbür ucuna uçmak. Yeni bir takıma ve yeni bir normale gelmek.

Kaslarım rahatlayana kadar gitgide daha hızlı ve sert kaydım. Nefes almak kolaylaşana ve soğuk hava ciğerlerimi doldurana dek.

Altıncı turu tamamladığımda sonunda gevşemiştim.

"Hey," dedi tok bir ses ve omzumun üstünden dönüp baktım. Maverick antrenman kıyafetleri içinde buzun kenarında

dikiliyordu. Ellerini beline koymuştu ve bu haliyle yanındaki hokey sopası küçücük görünüyordu. "Ne yapıyorsun?"

"Kayıyorum," dedim masumca sırf onu kızdırmak için. Çenesindeki bir kas seğirdi ve haneme bir puan yazdım. "Buna izin var mı?"

"Burası benim pistim. Kuralları ben koyarım."

"Komikmiş. Binanın girişinde adını görmedim, şampiyon."

"Duyduğum tek şey 'şampiyon' oldu."

"Aklın bir karış havadayken buzda kaymayı nasıl planlıyorsun acaba?"

"Kaptanım ben."

"Tebrikler. İnsanlara ne yapmalarını söylemekten hoşlandığına göre önümüzdeki bir saat için ne planladın? Çin su işkencesi mi?"

Sağ yanağında şu meşhur gamzesi belirdi, o lanet şeyden nefret ediyordum. "Kulağa eğlenceli geliyor. Bu, fantezilerinden biri mi?" diye sırıttı Maverick.

"Seninle asla yatağa girmeyecek birinin seks hayatıyla ne kadar da ilgilisin," dedim. "Bu sohbete İnsan Kaynakları'nı dahil etmemiz gerekecek mi?"

"Sıkı bir mücadeleyi severim. En iyi özelliklerimden biri pes etmek nedir bilmememdir."

"Listede aşırı derecede sinir bozucu olmanın hemen altında olsa gerek."

"Koç'a uslu davranacağıma söz verdim bu yüzden teke tek karşılaşma yapacağız," dedi.

Suratımı ekşittim. "Çocuk antrenmanı mı yapacağız? Ciddi olamazsın."

"Hadi ama, Kızıl." Maverick vücuduma aniden sıcak basmasına neden olan muzip bir sırıtışla baktı. Bir an için kadınların ona neden bu kadar ayılıp bayıldıklarını anladım. Rotasını kaleye çevirdi ve buzun üzerinde sanki mekânın sahibiymiş gibi rahat hareket ediyordu. "Gerçekten oynayabildiğini görene kadar vaktimi sana harcayacağımı düşünmüyorsun, değil mi?"

"Sana gönderilen videoları izleseydin bunlara hiç gerek kalmazdı," diye iç geçirdim. "Ama tamam, neyse, dilimi tutacağım. Yapalım bari."

Ona doğru hareket etmeye başladığımda Maverick her hareketimi adım adım izlemeye koyuldu. Pistin ortasında yerimi alırken bakışları üzerime kilitlenmişti. Sopamı tutuşumu ayarlarken gözleri ellerime kaydı ve bir saniyeliğine içlerinde hayranlık gördüğümü sandım ama o bakış hızla kayboldu.

"Bütün gün seni bekleyemem, Hartwell," dedi gevşek gevşek. "Ama tabii dilinden bahsetmek istiyorsan o zaman kulaklarımı dört açarım."

"Son bir sözün var mı, Miller?" Pakı yere bırakıp hokey sopamla hafifçe vurdum. "Uzaklaşmak için hâlâ vaktin var, tatlım."

Kahkaha attı.

Alçak sesli, erkeksi ve boğuk bir kahkahaydı. Bu kadar kibirli ve kendini beğenmişin teki olmasaydı seksi olduğunu bile düşünebilirdim.

Öne doğru eğildiğinde gülümsemesi daha da büyüdü. "İyi şanslar, Hartwell. Buna ihtiyacın olacak."

Maverick kaleci değildi ama hazırlık maçları ve takım arkadaşlarıyla tam anlamıyla sidik yarıştırdığı penaltı vuruşu videolarından gördüğüm kadarıyla filenin sol tarafını korumaya meyilliydi.

Ama o benim bunu bildiğimi bilmiyordu, bu yüzden durumu avantajıma kullandım.

Onunla alay edercesine sağa sola doğru hareket ettim. Beni; avına göz dikmiş bir avcı gibi izliyordu.

Tekrar sol tarafa yöneldiğimde numaramı yuttu ve kalenin üst köşesine doğru hamle yaptı. Bu yanlış hareketini lehime çevirerek pakı sağa doğru elimden geldiğince sertçe gönderdim ve pak ağlarla buluştu.

"Ne demiştin?" diye sordum. "Şansla ilgili bir şeydi sanki?"

"Nasıl ya?" Maverick bir paka bir de bana baktı. "Tekrar."

"Eh, madem istiyorsun."

Ayaklarını iyice açıp savunma pozisyonuna geçerek kocaman gövdesiyle kalenin her santimini kapladı. Bir hızlı şut daha çekecekmişim gibi hazırlandım ama son anda tutuşumu değiştirdim.

Sopamın bıçağı pakın etrafında kavis çizdi. Hareket ederken ağırlığımı arka ayağımdan ön ayağıma verdim.

Ellerim akışı yukarı doğru bir ivmeyle tamamladı; sonuç, babamla evimizin arkasındaki gölde saatlerce çalışarak oturttuğum bir bilek şutuydu.

Maverick bana dik dik bakıyordu. Sanırım beni pistten kovmak üzereydi, kendimi üzerime salacağı hiddete hazırladım.

"Bir daha yap," diye bağırdı pakı bana doğru gönderirken.

Ben de dediğini yaptım.

Üçüncü atışımı durdurdu, olduğum yerde beceriksizce savurduğum bir ters vuruştu. Dördüncü ve beşinci denemelerimde başarılı oldum. Maverick durdurmak için elinden geleni yapsa da hızlı şutlarım kaleyi buldu.

Defalarca tekrar ettik. On dakika yirmiye, sonra da otuz dakikaya çıktı. İkimiz de bir şey söylemedik ama arada sırada kahkahası kadar alçak ve boğuk bir sesle homurdanıyordu.

Kollarım ağrıyordu. Yanaklarımdan ter akıyordu ve spor sutyenim su içinde kalmıştı. Nefes nefeseydim; başını kaldırıp bana baktığında Maverick bile zor nefes alıyor gibi görünüyordu.

"Dur," dedi. Parmaklarını karnının yan tarafına bastırdı ve kale direğine yaslandı. "Beş dakika mola veriyoruz."

"Ayak uyduramadın mı, Miller?" diye sordum dikkatle ona doğru kayarken. Kalbim göğsümde deli gibi atıyordu, Maverick de bakışlarını yüzüme çevirmeden önce boynumda çılgınca atan damara baktı. "Daha hızlı olacağını sanmıştım."

"Kaleci değil de forvet olduğumu düşünecek olursak daha ne kadar hızlı olmamı beklemiştin bilemiyorum. Kurtarma oranım yüzde kırk."

"Bu da sen kaledeyken yüzde altmış oranında gol attığım anlamına geliyor."

Uzun süredir kimseyle teke tek mücadeleye girmemiştim ve kendimi bu kadar zorlamak canlandırıcıydı. Kemiklerime yavaşça işleyip enerjimi tüketen o yorgunluğun adım adım arttığını hissetmek.

Maverick, "AHL?" diye sorduğunda sesi boş arenada yankılandı.

"ECHL," diye yanıtladım. "San Diego Iguanas."

"Durum?"

"Kelly Kupası. İki sene üst üste." Duraksadım ve ona hafifçe gülümsedim. "Senin takımının durumundan daha iyi olduğu kesin."

"Takımımızı takip ettiğini bilmek güzel, Kızıl."

"Bazılarımız birlikte oynayacağı takım arkadaşlarıyla tanışmadan önce hazırlıklı olmak ister."

Maverick'in dudaklarından kaçan kahkaha çok doğal ve gamsızdı. O uzun, çevik parmaklarıyla kaskını ve eldivenlerini çıkardı. Terden sırılsıklam olmuş saçlarını savurdu ve o anda elinin arkasında bir kalp dövmesi gördüm, kalbin ortasında J harfi vardı.

Hangi kadını tenine dövmesini yaptıracak kadar uzun süre yanında tuttuğunu merak ettim. Belki de Vegas'ta sarhoşken girdiği bir iddia yüzündendi.

"Bugünlük işimiz bitti. Yeterince gördüm," dedi.

"Egonun daha fazla zedelenmesini istemiyorsun, değil mi?"

"Aslında sana göz kulak oluyorum. Koç pazartesi günü antrenmanda canımızı çıkaracak ve ben de seni darmaduman edeceğim."

"Üzerine çalışmam gereken başka çocuk antrenmanı var mı? Belki de patenlerimi nasıl bağlayacağımı hatırlatacak bir ders?"

"Baskın tarafına fazla güveniyorsun ve sağ tarafın zayıf. Birinin senden pakı çalması için alan bırakıyor." Maverick formasının ucunu kaldırıp yüzündeki teri sildi. Karın kasları, tam da Adonis'i altın çağında nasıl hayal ediyorsam öyleydi. Üzerindeki ekipmana rağmen o derin V şeklini görebiliyordum. Belirgin ve sert hatlarını. Bu manzara içimin ürpermesine neden olunca gözlerimi sıkıca yumdum. "Hudson Hayes seni bir aptal gibi gösterecek. O bizim..."

"Defans oyuncumuz," diye tamamladım cümlesini. "Sana hazırlıklı olmayı sevdiğimi söylemiştim." Hudson Hayes üniversiteler arası ligde yılın oyuncularından seçilmişti ve üstüne bir de Frozen Four* şampiyonu olmuştu. Barınaktan kurtardığı iki

* *Frozen Four*, NCAA üniversite hokeyinde sezon sonunda oynanan, ülkenin en iyi dört takımının mücadele ettiği final etabıdır. Turnuvayı kazanan takım, üniversite hokey liginin şampiyonu olur. (ç.n.)

köpeği vardı ve sosyal medyadaki tüm paylaşımları da boş zamanlarında gönüllü olduğu barınaklarla ilgiliydi. "Sabırsızlıkla bekliyorum. Etrafta başka insanların olması güzel olacak. Ben sana hayatı cehennem eder ve sen bundan zerre hoşlanmazken beni destekleyecek birileri lazım."

Maverick'in sırıtışı tehlikeliydi. Kalbimi nasıl hızlandırdığını ve yanaklarımın kızarmasına sebep olduğunu görmezden geldim. Kendime, bunun sebebinin o yakışıklı yüzü değil, son yarım saatte harcadığım efordan olduğunu söyledim.

Bana doğru geldi. Aramızda birkaç santim kalana kadar yaklaştı, istesem uzanıp antrenman formasına dokunabilecek kadar yakındım. Ona bakabilmek için geriye yaslanmak zorunda kaldım.

Sırıtışı keyifli bir gülümsemeye dönüştü, bana üstünlük sağladığı için memnundu ve o anda boyumdan ölesiye nefret ettim.

"O zamana kadar beni düşünecek misin, Hartwell?" diye sorduğunda çekip gitmeyişime öfkelendim.

Yumuşacık bir sesle, "Sadece seni mahvetmenin yollarını düşüneceğim," dedim kaskımı çıkarırken. Maverick'in gözlerinin keyifle parladığını gördüm. "Pazar akşamı sebzelerini yediğinden emin olsan iyi edersin, Miller. Bugün gördüklerin en iyi oyunumun yanına bile yaklaşmıyor."

"Bununla ilgili hiçbir sorunum yok. Yemeye bayılırım." Dudaklarını yaladı, sözlerinin arkasındaki ima çok açıktı. "İyi bir uyku çek, Kızıl. Neye bulaştığın hakkında en ufak bir fikrin yok."

"Uğraştığın herkese böyle aptal lakaplar takıyor musun yoksa piyango sadece bana mı vurdu?" diye sordum.

"Sadece bundan hoşlanmıyormuş gibi davranmaya çalışanlara lakap takıyorum. Ama sen kızarınca çok belli oluyor."

FACE OFF: İLK GÖRÜŞTE NEFRET

"Birinin gerçekten senin şu egonu biraz törpülemesi şart, yakışıklı çocuk." Yanından geçerken omzunu hafifçe dürtüp karnına dirsek attım. Dengesini kaybedip kıçının üstüne düştü. Ona masum bir gülümsemeyle baktım. "Tüh. Ayağım takıldı."

"Hâlâ yakışıklı olduğumu düşünmene sevindim." Buzun üstüne yatıp esnerken o uzun kollarıyla bir denizyıldızına benziyordu. "Tamamdır, Hartwell başlıyoruz. Umarım savaşa hazırsındır."

"Ben hep kazanırım, Miller," dedim çantama doğru kayarak giderken. Sonunda ondan uzaklaştığım için sevinmiştim.

ALTINCI BÖLÜM
MAVERICK

PAK KRALLARI

Ben: Sizin sorununuz ne?

Connor: Ben bir şey yapmadım.

Easy E: Ben de. Muhtemelen Grant'tir.

G-Money: Siktirin gidin. Ben masumum!

Connor: Tabii tabii.

Ben: Neden kimse bana Emerson Hartwell'in bir kız olduğunu söylemedi?

Hudson: *kadın

Ben: Siktir git.

Seymour: Kim? Ne?

Liam: Ben neden hâlâ grup konuşmasındayım ya?

Liam Sullivan gruptan ayrıldı

Easy E, Liam Sullivan'ı gruba ekledi

Liam Sullivan gruptan ayrıldı

Easy E, Liam Sullivan'ı gruba ekledi

Easy E: Bizden kurtuluşun yok, dostum.

Liam: Lanet olsun.

Easy E: Seksi mi, Mavvy?
Kaptan?
Kaptanım benim?

G-Money: Nasıl ya? Kim böyle aniden susar ki?

Easy E: *Geleceğe Dönüş II*'nin sonundakinden bile daha heyecanlı bir yerde bıraktı.

Ryan Seymour'ın dairesinin çatı katındaki havuz başı insanlarla dolup taşıyordu ve yarısından fazlasını tanımıyordum bile. Kıkırdamayı durduramayan bir grup kızın yanından geçtim ve tişörtümü çekiştirdiklerinde kibarca el salladım.

Bacaklarımın arkasındaki ağrı çok şiddetliydi ve buz pistinden ayrıldığımdan beri midem bulanıyordu. Evimde kafaya diktiğim iki şişe Gatorade bana hiç enerji vermemişti ve şu anda da cehennem çukurlarında sürünüyormuşum gibi hissediyordum.

"Hey, Mavvy," diye seslendi ikinci beşlimizin sağ kanat oyuncusu olan Grant Everett. Pembe bir deniz yatağının üstünde keyif çatıyordu, yanında bacakları sütün gibi olan bir sarışın vardı ve kadın ellerini Grant'ın göğsünde gezdiriyordu. "Biraz geciktin."

"Hayes nerede?" diye sordum. Başıyla tatlıların olduğu masayı işaret edince gözlerimi devirdim. "Aman ne şaşırtıcı."

Hudson'ın yanına gittim. Tam ağzına bir brownie atacaktı ki eline vurup keki düşürdüm.

"Hey," diye çıkıştı bana ters ters bakarak. "Senin derdin ne? Yemeği ziyan ediyorsun."

"Benim sorunum mu ne? *Senin* sorunun ne? Emerson Hartwell'in BU ya da Michigan'dan falan çıkmış bir herif değil de yıllardır ECHL'de oynayan bir kadın olduğunu bana ne zaman söyleyecektin?"

Hudson bir brownie daha kaptı ve bir anda yarısını ağzına tıktı. "Hiç bana öyle bakma. Koç'un gönderdiği videoları izlememiş olman benim suçum değil."

"*Sen* videoları izledin mi?"

"Tabii ki."

"Harika."

Sol kanat defansımız olan Seymour'a muhtemelen iki bin dolara patlamış olan hasır sandalyeye kendimi bıraktım. "Salağın tekiyim. Bu işin içine sıçtığıma inanamıyorum."

"Onun hakkında ne düşünüyorsun?"

Emerson Hartwell'le bir saat geçirdikten sonra yeteneği beni öfkeden kudurttu mu yoksa tahrik mi etti emin değildim. Sağ tarafımdaki soğutucudan bir bira kaptım ve kapağını açıp büyük bir yudum aldım.

"Hiç fena değil," dedim kısa bir sessizliğin ardından.

"Ah, hayır." Hudson yanıma oturdu. Adı Millie olan golden retriever'ı koşup burnuyla elini dürttü. Hudson da kulaklarının arkasını kaşıyıp iç geçirdi. "Ne yaptın?"

"Ona hayranım olduğunu söylemiş olabilirim," diye itiraf ettim. "Evime geçmek ister mi diye sorup tam bir pislik gibi davranmış da olabilirim."

"Yapmadım de."

"Yaptım." Çenemi sıvazlayıp bir yudum bira daha içtim. "Yani, orada öyle dikilirken çok seksi görünüyordu ve ben de..."

"Bunun konuyla hiç ilgisi yok. Devam et."

"O da sütten çıkmış ak kaşık değil. Benim hakkımda Koç'a kötü şeyler söyledi. Sırf Koç'un ofisinin önünde ona rastladığımda bir yanlış anlaşılma oldu diye takıma liderlik etmeyi bilmediğimi falan söyledi. Ziyaretçi kartı olmadan etrafta dolandığını da ayrıca belirteyim. Tam bir aptal gibi hissettim."

"Peki sence o da öyle hissetmemiş midir? Kadın bütün kariyeri boyunca muhtemelen bu tarz davranışlara katlanmak zorunda kalmış profesyonel bir sporcu. Yeni kaptanı olması gereken adam da ona aynı şekilde davrandı, en ufak bir saygı bile göstermedi. Ben olsam ben de öfkeden kudururdum," dedi.

"Bana kim olduğunu söyleyebilirdi," diye karşı çıktım.

"Sen de dün akşamı adı artık her neyse o kadınla geçirmek yerine sana gönderilen videoları izleyebilirdin," dedi karşılık olarak. Başım önüme düştü çünkü haklı olduğunu biliyordum. "İyi paten kayıyor, değil mi?"

Bugün gördüklerimi tarif etmek için *iyi* demek az kalıyordu.

Hartwell'in hokey becerileri olağanüstüydü ve sanırım kendisine birazcık âşık olmuş olabilirdim. Daha önce böyle oynayan birini görmemiştim ve bu kadının nasıl şimdiye kadar NHL'de kendine yer bulamadığını anlamıyordum.

Buzun üstünde artistik patinajcı gibi hareket ediyordu ve bir halterci kadar güçlüydü.

Detaycılığı bambaşka bir seviyedeydi. Ben daha savunma pozisyonumu almadan, hamlelerimi önceden okuyabildiğini gözlerinden görmüştüm. Paka vuruş şekliyse ölene kadar rüyalarımı süsleyecekti.

Zahmetsizdi. Tereyağından kıl çeker gibiydi, bu sporla ilgili sevdiğim her şeyin vücut bulmuş haliydi.

O videoları izlemediğime bin pişmandım çünkü izleseydim birkaç hafta önce kamptaki öğrencilerime gösterebilirdim. "Hokey böyle oynanır işte," diye o videoları izletirdim çünkü Emerson resmen kusursuzluk timsaliydi.

"Evet." Bir uzun yudum daha aldım. "İyi."

"Yüzün neden kırmızı?" diye sordu Hudson. "Maverick Miller *kızarıyor mu?*"

"Kızardığım falan yok. Akşamdan kalmayım, her yerim ağrıyor ve yorgunum. Rahat bırak beni."

Ayrıca bir de gerçekten buzda hakkımdan gelmiş olan seksi kızıl yüzünden dikkatim dağınıktı. Ama ona bunu söyleyecek değildim. Benimle dalga geçerdi ve bugün yeterince darbe yemiştim.

"Koç pazartesi günü antrenmandan sonra resmî duyuruyu yapınca medya kafayı yiyecek."

"Emerson dişli biri. Başının çaresine bakabilir." Havuza ve takım arkadaşlarıma baktım. Altı adam omuzlarına aldığı kadınlarla deve güreşi oynuyordu. Diğerleri de Seymour'ın yeni mangalını inceliyordu. Mangalı açtığında şeker dükkânındaki çocuklara döndüler ve kahkahamı bastırmak zorunda kaldım. "Çocuklarla konuşmamız gerekecek."

"Ne hakkında?"

"Ona asılmamaları ve saygılı davranmaları konusunda. Koç bizi şahin gibi izleyecek."

"Sen ona asıldın," dedi Hudson. "Tencere dibin kara mevzusu değil mi bu?"

"Beni reddetti." Omuz silktim ve biramı bitirdim. "Bu bir ilkti."

Hudson kahkahaya boğulunca Millie irkildi sonra da sahibinin kahkahasına uluyarak eşlik etti. "Öyle mi? Lütfen bana sana ne dediğini söyle."

Homurdandım ve elimdeki boş bira şişesini yakınımdaki geri dönüşüm kutusuna attım. "Seninle yapmak istediğim tek şey, yakışıklı çocuk, buzda kıçına tekmeyi basmak," diye tekrarladım ve göğsümü ovuşturdum. Utancın sızısını hâlâ hissedebiliyordum. Daha önce beni kimse reddetmemişti. "Sonra da tam olarak dediğini yaptı."

"Ah, *vay canına*. Şimdiden yeni favori insanım olacağını söyleyebilirim."

"Bana karşı onunla birlik olmana izin vermiyorum."

"Neden ki? Çok eğlenceli."

Gözlerimi devirdim, ardından etrafı incelemeye başladım ve bir kadınla göz göze geldim. Sarı, ipli bikinisi saçlarıyla uyumluydu ve parmağını hafifçe büküp cilveli bir edayla beni yanına çağırdı. Bu açık bir davetti ama bir kadınla iletişime geçtiğimde hissettiğim o adrenalin patlaması bu kez yoktu.

"Ben gidiyorum," dedim.

"Sarışını da yanında götürüyor musun? Buraya geldiğinden beri gözlerini senden alamadı. Kıçının bir fotoğrafını çektiğine eminim."

"Güzel bir kıçım var."

"Ona uzun uzun bakmak zorunda kalan biri olarak gayet güzel bir kıçın olduğunu söyleyebilirim. Korunmayı ihmal etme," dedi hepimize yaptığı o rutin uyarıyı bana da geçerek. "Aklını kullan ve rıza dışı tek bir adım bile atma. Ne yapman gerektiğini biliyorsun."

"Biliyorum ama bu gece dükkân kapalı. Bu akşam bir şey olmayacak." Ayağa kalktım ve Millie'nin başını okşadım. Elimi yaladığında gülümsedim. "Hem Dallas'a onun için bebek bakıcılığı

yapacağıma söz verdim ve geçirdiğim günden sonra yeğenimle bir Disney filmi izlemekten daha harika bir şey düşünemiyorum."

"Emerson ayarlarını bozdu, değil mi?" dedi Hudson sırıtarak. "Daha önce seni bir partiden erken ayrılırken görmedim, özellikle de yalnız."

"Bana ne yaptığını bilmiyorum ama hoşuma gitmediği kesin." Yumruklarımızı tokuşturduk ve başımla hafif bir selam verdim. "Hafta sonunun tadını çıkar, H. İçimden bir ses pazartesi geldiğinde her şeyin değişeceğini söylüyor."

Yirmi dakika sonra Dallas Lansfield'in dairesine girdiğimde, "Tatlım, ben geldim!" diye seslendim.

"Mav Amca!" diye çığlığı bastı Dallas'ın kızı June. Onu kollarımın arasına alıp havada döndürdüm. "Geldiğine çok sevindim. Tırnaklarına oje sürebilir miyim? Annem bana yeni oje aldı."

"Tabii ki sürebilirsin, June Böceğim." Başının tepesini öpüp göğsüme sıkıca bastırdım. "Nasılsın, prenses? Okul iyi miydi?"

"Lucas teneffüste beni ittirdi ve Bayan Wilson da ona ceza verdi." June muzipçe sırıttı. "Öğretmen bakmazken ben de Lucas'ı ittirdim."

"Aferin sana. Seninle gurur duyuyorum, bücür. Annenle baban nerede? Seni dümende tek başına mı bıraktılar?"

"Hayır," diye kıkırdadı. "Giyiniyorlar. Babam kravat taktı ve annem de bir elbise giyiyor. Hem de çok güzel bir elbise."

"O ikisi kesinlikle çok çekiciler." Koridorda ilerleyip salona geçtim ve kanepeye oturup June'u da kucağıma aldım. "Akşam yemeğinde pizzaya ne dersin?"

"Sucuklu olsun lütfen!"

"Kesinlikle sucuklu pizza alıyoruz."

"Dondurma da var, değil mi?"

"Herhalde yani. Belki pizzadan önce dondurma yeriz ve patronlara söylemeyiz. Bizim sırrımız olur," dedim.

"Neymiş sizin sırrınız?" diye sordu Dallas. Kapının ağzında duruyordu, üstünde gri bir takım elbise vardı ve saçları da düzgünce geriye taranmıştı. "Kızımı yoldan çıkarayım deme, Miller."

Neredeyse on yıldır en yakın arkadaşım olan Dallas'a bakıp sırıttım. "Aklımdan bile geçirmem. İyi görünüyorsun, dostum. Bu akşam nereye gidiyorsunuz? Titanlarla mı olacaksınız?"

Dallas, şehrin NFL takımının vurucusuydu, Super Bowl Şampiyonu ve taraftarların en sevdiği sporculardan biriydi. Altı sene önce baba olduğunu, hem de bu işi tek başına yapacağını öğrendiğinde neredeyse kariyerini sonlandıracaktı ama kızım da onu da çok seven bir kadın bulmuştu. Artık hem profesyonel bir sporcu hem de baba olmayı dengelemekte hiç zorlanmıyordu.

"Dans dersine gidiyoruz. Maven düğünümüz için tango öğrenmemiz gerektiğinde ısrarcı ama ben sürekli onun ayaklarına basıp duruyorum." Aynada kendini kontrol edip kravatını düzeltti. "Sonra da şu yeni Fransız restoranına yemeğe gideceğiz. Canı ne zamandır makaron çekiyordu ve görünüşe göre o restoran da oldukça iyiymiş."

"Canı çekiyor, demek? Bana söylemek istediğin bir şey var mı?"

"Hayır," dedi Dallas. "En azından henüz yok."

"Tüh. Çünkü gün sayıyorum." Yastıkların üstünde iyice gerindim ve keyifle iç geçirdim. "İstediğiniz kadar takılabilirsiniz. Pazartesiye kadar izinliyiz ve June'u benim eve götürebilirim. Yani şey yapmak istersen işte... anlarsın ya."

"Gerçekten bu konuda ısrarcısın, değil mi? Bu kadar çok istiyorsan git kendin bir çocuk yap," dedi.

"Yok ya. Ben Mav Amca olmaktan memnunum ve daha çok kız yeğenim olsun istiyorum. Erkek de olabilir belki. Koca bir hokey takımı kuracak kadar çocuk yeter."

"Babacığım? Mav Amca'yla paten kaymaya gidebilir miyim?" diye sordu June ve bunu duyunca zafer kazanmışım gibi sırıttım.

"Baksana. Çoktan kanına işlemiş. Onu arenadaki Aile Gecesi'ne getir de pistte bir tura çıkarayım," dedim.

"Kesinlikle olmaz," diye bir ses geldi koridordan. Saniyeler sonra Dallas'ın nişanlısı ve bu dünyadaki favori insanlarımdan biri olan Maven Wood salonda belirdi. "Çocuğumuz kesinlikle bir pakın yakınından bile geçmeyecek. Gelecekteki potansiyel çocuklarımız da dahil."

"Vay canına, Mae." Onu baştan ayağa süzüp ıslık çaldım. "Harika görünüyorsun, yakıyorsun resmen."

"Teşekkürler." Sırıttı ve elbisesini gösterebilmek için kendi etrafında döndü. Takımımızın resmî fotoğrafçısı olduğu için onu maç kıyafetleri ve kafasında bir bereyle görmeye alışıktım ama kadın ne giyse kendine yakıştırmayı başarıyordu. "Yakmak demişken, bugün buzda seni duman etmişler diye duydum."

"Gerçekten mi?" Dallas'ın bakışları ikimiz arasında gidip geldi. "Bugün izin günün sanıyordum?"

"Nasıl ya? Daha takım arkadaşlarım bile ne olduğunu bilmiyor ve bunu böyle tutma niyetindeyim," dedim.

"Kulaktan kulağa yayıldı işte, Mav. Emerson, Piper'ın yeni ev arkadaşı ve benim de Piper'la aram çok iyidir. Bana Emerson'ın

eve geldiğinde keyiften dört köşe olduğunu söyledi. Maverick Miller'ı buz pistinde çömeze çevirseydim ben de öyle olurdum. Bir de NHL'in en pahalı sporcusu olacaksın." Maven saçlarını omzunun üstünden savurdu ve yüzümü buruşturdum. "Değilmişsin sanırım."

"Beni çömez gibi göstermedi."

"Biri bana neler olduğunu anlatabilir mi? Gelişmelerden bihaber olmaktan hoşlanmıyorum," dedi Dallas.

"Emerson, Stars'ın yeni sol kanat oyuncusu," diye açıkladı Maven. "İnanılmaz yetenekli. Çok da güzel. Hafif sert bir mizacı var ama onunla geçirdiğim beş dakikanın ardından kızdan hoşlandığımı söyleyebilirim."

"Miller'ın neden sersemlediği belli. Sporcu kadınları ne kadar çok sevdiğini biliyorsun," dedi Dallas.

"O benim sik– kahrolasıca hayallerimdeki kız," diye sızlandım June'un önünde küfretmekten son anda kaçınarak. "İlk karşılaşmamız çok kötü geçti ve şimdi onun yanında kuyruğumu kıstırarak oynamam gerekecek."

"Hımm, bana bir köpeği andırıyorsun cidden," dedi Maven.

"Köpeğe benziyorsun da," diye ekledi June ve yanağına kocaman bir öpücük kondurdum.

"Onu ilk gördüğümde bir köpek gibi ulumak istediğimden eminim," dedim. "Sorun yok. Her şey yoluna girecek. Ya onu o benden hoşlanmamak gibi bir seçeneği olmayacağı kadar etkileyeceğim ya da onu o kadar sinir edeceğim ki transfer edilmeyi talep edecek."

"Kesinlikle transfer isteyecek." Dallas ve Maven birbirlerine baktılar. "Çok mu güzel demiştin?" diye sordu Dallas.

"Of hem de nasıl." Maven başını yukarı aşağı salladı ve çantasından rujunu çıkardı. "Gördüğüm en seksi kadın."

"Neden hokey oyuncusu olmak zorunda ki? Neden onunla bir barda tanışmadım? Ya da havaalanında? Ya da tutkuyla bağlı olduğu çevreci vakfa bana âşık olsun diye milyonlarca dolar bağışta bulunabileceğim bir yardım gecesinde değil? Bu çok büyük haksızlık," dedim homurdanarak.

"Hayatın ne kadar da zor. Gerçekten, her gün hayatta kalmayı nasıl başarıyorsun bilmiyorum," dedi Dallas.

"Harika bir arkadaşsın," diye homurdandım. "Burada acı çekiyorum."

"İyi olacaksın." Kolunu Maven'ın omzuna atıp onu alnından öptü. "Hazır mısın, hayatım?"

"Hey. Kesin şunu. Çoluk çocuk var burada," dedim June'un gözlerini kapayarak. "Böyle şeylerin yeri ve zamanı var."

"Evet ve sen de o çoluk çocuktan birisin," dedi Maven dilini çıkararak. "Belki de kıskanıyorsundur. Sahip olduğumuz şeyi istiyorsun."

Kahkahayı bastım. "Aman Tanrım. Sen aklını kaçırmışsın. Bu asla olmayacak. Biliyorsun ki benim asıl sevdiğim şey bir daha asla görmeyeceğim kadınlarla geç saatlere takılıp onları bece–"

"Sakın kızımın önünde o cümleyi tamamlayayım deme." Dallas bana sert bir bakış attı. "Yoksa parmaklarını kırarım."

"Üzgünüm." Ellerimi özür dilercesine havaya kaldırdım. "Bundan sonra çocuklara uygun bir dil kullanacağım. Bu akşamki randevumuz Anna ve Elsa'yla başlıyor. Hazır mısın, June Böceğim?"

"Evet!" June ellerini havaya kaldırıp bağırdı. "*Karlar Ülkesi* zamanı geldi!"

"Bu hafta üçüncü tur. Hadi bakalım, kardan adam."

Televizyonu açıp arkama yaslanarak June'u rahat edeceği pozisyonu bulmaya bıraktım ve gecenin geri kalanında Emerson'ı bir kerecik bile düşünmedim.

YEDİNCİ BÖLÜM
EMMY

Bilinmeyen Numara: Günaydın Hartwell.
Antrenmandaki ilk gününde başarılar.

Ben: Sen de kimsin?

Bilinmeyen Numara: Birileri bana yakışıklı diyor.
Sanırım araya şampiyon da sıkıştırılmıştı. ;)

Ben: Mesajlaşırken göz kırpma olayı işe yarıyor mu?

Bilinmeyen Numara: Bilmem. Daha önce hiç kimse
benden hoşlansın diye bu kadar uğraşmamıştım.

Ben: İlk olmaktan memnun oldum.

Bilinmeyen Numara: Emoji tercih eden kadınlardan mısın?
Ben kafasında parti şapkası olan gülen suratı seviyorum.
O adam iyi vakit geçirmeyi biliyor gibi görünüyor.

Ben: Çok tuhafsın.
Numaramı nereden buldun?

Bilinmeyen Numara: Kaptan olmanın avantajlarından biri. Acil durumlar için takımdaki herkesin numarası bende var. Bugün sözleşmeni imzalayacaksın. Senin numaranı da kaydetme zamanı geldi diye düşündüm.

Ben: Neden beni rahatsız ediyorsun?

Bilinmeyen Numara: Mesajlarıma cevap verdiğini düşünecek olursak gerçekten seni rahatsız ediyor muyum? Hoşuna gidiyorlar gibi görünüyor.

Ben: Seni engelleyeceğim. Bir de muhtemelen taşaklarına tekme yiyeceksin.

Bilinmeyen Numara: Sabırsızlıkla bekliyorum ;)

Stars'ın benim için idareten oluşturduğu soyunma odası kirli paspas ve deterjan gibi kokan eski bir malzeme odasıydı.

Çok iyi değildi ama Koç Saunders daha düzgün bir şeyler ayarlayana kadar geçici olarak burayı kullanacaktım. Şimdilik giyinirken bir avuç eski temizlik bezine bakmak zorundaydım.

"Hey," diye seslendi Piper ve bakışlarımız aynada buluştu. "İyi misin?"

Derin bir nefes alıp üçe kadar saydım. "Evet. Hayır. Emin değilim."

"Konuşmak ister misin?" Başını yana eğdi, tatlı dille beni yokladığını biliyordum. Onun, *Senin için buradayım,* deme şekliydi. "Zamanımız var."

"Panikliyorum." Ellerimi pantolonuma sürtüp parmak uçlarımla bacağımda ritim tutmaya başladım. Dün gece hiç

uyuyamamıştım ve güneş doğduğundan beri de yay gibi gergindim. "Bu ağır gelecek."

"Evet."

"Sanırım bir hata yapıyorum."

"Yapmıyorsun."

"Her yerde kameralar ve muhabirler olacak. Bunun olacağını biliyordum ama... ben yalnız hayatımı seviyorum. Kısmen tanınan biri olmayı seviyorum. İnsanların adımı bilecekleri kadar iyi olmayı ama gecenin on birinde dondurma almaya gittiğimde sokakta beni parmaklarıyla gösterecek kadar tanımamalarını. Bugünden sonra bu değişecek."

"Alanında öncü olan herkes bunu yaşar."

"Ben öncü falan değilim."

"Öylesin, Emmy. Başarılarınla övünmekten hoşlanmadığını biliyorum ama bunları sahiplenmende bir problem yok." Piper uzun saçlarımı ortadan ikiye ayırıp ördü ve her bir tutama minik bir kurdele taktı. "Ayrıca, bir NHL takımında oynamak ne kadar zor olabilirdi ki? Erkekler yapabiliyor sonuçta."

"Evet. Erkekler yapabiliyor. Teşekkürler, Piper." Elimi omzuma götürüp oradaki elini sıktım. "Ciddiyim. Burada olduğun için teşekkür ederim."

Kolunu gövdeme dolayıp bana sarıldı. "Başka bir yerde olmak istemezdim."

"İmzaların ne zaman atılacağını biliyor musun?"

"Antrenmandan sonra. Koç Saunders sen medyayla konuşurken yanında birkaç oyuncu olmasına karar verdi. Maverick orada olacak. Hudson Hayes de. Kalecimiz Liam Sullivan'ı da gelsin diye ikna etmeye çalışıyorum ama adam kasıntının teki. Röportaj

vermekten hoşlanmıyor." Sol örgümü düzeltti. "Yalnız olmayacaksın, yani üzerindeki ilgiyi biraz dağıtabileceksin."

"Maverick herkesin önünde beni bir aptal gibi gösterene kadar." Ondan uzaklaşıp ayağa kalktım. "İlk karşılaşmamızda tam bir pislik gibi davranmasına hâlâ inanamıyorum. Onunla yatmak istediğimi sandı."

"Kesinlikle iyi bir ilk izlenim değil," diyerek bana katıldı Piper. "Ama hakkını da yemeyeyim, çoğu kadın onunla yatmak istiyor. Anormal olan sensin."

Homurdandım. "Anca rüyasında görür."

"En azından bundan sonra işler daha kötüye gidemez, öyle düşün. Basın Maverick'e bayılıyor. Maverick onlara yakasına yapışmalarını önleyecek kadar bilgi verme konusunda gayet başarılı. Onun hakkında endişelenme," dedi Piper.

Takımın en iyisi oyken Maverick hakkında endişelenmemek zordu. En büyük, en hızlı ve NHL'deki en göz korkutucu adamdı ve bunlar yetmezmiş gibi soyunma odasında da sözü en çok geçen oydu.

Beni çok sinirlendiriyor olabilirdi –ve muhtemelen telefon numaramı değiştirmek zorunda kalacaktım– ama Maverick Miller, Stars'taki pozisyonumu korumamın anahtarını elinde tutuyordu.

Ona pas vermek zorunda değildim.

Ondan *hoşlanmak* zorunda bile değildim.

Sadece maaşımı ödeyen insanlar anlaştığımızı düşünüp beni takımda tutmaya devam etsinler diye aramızdaki ilişkiyi profesyonelce yürütmek zorundaydım.

"Haklısın." Hokey sopamı aldım ve kapıya doğru ilerledim. "Her şey yolunda gidecek."

"Şu haline bak," dedi Piper ellerini çırparak. Piper'ın en kötü, en karanlık günde bile pozitif bir şey bulabileceğini düşünüyordum. "Harika bir iş çıkaracaksın. Daha önce yüzlerce kez yaptığın antrenmanın aynısı. Basını daha sonra düşünürsün, akşam da tıka basa Meksika yemeği yeriz."

"Bir de şarap?" diye sorduğumda sırıttı.

"Hem de şişelerce. Boşanma evrakımı imzaladığımdan beri çakırkeyif olmadım, kesinlikle vakti geldi de geçiyor."

"O bir yıl önce değil miydi?"

"Evet." Omuzlarını silkti. "Tek başıma içmekten hoşlanmıyorum."

Midem kasıldı. "Lanet olsun. Berbat bir arkadaş oldum."

"Hiç de bile. Hayallerindeki hayatı yaşıyordun, tıpkı benim de yaşadığımı sandığım gibi. Şimdi burada birlikteyiz ve önemli olan da bu." Gülümsemesi nazikti ve öyle cesaretlendiriciydi ki ruhumun derinliklerinde hissettim. "Onlara günlerini göster, Emmy."

Ortaokuldaki ilk günümde öğle yemeğimi yalnız başıma, tuvalette yemiştim.

Bugünün de o günkü gibi olacağından endişeliydim.

Buradaki kemik kadro yıllardır birlikte oynuyordu. Çok iyi olmayabilirlerdi ama röportajlar ve fotoğraflardan gördüğüm kadarıyla birbirlerini seviyorlardı.

Birbirine bu kadar bağlı, böylesine güvenen bir takımın arasına, delicesine çırpınıyormuşsun hissi vermeden karışmak hiç de kolay değildi.

Biraz rahatlayabileyim diye bilerek buz pistine ilk ben çıktım ve pistin etrafında hızla dört tur attım. Takımın geri kalanı geldiğinde göğsümde beliren o hafif güvensizlik hissi yavaşça azalmaya başlamıştı. Aşırı hevesli bir gösteriş meraklısı gibi görünmek istemediğimden yedek kulübesine gidip su şişemi aldım.

Birkaç oyuncu bana başlarıyla selam verdi. Kaleci kıyafeti içindeki adam –formasına göre ismi Sullivan'dı –sadece homurdandı. Açıkçası sinirden miydi yoksa ağrısı mı vardı anlamak zordu.

Piper haklıydı, gerçekten de kasıntı bir tipe benziyordu.

Yaklaşık bir seksen boyunda, yasal olarak içki içecek yaşta bile değilmiş gibi görünen Grant Everett, antrenmandan sonra kız kardeşi için bir havlu imzalayabilir miyim diye sordu. Geçen seneki NHL seçmelerinde üçüncü sırada seçilen oyuncunun *benden* imza istemesine o kadar şaşırmıştım ki içmeye çalıştığım suyu üstüme döktüm.

Karşıdan Hudson Hayes'i tanıdım; eliyle kendisine eşlik etmemi işaret edince esneme hareketleri yaptığı pistin kenarına doğru ilerledim.

"Hey," dedi eldivenini çıkarıp elini uzatarak. "Ben Hudson."

"Emerson," dedim elimi uzatarak, avucum onunkinin içinde âdeta kaybolmuştu. "Ama bana Emmy diyebilirsin."

"Tanıştığımıza memnun oldum, Emmy." Gülümsemesi sıcak ve içtendi, ondan şimdiden hoşlanmıştım. "DC'de hayat nasıl gidiyor?"

"Çok fazla yağmur yağıyor. Geldiğimden beri neredeyse hiç güneş görmedim."

"Bir de bana sor. Sen buraya Kaliforniya'dan geldin değil mi? Büyük bir değişiklik olduğuna hiç şüphem yok."

"Hı-hı. Michigan üzerinden San Diego'ya geçtim, arada birkaç durağım da oldu."

"Lansing sanırım, değil mi?"

"Biri ödevine çalışmış. Kaptanına birkaç şey öğretebilirsin."

"Muhtemelen birkaç şeyden fazlası gerekecek," diye espri yapınca dudaklarımdan minik bir kahkaha çıkmasına ben bile şaşırdım. Belli ki hangi takım arkadaşımdan bahsettiğimi açıklamama gerek yoktu. "Üniseks ismin insanları afallatıyor mu?"

"Sürekli. SAT sınavına girdiğimde görevli başkası yerine sınava girdiğimi sandığı için beni sınıftan atmaya çalıştı. Kimlik hırsızlığının reşit olmayanlar için bile bir suç teşkil ettiğiyle ilgili uzun bir nutuk dinledim. Bazen ismimi resmî olarak Emmy yapmak istiyorum ama insanların yanıldıklarında verdikleri tepkileri izlemek şahane."

"Sana asılmaya çalışan aptal hokey kaptanlarından mı bahsediyorsun?"

Bu sohbet tam olarak Grady'yle ilk tanıştığımız zamanlardaki o hissi veriyordu. Aklıma en iyi arkadaşım gelince yüzümde otuz iki diş bir gülümseme belirdi ve Hudson da bana Grady kadar iyi bir arkadaş olabilir mi diye merak ettim.

"Tam olarak ondan bahsediyorum. Keşke elimde o günün video kaydı olsaydı."

"Ben muhtemelen ayarlayabilirim. Arenanın her yeri güvenlik kameralarıyla dolu. Görüntüleri şantaj yapmak için kullanabiliriz." Hudson bana bakıp sırıttı. "Mavvy seni çok kızdırırsa haberim olsun. Ona haddini bildirmekten hiç çekinmem."

"Mavvy mi? Yakışıklı çocuk cazibesi bana sökmese de bu çok tatlı bir lakapmış."

"Bundan emin misin?" dedi boğuk bir ses arkamdan. "Hâlâ yakışıklı olduğumu düşündüğüne göre belki de cazibem işe yarıyordur."

"İşine geleni duyma konusunda ne kadar da yeteneklisin." Arkama döndüm ve Maverick'i elinde kaskı ve hokey sopasıyla dururken gördüm. "Belki sana trol demeliyim. Yakamdan bir türlü düşmediğine göre sülük de diyebilirim."

"İltifatlar gitgide iyileşiyor," dedi Maverick. "Bir sonrakini duymak için sabırsızlanıyorum."

"Bir şey mi lazımdı?"

"Sadece bugün için iyi şanslar dilemek istedim."

"Sen ne zamandan beri bana iyi davranıyorsun ki?"

"Ben herkese iyi davranırım." Göğsünü şişirdi ve o anda birkaç santim daha uzadığına yemin edebilirdim. "Bak, yanlış bir başlangıç yaptığımızı biliyorum ama bu sezonun geri kalanındaki yetmiş maç boyunca birlikteyiz. En azından birbirimize medeni davranabileceğimizi düşündüm. Beni boğazlayıp nefes almamı engellersen kazanmamız zor olacak."

"Ah, ona ilgin yok mu? Şaşırdım doğrusu."

"Belki de ilgiliyimdir. Öğrenmek ister misin?"

"Anca rüyanda görürsün."

"Dedi ben yokken benim hakkımda konuşmaktan vazgeçemeyen kadın." Suratındaki o minik gülümseme kibirli bir sırıtışa dönüştü ve gözlerinin etrafı kırıştı. "Bana kafayı falan mı taktın yoksa, Hartwell?"

"Hayal âleminde yaşamaya meyillidir," dedi Hudson. Kayarak Maverick'in yanına gitti ve elini omzuna koydu. "Onu görmezden gelirsen uğraşacak başkasını bulur."

"Vızıldayan bir sinek yani. Anladım," dedim.

Bir ıslık duyuldu. Teknik ekip ellerinde not defterleriyle orta çizginin üstünde duruyorlardı ve onları görmemle yüreğim ağzıma geldi.

"Toplanın," diye seslendi Koç Saunders ve hepimiz yanlarına gittik.

"Çok kötü oynama," dedi Maverick bana sopasını benimkine tokuşturarak. "Seninle aynı takımda olmak dünyanın sonu olmaz."

"Teşekkürler," dedim cılız bir sesle ama bütün özgüvenim balon gibi sönmüştü.

"Hey," dedi Hudson, yüzündeki gülümseme Piper'ın az önceki gülümsemesine benziyordu. "Artık bizden birisin. Arkandayız."

Sözleri bende tam olarak tanımlayamadığım bir his yarattı. Minnettarlıktı belki? Ya da takdir edilme duygusu? Belki de bir arkadaşlığın başlangıcı ve bana bu kadar yabancı gelen bir ortamda zamanla rahat edebileceğimi görebilmemdi?

Maverick başını yukarı aşağı sallayıp gözlerini bana dikerek, "Evet, Hartwell. Arkandayız," dediğinde bu his daha da yoğunlaştı.

SEKİZİNCİ BÖLÜM
MAVERICK

Basın toplantısı odasını daha önce hiç bu kadar kalabalık görmemiştim ve herkes Hartwell için buradaydı.

Sandalyelerin hepsi doluydu. Arka tarafta da insanlar vardı ve dahası da geliyordu. İçeri nasıl sığacaklarını düşündükleri hakkında en ufak bir fikrim bile yoktu.

Mikrofonlar odanın ortasındaki masanın üstüne düzgünce dizilmişti ve en büyük spor kanallarının kameraları da takım arkadaşlarımla az sonra oturacağımız yere çevrilmişti. Neredeyse herkesin elinde telefon vardı, sorularına verilen yanıtları anbean kayda almak için hazırdılar.

"Yok artık." Koridora geri döndüm. "Bu delilik."

"Ne oldu?" diye sordu Emerson ve ben de kapıyı işaret ettim.

"Gel de bir bak."

Başını köşeden çıkardı ve onca insanı görünce omuzları gerilerek kulaklarına kadar yükseldi. Camdan uzaklaşıp derin bir nefes aldı ve kapı arkasından küt diye kapandı.

"Hasiktir," diye küfrü bastı.

"Üstsüz nasıl göründüğümü mü hayal ediyorsun, Hartwell?" diye şaka yaptım. "Onur duydum."

Dudaklarında hayatım boyunca gördüğüm en minik, en silik gülümseme belirince kendimle hiç duymadığım kadar gurur duydum.

Konfetiler patlatılsın istiyordum. Civic Center'ın duvarlarından **EMERSON HARTWELL'İ GÜLDÜRDÜM** yazan afişler indirilsin istiyordum. Bunu bir tişört yaptırıp her yerde onunla dolaşmak istiyordum.

Böyle bir şeyi gerçekten yapsam sanırım boğazıma yapışırdı ama bu, isteğimi daha da artırıyordu.

"Senin için hep böyle mi?" diye sordu Emerson. "San Diego'daki basın toplantısı odasında sadece bir tane sandalye var."

"Şanslı adam kim?"

"*San Diego Chronicle*'dan Doug. Alıntılarının çoğunu bir not defterine yazıyor ve mikrofonunu nasıl kullanacağı hakkında en ufak bir fikri yok."

"Kulağa harika geliyor. Bizim basın toplantısı odamız hiç öyle görünmez. Çaylak olarak oynadığım ilk maçtan sonra çok kalabalık olduğunu hatırlıyorum ama o zaman bile ayakta duracak yer yoktu diyemem. Beni gölgede bırakarak egomu incitiyorsun, Kızıl."

Sözlerim bana bir gülümseme daha kazandırdı ve o anda hepsini toplamak istediğimi fark ettim. Cebime tıkıp her bir gülümsemesini kendime saklamak.

"Bunu söylediğime inanamıyorum ama burada olduğunuz için mutluyum," diye itiraf etti Emerson. "Bu toplantının sadece benimle ilgili olmasını istemiyorum ve spot ışıklarını sizlerle

paylaşmak güzel olacak. Bunun senin için bir sorun olmayacağına eminim. Muhtemelen yatağının ucunda bile kameralar vardır."

"İltifatların sonu gelmiyor. Böyle devam edersen iyice şımaracağım."

"Bu senin normal halinse şımardığında nasıl olduğunu bilmek istemiyorum."

Sırıttım. "Sana bir şey sorabilir miyim?"

Emerson çenesini kaldırarak bana baktı. Yeşil gözleri berbat floresan ışıklarının altında neredeyse parlıyordu ve o yeşil tonlarının içinde biraz da kahverengi olduğunu gördüm. "Neden?"

"Birbirimizi tanıyabilelim diye. Eğer seninle oynayacaksam kahveni nasıl içtiğini bilmem gerek. Bunu çok uzun süren bir Yirmi Soru oyunu gibi düşün. Hatta gel en iyisi biz onu Beş Yüz Soru yapalım. Böylece beraber olduğumuz her an birbirimiz hakkında yeni bir şey öğrenmiş oluruz."

"Gerekenden daha fazla yanında olmayı planlıyormuşum gibi konuşuyorsun. Seni ne kadar az görürsem o kadar iyi, Miller."

"Çok ikna edici olabilirim," dedim.

"Senin ikna edicilik dediğin şeye ben iticilik diyorum."

"Ha öyle ha böyle."

İç geçirip ellerini beline koydu. "Oyun oynamaktan nefret ederim ama kabul edene kadar beni rahatsız etmeye devam edeceğini de biliyorum."

"Bak sen şu işe. Şimdiden hakkımda bir şeyler öğrenmişsin."

"Of, tamam. Ne bilmek istiyorsun?"

Bir sürü şey, diye düşündüm ve bu benim için bir ilkti.

Benimleyken ne elde edeceğini herkes bilirdi: Seks. Gecenin ne kadar iyi geçtiğine göre bir ila dört orgazm. Herkes kendi

yoluna gitmeden önce iyi vakit geçirmek ve kesinlikle öyle derin ve anlamlı bir ilişki kurmamak.

Ama nedense Emerson Hartwell sözkonusu olduğunda fazla meraklı olup çıkmıştım.

Bu geceyi yatağımda sonlandırmayacak olması umurumda değildi.

Fırsatını bulursa muhtemelen kafama hokey sopasını geçirecek olması da.

Sadece onunla ilgili bir şeyler öğrenmek istiyordum.

Çocukken baktığı evcil hayvanın ismini. Ona göre hokeyin gelmiş geçmiş en iyi dört oyuncusunun kim olduğunu. Sabah insanı mı yoksa gece kuşu mu olduğunu.

Herhangi bir şey yeter.

Kendisiyle ilgili bilgileri kolay kolay paylaşmadığından emindim ve tıpkı o gülümsemeleri gibi daha fazlasına açtım.

"Seni başarılarınla gurur duymaman gerektiğine inandıran o pislik de kim?" diye sordum. Kapının diğer tarafında Koç Saunders takımın bir sonraki adımları ve geleceğiyle ilgili bir şeyler geveliyordu. Muhtemelen onu dinlemeli ve basının göstereceği yoğun ilgiye kendimi hazırlamalıydım ama ona kulaklarımı tıkadım ve önümde duran çilli kızıla odaklandım. "Biri sana başarılarını kutlamaman için bir sebep mi verdi?"

Emerson'ın çenesindeki bir kas seğirdi. Tıpkı ilk tanıştığımız gün olduğu gibi gözleri öfkeyle parladı ve *lanet olsun,* içindeki bu ateşe bayılmıştım.

"Niye umursuyorsun ki? Biz arkadaş değiliz ve sadece üç saattir takım arkadaşıyız. Sırf herkes yapıyor diye dizlerimin üzerine çöküp bastığın toprağı öpecek değilim ve neden beni tanımak istediğini anlayamıyorum."

Neden onu tanımak istemeyecektim ki?

Biraz katı olabilirdi ama yine de acayip havalıydı. Birisinin geçmişte ona feci şekilde kazık attığı belliydi ve takım arkadaşlarının onun hakkında bir şeyler öğrenmesine bile bu kadar tereddütle yaklaşmasından nefret ettim.

"İşime geleni duyma becerim sayesinde sadece dizlerinin üzerine çökmekten bahsettiğin kısmı duydum," diye şaka yapmaya çalıştım ve o da gözlerini devirdi. "Antrenmandan önce Hudson'la sana söylediğimiz şeyi hatırlıyor musun? Beni zerre umursamadığını biliyorum. Arkadaş olmadığımızın da farkındayım ama sadakat benim için çok önemli bir şey. Ben hayatımdaki insanlara göz kulak olurum, Hartwell ve artık sen de bu insanlardan birisin. Eğer birileri sana bir sporcu olarak yaptıklarının takdiri hak etmediğini söylediyse o kişilerin kim olduğunu bilmek isterim. Böylece onlara nazikçe siktiri çekebilir ve kariyerinin en büyük gününde sol kanat oyuncumun aklını bulandırmayı kesmelerini söyleyebilirim."

"Özür dilerim," dedi Emerson, ilk kez bu kadar yumuşak bir tonda konuştuğunu duyuyordum. Bakışlarını benden kaçırdı ve ayağının ucuyla halıya vurmaya başladı. "Agresif davrandım, özür dilerim."

"Bunca havlayışın boşa değil ve sağlam ısırıkların var, Hartwell. Bunun acısını paktan çıkarmanı izlemek için sabırsızlanıyorum."

"Dedi insanları kaybolmuş bir köpek gibi takip eden adam."

"Belki de sahibimi arıyorumdur."

"Belki de biri seni barınağa götürmelidir." Kısa bir süre yüzümü inceleyip iç çekti ve konuşmaya devam etti. "Eski erkek arkadaşım fırsatların önüme iyi bir oyuncu olduğum için değil de sırf kadın olduğum için serildiğini söylerdi. Çünkü ben..." Susup

yutkundu. "Neyse. Bir şey kırk kere söylenince bunun doğru olduğunu düşünmeye başlıyorsun."

İçgüdüsel olarak ellerimi yumruk yaptım. Gözlerim kısıldı. Öfke bütün bedenimi ele geçirdi ve o anda birine fena halde zarar verme dürtüsü hissettim.

"Sen bir de bunu diyen adamla çıktın mı?" diye sorduğumda başıyla onayladı. "İlişkiler hakkında bir bok bilmiyorum ama sırf ondan daha başarılı olmasını izlemeyi hazmedemediği için kız arkadaşını aşağılayan biri çok da takılmak isteyeceğim bir tipe benzemiyor."

"Hepimiz genç ve âşıkken aptalca şeyler yaparız. Aptalca işlerin ödülü de aptalca olur. Benimki de minicik aletiyle bana kendimi ufak hissettirmekten hoşlanan bir şerefsiz oldu."

Kahkahadan boğulacaktım. "Ne kadar bir miniklikten bahsediyoruz?"

Emerson'ın parmaklarının arasında on santimlik mesafe bile yoktu. "Bu kadar minikti işte."

"Sana bir meyve sepeti gönderip taziyelerimi iletmeliymişim gibi hissediyorum."

"Çileğe alerjim var."

"Aklıma yazdım. Bana bir isim verecek misin peki?"

"Hayır," dedi.

"O adamı bulabilecek arkadaşlarım var. İntikam almak istersen bilgisayarını hackleyebilirler."

"Ne biçim arkadaşların var senin?"

"Benimle ilgili bir şeyler öğrenmek istemekten vazgeç," dedim ukala bir tavırla. "Yoksa benden hoşlanmaya başladığını düşüneceğim, Kızıl."

"Egon biraz daha büyürse şu koridorda geri kalanımız için hiç yer kalmayacak."

"İstersen biraz daha yakınımda durabilirsin."

"Sanırım onun yerine ölmeyi tercih ederim." Ayakkabılarına bakıp bir ayağını havaya kaldırdı. "Düz bir şeyler mi giyseydim? Fotoğraflarda çok uzun boylu görünmek istemiyorum."

"Çok uzun boylu mu?" Yüzümü buruşturdum. "Çok uzun boylu olmak diye bir şey var mı? Ben uzun boylu kadınlara bayılıyorum."

"O zaman kesinlikle topuksuz bir şeyler giyeceğim."

"Dur," dedim dirseğinden tutarak. Sonra ne yaptığımı fark edip hemen elimi çektim. "Özür dilerim. *Project Runway*'de jüri değilim dolayısıyla moda konusundaki fikirlerimin pek bir geçerliliği yok ama topuklu ayakkabıları severim. Ve eğer sen de seviyorsan başkalarının ne düşündüğünün ne önemi var?"

"Geçen yaz *GQ* dergisinde çıkan röportajını okudum. Moda hakkında bir sürü fikrin var gibi görünüyordu," dedi ve eliyle ağzını kapadı. Gözleri fal taşı gibi açıldı ve az önce ne söylediğini fark ettiğinde yanakları pembeleşti. "Lanet olsun. Bunu hiç söylememişim gibi davran."

Yavaşça gülümsedim ve kolumu başının üstündeki duvara dayadım. "Bak sen şu işe. Benimle ilgili yazıları mı okuyorsun, Hartwell? Adımı günlüğüne de yazıyor musun?"

"Fotoğraflarını dart tahtası olarak kullanıyordum. Yüzün de nişan tahtasının tam ortasındaydı."

"Hedefi vurdun mu?"

"Hem de tam alnının ortasından. Her seferinde."

"Aferin sana," dediğimde yanaklarındaki pembelik kırmızıya dönerek boynuna doğru yayıldı. "Bu bana..."

"Bölüyor muyum?" diye sordu Hudson. Bakışları bir Emerson'a bir bana kaydı ve sonra da gülümsedi. "Biriniz yaralanmadan konuşabildiğinizi gördüğüme sevindim."

Emerson, "Gün daha bitmedi," dedi ve benden uzaklaştı.

"Neredeydin?" diye sordum Hudson'a. "Geciktin."

"Üzgünüm. Ethan'ın kıçında ona cilt kanseri olduğunu düşündüren bir lekesi var, benden bakmamı rica etti. Lexi'ye soracaktı ama Lexi'nin onu rahatsız ettiği için Ethan'ı parçalama ihtimali. vardı."

"Lexi kim?" diye sordu Emerson.

"Baş kondisyon antrenörümüz. Yakında tanışırsın," dedim. Sonra da Hudson'a dönüp, "Kıçında nasıl cilt kanseri olabilir ki? Çıplak mı dolaşıyor?" dedim.

"Easy E'den bahsediyoruz. Böyle bir şey yapması beni şaşırtmaz," dedi. "Kendiminkinden daha çok onun aletini gördüm."

Emerson homurdanarak güldü ve bu sesi duymamla göğsümde keskin bir acı hissettim.

Hudson'ın onu güldürmesinden hoşlanmadım. Hudson'ın komik olduğunu düşünmesinden de. Ayrıca Emerson'la baş başa olduğumuzda çok daha iyiydi.

Kapının diğer tarafındaki alkış sesi beni berbat ruh halimden çıkardı ve toplantı odasının kapısı açıldı. Piper içeri girmemiz için işaret etti sonra da Hudson'ın omzunun üstünden baktı.

"Liam nerede?"

"Kusura bakma, Piper. Bir kuş ve kafesle ilgili bir şeyler geveledi." Hudson kızarıp kulağının arkasını kaşıdı, gergin olduğunda böyle yapardı. "Yalan söylediğini biliyorum ve bunu sana söylemek zorunda kalan ben olduğum için de üzgünüm."

"O adam yok mu!" Piper homurdanıp kolumu tuttu ve beni hızla masaya çekti. "Çok geç. Sıranız geldi."

"Hey, Kızıl," dedim sesimin muhabirlerin duyamayacağı kadar kısık çıktığından emin olarak. "Molaya ihtiyacın olursa burnuna dokun, ben de minicik aletlerden falan konuşmaya başlarım."

"Cinsel organlar üzerinden bağ kurmamız arkadaş olduğumuz anlamına gelmiyor, Miller," dedi.

"Böyle bir varsayımda bulunma cüretini göstermem, Hartwell."

DOKUZUNCU BÖLÜM
MAVERICK

Bu muhabirler beni kızdırmaya başlamıştı.

Bir saattir buradaydık ve Hartwell'e nefes aldırmamışlardı.

Bir soruyu cevaplamayı bitirir bitirmez bir tenis maçının ortasındaymışız gibi yeni bir soru soruluyordu. Onu dinlerken ben bile yorulmuştum ve konuşmayı hızla üniversite kariyerinden bu sezon en çok neyi dört gözle beklediğine çevirmesinden başım dönmüştü.

Anlıyordum, çok rağbet görüyordu.

Herkes onun hikâyesini bilmek istiyordu.

Ama Tanrı aşkına.

Bir saniyeliğine durup bir yudum su içmesine izin veremezler miydi? Sürekli önündeki su şişesine uzanıyordu ama henüz kapağını açma fırsatı bile bulamamıştı.

İkinci sırada oturan tuhaf tipli bir adam, "Emerson," diye seslenip dikkatini üzerine çekti. "Tüm bunlar son birkaç sezondur toplasan yirmiden fazla maç kazanamamış bir hokey takımı için gereksiz bir şaşaa gibi görünüyor olmalı."

Onunla konuşan adamı tanıdığımda gözlerimi kısarak baktım.

Simon Buttecker, annesinin kanserden vefat etmesinden bir gün sonra oynadığımız maçta Hudson'ın savunmadaki eksikliklerı hakkında yazı yazan şerefsiz herifin ta kendisiydi. Bu orospu çocuğu, Hudson'ı sanki eline geçen her fırsatta hastanedeki annesinin yanına gitmiyormuş da Saint Tropez kumsalında keyif sürüyormuş gibi maçlarda dikkatinin dağılmasıyla suçlamıştı.

Bu şerefsizin ağzından hiç güzel bir şey çıktığı olmamıştı bu yüzden Hartwell'e söyleyeceği saçma sapan şeylere kendimi hazırladım.

"Belki," dedi Emerson. "Ama yine de Stars'ın yıllık geliri çeyrek milyon dolardan fazla. Benim oynadığım ECHL takımı geçen sene hiç kâr etmedi, bu yüzden Stars'ın birazcık tantana yapmasında bence bir sorun yok. Hem insanın kendini önemli hissetmesi de çok hoş. Kim önüne kırmızı halı serilsin istemez ki?"

Odadaki herkes gülüştü. Simon öldürücü hamlesini yapmak için hazırlanarak oturduğu yerde doğruldu. "Normal sezonda NHL'de forma giyecek ilk kadın sporcusun. Ligdeki erkeklere nasıl kafa tutmayıı düşünüyorsun? Sence pistte yeterince vaktin olacak mı yoksa zamanını yedek kulübesinde mi geçireceksin?"

Gözümün seğirdiğini hissettim ve ellerim masanın kenarını sıkıca kavradı. Yanımda oturan Hudson kaskatı kesildi ve yüzündeki gülümseme birden soldu.

"İyi iş çıkarmayı umuyorum," dedi Emerson, Simon'a sorusundan rahatsız olduğuna dair en ufak bir işaret bile vermeden. "Her zaman hızıma güvendim ve bana kıyasla çok daha büyük olan sporculara karşı oynarken de bunu lehime kullanacağım. Ne kadar oynayacağım konusu da Koç Saunders'ın kararı. İlk sırada ya da dördüncü sırada olmam fark etmez, burada olmaktan onur duyuyorum."

Çaylak sezonumda biraz medya eğitimi almıştım ama benim için işin özü sonunda bir pislik gibi davranmamak ve kimseyi kurtlar sofrasının ortasına atmamaktan ibaretti. Emerson'ın çok daha sağlam bir eğitim aldığı belliydi çünkü benim asla yapamayacağım kadar kibar davranıyordu.

"İstatistiklerin etkileyici." Simon duraksadı, yüzünde ölümcül bir sırıtış vardı. "Bir kadın sporcuya göre. Fark ettim ki asistlerin..."

"Dur bir dakika," dedim ve odadaki herkes dönüp bana baktı. Emerson'ın önünde duran şişenin kapağını açıp suyu ona uzattım. "Bunu yapmayacağız."

"Neyi?" diye sordu Simon. Şu anda aramızda bir bariyer olduğu için çok şanslıydı.

"*Bir kadın sporcuya göre* lafını ortaya atmayacağız. Çaylak sezonumdan beri buradasın, Buttecker ve daha önce bana bir erkek sporcuya göre istatistiklerimin etkileyici olduğunu söylediğini hiç duymadım. Eğer bu sezon bizimle ilgili haberler yapacaksan Hartwell'in bir NFL sporcusu olduğunu kabul ederek yapacaksın. Nokta."

"O zaman kendimi bir kez daha ifade edeyim. İstatistikleri etkileyici ama ligdeki tüm kategorilerde sonuncu olacak."

"Daha bir maça bile çıkmadı ve sen şimdiden onun üstünü mü çiziyorsun?" diye sordum mikrofonu sıkıca tutarak. "Kullanacağım dil için özür dilerim ama bu boktan davranışa burada izin verilmeyecek. Takım arkadaşlarıma karşı saygılı davran yoksa basın akreditasyonunu süresiz olarak iptal ederim. Maçlarımızı lüks basın tribünü yerine televizyondan izlersin, pislik herif."

Derin bir nefes aldım ve Piper'ın gelip beni masadan uzaklaştırmasını, geçen seneki utanç verici 7-0'lık mağlubiyetimizin

ardından canlı yayında ağzına geleni söyleyen Connor'a yaptığı gibi üç aylığına tüm röportaj haklarıma el koymasını bekledim.

Connor ağzını açmadan önce birine siktir git demenin bu kadar fazla yolu olduğunu bilmiyordum.

Ama bunun yerine odanın köşesinde duran Piper sırıttı ve bulunduğu yerden onu göremeyen Simon'a ortaparmağını gösterdi, bize de toplantıya devam etmemizi işaret etti.

"Ee, belki de perşembe günü oynayacağımız maçın yarattığı heyecana geri dönebiliriz," diye araya girdi Hudson. Ortam gerildi mi devreye ilk giren kişi her zaman o olurdu. "Evimizde oynayacağız. Üst üste iki maç kazandık. Evet, bunun aşırı etkileyici olmadığım biliyorum ama çaylak sezonumda üst üste on beş maç kaybettiğimiz zamandan daha iyi olduğu kesin."

Odadaki herkes bir kez daha kahkahalara boğuldu, ardından biri ona kadromuzdaki genç oyuncularla ilgili bir şeyler sordu ve basın toplantısı kaldığı yerden devam etti.

Son birkaç dakika içinde olanlarla ilgili tepkisini ölçmek için Emerson'a döndüm. Rahatsız olmuş gibi görünmüyordu ama bunun onun genel tavrı olduğunu düşünmeye başlamıştım.

Sakin. Kontrollü. Ona söylenen şeyleri zerre umursamıyordu. Ben de onun kadar gamsız olabilmeyi isterdim ama onun yerine kendimi kavgaya hazırlanırken bulmuştum.

"İyi misin?" diye sordum. "Seni böldüğüm için özür dilerim."

"İyiyim," dedi. "Normalde başımın çaresine bakmakta daha iyiyimdir ama çok yoruldum. Hayatımın bu kadar hızlı değişmesine alıştığımı sanıyordum ama sonra buraya geldim ve her şey iki saniye içinde sıfırdan yüze fırladı."

"Büyükler ligine hoş geldin. ECHL'de oynadığınızdan on maç daha fazla oynuyoruz, ayrıca bu ligde ekstradan dört takım daha

var. Daha sık seyahat ediyoruz ve yolda daha uzun saatler geçiriyoruz. Önceliğin kendine iyi bakmak ve bu da bir yudum su içebil diye bu insanlara bir dakika beklemelerini söylemen gerektiği anlamına geliyor."

"Toplantıyı burada bitiriyorum," dedi Koç. "Oyuncularım için uzun bir gün oldu ve Emerson'ın sözleşmesini imzalaması gerekiyor."

"Sözleşmeyi menajerinle inceledin, değil mi?" diye sordum ağzımın kenarından ve o da bir kez başını sallayarak onayladı. "Güzel."

Önce bacak bacak üstüne attı, sonra pozisyonunu değiştirdi. Koç önüne bir kâğıt yığını ve şık bir kalem bıraktığında işe koyulmaya hazırmış gibi omuzlarını dikleştirdi.

"Stars organizasyonuna bana bu fırsatı verdikleri için teşekkür etmek istiyorum. Bu takımda olmayı hak etmediğimi düşünen insanlar olduğunu biliyorum ama ben hep eleştirilerden beslenen biri oldum." Emerson kalemin kapağını açıp parmaklarının arasında çevirdi. "Sıkı çalışmak için motivasyonum bu, yani ateşi harladıkları için teşekkürler."

Sözleşmesinin ilk sayfasını imzalarken omzunun üzerinden baktım. Zarif, kıvrımlı bir el yazısı vardı, bunu görünce daha önce hiç kaligrafi dersi aldı mı diye merak ettim.

"Ensemde solumayı kes, Miller," diye mırıldandı sayfayı çevirirken.

"Özür dilerim. Seninkine kıyasla benim el yazım bok gibi ve şu an tamamen büyülenmiş durumdayım."

"Vücudunda bir kadının el yazısı yok mu?" Dövmelerle kaplı kolumu baştan ayağa süzdü. "Şaşırdım."

"Yok. Seninkini kullanabilir miyim? Kalbimin tam üstüne *yakışıklı çocuk* yazdırırım."

"Asla durmuyorsun, değil mi?"

"Hayır. Bu 7/24 devam eden bir iş, Kızıl. Ama en azından seni tekrar gülümsetebildim."

"Beni gülümsetmedin." Emerson bir sonraki sayfaya geçti ve iki kez daha imza attı. "Hayal görüyorsun."

"Bu yüzden mi altdudağını ısırıyorsun?"

"Sana ters bir şey söylemeyeyim diye dudağımı ısırıyorum."

"Kabul etmek istememen sorun değil. Kameralar için gülümsüyormuşsun gibi davranabiliriz. Bak. Şurada bir tane var." Bize doğrultulan lense el sallayıp gülümsedim. "Merhaba de."

"Çok yorucusun."

"Bu, bütün gün bana söylediğin en güzel şey. Hey. Yarın akşam ne yapıyorsun?" diye sordum kısık sesle.

"Seni yapmayacağım kesin." Emerson ayağa kalktı ve başıyla Koç'a selam verdi. Yarın sabah tüm spor sitelerinin ön sayfasında olacağını bildiğim bir dizi fotoğraf için el sıkışarak poz verdiler. "Arkadaş değiliz, unuttun mu?"

"Son kez hatırlatmanın üzerinden beş dakika geçmişken nasıl unutabilirim ki?" dedim muhabirler eşyalarını toplamaya başladıklarında. "Her salı benim evimde takım yemeği için toplanıyoruz. Herkes yiyecek bir şeyler getiriyor ve birkaç saat takılıyoruz. Bazıları video oyun oynuyor. Bazıları bir şeyler içiyor. Bazıları da salonumdaki yapboz yığınından bir kutuyla uğraşıyor. Kimse hokey hakkında konuşmuyor. Rahat bir ortam. Sen de gelmelisin."

"Yapboz yapmayı seviyor musun?"

"Bu, oyunumuz için günün sorusu mu?"

Gözlerini belki yüzüncü kez devirdi ve bu sinirli hali beni gülümsetti. "Öyle galiba."

"Yapbozlara bayılıyorum. Eskiden bol bol yapar—" Boğazımı temizleyip cümlemi değiştirdim. "Yeğenim de çok seviyor ve ona göz kulak olduğum zamanlarda hep bir tane yapıyoruz."

"Davet için teşekkürler ama seninle mümkün olduğunca az zaman geçirme niyetinde olduğumu söylemiştim." Emerson bana pişmanlıkmış gibi düşünmek istediğim bir ifadeyle baktı. "Böylesi hepimiz için daha iyi."

"Keşke ben de öyle yapabilsem," diye araya girdi Hudson. "Mesafeni koruyarak akıllılık ediyorsun, Emmy."

Hudson'ın ona bu şekilde seslenmesiyle içim düğüm düğüm oldu. Sanki o ikisi yıllardır arkadaşmış da ben de aralarına girmeye çalışan biriymişim gibi hissettim.

"Kapım açık," diye ekledim. "Bu hafta. Önümüzdeki hafta. Gelecek ay. Yarın gelmeyeceksin diye bir daha gelemezsin diye bir kural yok."

"Aklıma yazdım. Çarşamba günü antrenmanda görüşürüz," dedi ve siyah çantasını omzuna atıp uzaklaştı.

"Ağzından akan salyaları sil," dedi Hudson omzuma vurarak. "Kadının kıçına bakmayı da kes."

"Salyam falan yok, siktir git." Elimle yüzümü ovuşturup sandalyeme yaslandım. "Ayrıca onun kıçına bakmıyordum. Ellerimden birini kaybetmek istemiyorum ve inan bana o kadın testereyle beni parçalamaktan hiç çekinmez."

"Sivri bir tip, değil mi?"

"Evet," dedim gülerek. "Buzda çok işimize yarayacak."

"Sence bir şansı var mı? Simon piçin teki ama herkesin aklındaki soruyu sordu."

"Şansı var. Senin de söylediğin gibi, burada işler daha da beter hale gelemez. Belki Hartwell hepimizi ateşler. Tanrı biliyor ya, denedim ve başarısız oldum."

"Artık onun tarafında mısın?"

Omuzlarımı silktim. "Ben bu takımın kaptanıyım. Takım için en iyisi neyse onu yaparım. Bu benimle zaman geçirmektense aslanlara yem olmayı tercih eden bir kadınla aramı iyi tutmak demekse tam da bunu yapacağımdan emin olabilirsin."

Hudson yanıma iyice sokulup alçak sesle konuştu. "Yapbozla ilgili az daha ona ne söylediğini duydum. Normalde kimseyle bu konulara girmezsin."

"Az daha ağzımdan kaçırıyordum, kasti değildi," dedim. "Hem Hartwell'in herhangi biri olduğunu düşünmüyorum."

"Dikkat et, Kaptan. Gidip de kıza âşık olayım deme."

"Sakin ol, Hud." Ayağa kalkıp ona gülümsedim. "Âşık olmanın DNA'mda olmadığını biliyorsun. Her gece aynı kadın mı? Kulağa berbat geliyor."

"NHL'de artık kadınlar var. Her şey ihtimal dahilinde."

Kolunu tutup omzunu sıktım. "Benim uslanmam hariç. İşte o imkânsız bir şey."

ONUNCU BÖLÜM
EMMY

"Sen zor şeylerin üstesinden gelebilirsin," dedim aynadaki yansımama. Bunu elli kez tekrarlamış olmama rağmen hâlâ tam olarak inandığımı söyleyemezdim. "Bu sadece bir maç. Hazırlık maçında olduğunu ya da sabah egzersizi niyetine paten kaydığını düşün. Büyük bir mesele değil."

Ama aslında büyük bir meseleydi.

Stars formasını taşıdığım ilk maçımdı ve çok gergindim.

Üniversiteden mezun olduğumdan beri yüzlerce maça çıkmıştım, hele ondan öncesini saymıyorum bile ama bu en önemli maçımdı.

Bu maç, profesyonel hokey oyuncusu olarak geleceğimi belirleyecekti ve hayatını bir kez bile bu spor olmadan hayal etmemiş biri olarak her şeyin kusursuz ilerlemesine ihtiyacım vardı.

Pazartesi günü imzayı attığımdan beri ortalık tam anlamıyla kaosa bürünmüştü. Sosyal medyaya her girişimde takipçi sayımın yükseldiğini görüyordum. Instagram'da iki yüz elli bin takipçiye dayanmıştım ve bunaldım demek az kalırdı.

Beni destekleyen ve formamı nereden satın alabileceğini soran insanlardan mesajlar ve yorumlar gelip duruyordu. *İyi şanslar* ve *bizi gururlandır,* gibi şeyler yazıyorlardı.

Ama her destek yorumuna karşılık başarısız olmamı dileyen bir düzine yorum da vardı.

Bir ay bile dayanmayacak.

Ağladığını görmek için sabırsızlanıyorum :D

Tanrım, şu lanet şeyi televizyonumdan çıkarın.

Regl ağrısı çektiğinde ne olacak? Bir haftalığına izin mi kullanacak?

#MaverickMilleraÖzgürlük

Bir sürü mesajın ekran görüntüsünü aldım ve soyunma odamdaki dolabımın kapağına yapıştırdım. Böylece her akşam giyinirken onları görebilecektim.

Nefret kusanları susturmayı hep sevmişimdir ama internet trollerine yanıldıklarını göstermeyi gerçekten istiyordum.

Kuyruklarını kıstırıp karşıma gelmelerini sağlayacak kadar iyi oynamak istiyordum. Benden sürünerek af dileyecek kadar utanmalarını istiyordum.

Ama onları asla affetmeyecektim.

Bunu sadece kendim için yapmıyordum. Yapamazsın, yeterince iyi değilsin, hiçbir zaman da olmayacaksın denerek hevesi kırılmış, çabalamalarının bile boşuna olduğuna inandırılmış kızlar için yapıyordum bunu.

Bu bize sporda, hayatta, ilişkilerimizde kendimizi minicik hissettiren herkese açıkça *siktir git* deme yolumdu çünkü çok daha fazlasını hak ediyorduk.

Telefonum titreyince gözüm aşağıya kaydı. Genelde maç saati bu kadar yakınken maç öncesi ısınmalarımı dikkatim dağılmadan

yapabilmek için telefonuma pek bakmazdım ama FaceTime aramasında Grady'nin ismini gördüm. En iyi arkadaşımdan gelecek bir moral konuşması şu anda tam da ihtiyacım olan şeydi.

"İşte benim yıldızım," dedi ve yüzü bütün ekranı kapladı. Açık kahverengi saçları, benimkiyle aynı renk yeşil gözler ve o nazik gülümsemesiyle sanki odada benim yanımdaymış gibi hissettim. "Formana da bak sen."

Telefonu aynaya dayayıp birkaç adım geri çekildim ve sırt kısmındaki ismimi görebilsin diye etrafımda döndüm. "Bütün bu çılgınlık başladığından beri ilk kez şu an her şey gerçekmiş gibi hissediyorum."

"Milyon dolarlık bir sözleşme imzalamak öyle hissettirmedi yani?" diye takıldı Grady ve ben de dilimi çıkararak karşılık verdim. "Bu akşam Duluth'tayız. Otele toplantı odasına bir projektör ayarlamasını söyledim böylece takımdakilerle birlikte seni izleyebileceğiz."

"Çok fazla oynayacağımı sanmıyorum. Hâlâ birlikte piste çıkan ekipleri öğrenme aşamasındayım ve Koç da beni yavaş yavaş sahaya süreceğini söyledi."

"Kimin umurunda? Bir NHL maçında olacaksın, Emmy. Buzda on saniye de on dakika da kalsan seni desteklemek istiyoruz."

Desteğini hissedince kalbim resmen kabarıp üç katına ulaştı. "Benim için fazla iyisin, Grady. San Diego'da işler nasıl? İki gece önce maçta arka arkaya üç sayı attığını gördüm."

"Kariyerimde bir ilkti." Gururla gülümsedi ve sandalyesine yaslandı. "Bir sıkıntımız yok. Hâlâ yokluğuna alışmaya çalışıyoruz ama halledeceğiz. Stars sana karşı nasıl? Bizi özlüyor musun?"

"Özlediğimi biliyorsun. Takımdakiler iyi insanlar. Birçok genç oyuncu var ve konuşmaya başladıklarında bazen kendimi çok yaşlı hissediyorum."

"Otuz yaşındasın, Emmy, iki yüz değil."

"Evet, biliyorum. Favorim Hudson Hayes. Bana o kadar çok seni hatırlatıyor ki."

"Eğer yerime birini bulursan yemin ediyorum ortalığı ayağa kaldırırım," dedi Grady. "Benden uzun olabilir ama onu alt edebilirim."

"Edebilirsin. Ama adam dünyanın en nazik insanı ve muhtemelen ona ilk sen vursan da karşılık vermeyecektir," dedim.

"Beyaz Atlı Prens'ten ne haber? Basın toplantısında sana arka çıktığını duydum."

"Ah, Miller konusunu hiç açma." İç geçirip saç örgümü omzumun üzerinden arkaya attım. "Arkadaş olmamız konusunda çok ısrarcı ve nedenini bilmiyorum."

"Ekibinin iyi iş çıkarmasını istiyor, Emmy ve takım arkadaşlarının iyi anlaşmasını istiyor, kaktüs gibi olanlar bile onun için önemli."

"Bitkilerimi sulamam gerektiğini hatırlattığın için teşekkürler." Yerdeki kaskımı alıp kalçama dayadım. "Gitsem iyi olur. İlk maçıma geç kalmak muhtemelen Kaptan Çok Bilmiş'ten ciddi bir nutuk dinlememe neden olur."

"Bu akşamın tadını çıkar. Bu sporu ne kadar sevdiğini unutma. Çok eğlenceli olacak."

"Baskı falan yok desene. Moral konuşması için teşekkürler, Grady." El salladım. "Sana yarın mesaj atarım."

Telefonumu kapayıp derin bir nefes aldım ve kaskımı taktım. Duvara dayadığım sopamı alıp koridora çıktım. Koridorun boş olduğunu görünce şaşırdım. Arenadan gelen sesler oyuncu tünelinde yankılanıyordu ve koltuklarına oturan taraftarların sesini duyunca gülümsedim.

"Hartwell," diye bağırdı biri.

Omzumun üzerinden baktığımda Maverick'i bütün ekipmanını kuşanmış bir halde duvara yaslanırken gördüm. Ayak bileklerini çaprazlamıştı ve uzun bedeniyle tembelce kamburunu çıkarmıştı.

"Evet?" dedim ona dönerek.

Beni baştan ayağa süzdü, önce formama sonra da patenlerime baktı ve buradan bile yanağındaki gamzesini görebiliyordum. Eliyle ona yaklaşmamı işaret edince ayaklarım kendiliğinden hareket etti. Ona doğru ilerlerken ne söyleyeceğini merak ettim ve kendimi en kötüsüne hazırladım.

Seni AHL iştiraki olan takımımıza gönderiyoruz.

Kaliforniya'ya geri dönüyorsun.

Bir mucize oldu ve Finn Adams iyileşti, artık sana ihtiyacımız yok.

"İyi misin?" diye sordu yanına ulaştığımda.

"İyiyim. Bana ne söylemen gerekiyordu?"

"Gerekiyordu derken?" Maverick duvardan uzaklaştı. Bana bakarken kaşlarını çatmıştı. "Sana ne söylemem gerekiyor ki?"

"Kötü haber falan."

"Sen neden bahsediyorsun?"

"Bilmem." Omuz silktim ve omuzluğumu düzeltmek için elimi formamın altına soktum. "Beni araman için başka ne gibi bir sebep olabilir ki?"

"Şey." Kaşlarını çattı. "Sana iyi şanslar dilemek için. Bugün büyük gün."

"Ah." Eldivenlerimi inceliyormuşum gibi yaptım, ona bakmak istemiyordum. "Gerçekten mi?"

"Evet. Gerçekten. Sen ve şu özgüven sorunun, Kızıl. Bunun üzerinde çalışmamız gerekecek," dedi cık cıklayarak. "İlk maçımın nasıl geçtiğini dinlemek ister misin?"

"Her halükârda anlatacağını biliyorum," dedim ama meraklanmıştım da.

Maverick güldü ve kahkahası omurgamdaki gerginliği azalttı. "Maç başlamadan önce yarım saatimi banyoda kusarak geçirdim. O zamanki koç beni bulamadı. Sonunda kendimi piste atmayı başardığımda oyuncuların tanıtım vakti gelmişti ve ben pantolonumu ters giymiştim. Ama en kötüsü ilk periyot başladıktan sekiz dakika sonra yaşandı."

"Ne yaptın?" diye sordum, istemesem de kendimi konuya kaptırmıştım.

"Yanlış kaleye gol attım." Kıkırdadı ve sesinin tiz tonu beni neredeyse gülümsetecekti. "O kadar gergindim ki pakı kendi kalecime attım. Ertesi gün ESPN *Miller Talihsizliği* diye manşet attı. Bir hafta boyunca saklanmak zorunda kaldım."

"Lanet olsun."

"Aynen öyle."

"Bütün ilginin üzerinde olmasını nasıl atlattın?"

"Zordu ama dişimi sıktım. Ben pes eden biri değilim, Hartwell," dedi sırıtarak ve o anda midemde beklenmedik bir çalkalanma oldu. "Hepsi bir yana, iyi olacaksın. Bu akşam Koç seni ne kadar sahada tutacak emin değilim ama buzda doğru

tarafa doğru kaydığın sürece bunu bir başarı kabul edebiliriz diye düşünüyorum."

"Çıta çok düşükmüş," dedim beni de şaşırtan bir kahkahayla. Maverick'in sırıtışı daha da ışıltılı bir hale bürününce gözlerimi kıstım. "Kes şunu."

"Neyi?"

"Bana gülümsemeyi."

"Sana nazik davranmamdan ne kadar nefret ettiğini unutmuşum, Kızıl." Maverick parmak eklemleriyle kaskıma vurdu ve içimde bir fitil ateşlendi. "Partiyi başlatmaya hazır mısın?"

"Evet," dedim başımı yukarı aşağı sallayarak. "Hazırım."

Buza ilk çıktığımda ayakta alkışlandım ve Maverick'in de seyircileri tezahürat etmeleri için nasıl coşturduğu gözümden kaçmadı. İlk periyotta üç dakika dört saniye boyunca pistteydim.

Oyunda olmadığımda anlarda Stars'ın hücum-savunma geçişlerini dikkatle izledim. Bu akşam sarsaktım ve aynı hataları tekrarlamak istemiyordum.

Maverick herkesten daha uzun süre maçta kaldı ve üçüncü periyotta Koç onu Grant'le değiştirmek istediğinde de başını iki yana salladı. Onu yanımdan mavi forması ve beyaz kaskıyla uçarcasına geçmesini izlemek antrenmanda izlemeye hiç benzemiyordu.

Buzun üzerinde tam anlamıyla bir canavardı, takımını zafere taşımaya kararlıydı ve bu uğurda bedenini feda etmeye hazırdı. Rekabetçi olduğunu biliyordum ama gerçek maç ortamında, saniyelere karşı yarışırken resmen ölümcüldü.

Neden ligin en iyi oyuncularından biri olduğunu anlamak kolaydı. Yarım yamalak yaptığı hiçbir şey yoktu; paten kaymayı kolay bir şeymiş gibi göstermesini takdir etmiştim.

"Hartwell," dedi Koç ve başımı kaldırdım. "Oyuna giriyorsun."

"İki dakika kaldı," dedim titreyen elimle kaskımı bağlarken.

"Ee?"

"Eesi... hiç," dedim, koçun kararına karşı çıkmamayı bilecek kadar akıllıydım.

Koç Saunders başını yukarı aşağı sallayınca ayağa kalktım. İkinci sıradaki sol kanat oyuncumuz Presley Donohue yedek kulübesine göz atınca harekete geçtim. Kendimi buzun üstüne atıp hücuma kalktım.

"İşte geldi," diye seslendi Maverick. Rakip takımın savunma oyuncularından birini omzuyla cama itip homurdandı. "O kadar uzun süre oturmaktan biraz canın sıkılmış gibi görünüyordun."

Hudson'ın attığı pası yakalayıp mavi çizgiyi geçtim, gözlerim hızla buzu tarıyordu. Ryan Seymour'ın sağ tarafımda boşta olduğunu görünce pakı ona gönderdim.

"Belki de seni izlemekten sıkılmışımdır," dedim.

Yanımdan süzülüp geçerken kahkahası etrafımı sardı. Kaleye doğru hücum eden devasa bir kas kütlesi gibiydi. Seymour pakı tekrar Maverick'e gönderdi ve o da karşı takımın savunmasını üç saniye kadar parmağında oynattıktan sonra geri çekilip kusursuz bir hızlı şutla pakı ağlara gönderdi ve seyircileri çılgına çevirdi.

"Hâlâ canın sıkılıyor mu? Bu senin içindi, Hartwell," dedi göz kırparak.

"Ne kadar da gösteriş meraklısısın," dedim etrafında toplanan takım arkadaşlarıma katılırken.

"Bir tane daha gol atabilir misin sence?" diye sordu Ethan elini Maverick'in omzuna atarak. "Bu akşamki bütün yüzleşmeleri kazandım. Galibiyeti garantileyebilmen için bir tane daha kazanabilirim, Kaptan."

"On yedi numara atsın," dedi Maverick beni işaret ederek. "Şut çekmesi için yolu açacağız."

"*Ne?* Hayatta olmaz," dedim. "Koç beni çıkarmak üzere ve..."

"Hayır, çıkarmayacak," diye araya girdi Hudson'ın savunmadaki ortağı olan Riley Mitchell. "Hiçbir zaman son dakika oyuncu değişikliği yapmaz, özellikle de gol attıysak. Son düdüğe kadar buradasın, Emmy."

"İyi olacaksın," dedi Hudson nazikçe ve karnımı dürttü.

"Halledemeyeceğini düşünüyorsan başka tabii," diye ekledi Maverick. "Grant devralabilir."

"Hayır," dedim hemen. Maverick'in yüzündeki sırıtışı gördüğümde beni gaza getirmeye çalıştığını anladım. "Yapabilirim."

Herkes pistteki yerini aldı ve Ethan dediği gibi başlama vuruşunu kazandı. Pak önce Hudson'a sonra Maverick'e gitti, hücum bölgesine son hız ilerlerken rakiple acımasız bir top saklama oyunu oynuyorlardı.

"Kızıl," diye seslendi Maverick ve pakı bana attı. "Hadi, başlıyoruz."

Pakı yakaladım ve hızla hareket ettim, kanım heyecanla uğulduyordu.

Sporu benim için anlamlı kılan anlar bunlardı. Adımı haykıran kalabalığın önünde maçı kazandıran sayıyı atmak. Galibiyetin ardından başımdan aşağı Gatorade dökülmesi ve buzun üstünde üst üste yığılmamız. Maçın bitimine yirmi saniye varken bu hayal gerçek olmak üzereydi.

Hudson defanslardan birini saha kenarındaki duvara fırlattığında bunun beklediğim fırsat olduğunu biliyordum. Sopamı geriye savurduğum anda sağımda başka bir defans oyuncusu belirdi, artık pakı kaptırmadan gol atmam imkânsızdı.

Ethan'ın solumda boşta olduğunu gördüm ve pakı ona gönderdim, tam süre bittiğinde Ethan pakı ağlarla buluşturdu.

"İşte bu!" diye bağırdı bana doğru gelerek. Bana sarıldı ve kaskıma doğru güldü. "Ne pas ama, Emmy."

"İlk maçında asist yaptın," dedi Hudson bana sarılarak. "NHL kariyerine böyle başlanır işte."

"Bu harikaydı," dedim nefes nefese.

"Aferin, Kızıl," dedi Maverick alçak bir sesle. "Golü senin atacağını sanmıştım."

"Kaleciyle teke tek kalmayayım diye pas verdim," dedim omuz silkerek. "Gol atmak için daha bir sürü fırsatım olacak."

"Aynen öyle." Örgümün ucunu çekip sırıttı. "Kendinle gurur duyuyor musun?"

"Evet," dedim gülümseyerek. "Asist yapmak harika, hem ayrıca buradaki başka biri gibi kendi kaleme gol atmadım."

"Vay canına, lanet olsun. Sanırım benden daha iyi bir oyuncusun, Hartwell."

"Öyle olduğumu biliyorum, Miller." Takımımın geri kalanının benim için tezahürat ettiği yedek kulübesine doğru ilerledim. "Ve doğruyu söylediğimi kanıtlamak için sabırsızlanıyorum."

ON BİRİNCİ BÖLÜM
EMMY

Püsküllü Bela: Üçüncü sıra için tebrikler, Kızıl.
Gitgide yükseliyorsun!

Ben: Böyle şeyler duyurulmamışken
nasıl haberin olabiliyor?

Püsküllü Bela: Sihir!
Şaka şaka.
Koç haftalık toplantımızda değişiklikleri anlattı
ben de onunla tamamen hemfikir olduğumu söyledim.

Ben: Onayını aldığıma sevindim. Bunun benim için
ne kadar önemli olduğunu anlatamam.

Püsküllü Bela: İroni mi yaptın? Kulağa öyle geliyor da.
Kızıl?
Harika. Siktirip gidiyorum o zaman!!!

Bütün bedenim ağrıyordu.

Varlığından bile bihaber olduğum kaslarım sızlıyordu ve kitabımı okumak için dirseğimin üzerinde doğrulmaya çalıştığımda ağzımdan çıkan iniltiden utandım.

Sadece iki sayfa okumuştum ki uyluklarıma doğru yayılan keskin bir sızı homurdanmama neden oldu. Buruşmuş bir market fişini sayfanın arasına koyup kitabı kapadım. Başparmaklarımı baldırlarıma ve ayak tabanlarıma bastırdım. Ovmaya başlayınca gözlerim geriye doğru yuvarlandı, baskı öyle iyi geliyordu ki hissettiğim rahatlamadan ağlayabilirdim.

"İyi misin?" Piper'ın sesi kapımın altından süzüldü. "Sesin can çekişen bir kedi gibi geliyor."

"Bu, dünyadaki tüm kedilere hakaret." Bir kez daha inledim. "İçeri gelebilirsin ama sadece bacaklarıma masaj yapmaya söz verirsen."

"Tek gereken o mu?" Kapı hızla açıldı ve Piper ayaklarını sürüyerek içeri girdi. "Aman Tanrım, seni tavlamak ne kadar da kolay."

"Bu koku da ne?" Havayı koklayıp anlamaya çalıştım. "Bir şeyler mi pişiriyorsun?"

"Evet." Piper sırıtıp yatağıma atladı. Yanıma kıvrılıp başını omzuma yasladı. "Vanilyalı kakaolu mermer kek yaptım. Stars'la geçirdiğin ilk iki haftanı kutlamak için küçük bir şeye ihtiyacımız olduğunu düşündüm."

"İki hafta kutlanmaya değer mi ki?"

"Her şey kutlanmaya değer," dedi, kulağa takım soyunma odasına asılması için tasarlanmış bir motivasyon posteri gibi geliyordu. "Hatta içine damla çikolata bile koydum."

"Ah, lanet olsun." Ağzım sulandı ve bugün yediğim son şeyin sabahki antrenmandan sonra yaptığım kahvaltı olduğunu fark ettim. Maçlar arasındaki o tek izin günüm de uçup gitmişti; batan güneş akşam yemeğinin yaklaştığının işaretiydi. "Beni şımartıyorsun."

"Hem de seve seve." Kolunu benimkine dolayıp elimin arkasını sıvazladı. "Nasıl hissediyorsun? Buzun üstünde tam anlamıyla şahaneydin. Basının sana olan yaklaşımı pozitif, reytingler ve Stars maçlarının izlenme oranları yükselişte ve Simon-lanet-olasıca-Buttecker gibi insanlar bile takıma sağladığın katkıyı konuşuyor."

"Ben..." Omuz silktim, *iyi* demeye çekiniyordum. Söylersem nazar değecek gibi hissediyordum. Sanki dile getirirsem bu nadir bulduğum mutluluk balonunu patlatacaktım. "Beş günde üç maç. İkisi deplasmandaydı ve daha önce hiç bu kadar ağrım olmamıştı ve bu kadar yorulmamıştım. Ama..."

"Ama?" Piper daha fazlası olduğunu bildiği için durup bekledi.

"Ama işler yolunda."

"Öyle gerçekten, değil mi? Seninle çok gurur duyuyorum." Yanağımı sıktığında gülümsedim. "Bu akşam ne yapıyorsun?"

"Yerimden bir milim bile kıpırdayasım yok. Bu yatakta yaşayıp asla çıkmak zorunda kalmamak için bana su ve yemek getirecek bir robotum olmasını dileyeceğim. Koç sadist herifin teki; nasıl bir insan maçların arasına tam antrenman planı yazar ki?"

"Sonunda kazanabileceği bir sezonun eşiğinde olduğunu gören bir insan," dedi ciddiyetle. "Sence üstüne bir kotla sweatshirt geçirebilir misin?"

"Ne için? Saat neredeyse altı, Piper. Sosyalleşme saatim sona ermek üzere."

"Maven, Lexi ve benimle akşam yemeğine çıkmak için. Köşedeki restorana gideceğiz. Yemekleri çok lezzetli, hem çok kalmayacağız, söz veriyorum. Hamburger yiyip birer içki içeceğiz, sonra da eve geliriz, sen de yarın akşamki maçtan önce güzel bir uyku çekersin."

Hep yaptığım gibi hayır demek için ağzımı açtım ama kelime bir türlü çıkmadı.

Boğazımda bir yerde takılı kaldı ve aylar sonra ilk kez akşamımı hâlâ tanıma evresinde olduğum insanlarla geçirmek istedim. Yeni arkadaşlarımla bir akşam dışarı çıkmak kulağa eğlenceli geliyordu.

"Tamam," dedim. "Hoşuma gider."

"Evet!" diye bağırıp üstüme atladı Piper. Bana sıkıca sarıldığında güldüm. "Üstüne bir ceket aldığından emin ol. Bu akşam biraz serin. Lanet kış kapıya dayandı."

"Gideceğimiz restoranın ortamı nasıl? Topuklu ayakkabı mı spor ayakkabı mı?"

"Kesinlikle rahat. Köşede bir müzik kutusu var; deplasmanda maçımızın olmadığı haftalarda düzenli olarak gitmeye çalıştığımız bir yer."

Bir yerde bir rutin oturtacak kadar uzun süre kalmanın nasıl bir şey olduğunu merak ettim. Pazar sabahları çörek aldığın adamın seni tanımasının ya da yolunun üstündeki kahvecide çalışan baristanın siparişini ezbere bilmesinin.

"Kulağa mükemmel geliyor," dedim.

Johnny'nin Yeri'ndeki masalar küçük ve sıkış tıkıştı. Dördümüz deri koltuklara güçbela sığmıştık ama bir içkiden sonra çok da önemi kalmamıştı. Omuzlarımdaki gerginlik azalırken rahatlamıştım ve göğsümün ortasına bir sıcaklık yayılmıştı.

"Salı akşamki aile yemeğine hepiniz geliyorsunuz, değil mi?" diye sordu Piper. Yanakları pembeleşmişti ve bütün gün atkuyruğu yaptığı saçlarını açık bırakmıştı.

"Aile yemeğine mi gidiyorsunuz?" diye sordum şaşkınlıkla.

"Tabii ki gidiyoruz. Haftanın en önemli olayı. Her salı saat altıda. Son birkaç yılda sadece bir kez kaçırdık çünkü Hudson'ın annesinin cenaze töreni vardı. Oğlanlar yiyecek bir şeyler getirir ve arenanın dışında beraber takılmak da eğlenceli." Bakışları bana kaydı. "Sen neden henüz gelmedin?"

"Bilmem." Ensemi ovuşturup omuz silktim. "Uyum sağlayıp sağlayamayacağımı bilemedim."

"Sağlarsın. Liam bile geliyor. Köşede oturup kimseyle konuşmuyor ama yine de orada," diye beni temin etti Piper, sonra da dikkatini Maven'a çevirdi. "Geçen hafta sen de yoktun, Mae."

"Bu düğün hazırlığı bütün hayatımı ele geçirdi de ondan. Pasta tadımımız vardı." Maven'ın nişan yüzüğü ışıkların altında parlıyordu ve o da parmağındaki yüzüğü çevirdi. "Hükümet binasına gidip imzayı basmalıydık."

"Nişanlı mısın?" diye sordum. "Yani, belli ki öylesin. O yüzük kocaman. Üzgünüm. Bunu bilmem gerekiyordu ama ben..."

"Birazcık fazla meşguldün, Emmy." Maven'ın yüzünde nazik bir gülümseme vardı. "Futbolu takip ediyor musun?"

"Arada sırada. Batı yakasındayken daha fazla izliyordum."

"Nişanlım Dallas, DC Titanların vurucusu."

"Çocuğunun bakıcısıydı," diye yüksek sesle fısıldadı Lexi ve üstüne bir de çakırkeyif bir kahkaha patlattı. "Mae eskiden Titanlar için çalışıyordu, oyuncuların takımın diğer çalışanlarıyla ilişki kurmaları yasak. O yüzden Stars'ta çalışmaya başladı ve şimdi de Dallas'la birlikte sonsuza dek mutlu yaşayacaklar."

"Ah, Dallas'ın bir çocuğu mu var? Onun... sizin kızınız kaç yaşında?"

"Yedi olmak üzere. Maverick de onun amcası."

"Dur bir dakika." İçkimi kenara itip dirseklerimi masaya dayadım. "Miller'ın bir erkek kardeşi var ve *o da* bir profesyonel sporcu mu? Bu nasıl şans böyle?"

"Aralarında kan bağı yok. O ve Dallas birbirlerinin en yakın arkadaşları. June, Dallas'ın hayatına beklenmedik bir anda girince Maverick hemen yardıma koştu. O ikisi ve bir de arkadaşları Reid, June'u birlikte büyüttüler. Üçünün June'la arası çok iyi, ona gözbebekleri gibi davranıyorlar." Maven gülüp telefonunu aldı. "Birkaç sene önceki Cadılar Bayramı'nda hepimiz *Karlar Ülkesi* karakterleri gibi giyindik çünkü June o filme kafayı takmıştı. Maverick kasabada saatlerce havuç kostümüyle gezdi ve bir kere bile şikâyet etmedi. Sanırım dünyada parlak turuncu bir kıyafet giyip yine de kadınların numarasını almayı başarabilen tek kişi o olabilir."

"Ah." Elimle kalbimin üstünü ovuşturdum. Bana kıyafetlerinin fotoğraflarını gösterdiğinde kaburgalarımın arkasında hafif bir sızı hissettim. Işıl ışıl yüzler. Maverick'in kollarındaki küçük kız... O karede o kadar büyük bir mutluluk vardı ki. "Bu... Benim hiçbir fikrim yoktu."

"O adam Mav Amca olabilmek için bütün işini gücünü bırakır. Sanırım tüm unvanlarının arasında en çok gurur duyduğu o."

Lexi araya girip, "Ne kadar seksi olduğunu da konuşacağız, değil mi?" diye sorana kadar bir süre sessizce oturduk.

Piper kahkahayı bastı. "Hem de nasıl. Artık takımdaki tek kadın olmadığım için çok memnunum. Bu adamların etrafında olup da onlar hakkında konuşamamak çok acımasızca."

"Bu şehirde bir takımda oynayan tüm adamlar seksi," dedi Maven. "Buranın havasında suyunda ne var böyle?"

"Evet. Senin vaftiz baban gibi," diye ekledi Lexi. "Kır saçlarıyla çok çekici. Adam şarap gibi yıllandıkça güzelleşiyor."

"Burada kaçırdığım bir şeyler var," dedim.

Piper bana iyice sokuldu. "Maven'ın vaftiz babası Shawn, Titanların baş antrenörü. Adam inanılmaz çekici."

"Tamam, artık ailem hakkında konuşmayı bıraksak da onun yerine de Stars'ın en seksi adamının kim olduğunu konuşsak?" diye sordu Maven. "Sadece tek bir kişi seçebilirsiniz."

Lexi derin ve sarhoş düşüncelere dalmış bir halde parmağıyla yanağına vurdu. "Bu zor bir seçim. Ethan seksi ama benim tipim değil. Gürültücü, dağınık ve üç tane motosikleti var. Resmen felakete davetiye çıkarıyor."

"Grant'e ne dersin? O adam sürekli senin dikkatini çekmeye çalışıyor," dedi Piper ve Lexi gözlerini devirdi.

"İstediği kadar deneyebilir. Onunla asla birlikte olmayacağım. Benden on yaş küçük ve yetişkin olmak hakkında neredeyse hiçbir şey bilmiyor."

"Riley tatlı biri," diye ekledi Maven. "Üstelik sessiz tiplerden."

"Sessiz tiplerle ilgili ne derler bilirsin," diye kıkırdadı Piper. "Hudson çekici ama ilişki adamı. Boşanmanın ardından biraz deneysel takılıp nelerden hoşlandığımı bulmak istiyorum. Aynı anda birkaç insanla takılıp sadece eğlenmek. Bugüne kadar birlikte olduğum tek insan eski kocamdı ve ilişkimizdeki her şey de çok sıradandı. Kitaplığımdaki birkaç kitabı okuduktan sonra içimde... bunu arzu diye tanımlamak istemiyorum ama denemek istediğim çok şey var."

"Ah, tatlım." Maven masanın üzerinden uzanıp elini sıktı. "Dışarıda çok daha iyi adamlar var."

"Aynen öyle." Lexi kadehini kaldırdı. "Liam'a ne diyorsunuz? Kalecilerle ilgili ne denir bilirsiniz?"

"Ne denir?" diye sordum.

"Esnek, tutkulu ve nevrotik olmalarıyla ilgili bir şeyler. İçimden bir ses onun takıntıya varacak derecede kendini adayacağını söylüyor. Sırf nerelerine dokunulmasından hoşlandığını öğrenmek için seni yatağa yatırıp bedenini keçeli kalemle işaretleyecek türden bir adam."

"Tamam ama bu kulağa çok seksi geliyor," dedi Maven kıkırdayarak. "Orgazma giden bir yol haritası."

"Daha önce kimse bana böyle kafayı takmadı," dedi Piper.

"Beklemeye değer," dedi Maven. "Güven bana."

"Sen kimi seçerdin, Emmy? Takımdaki en seksi adam kim sence?"

"Bu sorudan muaf tutulmak istiyorum. Bu adamları burunlarından kan akarken ve leş gibi kokarken görüyorum."

"Ama Maverick..." Lexi iç geçirdi. "Maverick'in seksi olduğunu düşünmüş olmalısın."

"Dövmeler?" diye sordu Piper.

"Boyu posu?"

"Yatakta *gerçekten* kadınların zevk alması için çabaladığını duydum. Hiç bencil değilmiş. Geçen sene deplasmandayken otelimizden ayrılan bir kadınla aynı asansöre bindim ve Maverick'in bir gecede onu beş kere doruğa ulaştırdığını söyledi," dedi Lexi.

Yüzüm alev aldı. Keşke bardağım boş olmasaydı çünkü bu konuşmayı atlatabilmek için oldukça sert bir içkiye ihtiyacım olacaktı.

"Anatomik olarak böyle bir şey mümkün mü ki?" diye sordum. "Kulağa biraz abartmış gibi geliyor. Bu dedikoduyu Maverick'in çıkarmadığına emin misin?"

"Doğru adamla birlikte olduğunda her şey mümkün," dedi Maven. "Beş kez. Altı kez. Bir sınırı olduğunu sanmıyorum."

"Miller..." diye mırıldandım ve parmaklarımı kadehimin ağzında gezdirdim.

Lafı oyalıyordum çünkü onun ne olduğunu bilmiyordum.

Seksiydi.

Mükemmeldi, güçlüydü ve harika bir sporcuydu. Yaka silktiren baş belasının tekiydi ama kapalı kapılar ardında nasıl biri olduğunu merak etmekten kendimi alamıyordum.

Bacaklarımı sarıp aralayabilecek kocaman elleri. Uzun parmaklarından birini içime sokarken yaslanabileceğim güçlü bir göğüs ve ona titrediğimde atacağı o çocuksu kahkaha. Tatlı diliyle cesaretlendirmesi ve övgüleri.

"Cümleni tamamlayacak mısın, Kızıl yoksa beni bekletecek misin?" diye sordu boğuk bir ses.

Hızla başımı sağa çevirdim.

Maverick Miller tam karşımda, elinde üç birayla bana sırıtıyordu.

ON İKİNCİ BÖLÜM
MAVERICK

Kızlar içeri adım attıkları an Hartwell'i gördüm.

O saçları görmemek imkânsızdı, kalabalığın arasından bile onu seçebiliyordum. Bedenini sıkıca saran pantolonu ve omuzlarını gösteren o göbeği açık üstünün içinde çok seksiydi ve görmezden gelmesi imkânsızdı.

Masamız restoranın diğer ucundaydı ama ben onu izliyordum.

Rakiplerime yaptığım gibi onu dikkatle inceliyordum; içkisinden bir yudum almadan önce kadehini çevirişini. Sanki konuşmayı komik bulma hakkı olup olmadığından emin değilmiş gibi bir saniye geç gülüşünü. Dişlerini altdudağına geçirişini.

Siktir.

O lanet olasıca dudakları.

Dolgun. Pembe. İnsanın aklını başından alacak kadar öpülesi.

Ve becerilesi.

Şu anda tam karşısında durduğum için aletimin dudaklarının arasında nasıl görüneceğini hayal etmeye başladım.

Boğazının arkasına dayanana kadar beni ağzına alırken aletimde ruj izleri bırakmasının nasıl bir his olacağını merak ediyordum.

"Burada ne işin var?" diye çıkıştı Emerson ve onu dizlerinin üzerinde hayal ettiğim fanteziden uyandım. O alev gibi saçlarımın elime dolamıştım. Çenesinden bir damla salya akarken o hınzır yeşil gözleriyle bana bakıyordu. "Lütfen bana bizi buraya kadar takip ettiğini söyleme."

"Hanımlar," dedim gruba onu duymazdan gelerek çünkü bunun Emerson'ı kızdıracağını biliyordum. Bakışlarım Maven'a kaydı. "Nişanlınla beyniniz aynı çalışıyor. Sizin burada olacağınızdan habersiz Johnny's'e gelmemizi önerdi."

"O adamı seviyorum." Maven iç geçirdi, aşktan bulutların üstünde süzülüyordu resmen. Etrafına bakındı, Dallas'ı aradığına şüphe yoktu. "June'a kim bakıyor?"

"Onu barda görmedin mi? Tezgâhın arkasında votka servisi yapıyor."

"Maverick Miller."

"Şaka yapıyorum, Mae. Bakıcısıyla birlikte. Reid pek iyi bir gün geçirmedi, evden çıkmaya ihtiyacı vardı. Onu buraya çağırmalıyım. Bu kadar güzel kadının arasında morali hemen yükselir." Emerson homurdandı ve dönüp ona baktım. "Hâlâ hakkımda ne düşündüğünü söylemeni bekliyorum."

"Hakkında ne düşündüğümü gerçekten bilmek istemezsin," diye karşılık verdi hemen.

Bu dikbaşlı, atarlı haline bayılıyordum. Kimsenin lafının altında kalmayan, o sert ve özgür kadın tavırlarına. Haddimin bildirilmesi gariptir ki hoşuma gidiyordu.

"Evet, istiyorum." Kolumu sağımdaki duvara dayadım ve bakışlarının birkaç saniyeliğine de olsa dövmelerime takıldığı gözümden kaçmadı. Favorisinin hangisi olduğunu merak ettim. "Ben koca bir adamım, Kızıl."

"Küçük olduğunu duymuştum. En iyi ihtimalle ortalama."

"Bana pek dedikodulara kulak asan biriymişsin gibi gelmedi. Hadi ama. Söyle gitsin."

"Senin hakkında hoşlanmadığım şeylere dair derin bir psikoanalize girmeden önce bir içkiye daha ihtiyacım var. Bir tur daha içer misiniz, kızlar?" diye sordu Emerson ve üçü de başıyla onayladı.

"Lütfen," dedi Maven.

"Bir de patates kızartması!" diye ekledi Piper. Bakışları bulanıktı, çakırkeyif evresini geçmiş, kör kütük sarhoş olmaya doğru ilerliyordu. "Bir sürü patates kızartması."

"Ekstra tuzlu," diye araya girdi Lexi pipetiyle boş kadehini karıştırırken. "Bir kova dolusu tuz."

"Tamamdır," dedi Emerson ayağa kalkarken. Topuklu ayakkabılarıyla patenleriyle olduğundan daha uzundu. Benden sadece birkaç santim kısa olduğunu gördüğümde ıslık çaldım. "Ne?"

"Geçen gün basın toplantısında topuklu ayakkabılarını sevdiğimi söylemiştim. Bu hâlâ geçerli."

"Yağ çekerek pek yol alamazsın, Miller."

"Bara doğru birkaç adım da yeter. Böylece yiyecek içecekleri buraya taşımana yardımcı olabilirim?"

Emerson derin bir nefes verdi. "Tamam. Ama sadece sana istediğini ne kadar çabuk verirsem bizi o kadar hızlı rahat bırakacağını bildiğim için."

"Çözmesi kolay bir adamım, değil mi? Hadi, sen beni yok etmeden önce içkilerini alalım."

Bar minicikti ve tezgâha vardığımızda birbirimize dokunmadan durmamızın imkânı yoktu.

"Pardon," dedim kolum onunkine değdiğinde. Ona biraz mesafe bırakmak için geri çekilip arkasına geçtim. "Fazla alan yok."

"Sorun değil." Omzunun üstünden bana baktı ve "Teşekkür ederim," dedi.

"Ne için?"

"Yardım etmeyi teklif ettiğin için."

"Ben sadece bir patates kızartması çalmak istedim. Bu sabahki antrenmandan sonra hâlâ kurt gibi açım. Bu gece iyi vakit geçiriyor musun?"

"Evet." Yüzünde küçük bir gülümseme belirdi. Bir tutam saçını kulağının arkasına attı ve o zamana kadar fark etmediğim üç tane piercingi olduğunu gördüm. Kulaklarında sallanan ışıltılı küpeler bana kendini şımartmayı, güzel şeyler satın almayı seven bir insan olduğunu düşündürttü. "Beni Piper davet etti ve geldiğime memnunum."

"Sohbetin bölünmüş olmasına rağmen mi?"

Emerson tekrar altdudağını ısırdı ve bunu yapması beni gerçekten bu kadar tahrik etmemeliydi. "Şu an yanımdaki insana rağmen."

"Hepsi iyi kızlar. Aralarında en uzun süredir Piper'ı tanıyorum, medya ekibinde basamakları tırmanışını izlemek çok havalıydı. Umarım bir gün baş muhabir olur."

"Olmazsa şaşarım. Eve ne zaman gelsem bana antrenman ve maçın gidişatı hakkında ne düşündüğümle ilgili bir düzine soru soruyor."

Pist dışında Emerson'la hiç vakit geçirmemiştim. Geçen haftaki takım yemeğine gelmemişti ve antrenman bitince bizimle biraz laklak edecek kadar bile takılmıyordu. Deplasman maçlarına

giderken uçakta önde kızlarla birlikte oturup arka tarafta çocukların yarattığı kaostan uzak duruyor ve bana onu doğru düzgün tartacak zaman bırakmıyordu.

Yumuşak kahkahası ve hızla benden uzaklaşmaması bana sohbetimizden keyif alıyor olabileceğini düşündürttü ki bu da beni daha fazla cesaretlendirdi.

"İçki tercihin ne?" diye sordum pat diye.

"Bugün için sorun bu mu?"

"Evet. Sonra sen de bana kendi sorunu sorabilirsin. Hazırda bir sorun olduğunu biliyorum. Kafanda dönen çarkları resmen görebiliyorum."

"Evdeysem kırmızı şarabı tercih ederim." Emerson bara dönüp barmenin dikkatini çekmeye çalıştı ama adam onu görmedi. "Dışarıdaysam, martini isterim ama içimden bir ses bu barda güzel zeytin olmadığını söylüyor."

"Burayı küçümseme. Bir keresinde kaybettiğimiz bir maçın ardından buraya gelmiştim ve canım tatlı bir şeyler çekiyordu. Johnny, ki kendisi gerçek biri ve buradaki yemek pişirebilen tek kişi, yirmi dakika sonra bana devasa çikolatalı kurabiyelerle dolu bir tabak getirdi, *fırından yeni çıkmışlardı.* Bugün bile malzemeleri nereden bulduğundan emin değilim ve herkes için bunu öğrenmemin en iyisi olduğunu düşünüyorum."

"İşte bu, Maverick Miller etkisi."

"Maverick Miller etkisi nedir daha önce hiç duymadım. Lütfen beni aydınlat."

"Cazibenden bahsediyorum. Olduğun kişi yüzünden insanlar senin için bir şeyler yapmak istiyorlar."

"Yok canım." Boştaki elimi saçlarımın arasından geçirip omuz silktim. "Burada o kişi değilim. Buradayken, kafasına silah

dayansa bile doğru düzgün dart atmayı beceremeyen ve durmadan bok gibi şarkılar çalsın diye köşedeki müzik kutusuna bozuk para atan Maverick'im. Dondurulmuş mozarella çubukları yiyip *Funkytown*'ın neden üst üste sekseninci kez çaldığını bilmiyormuş gibi yapıyorum."

"Daha kötü de olabilirdi. Onun yerine *Achy Breaky Heart* da çalabilirdin."

"Aklımı çelme. Gidip sana zeytin almamı istemediğine emin misin? Yaparım çünkü. Birkaç sokak ötede gece yarısına kadar açık olan bir market var."

"Her zaman bu kadar yardımsever misin?" diye sordu Emerson.

"Pek değil. Seninle alakalı olsa gerek. Kaptan/takım arkadaşı dinamiği falan. Ben kendi insanlarımla ilgilenirim, unuttun mu?"

"Zeytin peşine düşmek de bunun bir parçası mı?"

"Öyle. Hatta listenin başında olduğuna eminim."

"Sorun değil. Gerçekten." Bakışları on dakika önce masaya götürmüş olmam gereken biralara kaydı. "Sen biracı mısın?"

"Arkadaşlarımla birlikteysem, evet. Gece kulübündeysem daha sert bir şeyler içerim. Yüksek ses ve diğer şeyler yüzünden."

"İlginç."

"Sorun bu muydu?"

"Hayır," dedi. "Senin sorunu sana soruyordum. Bu oyun böyle oynanır."

"Anlıyorum." Gülümsememi saklamak için dudaklarımı birbirine bastırdım. "Oyunun kuralları olduğunu bilmiyordum."

"Var tabii." Emerson arkasını dönünce yüz yüze geldik, şimdi aramızdaki mesafe daha da azdı. Parfümünün kokusunu alabiliyordum. Burnundaki çilleri ve kaşının üstündeki minik yara izini görebiliyordum. "Dövmen June'u mu temsil ediyor?"

Uzanıp sol elimin arkasına dokunarak beni şaşırttı. Temasıyla irkildim, kısa devre yapmış gibiydim. Şokla ayılmıştım ve bütün vücudum enerjiyle uğulduyordu.

Gülümsedim ve elimi elinin üstüne koydum. Parmaklarını tutup kalbin kıvrımlarında ve J'nin kancasının üzerinde gezdirdim ve nefes alışındaki o hafif teklemeyi duydum.

"Beni mi inceliyordun, Hartwell? Onur duydum."

"Maven söyledi. Ben sormadım. Sarhoş olup Vegas'ta evlendiğin bir kadının adının baş harfi sanmıştım."

"Ben evlenecek bir adam değilim, hele bir kadının adını bedenime dövme yaptırmak hiç bana göre değil." Elimi onunkinin üstünden çekmedim ve bu sefer daha yavaş hareketlerle kalbin üzerinde gezdirdim. Henüz geri çekilmemişti, ben de mümkün olduğunca uzun süre bu anın tadını çıkaracaktım. "June Böceğim hariç. Dallas onun varlığından haberdar değildi ve öğrendiğinde panikledi. Reid'le ben ona yardım etmek için elimizi taşın altına koyduk çünkü Dallas da bizim için aynı şeyi yapardı. June'un benim olmadığını biliyorum ama aynı zaman da benim de. Gücüm yettiği müddetçe onunla ilgileneceğim. Onu deli gibi şımartacağım. Onu seveceğim ve iyisiyle kötüsüyle hayat dersleri vereceğim. Ailesine kızdığı zaman koşarak benim evime gelebilecek ve kesinlikle düzgün bir herif olduğundan emin olana dek ilk erkek arkadaşını sorguya çekeceğim."

"Bir de havuç kostümü giyip tam bir aptal gibi görüneceksin."

Kahkahayı bastığımda başım geriye düştü. "Maven sana o fotoğrafları gösterdi mi?"

"Kafanın üstünde kök vardı." Emerson elini geri çekti ve hemen dokunuşunu özledim. "Üstelik turuncu ayakkabılar giymiştin."

"Tabii ki giydim. Yine olsa yine yaparım."

Barmenlerden biri olan Ralph sonunda bize doğru geldi ve Emerson'ın siparişlerini not etti. Cüzdanımı çıkarıp tezgâha altmış dolar bırakırken Emerson'ın itirazlarını duymazdan geldim.

"Ben de ödeyebilirim," dediğinde omuz silktim.

"Ödeyebileceğini biliyorum ama ben yapmak istedim."

"Teşekkürler."

"Benim için bir zevk." Gözüm köprücükkemiğine takıldı sonra da tişörtünün göğsüne doğru dekolte oluşturarak açıldığı yere kaydı. "Dövmen mi var?"

"Bugünkü soru hakkını çoktan kullandın."

"Evet ama senin kurallarına göre bana sorduğun soruyu sana sorabilirim."

Yanakları koyu kırmızı bir renge büründü ve dudaklarını yaladı. "Evet," dedi yavaşça. "Bir dövmem var."

"Nerede?"

"Asla görmeyeceğin bir yerde."

"Şimdi daha da görmek istedim," dedim ve nerede olabileceğini hayal etmeye koyuldum. Kaburgalarında. Kalçasında ya da belinde. "Yoksa şeyde mi?.."

"Affedersiniz," dedi bir ses konuşmamızı bölerek. Arkamı döndüğümde sarışın bir kadın bana gülümsüyordu. "Sen Maverick Miller'sın, değil mi?"

"Duruma göre değişir. Yanlış bir şey mi yaptım?"

"Hayır." Bana cilveli bir gülümsemeyle baktı. "Bu akşam biraz yoldan çıkma modunda olduğunu umuyordum. Arkadaşlarım gidiyor ve benim henüz geceyi noktalamak gibi bir isteğim yok. Evime gelmek ister misin?"

"Üzgünüm," dedim sarışına sırıtarak. "Şu an bebeğimin annesiyle bir mevzunun ortasındayım. Çocuk yarı uzaylı, yarı patates de, bu genleri nereden aldığını çözmeye çalışıyoruz."

"Tamaaaam," dedi kadın ve kaşlarını çattı. "Garip. Çocuğun olduğunu bilmiyordum."

"Minik dünyadışı varlıkları çocuk olarak tanımlıyor muyuz? Yapmalıyız bence. Daha kapsayıcı ve hani köpeklere tüylü bebek diyoruz ya, bunlara da çıplak köpek falan demekten iyidir, değil mi?" Parmağımla arkamı işaret ettim. "Geri dönsem iyi olur. Janet UFO'nun gözlerini kendisinden aldığını düşünüyor ama ben oğlanın en çok bana benzediğinden oldukça eminim."

"Kafam çok karıştı," dedi kadın. "Sen Maverick Miller değilsin, değil mi?"

"Yok canım. O adam hokeyde bana kıyasla çok daha iyi. Benim masaya getirdiğim tek şey uzaylı çocuklar."

"Patates kısmını da unutma," diye ekledi Emerson, bunu duyunca az daha kendimi kaybedecektim.

"Iyy. Arkadaşlarımın yanıldıklarını biliyordum. Sen onun kadar seksi bile değilsin." Sarışın beni küçümsercesine baştan ayağa süzdü ve homurdanarak çekip gitti.

"Vay canına. Egona indirilen darbeye bak," dedi Emerson.

Tekrar ona döndüm ve az önce gelen sepetten bir patates çaldım. "Atlatırım."

"Bu çok sık oluyor mu?"

"Ne çok sık oluyor mu, uzaylı bebekler mi?"

"Hayır. Kadınların sana böyle yaklaşıp seninle eve gidecekleri düşünmeleri."

"Gittiğim her yerde oluyor."

"Peki sen hep evet mi diyorsun?"

"Çoğunlukla. Neden olmasın ki? Her şey karşılıklı rızaya dayalı. Korunuyorum. Tek dizimin üstüne çöküp evlenme teklif etmeyeceğimi biliyorlar ve itiraf etmem gerekirse, hokey dışında bir şey düşünmek de iyi oluyor."

"Bu gece biriyle yatmazsan aletin kopup düşecek mi? Nasıl dayanacaksın?"

"Şefkatinin sınırları yok, Hartwell. Endişelendiğin için teşekkürler ama iyi olacağım. Ben daha çok seni düşünüyorum. Patatese benzeyen bir şey doğurmak muhtemelen çok travmatikti."

"En az burada durup son on dakikadır seninle konuşmak kadar." Ellerini beline koyup bana dik dik baktı. "Çok sinir bozucusun. Hakkında böyle düşünüyorum işte."

"İyi bir sinir bozuculuk mu yoksa kötü mü?"

"Ona henüz karar vermedim. Kibirli ve gösteriş meraklısısın ama sonra gidip yeğenin baş harfini elinin üstüne dövme yaptırmak gibi tatlı şeyler yapıyorsun. Kafa karıştırıcı."

"Bu akşam bir gösteriş meraklısı gibi mi davrandım?"

"Hayır," dedi sessizce. "Davranmadın."

"O kızla eve gittim mi?"

"Hayır."

"O zaman bu davranışlarım sana gerçekte nasıl bir insan olduğuma dair bir fikir vermeli." İçkilerin yarısını alıp göğsüme dayadım. "Piper için bir de su al. O kadın sarhoş ve yarın akşam maçımız var."

"İyi fikir. Bacaklarım beni öldürüyor, onu eve kadar götüremeyecek gibiyim."

"Hepinize Uber çağırırım."

FACE OFF: İLK GÖRÜŞTE NEFRET

"Dört sokak ötede yaşıyoruz."

"Yürüyüp sakatlanmandan iyidir. Arkadaşların seni kaçırdığımdan endişe etmeden önce yanlarına dönelim."

"Ya da daha fazla uzaylı bebek dünyaya gelmeden önce. Bu korkunç bir düşünce. Senden bir tane fazlasıyla yetiyor." Emerson yanımdan süzülerek geçti. Eli kolu yemek ve içki doluyken kalçası bana sürtündü. "Ha bir de, eğer beni kaçırmaya çalışırsan fazla uzağa kaçamazsın."

"Bir gün gönlünü kazanacağım, Hartwell," diye seslendim. "Bekle ve gör."

Elindekileri masaya bıraktıktan sonra bana ortaparmağını gösterip gecenin kalanında beni görmezden gelmiş olabilirdi ama bastırmaya çalıştığı gülümsemesini görebiliyordum.

Puan: Benim hanemde.

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM
MAVERICK

Ben: Kalkma zamanı!

Kızıl Suikastçı: Biri yanında uyurken bana mesaj mı gönderiyorsun?

Ben: Dün akşam bardan tek başıma ayrıldığımı gördün.

Kızıl Suikastçı: Eve gittiğinde ne halt yediğini bilmiyorum.

Ben: Sadece bir paket Oreo. Altı tane yedim. Ah, bir de Koç sana bu akşam ilk sırada olduğunu söylememi istedi.

Kızıl Suikastçı: Benimle taşak geçme, Miller.

Ben: Seninle kaşık geçmiyorum. Başak. Aman Tanrım, Siri. Taşak!!!

Kızıl Suikastçı: Sen ciddi misin?

Ben: Bu seninle taşak geçmemenin tam tersi değil mi?

Kızıl Suikastçı: Kara listemdesin.

Ben: Kara liste mi? Kulağa erotik bir çekiciliği var gibi geliyor. Lütfen biraz daha benden ne kadar tiksindiğini anlat.

Kızıl Suikastçı: Bak sen şu işe, nasıl da büyük laflar ediyorsun.

Ben: Başka neyin büyük olduğunu biliyor musun?

Kızıl Suikastçı: Bir süreliğine eğlenceli bir sohbetti. Artık seni engelliyorum.

Ben: Bu gece koparacağın alkış tufanından bahsediyordum!!!! Hartwell? Kızıl? Lale olsun.

Kapalı gişe bir arenada oynamak gibisi yok değil mi?" diye sordum Hudson'a koridorda buzun üstüne çıkmak için beklerken. "Birkaç maç kazanmak her şeyi nasıl da değiştiriyor."

"Bütün şehri kenetliyor." Kaskını bağladı ve esneme hareketlerine kıs kıs gülmemi görmezden gelerek kalçasını daire şeklinde çevirmeye başladı. "Üst tribünü en son ne zaman doldurmuştuk?"

"Çok uzun zaman oldu, değil mi? Geçen sezon kesinlikle dolu değildi."

"Sanırım maçlara gelen herkese oyuncuların üstsüz fotoğraflarının olduğu bir takvim hediye edildiğinde olmuştu. Maçtan sonra senden imza almak isteyenlerin oluşturduğu o uzun kuyruğu hatırlıyor musun? Gece yarısına kadar orada kalmıştın." Hudson aklına gelen bu anıyla kahkahalara boğuldu. "Çekici olmanın zorlukları."

"Dedi köpekleriyle üstsüz fotoğrafını paylaştığında Instagram'daki iki milyon takipçisini çılgına çeviren adam." Eldivenimin

içinde parmaklarımı esnettiğimde yüzümü buruşturdum. "Elim o gece çok ağrımıştı ama o maçın bilet gelirinin yarısı bir hayır kurumuna gitmişti. Değdi yani. Belki yine öyle bir şey yapmalıyız."

"Gülümseyin, beyler," diye araya girdi Maven fotoğrafımızı çekerek. Kolumu Hudson'ın omzuna attım ve ikimiz de sırıttık. "Takvim işini tekrar yapmalıyız."

"Seninki bu akşam geliyor mu?"

"Evet, locada," dedi. "June da burada."

"Ah, hadi canım. Favori kızım burada mı? Dallas'ı buna nasıl ikna ettin?"

"Ben etmedim. June o masum gözlerini babasına dikince Dallas'ın evet demekten başka şansı kalmadı."

"Küçük düzenbaza da bakın. Benden on sekiz midilli istese on sekinizi de alırdım," dedim.

"Maçtan sonra gelip selam verecek misin? Seni görmek isteyecektir."

"Çok isterdim ama yapmam gereken şeyler var. Eve döndükten sonra bir dondurmaya ne dersin? Gelirken getiririm."

"Bayılırız. Harika bir komşusun." Maven yanağımdan bir makas aldı ve o devasa kamerasını göğsüne sıkıca bastırıp koridorda hızla koşarak buza doğru gitti. "İyi bir maç olsun, çocuklar!"

Hudson somurttu. "Ben de dondurma istiyorum."

"Kendin al," dedim ve kulağına bir fiske attım. "Ve maça odaklan. Sahaya çıkmak üzereyiz."

"İyi hissediyor musun, Kaptan?"

"Harika hissediyorum."

Her maçtan önce olduğu gibi damarlarımda adrenalin dolaşıyordu ama bugün farklıydı.

Son birkaç maçımızdaki mükemmel performansımızın yarattığı o coşkulu enerjiyi hâlâ hissediyordum. Parçalar yerine oturuyordu ve buzda sihrin yaşandığı o ana gitgide yaklaşıyorduk.

Buna bayılıyordum.

Oyundan tekrar keyif almak heyecan vericiydi. Her maçı dört gözle beklemek ve onlar da en az benim kadar kazanmak istedikleri için takım arkadaşlarımın her şeylerini ortaya koyacaklarını bilmek. NHL'de olduğum süre boyunca o zirveye çıkma hissini hiç yaşamamıştım ve son birkaç hafta şimdiye kadar buna en çok yaklaştığım dönemdi.

"Yakında ismini haykıracaklar, Mavvy," diye şaka yaptı Hudson duvara dayadığı hokey sopasını alırken. "Emmy nerede?"

"Hiçbir fikrim yok. Sabahki antrenmandan beri onu görmedim. Belki de Piper'a röportaj veriyordur."

"Piper demişken, bir saat önce beni basın odasına sürüklerken kusacak gibi görünüyordu. O iyi mi?" diye sordu Hudson.

"Muhtemelen akşamdan kalmadır. Dün akşam Maven, Lexi ve Hartwell'le birlikte Johnny's'deydi. Ben oradan ayrılırken Piper dördüncü içkisini yuvarlıyordu," dedim.

"Dur bir dakika." Kaşlarını çattı. "Sen Emmy'yle antrenman dışında takıldın ve bundan sağ kurtulmayı başardın öyle mi? Etkilendim doğrusu."

"Takılmadık." Enerji içeceğimden bir yudum alıp ağzımda çevirdim. "Aynı anda aynı yerdeydik. Uzaylı bebekler de vardı. Bir seks teklifini geri çevirdim ve en iyi kısmı da neydi biliyor musun? Suratıma bira fırlatılmadı."

Hudson bana şaşkın şaşkın baktı. "Bu kulağa takılmışsınız gibi geliyor."

"Öyle değildi. Daha çok evren şaka yapıyordu diyelim."

"Ve sen bir kadının geceyi geçirme teklifini reddettin, öyle mi? Bu hiç yapmadığın şey."

"Uzaylı bebekler, Hud. Sen beni dinlemiyor musun? Daha önemli şeyler vardı."

"Bir şey kaçırmadın, Hudson," dedi Emerson üzerinde formasıyla birden yanımda belirerek. "Ama sen orada olsaydın daha eğlenceli olurdu."

"Vay canına." Elimi kalbime götürdüm. "Sohbetimizden keyif aldığını sanmıştım, Kızıl."

"Keyif alma tanımlarımız çok farklı, yakışıklı çocuk." Saçlarını düzeltip omzunun üzerinden savurdu ve iki beyaz kurdele hafifçe savruldu. "Neden ısınmıyorsunuz?"

"Çünkü bugün piste ilk sen çıkıyorsun." Hudson kolunu ona doladı ve Emmy'nin ona nasıl gülümsediğini gördüm. Bana hiç böyle bakmıyordu. "Ve bir Stars geleneği olarak bu bir dakikalık kutlama demek."

"Dün akşam eve gittiğimde takımdaki ikinci haftamı kutlamak için üç dilim mermer kek yedim," dedi gözlerini kocaman açarak. "Gerçekten ilk çıkma kutlaması falan yapmamıza gerek yok."

"O keki nereden buldun?" diye sızlandı Hudson.

"Yemeklere karşı hastalıklı bir takıntısı var. Özellikle tatlılara," diye açıkladım. "Salı günü takım yemeğine gel de kendi gözlerinle gör."

"Akşam yemeği seninle daha fazla zaman geçirmek demek, Miller ve son zamanlarda sınırıma dayandım. Keki Piper pişirdi," dedi Hudson'a dönerek. "Yarın antrenmana gelirken sana bir dilim getiririm. Ben de tam bir tatlı canavarıyım. Buradaki en güzel pasta yapan yerleri keşfetmek için şehirde bir yemek avına çıkmak istersen ben varım."

"Tam benlik bir kadın." Hudson omuzlarını sarstığında Emerson içten bir kahkaha attı. "Bu akşam için hazır mısın?"

"Sanırım. Hâlâ bunun benim hayatım olduğuna inanamıyorum. Bir rüyadan uyanıp hepsinin elimden alınmasını bekliyorum," dedi.

"Bir süreliğine bizimlesin," dedim konuşmalarına dahil olmaya çalışarak. Hudson'ın onu güldürmesinden ve birbirlerine bu kadar yakın durmalarından hoşlanmamıştım. "Daha birlikte aylarımız var."

Emerson'ın gözleri benimkilerle buluştu. "Takılabileceğim daha kötü insanlar da vardır herhalde."

Eldivenli parmaklarımla şakaklarıma dokunup konsantre olmaya çalışıyormuşum gibi yaptım. "Muhtemelen senden duyabileceğim en harika iltifat bu. Aklıma kazımam gerek."

"Her zaman bu kadar tuhaf mı?" diye sordu.

"Her zaman," dedi Hudson.

Ona sırıttığımda bana gözlerini devirdi ama umurumda değildi. En azından bana bakıyordu. Çenemle pisti ve yanıp sönen ışıkları işaret ettim. Bas bas bağıran müziği ve çığlık atan taraftarları. "İlk çıkan olmayı hak ediyorsun."

"İlk çıkan hep Liam olur," dedi.

"Bu akşam değil."

"Emin misin?"

"Kesinlikle." Onu nazikçe dürttüm. "Hadi, Hartwell."

Emerson derin bir nefes aldı. Toparlanıp başını yukarı aşağı salladı ve Hudson'm kollarının arasından çıktı. Koruyucu minderlerin arasından geçti ve arkasına dönüp bakmadan buza çıktı.

"Bunu yaptığına inanamadığımı söylemek isterdim ama aslına bakarsan inanabiliyorum," dedi Hudson ve onun kalabalığa el

sallayışını izledik. Omzuyla beni dürttü ve "Seninle gurur duyuyorum," dedi.

"Ne için?"

"Seni aptal gibi göstermesine rağmen kin tutmadığın için. Olgun davrandığın ve kucaklayıcı olduğun için. Aletine sahip çıktığın için."

Güldüm ve koruyucu ekipmanlarından dolayı hissedemeyecek olsa bile kaburgalarına dirseğimi geçirdim. "Biraz irademvar, piç herif."

Emerson'ı takip ettik, daha tünelden yeni çıkmıştık ki patenlerimi buza saplayıp ani bir fren yaparak saha kenarındaki duvara çarptım.

"Sorun ne, Kaptan?" diye sordu Connor yanımdan geçerken.

Ben kalabalığa şaşkınlıkla bakarken, "İyi misin, Mav?" dedi Grant eliyle kaskıma vurarak.

"Hasiktir," diye fısıldadım.

Arenanın yarısı kadındı, ki bu yeni bir şey değildi. Asıl farklılık ellerinde tuttukları pankartlar ve formalardı. Hiçbiri benim ya da diğer çocuklar için değildi.

Hepsi Emerson içindi.

"Müthiş bir şey, değil mi?" diye sırıttı Ethan. "Daha önce hiç böyle bir şey görmemiştim."

Gözlerim Emerson'ı aradı ve onu yedek kulübesinin orada Koç'la konuşurken gördüm. Koç elindeki tahtaya taktikleri çizerken başıyla onaylıyordu; tamamen sakin ve hiç etkilenmemiş görünüyordu.

Sanırım ona baktığımı hissetmişti çünkü başını kaldırdı. Gözlerimiz buluştu ve ona dikkatle baktım.

İşte o anda kafama dank etti.

Buzun ortasında, yirmi bin kişinin gözü önünde hem de.

Geçtiğimiz son birkaç haftada gitgide daha sık düşündüğüm şey şu anda elle tutulur hale gelmişti: Bu kadın inanılmazdı.

Özeldi.

Bu sporun geleceğini değiştiriyor, dünyanın her yerindeki kız çocuklarına ve kadınlara ilham oluyor, üstelik bunu yaparken beyaz kurdeleler takıp rimelini sürmeyi de ihmal etmiyordu.

Simon Buttecker çok sinirlenecekti ve bu içimi resmen neşeyle dolduruyordu.

"Toplanın," diye bağırdım ve takım arkadaşlarım etrafımı sardı. "Her galibiyet önemlidir ama bu gece varımızı yoğumuzu ortaya koymak zorundayız. Basın iyi günümüzde bile bizi çarmıha geriyor ve bu akşam ilk düdükle birlikte Hartwell'in peşine düşecekler. Onların cephanelerine silah vermeyelim. Odaklanın. Dikkat kesilin. Altmış dakikanın her saniyesi sıkı bir oyun sergilemeliyiz."

"İşte bu, Kaptan. Böyle gaza gelmene bayılıyorum," dedi Riley ve omzunun üstünden baktı. "Emmy! Buraya gel."

Connor'la Seymour'ın arasına sıkışarak gruba katıldı. Gerginse bile bunu hiç belli etmiyordu.

"Neler oluyor?"

"Sana arkanı kollayacağımızı söylemek istedik," dedi Grant gururla, sanki bu moral konuşması onun fikriymiş gibi. "Benim sıramda olmayacağın için üzgünüm ama sanırım Mavvy bana kıyasla gelişme sayılır."

"Orası tartışmaya açık," diye mırıldandı Emmy.

"Eller," dedim ve herkes elini üst üste koydu. "Üçte 'hep birlikte'. Geri sayımı yap, Hartwell."

"Bir, iki, üç," dedi.

Avazımız çıktığı kadar, "Hep birlikte," diye bağırdık ve o anda bu gece durdurulamaz olacağımızı anladım.

"Senin sorunun ne?" diye bağırdım oyun başladığından beri yakamdan düşmeyen hakeme.

Birkaç dakika önce çapraz müdahale cezası almıştım, şimdi de liseli bir ergenmişim gibi sopayla vurma nedeniyle ceza kulübesine gönderiliyordum.

Kendi seyircimizin önünde bozguna uğratılıyorduk ve maç öncesi ivmemizi kaybetmiştik.

Hakemler bize nefes aldırmıyordu. Ritmimizi bulamıyorduk. Hücum ve savunma arasındaki geçişlerimiz baştan savmaydı ve tüm sıyrılma ataklarımızda yarım saniye gecikiyorduk.

İzlemek acı vericiydi.

Bir penaltı daha olduğunu belirten düdüğün sesi duyuldu ve akabinde yuhalamalar geldi. Başımı çevirip bana katılan şanslı takım arkadaşımın kim olduğuna baktım.

"Göt herifler," diye küfretti Hartwell ve kendini yanıma atarken sopasını fırlattı.

"Seni burada görmek büyük zevk, Kızıl," dediğimde homurdandı. "Ne için ceza aldın?"

"Pakı uzun süre tutmaktan ki bu tamamen saçmalık çünkü elime alır almaz bıraktım. Kuralları biliyorum." Bacaklarını uzatıp inledi. "Madem kullanmayacaklar o zaman anlık tekrar sistemi neden var ki?"

"Böyle hakkını savunmana bayılıyorum." Ona bir şişe Gatorade uzattığımda aldı. "İlk vuruşu yapmaktan memnun olup olmadığını sorardım ama sanırım cevabı biliyorum."

Emerson çenesini sıvazladı. Sağ yanağında yüzüne gelen sopadan ufak bir kesik vardı. "Bunca insan beni görmek için geldi ve ben daha önce hiç buzun üstüne adım atmamışım gibi oynuyorum. Bu çok utanç verici."

"Hepimizin kötü günleri olur," diye teselli ettim onu. "İyi haber şu ki önümüzde daha üçüncü periyot var. İşlerin ne kadar hızlı değiştiğini sen de biliyorsun."

Turuncu içecekten bir yudum aldı ve yutkunduğunda boğazının hareket edişini izledim. Bir damla dudağının kenarına yapıştı ve diliyle o damlayı yaladı.

Bu dikkat dağıtıcıydı.

"Her şey aleyhimizeyken ivmeyi tersine çevirmek çok daha zor. Aman Tanrım bu gürültü de ne?" diye sordu Emerson. Penaltı kulübesinin arkasına bakıp homurdandı. "Kızlar dikkatini çekmeye çalışıyor, Miller."

Bakışlarını takip ettim ve formamı giyen beş kızın cama yaslandıklarını gördüm. Karınlarını göstermek ve dekoltelerini sergilemek için tişörtlerini kesmişlerdi. Onlara tuhaf bir el sallamayla karşılık verdim.

"Hiç insanların ofisine elimizde 'Sopanı tutabilir miyim?' ya da 'Bana bir bebek ver, Miller' yazan pankartlarla dalsak ne olurdu diye düşündün mü?" diye sordum. "Kesin dava edilirdik."

"Bir nevi uzaylı bebekler gibi," diye mırıldanınca sırıttım.

"Hey." Patenini dürttüm. "Kulağa birileri dün gece iyi vakit geçirmiş gibi geliyor."

"Evet, yeni arkadaşlarımla."

"Ama ben etraftayken de eğleniyordun, yani ilerleme kaydediyoruz."

"Çıta çok düşük, Miller." Elindeki şişeyi kulübenin çıkıntısına bıraktı. "Otuz saniye içinde geri dönüyorsun."

"Benim adıma gözünü dört açtığım için teşekkürler, Kızıl. Bunu benden kurtulmak için değil de beni umursadığın için yapıyormuşsun gibi düşüneceğim." Eğilip yerdeki sopamı aldım ve kaskımın düzgün durduğundan emin oldum. "Moral bozmak yok, tatlım. Bu felaketi lehimize çevirecek vaktimiz var."

"Bana bir kez daha tatlım dersen seni gebertirim," dedi Emerson kollarını göğsünde kavuşturarak. Gözlerinde şeytani bir pırıltı vardı.

"Aferin sana, kızım," dedim buza geri dönerken. Yanakları saçları kadar kırmızı bir renge bürününce sırıtmadan edemedim.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM
EMMY

Hokeye her şeyimi vermiştim.

Antrenmanlar ve maçlar yüzünden doğum günlerini ve aile toplantılarım kaçırmıştım. Kan, ter ve gözyaşı akıtmıştım. Bedenimi defalarca kez tükenmenin eşiğine getirmiştim ve bunun sonucunda hayatımın en önemli akşamında yetersiz kalmıştım.

Kendime karşı ilk kez bu kadar öfkeli ve hayal kırıklığı içindeydim.

Aynadaki yansımama bakıp iç geçirdim. Bacaklarım sızlıyor, ayaklarım zonkluyordu. Birinci ve ikinci periyotta ayak parmaklarım yeniden su toplamıştı ama onları sarmış ve acıya direnmiştim.

Adrenalin etkisini kaybedip son birkaç saatte olanları sindirmeye başladığımda vücudumun her yerinin ağrıdığını fark ettim.

Baldırlarım.

Dirseklerim.

Kalbim.

Patenlerimi tekrar bağlayıp ayağa kalktım ve içimi kaplayan yeni bir kararlılıkla soyunma odamın kapısına doğru ilerledim.

Kapıyı hafifçe açıp başımı koridora uzattım ve boş olduğunu görünce şaşırmadım.

Maç doksan dakika önce bitmişti. Arenanın ışıkları sönmüştü. Müzik susmuştu. Ne yuhalama vardı ne de alkış.

Etraf tamamen sessizdi.

Dayanamayıp piste doğru ilerledim.

Çocukken ne zaman bir maç kaybetsem babamla ağır ağır arka bahçemizdeki göle doğru yürürdük. Acımasız Michigan havası burnumuzu sızlatırdı ve parmaklarımız soğuktan kıpkırmızı kesilirdi ama umursamazdık. Maçı ağır çekimde canlandırırdık ve neyin yanlış gittiğini neyi doğru yaptığımızı adım adım incelerdik. O ekstra pası vermeli miydim yoksa bomboş şut fırsatını değerlendirmeli miydim diye tartışırdık.

Öfkemin acısını böyle çıkarmak rahatlatıcıydı. İçimde tutmak yerine dünyaya salmak.

Gecenin sonunda, ay yükselip yıldızlar ışıldamaya başladığında her şey daha iyi olurdu. Üstümden bir ağırlık kalkardı, böylece geçmişi geçmişte bırakıp bir sonraki maça odaklanabilirdim.

Babam bu gece yanımda olup beni rahatlatamazdı belki ama ne yapmam gerektiğini biliyordum. Bu hafta deplasmandaki maçımıza gitmeden önce kafamı boşaltacak tek şey buydu.

Milwaukee'deki rakibimizle karşılaşacağımız önemli bir maçtı ve tekrar sıçıp batıramazdım.

Ekipmanlarımı giymekle uğraşmadım, pistte taytımla ve uzun kollu Stars üstümle kayıyordum. Soğuktan titresem de halimden memnundum.

Bazı insanlar hisleri hakkında konuşmak isterdi.

Ben kaymayı tercih ediyordum.

Bu hep böyle olmuştu.

Sahanın ortasında bir pak vardı ve sanki beni bekliyormuş gibi hissettim. Kariyerimin en berbat oyunlarından birinin telafisi olarak verilmiş bir teselli ödülü gibiydi.

Sopamla paka hafifçe dokundum, mavi çizgiyi geçti ve ben de homurdanarak pakı takip ettim.

Önümde iki savunma oyuncusu varmış gibi davrandım, tıpkı ikinci periyotta yaptığım gibi önce sola sonra sağa doğru çalım attım. Geri çekilip paka olabildiğince sert vurdum, hedefim üç metre önümdeki kaleydi.

Kaçırdım.

Pak tiz bir sesle direğe çarpıp sekince gözlerimi kısarak kaleye baktım.

"Lanet olsun."

Pozisyonu altı defa tekrarladım ve attığım her golle bedenimdeki gerginlik gitgide azaldı.

Tatmin olunca maçtaki bir sonraki büyük hatama odaklandım: Hudson'm attığı pası kaçırmış, pakı kaybetmemize neden olmuştum ve bu da rakibin gol atmasına yol açmıştı.

Nerede yanlış yaptığımı tam olarak biliyordum, çok yavaş kalmıştım. Yarım saniye kadar yavaştım ve hızım konusunda çalışmalıydım.

Sopamı ahşap yedek kulübesinin yan tarafına yasladım ve elimden geldiğince hızla diğer kaleye doğru kaydım. Kale çizgisine ulaştığımda baldırlarımla ön bacak kaslarım resmen çığlık çığlığa bağırıyordu, ben de durup derin bir nefes aldım.

"Tekrar," dedim kendi kendime; bu ligdeki erkeklerle rekabet edebilmemin tek yolunun onlar kadar hızlı ve agresif olmaktan geçtiğini biliyordum.

Orada ne kadar kaldığımı bilmiyordum.

Dakikalar da olabilirdi, saatler de.

Sahanın bir ucundan diğerine gidip durdum ve ancak ciğerlerim alev almış gibi hissettiğimde durdum.

"Ne halt ediyorsun sen?"

O tok, boğuk ses pistte yankılandı ve kimin geldiğini çok iyi biliyordum.

Yine de arkamı dönüp Maverick'in beni izlediğini gördüğümde gafil avlandım. Dağınık saçlarının uçları ıslaktı ve benimkinin aynısı uzun kollu bir Stars üstüyle kalçasını saran gri bir eşofman altı giymişti. Yüzünde daha önce hiç görmediğim bir öfke vardı ve bu afallamama neden oldu.

Lanet olsun.

Mağlubiyetimizden sonra otoparktan ilk çıkanın o olacağını düşünmüştüm. Artık yanına hangi lüks aracını aldıysa –dönüşümlü kullandığına kalıbımı basardım– ona atlayıp bu spor katliamından son hız uzaklaşacağını sanmıştım.

Ama buradaydı.

Gözlerinde karanlık bir parıltıyla kaşlarını çatmış halde beni izliyordu. Hışımla pistin etrafından dolaşıp oyuncu kulübesine geldi ve sinirli bakışlarını üzerime dikti.

Yutkundum.

Onu tanıdığım şu birkaç haftada Maverick'in hep şakacı bir tavır takındığını görmüştüm. Takımın komik adamı, sanki bir partide verilen hatıra hediyesiymişçesine etrafa rahat gülücükler ve espriler dağıtıyordu.

Oysa şimdi kızgın görünüyordu, dikkatimi çekmek istemişse başarmıştı.

"Endişelenme," dedim.

"Tekrar soracağım. Ne halt ediyorsun sen?"

Bu sefer sesi daha sertti. Daha önce ondan hiç duymadığım kısık bir sesle konuşmuştu ve bu ürpermeme neden oldu. Spor sutyenimin altında meme uçlarım dikleşti ve o anda ondan ölesiye nefret ettim.

"Endişelenme," diye tekrarladım. Sopamı almaya çalıştım ama o devasa eliyle sopayı tutup hareket etmemi engelledi. "Anlıyorum, Miller. Benden daha güçlüsün. Tebrikler."

"Maç iki saat önce bitti," dedi normalde abartacağı bu iltifatı önemsizmiş gibi duymazdan gelerek.

Sopamdan ümidi kestim ve tahta banka çöktüm. Ara vermek fena olmazdı. "Ve?"

"Ve şu anda evde olmalıydın."

"Sen de," diye çıkıştığımda sessizleşti. Öfkesinin birazı söndü gitti. "Lütfen bana soyunma odasında birini becerdiğini söyleme."

"Hayır." Maverick yanıma oturdu, uzun bacakları ve geniş omuzlarıyla çok yer kaplıyordu. Dirseklerini dizlerine dayadı ve gözlerinde dalgın bir bakışla buza baktı. "Make-A-Wish* ailesine arenayı gezdiriyordum."

Nefesim kesildi. "Ne?"

"Evet. Onlara VIP locaları gösterirken seni gördüm ve Rachel'a –*çocuğun ismi bu*– senden onun için imzalı bir forma alacağıma söz verdim."

"Ben pisliğin tekiyim," diye fısıldadım.

"Neden buradasın?" Bakışları içimi delip geçiyordu. "Üstelik kasksız? Yapma ama, Hartwell. Kuralları biliyorsun."

* ABD'de ağır hastalığı olan çocukların dileklerini gerçekleştirmeyi amaçlayan bir yardım kuruluşu (ç.n.)

Bana bir şey söylemişti. Ben de ona bir şey söyleyebilirdim. Bir bilgiye karşılık başka bir bilgi, adil bir takas olurdu. "Bugün bok gibi oynadım."

"Bugün hepimiz bok gibi oynadık. Liam üç gol yedi ki bu son birkaç maçta yediği gollerin toplamından fazla," dedi.

"Ben özellikle çok kötüydüm. Hem de piste ilk sırada çıktığım akşamda? Basın bayram edecek."

"NHL'e hoş geldin. Burada yaptığın her şey didik didik edilir ve en iyi oyununu oynadığın akşamlarda bile insanlar seni boklamanın bir yolunu bulur. İlk kez arka arkaya üç sayı attıktan sonra ESPN'de konuştukları tek şey ne kadar bencil olduğum ve takım arkadaşlarımı oyuna daha çok dahil etmem gerektiğiydi."

Aramızda bir sessizlik oldu.

Bu bizim olağan ağız dalaşımız değildi ve Maverick'in hikâyemin bir parçasını araladığını bilmek beni huzursuz ediyordu.

Kaçmak istiyordum, genelde öyle yapardım.

Ama kıpırdayamıyordum.

"Eskiden babamla yaptığımız bir şeydi," dedim. "Kötü bir maçı geride bırakmama yardımcı oluyor."

"Geride bırakmana yardımcı olan şey ne? Kendini böyle paralamak mı? İki gün içinde deplasmana gideceğiz. Daha yeni dört günde üç maç oynadığımız yoğun bir tempodan çıktık ve her maçın sonrasında da antrenmanlarımız oldu. Ne ara dinleniyorsun sen?"

"Öylece oturmaktan hoşlanmıyorum. Böylesi daha iyi. Daha güçlü geri gelebilirim."

"Aman Tanrım, Kızıl." Maverick güldü ama keyifli bir kahkaha değildi. "Bu işte daha iyi olmanın tek yolu kendine iyi

bakman. Bu da zorlayıcı bir oyundan sonra peşinde atlılar varmış gibi kaymaman anlamına geliyor."

"Fikrin için teşekkürler ama bu yapmak zorunda olduğum bir şey. Yıllarca kendime gayet iyi baktım."

Maverick mırıldandı, sanki başka bir şey söylemek ister gibiydi.

Onun yerine ayağa kalktı ve konuşmanın burada bittiğini düşündüm.

"O zaman ben de sana katılırım," dedi.

"Ne?" Ben de ayağa kalktım ve ona dik dik baktım. "Buna gerek yok."

"Evet, var. Kaptanlık görevimin bir parçası bu: Kimseyi geride bırakma."

Maverick soyunma odasına doğru gözden kaybolduğunda iç çektim. Onunla tartışmanın bir anlamı yoktu, istediğini elde edene kadar durmayacaktı.

Gideli sadece beş dakika olmuştu ama geldiğinde önceki halinden bile öfkeliydi.

"Neden senin soyunma odan bir malzeme odası ya?" diye sordu ve kaskımı uzattı.

"Yapı geliştirme ekibi daha kalıcı bir çözüm bulana kadar sadece."

"Eh, bu saçmalık." Kaskını taktı ve buza çıktı. "Bizimki gibi bir yerin olmasını hak ediyorsun. Duşun nerede? Masaj masan?"

"Duşumu evde alıyorum ve bir masaj masam da yok."

"Bu durum çok yakında değişecek." İlerlememi işaret etti. "Hadi ama, Kızıl. Kök salıyorum burada."

"Ne yapıyoruz?"

"Bilmem. Kimbilir ne kadar uzun süredir burada tek başına ne yapıyorduysan onu."

Pes ettim ve ona katıldım. "Savunma yapabilir misin? Defansı yarmayı çalışmak istiyorum."

"Tabii. Ne istersen."

Hemen kabul etmesinin neden kalbimi teklettiğini bilmiyordum. Neden göğsüme bir ağırlık bindirdiğini de ama durum buydu ve bu duyguları bir kenara ittim.

Sonraki kırk beş dakikayı oyunun farklı kısımlarını canlandırarak geçirdik. Ani ataklar. Pakı etrafından geçirmeye çalışırken yavaşça süzülmeler. Ve sonunda onu pist kenarına yapıştırmamla sonuçlanan, sıcak kahkahasını boynumda hissettiğim fiziksel temaslar.

"Bir dakika duracağım." Nefes nefese sopama yaslandım. "Mola."

"İstediğin kadar dur." Maverick kaskını çıkardı ve sırtüstü buza yattı. "Bana kendimi korkunç derecede formsuz hissettiriyorsun."

"Bu kimin suçu peki, yakışıklı çocuk?"

"Seni suçlayacağım, Kızıl. Kanepede yeğenimle dondurma yiyip maç hakkında sövmek gibi planlarım vardı ama bu da eğlenceli. Kıçımın donmasına ve ağrımasına bayılırım." Ellerini karnına koyup iç çekti. "Eğer burada ölürsem June'a onu sevdiğimi söyle."

"Rachel'la turun nasıl geçti?" diye sorarken buldum kendimi ve daha ne yaptığımı bile fark etmeden buzda onun yanma oturdum. "Böyle şeyler yaptığını bilmiyordum."

"Reklamını yapmıyorum çünkü insanların imkânı varken yardım etmemesinden ve sadece kameralar varken ellerini taşın altına koymalarından nefret ediyorum." Gözlerini kapayıp derin bir nefes verdi. "Ama ben bayılıyorum."

"Bana ondan bahseder misin?"

Yüzünde yumuşacık bir gülümseme vardı ve bunu görmemle göğsümdeki o ağırlık geri geldi. "Doğma büyüme DC'li ve Stars fanı olarak büyümüş."

"Son zamanlarda olanları düşünürsek ne büyük hayal kırıklığı ama."

"Gerçekten. Birkaç sene önce hastalanmış ve sağlığı son birkaç ayda kötüleşmeye başlamış. Ama hokey onu mutlu ediyor ve ailesi de hâlâ maçlara geliyor. Üst tribün için kombine biletleri var ama onun dileği tam yedek kulübesinin arkasında oturup arenayı gezmekti. Sezonun geri kalanı için biletlerini güncelledim, Rachel da kimse yokken arenayı gezmekten çok keyif aldı."

Gözlerim yanıyordu. Boğazımda bir yumru oluştu ve gitmek bilmedi. "Çok cömertsin."

"Hak eden insanlara harcamadıktan sonra bu kadar zengin olmak ne işe yarar ki? Ayrıca insanı oldukça alçakgönüllü biri yapıyor. Yapabileceği onca şeyin arasında benimle vakit geçirmeyi seçti. Rachel'ın bir sürü hayali ve isteği var. NASA için çalışmak ve kansere çare bulmak istiyor." Maverick'in sesi çatallandı, ben de onun gibi hissediyordum. "Ve ben sadece lanet olasıca bir hokey oyuncusuyum."

"Sen bundan daha fazlasısın," dedim ve gözlerini açıp bana baktı. Ruhumun derinliklerini görebildiğini düşünüyordum. "Sen onun kahramanısın ve bundan daha gurur verici bir şey yok. Sadece şöyle düşün: Bir gün NASA'da ya da ünlü bir hastanede bir sürü zeki insanla birlikte olacak ve onlara seninle nasıl vakit geçirdiğini anlatacak. Benim kulağıma cehennem gibi geliyor ama Rachel'ın hoşuna gitmesine sevindim."

Maverick gülümsediğinde gamzesi belirdi. "Benden çok hoşlanıyor ama sana bayılıyor. Bana üniversite yıllarından ECHL

kariyerine kadar tüm istatistiklerini sıraladı. Bok gibi oynadığını düşündüğünü biliyorum ama bak ne oldu? O kız yine de senin imzalı fotoğrafını istiyor. Önümüzdeki hafta üzerinde senin formanla buraya gelip seni destekleyecek."

"Elimde harika bir fırsat var ve ben insanların onları hayal kırıklığına uğrattığımı düşünmelerini istemiyorum," dedim. Sözcükler ağzımdan peş peşe dökülüyordu ve ilk kez kendimi durdurmadım. "Kimseyi hayal kırıklığına uğratmak istemiyorum."

"Sen NHL'de oynayan ilk kadınsın, Hartwell. Engelleri yıkıyorsun. Tek bir insan bile senin hayal kırıklığı olduğunu düşünmüyor."

Tenim karıncalandı, ne zaman birisi bana güzel bir şey söylese böyle olurdu. "Bunu hatırlamakta bazen zorlanıyorum. Kendime karşı acımasızım."

Maverick uzata uzata, "Hadi canım," dediğinde homurdandım. "Sen az önce güldün mü, Kızıl?"

"Hayır. Burnumdan güldüm."

"O da ne demek? Pokémon becerisi falan mı?"

"Bilmiyorum. Kahkaha değil ama. Yani kesinlikle senin söylediğin bir şeye gülmedim."

"İtiraf et. Komik olduğumu düşünüyorsun."

"En iyi ihtimalle ortalamasın."

"En kötü olmaktan iyidir." Sırıtışı kibirliydi. "Bir şeyler atıştırmak ister misin?"

"Aç değilim," dedim ama midem tam o anda beni utandıracak kadar yüksek sesle guruldamayı seçti ve bunu öksürerek saklamaya çalıştım.

"Berbat bir yalancısın."

"Neden birlikte yemek yemek istiyorsun ki?"

"Çünkü karnın aç, yorgunsun ve mesajını çok net ilettin. Sandviç sever misin?"

"Sandviçlere bayılırım."

"Güzel. Bugün buzda yeterince vakit geçirdin ve artık buna son veriyorum."

"Peki ya kabul etmezsem?"

"Seni omzuma atıp buradan çıkarırım," dedi hiç tereddüt bile etmeden.

"Beni taşıyabileceğini sanmıyorum."

"Bu bir meydan okuma mı yoksa, Kızıl?"

Kollarını bacaklarımın etrafında hayal etmek yanlış geliyordu. Elinin kıçımın dibinde olması ve göğsünün sırtıma dayanması.

Ama *siktir*, onun böyle kendini göstermesi fikri içimi kıpır kıpır etmişti. Büyük, güçlü adam olup bana seçenek bırakmaması.

Gereğinden fazla hoşuma gitmişti hem de.

"Kendi başıma yürürüm," dedim ve yanaklarımdaki kızarıklığı saklamak için başımı öne eğdim.

"Güzel." Maverick ayağa kalktı ve bana elini uzattı. "Önce duş, sonra gidebiliriz."

"Orada olmamam gerekiyor, unuttun mu?"

"Sadece ben varım ve sen böyle kokarken de yanında oturmayacağım."

Beni ayağa kaldırmasına izin verdim. "Hızlı olurum."

"Acele etme. Araban var mı?"

"Hayır. Uber ya da metro kullanıyorum."

"Ben götürürüm. Çok uzak değil zaten."

Elimle taytımı temizledim. "Neden bana bu kadar iyi davranıyorsun?"

"Çünkü ben iyi bir adamım ve bugünün seni nasıl etkilediğini görebiliyorum. Bir tane maç kaybettik diye bunalıma girmeni istemiyorum. Ayrıca gerçekten kurt gibi acıktım yani ne kadar çabuk gidersek o kadar iyi."

"Tamam." Ona minik bir gülümsemeyle bakınca o bana ışıl ışıl bir gülümsemeyle karşılık verdi. "Şu duşlar neredeymiş göster bakalım."

ON BEŞİNCİ BÖLÜM
EMMY

Otuz dakika sonra oturma bölmesi kırmızı-siyah ekoseli kumaşla bir restoranda Maverick'in karşısında oturuyordum. Burası o kadar küçüktü ki kollarımı yana doğru uzatsam duvarlara dokunabilirdim.

Restoranın 1930'lardan beri burada olduğunu belirten masadaki kâğıt menüye baktım ve karnım tekrar guruldadı.

"Buraya sık geliyor musun?"

"Stars beni seçtiğinden beri haftada bir." Maverick kafasını, hemen tepesinden sarkan lambaya çarpmamak için hafifçe sola kaydı. "Burası benim için Johnny's gibi. Üstüme bir sweatshirt geçiriyorum, kafama da bir şapka takıyorum ve kimse kim olduğumu anlamıyor. Fark etseler bile umurlarında değil. Buraya sadece iyi yemek yemek için geliyorlar."

Maverick arenadan buraya yaptığımız kısa araba yolculuğunda hakikaten bir şapka takmıştı, sonra da Mercedes'ini restoranın önüne park ederken onu arsızca ters çevirmişti.

Kendimi hep bir feminist olarak görmüşümdür ama şapkasını ters takan adamlarda öyle seksi bir şey vardı ki beni patriyarka için dizlerimin üzerine çökmeye hazır hale getiriyordu.

Boğazımı temizledim. "Genelde ne sipariş ediyorsun?"

"Burada bir favori seçmek zalimlik olur. Ama tostu çok lezzetlidir. Kulüp ve köfteli sandviçleri de harikadır. Ve eğer gerçekten bir çılgınlık yapmak istiyorsan pretzel ekmekli burgerleri şimdiye kadar yaşadığım orgazmların hepsinden daha iyi."

Sözleri kalp atışlarımı hızlandırdı. Maverick Miller ve orgazmlarını düşünmemek için menüye odaklandım.

Patates salatası.

Patates kızartması.

Lahana salatası.

Tam orası, Kızıl.

Aferin sana.

"Tost kulağa harika geliyor," dedim neredeyse bağırarak.

"Ben de genelde onu alıyorum. Yanında servis ettikleri turşular tam bir lezzet patlaması yaşatıyor." Soluna baktı ve masamıza yaklaşan gri saçlı, beline önlük bağlamış kadına gülümsedi. "Selam Darla Anne."

"İşte benim tatlı çocuğum." Kollarını Maverick'in omuzlarına dolayıp başının tepesini öptü. "Maç nasıldı?"

"Çok iyi değildi ama önümüzdeki maçlara bakacağız." Bakışları bana kaydı. "D Anne, bu Emerson Hartwell. Yeni sol kanat oyuncumuz ve buraya ilk kez geliyor. Bugünden sonra onu rahatlatıp neşelendirecek güzel bir yemeğe ihtiyacı olabileceğini düşündüm."

Darla'nın ağzı açık kaldı. "Ah, Tanrım. Çocuklardan bazıları maçlardan sonra ya da boş günlerinde buraya geliyorlar ve seninle de tanışmayı umuyordum. Torunum büyük hayranın."

"Çok naziksiniz. Teşekkür ederim."

"Acaba... şey... uygun olur mu?.." Darla cebindeki not defterini çıkarıp uzattı. "Onun için imzalayabilir misin?"

"Çok isterim. İsmi ne?"

"Lydia. Onun da senin gibi kızıl saçları var."

"Bir ateşli kız daha." Ona hızla bir not yazdım ve yanına imzamla birlikte küçük bir kalp ekledim. "İşte oldu."

"Teşekkür ederim, canım. Bunun anlamı çok büyük. Şimdi. Size ne getirebilirim?"

Kadın masadan uzaklaştığında Maverick bana muzip bir bakış attı.

"Gördün mü?" dedi.

"Neyi gördüm mü?"

"D Anne kötü bir maç geçirmiş olmanı umursamıyor, Lydia da öyle. Az önce yaptığın şeyle onu çok mutlu ettin."

"Haklı olabilirsin."

"Pardon tekrar söyler misin? Tam olarak duyamadım da."

"Haklı olabilirsin," dedim daha yüksek sesle.

Maverick, "Hartwell haklı olduğumu düşünüyor," diye resmen duyuru yaptı neredeyse boş restorana. "Dünyanın zirvesindeyim!"

Oturduğum yerde iyice kaykılıp yüzümü sakladım. "Bir daha asla seninle vakit geçirmeyeceğim."

"Bir kişi bile başını gazetelerinden kaldırmadı." Masanın altından diziyle benimkini dürttü ve bacağımı çektim. "Dünyanın

en aptal insanıymışsın gibi davranabilirsin ve kimsenin haberi olmaz."

"Sen bilirsin tabii," dedim ve sırıtışı bir anda keskinleşti.

"Bu bizim sırrımız olabilir, tıpkı sen ve şu tatlı yönün gibi. Herkese sert kabuğunu gösteriyorsun ama altında yatanı görmeye başladım."

"Neden bahsediyorsun sen?"

"İmza vermek. Lydia'ya ateşli kız demen ki gerçekten öyle. Sekiz yaşında ve ele avuca sığmıyor. Rachel'la arena turumuzun nasıl geçtiğini sorman. Sen nazik birisin, Hartwell ve ben bu bilgiyle ne yapacağımı bilemiyorum."

Peçeteyi top haline getirip suratına fırlattım. "Siktirip gidebilirsin."

"İşte bildiğimiz Hartwell. Şimdi oldu." Maverick ellerini ensesinde birleştirip rahat bir pozisyon aldı. "Günün sorusunu sormak ister misin yoksa ben mi başlayayım? Takım ortamında değiliz yani normal kurallarımız geçerli."

"Başlayabilirsin," dedim.

"Çocukken büyüdüğünde ne olmak istiyordun?"

"Sorabileceğin onca şeyin içinden çocukluğuma mı iniyorsun?"

"Sabırlı ol, Kızıl. Daha soracak 495 sorum var. Eninde sonunda hepsini soracağım. Acelem yok."

"495 gün sonra da beni göreceğini varsayıyorsun. Transfer edilebilirim. Ya da AHL veya ECHL'ye geri gönderilebilirim."

"Yarın sabah evden çıktığında kafana örs düşme ihtimali de var ama ben iyimser olmayı tercih ediyorum." Maverick gözlerimin içine baktı. "Peşine düşmenin bir yolunu bulurdum."

İlgisini üzerimde hissetmemle bedenimin fazlasıyla farkına vardım. Bana bu kadar yakın olmasının ve sanki ne söyleyeceğimi duymayı sabırsızlıkla bekliyormuş gibi bakmasının etkisiydi.

Bu sadece bir taktik, dedim kendi kendime.

Hayatına girip çıkan tüm kadınlara karşı kullandığı bir numaraydı.

Ben özel değildim.

Ama belki de olmak istiyorsundur.

Aramıza biraz mesafe koyma ihtiyacı hissederek geriye yaslandım.

Bu kadar yakındayken dikkat dağıtıcıydı. Sürekli yanağındaki iyileşmeye başlayan morluğa bakmak istiyordum. Kollarında dövmeleri incelemek ve ne anlama geldiklerini sormak. Hangisinin favorisi olduğunu öğrenmek ve parmaklarımı üzerinde gezdirmek.

Ellerimi popomun altına soktum.

"Veteriner olmak istedim," dedim. "Babamın uzaktan bir akrabasının Colorado'da bir çiftliği vardı ve çocukken bir keresinde yazın onları ziyarete gitmiştik. Onlarla yaşayan onca atı, ineği ve köpeği gördüm ve hayvanlarla çalışmanın bir yolunu bulmak istedim. Veteriner olmak en mantıklısı gibi gelmişti. O kış ilk kez elime hokey sopası aldım ve bir daha da arkama bakmadım. Veterinerlik hayallerim, profesyonel bir sporcu olmaya yer açabilmek için arka plana kaydı ve işte buradayız."

"Colorado'da bir çiftlik mi? Ben hep büyük şehirlerde yaşadım, o kadar fazla açık araziyi hayal edemiyorum. Kulağa cennet gibi geliyor."

"Öyle. Çocukken sık sık taşınırdık. Annem farklı yerlerde iş bulup dururdu ve babam da postane servisinde çalıştığından nerede isterse orada iş bulabiliyordu. Rolling Green Çiftliği'ne

gittiğimizi ve *İşte asla ayrılmayacağım bir yer*, diye düşündüğümü hatırlıyorum. Kök salacak ve sonsuza dek orada kalacaktım. Bir daha hiçbir yer hakkında böyle düşünmedim."

"Orayı özel kılan şey ne?"

"Hani bazı yerler öyle gözalıcıdır ki tarif edemezsin ya? Ne demek istediğimi anlıyor musun? Her yerde dağlar ve ağaçlar var. Günbatımı daha önce başka hiçbir yerde görmediğim renklerde. Ama böyle anlatmak kulağa aptalca geliyor çünkü tam anlamıyla hakkını veremiyorum. Fotoğraf bile güzelliğini bütünüyle yansıtamıyor."

Maverick başıyla onayladı, konuşmaya başladığımdan beri gözlerini benden ayırmamıştı. "Daha önce hiç öyle bir yerim olmadı," dedi boğuk bir sesle. "Ama son zamanlarda sanırım bunu ilk kez yaşıyor olabilirim."

Kalbim deli gibi atmaya başladı ve derin bir nefes aldım. "Bu harika," dedim.

"Belki de hiçliğin ortasında bir çiftlik almalı ve gözlerden uzak yaşamalıyım."

"Kadınlar son zamanlarda aşk kitaplarındaki kovboylara bayılıyor. Muhtemelen gerçek hayatta da seviyorlardır." Suyumdan bir yudum aldım. Tenim alev almış ve onunla bu kadar kişisel şeyler paylaşmaktan görüşüm bulanıklaşmıştı. "Gerçi, dün akşam okuduğum TMZ makalesine göre senin kadınların ilgisini çekmek için yardıma ihtiyacın yok."

"Yatakta*yken* beni mi düşünüyorsun?"

"Dart alıştırmaları, hatırladın mı?"

"Vay canına. Benim hakkımdaki bir makalenin çıktısını mı aldın? Senin için imzalamamı ister misin? Maverick'in En Büyük Hayranına yazabilirim?"

Ona ortaparmağımı gösterdim. "Telefonumdan okudum, göt herif. Ne demek istediğimi biliyorsun."

"Göt herif, ha? Benimle flört etmeyi bırakman gerek, Kızıl. Ben o adamlardan değilim." Gülümsemesi bende suratına bir peçete daha fırlatma isteği uyandırıyordu ama aynı zamanda midemde hafif bir kıpırtı da hissettim. "Aşk kitapları mı okuyorsun?"

"Evet. Gerçeklikten kaçmanın güzel bir yolu. Benimle dalga geçeceksin, değil mi?"

"Bir şeyi seviyorsun diye asla seninle dalga geçmem. Seninle başka şekillerde uğraşırım."

Kaşlarımı çattım, buna nasıl karşılık vereceğimi bilmiyordum. Okuma zevkimi savunmaya o kadar alışmıştım ki bunu bu kadar kolayca kabullenmesi dengemi altüst etti. "Ah."

"Geçmişte bunun için seninle dalga geçen oldu mu?"

"Önemi yok."

"Senin için önemliyse var."

"Evet," dedim ve hafifçe masanın kenarına vurdum. "İnsanlar benimle dalga geçti."

"Eh, bok gibi insanlarmış. Bir gün denk gelirsek onlara iki çift lafım olacak."

Homurdandım. "Teşekkürler."

"Yine burnundan güldün."

"Öğreniyorsun, en azından bu sefer kahkaha demedin." Elimi su bardağımın etrafına sardım ve uzun bir yudum aldım. "Senin sıran. Çocukken büyüdüğünde ne olmak istiyordun? Hokey, değil mi? Dünyaya geldiğin an muhtemelen elinde hokey sopası tutuyordun."

"Dokuz yaşıma kadar hokey oynamaya başlamadım. Las Vegas'ta büyüdüm, ben çocukken buz pistleri pek popüler değildi. Şimdi bir NHL takımları bile var ve ilgi büyük. Ben orada yaşarken durum böyle değildi."

"Vegas mı? Gerçekten mi? Kuzeydoğu tarafından olduğunu düşünmüştüm."

Gözlerini kısarak baktı. "Bu bir hakaret, Hartwell. Ben r'lerimi Ethan gibi yutmuyorum. Yunus eğitmeni olmak istemiştim. Üst üste yirmi kere falan *Flipper*'ı izlemiştim ve resmen kafayı takmıştım. Elijah Wood'u köpekbalığından kurtardığı o sahne yok mu? Tanrım. Üst düzey bir sinema deneyimiydi."

"Ekolokasyon da öğrendin mi? Yıldız oyuncu Maverick Miller'ı bir yunus gibi konuşurken görmek için sağlam para verirdim."

"Hayır. Video falan yok. Bunun için..."

Darla yemeklerimizi getirince lafına devam etmedi.

"Yanında turşulu iki tane tostum var." Tabakları masaya koydu ve aramıza bir sürü peçete bıraktı. "Sizin için patates kızartması da ekledim. Bugün bol bol kalori yakmışsınızdır."

"Teşekkürler, D Anne," dedi Maverick ona gülümseyerek. "Ray bu akşam mutfakta mı?"

"Öyle. Senin sandviçine bol peynir koydu," dedi Darla onun başını okşayarak ve yemin ederim adam dokunuşun altında resmen eridi. "Ketçap şurada, başka bir şeye ihtiyacınız olursa bana haber verin."

"Bu çok lezzetli görünüyor." Bu ısırık aldım ve inledim. "Aman Tanrım."

Maverick sandviçinin yarısını tek hamlede yedi. Dudağının kenarına peynir yapışmıştı ama görmezden geldi ve büyük bir ısırık daha aldı. "Nirvana, değil mi?"

"Neden haftada bir buraya geldiğini anladım. Menüde ne varsa denemem gerekecek." Peçeteyle ağzımı silip iç çektim. "Az daha sana bir soru sormam gerektiğini unutuyordum."

"Ah." Bir anda dikkat kesildi, şimdi de çenesine ketçap bulaşmıştı. "Gönder gelsin, Kızıl."

"Favori dövmen hangisi?"

"Tabii ki June için yaptırdığım J harfi. Ama onun dışında hokey sopasım seviyorum. Çok klişe biliyorum ama ilk dövmem oydu."

"Yaptırdığında kaç yaşındaydın?"

"On sekiz. Üniversitedeki ilk yılımın bahar tatiliydi. Birkaç arkadaşımla Florida'daydım ve neden olmasın dedim. Dövmelerin bir nevi hikâye anlatıcılığı olduğunu fark ettim bu yüzden gitgide daha fazla dövme yaptırmaya başladım. Yakında sağ kolumu da doldurmam gerekecek."

"En az sevdiğin hangisi peki?"

"Buna muhtemelen kıçımdaki diye cevap vermeliyim ama aslında onu seviyorum."

"Kıçında dövmen mi var?"

"Evet." Dudaklarında muzip bir sırıtış belirdi. "Görmek ister misin?"

"Hayır, teşekkürler." Turşumu ikiye bölüp yarısını ağzıma attım. "Ne diye kıçına bir dövme yaptırdın ki?"

"Bu bir sır."

"Bu şehirdeki kadınların yarısıyla yattın. Kıçındaki denizkızı nasıl oldu da hâlâ internete düşmedi?"

Maverick gülerek elini göğsüne götürdü. "Denizkızı mı?" Siktir ya, bu harika olurdu. Deniz canlısı değil ama iyi tahmindi. Diğer tarafına da onu yaptırabilirim."

"Sana pek inanmıyorum."

"Belki bir gün kendi gözlerinle görürsün."

"Asla olmayacak, Miller."

"Sen buna inanmaya devam et, Kızıl. Ya senin dövmen? Sadece bir tane mi var?"

"İki tane var," diye itiraf ettim. "Ve ikisini de eşit derecede seviyorum. Hayatımın önemli anlarında yaptırdım ve hiç pişman değilim."

Bakışlarını kollarımdan kaburgalarıma kaydırdı. Sanki gözleriyle beni soyup kıyafetlerimin altında ne bulacağına bakıyordu ve bu tavrı tepeden tırnağa alev almama neden oldu.

Bulacağı şeyi sever miydi acaba diye merak ettim.

"Dövmesi olan kadınlar çok seksi," dedi yavaşça. Genelleme yapıyor olsa bile nedense sanki sadece benden bahsediyormuş gibi hissettim. Daha önce kimse bana seksi dememişti ve bu iltifata yapıştım. "Özgüvenini artıran bir şey yapmana sevindim."

"Evet," dedim suyuma uzanıp büyük bir yudum alırken. "Ben de."

Yemeğimizin tadını çıkarırken sessizliğe gömüldük. Burada vakit geçirdiğim her dakika kendimi daha iyi hissediyordum.

Ondan hoşlanmayabilirdim ama Maverick'in insana dinginlik veren bir tarafı olduğunu inkâr edemezdim. Günlerdir yapamadığım bir şekilde sakinleşmeme yardım etmişti. Stars'a katılıp da kaosa balıklama daldığımdan beri ilk kez rahat bir nefes aldım.

Darla masamıza gelip hesabı bıraktı. "Seni görmek güzeldi, Maverick." Sonra dikkatini bana çevirdi. "Ve seninle tanıştığıma da çok memnun oldum, Emerson. Umarım geri gelirsin."

"Emmy," dedim ona. "Bana Emmy diyebilirsin. Ve sözüm olsun, bu beni son görüşün olmayacak."

"Güzel." Omzuma dokunduğunda dudaklarımda bir tebessüm belirdi. "Hesabı ödemek için acele etmeyin."

"Ben öderim," dedim gittiğinde ama Maverick elime vurdu.

"Ödemeyeceksin. Seni buraya ben davet ettim." Masaya birkaç yüz dolar bıraktığını gördüğümde ona ağzım açık bakakaldım. "Ne?"

"Bu çok fazla."

"Darla torununa bakıyor ve geçinebilmek için de iki işte birden çalışıyor. Her geldiğimde fazladan bahşiş bırakıyorum. Ben bu paranın yokluğunu bile hissetmem ama onun çok işine yarar."

Kalbimin teklediğine yemin edebilirdim.

Maverick bugün beni iki defa şaşırtmıştı.

Hâlâ magazin dergilerine üstsüz pozlar veren ve nereye gitse kadınların numarasını toplayan o kasıntı adamdı. Muhtemelen odasında Sandra'lar ve Sara'larla dolu kara kaplı bir defteri vardı.

Ama nazikti de. O büyük kalbinin etrafı yumuşacıktı ve tanıştığı herkese yer açabileceği kadar genişti.

Onun hakkında pek bir şey bilmiyordum ama onun için önemli olan insanlarla ilgilenmekten hoşlandığını söyleyebilirdim. Normalde geride bırakılanlar için fazladan çaba sarf etmeyi seviyordu.

Gittiğin her yerde güzellik görmenin nasıl bir şey olduğunu merak ettim. En ufak bir tereddüt duymadan sevmenin ve sevilmenin.

Bunu yapabileceğimden emin değildim.

"Bu akşam için teşekkür ederim. Maçtan sonraki antrenman ve beni buraya getirdiğin için. Yalnız olmadığımı bilmek güzel," dedim.

"Yalnız mı?" Maverick kaşlarını çatıp öne doğru eğildi. "Sen asla yalnız değilsin, Hartwell. Artık değil. Takımımızın parçasıyken değil."

Konu çok derinlere gidiyordu. Fazla savunmasızdım ve nasıl ifade edeceğimden emin olmadığım duygularla doluydu.

Bölmeden çıktım. "Gitsem iyi olacak."

"Ortak araba yolculuğu uygulamasını mı kullanacaksın?"

"Sanırım yürüyüp biraz temiz hava alacağım. Sadece birkaç sokak ileride oturuyorum."

"Eve gittiğinde bana haber verir misin?"

Gözlerimi devirsem de gülümsememi bastıramadım. Birinin bana göz kulak olduğunu bilmek güzeldi. "Evet. Veririm."

Duş alıp elimde bir kitapla yatağıma girdikten sonra Maverick'le olan mesajlarımızı açtım.

Ben: Evdeyim.

Püsküllü Bela: Mükemmel.
İyi misin?

Ben: İyiyim. Antrenmanda görüşürüz.

Püsküllü Bela: Moral bozmak yok, tatlım. (Bunu şimdi söyleyebilirim çünkü bilek güreşinde beni yenmek için karşımda değilsin.) Yarın da güneş doğacak.

Ben: Teşekkürler, Annie.

Püsküllü Bela: O sensin, Hartwell.
Belki de bundan sonra seni telefonuma öyle kaydetmeliyim.

Ben: Şimdi nasıl kayıtlıyım?

Püsküllü Bela: Kızıl Suikastçı. Hahaha.

Ben: En azından kendini komik buluyorsun. Bir gözün açık uyusan iyi edersin, Miller.

Püsküllü Bela: Sabırsızlanıyorum. Pencereyi açık bırakacağım.

En son ne zaman yüzümde bir gülümsemeyle uykuya daldığımı hatırlamıyordum ama bunu başaran kişinin lanet olasıca Maverick Miller olması da tam ona yakışırdı.

ON ALTINCI BÖLÜM
MAVERICK

PAK KRALLARI

Ben: Bence bir kitap kulübü kurmalıyız. Eğlenceli olabilir.

Riley: Ben varım. Ne okuyoruz?

Connor: Ha?

Ben: Kitaplar. Ne olduklarını hiç duydun mu?

Easy E: Neden eğlence olsun diye kitap okuyalım ki?

Ben: Hartwell bana kadınların aşk kitaplarını sevdiklerini söyledi. Belki biz de okumalıyız.

Hudson: Ben aşk kitapları okuyorum.

Easy E: Siktir oradan? Sen?

Hudson: Kadınların bir ilişkide ne istediklerini başka nasıl öğrenebilirsin ki?

G-Money: İlişkiden bahseden kim?

Easy E: Sadece becerilmek istemiyorlar mı?

Hudson: İkinizin de bir daha kadınlarla konuşmasına izin yok.

Ben: Önerin var mı, Hud?

Hudson: Ne okumak istiyorsun?

Ben: Bilmem. Kovboy kitaplarının popüler olduğunu söyledi.

Hudson: Sana döneceğim.

Seymour: Emmy'den bahsetmişken, sizce de onun da dahil olduğu bir grup kurmamız gerekmiyor mu?

Riley: Siktir. Bu grupta değil mi?

Hudson: Hayır. Şükürler olsun.

Liam: Keşke ben de bu grupta olmasam. Benim yerimi alabilir.

G-Money: Kasıntı herifin tekisin çünkü.

Riley: Ben onu eklerim.

Riley grubun adını Sopa Ustaları olarak değiştirdi

Riley Kızıl Suikastçı'yı gruba ekledi

G-Money: Pak Kralları'na ne oldu?

Ben: Aramızda bir hanımefendi var.

Kızıl Suikastçı: Bu da ne?

Liam: Gece gündüz demeden öten bir grup sohbeti. Cehenneme hoş geldin.

Liam gruptan ayrıldı

Kızıl Suikastçı gruptan ayrıldı

Easy E Liam ve Kızıl Suikastçı'yı gruba ekledi

Kızıl Suikastçı: Burada olmak istemiyorum.

Easy E: Kaçabilirsin ama saklanamazsın.

Hudson: Ethan, cidden. Kapa çeneni.

Riley: Evet, dostum. Sonra bir bakmışsın ürkütücü bir bıyık bırakmışsın.

Easy E: Bıyık bana çok yakışırdı bir kere.

Ben: Takım yemeği, bu akşam. Saat tam 6'da bende!

Kapalı gişe arenada binlerce taraftarın önünde oynamaya bayılıyordum.

Deplasmanda galibiyeti getiren golü atmayı ve altmış dakika boyunca beni yuhalayanları susturmayı seviyordum.

Çocukların formalarını imzalamayı ve onlarla fotoğraf çektirmeyi seviyordum.

Ama profesyonel bir sporcu olmanın en sevdiğim yanı, bayıldığım insanlarla her salı akşamı takım yemeği yemekti.

Bu gelenek Koç dört sene önce DC'ye geldiğinde başlamıştı. Bok gibi davranan oyuncularla dolu boktan bir takımı devralmıştı.

On maçlık bir mağlubiyet serisinin ortasındaydık.

Kimse formasını gururla taşımıyordu.

Lanet olsun, ben bile menajerime transfer seçeneklerine bakmasını söylemiştim. Çünkü maaşını cebe indirmekten başka hiçbir şeyle ilgilenmeyen heriflerle oynamaktan bıkıp usanmıştım.

Ta ki bir gün Koç bana takım arkadaşlarımdan birini yemeğe davet etmemi söyleyene dek. Tek bir kural vardı: Hokey konuşulmayacaktı.

Hudson'la başlamıştım. Zaten arkadaştık ve en kolay konuşabileceğim kişinin o olduğunu düşünmüştüm.

Tay yemeği getirmişti. Ben de iki şişe bira açmıştım. Mutfağımda oturup iki saat boyunca *Hızlı ve Öfkeli* serisinden konuşmuştuk. Sonraki hafta geri gelmiş ve yanında da Ethan'ı getirmişti.

Harika bir şey olmuştu.

İlişkiler kurulmuş ve bu bağ buzdakinden çok daha derin bir seviyeye erişmişti.

Connor'ın otizmli bir erkek kardeşi olduğunu öğrenmiştim. Riley'nin babasının evlerinde çıkan bir yangından sonra bacağını kaybettiğini. Grant'in annesinin o sekiz yaşındayken onu ve kız kardeşini terk ettiğini ve Liam'ın İspanyolcayı akıcı konuşabildiğini öğrenmiştim.

Bu çocuklar artık sadece takım arkadaşlarım değil, kardeşlerimdi.

Zamanla yemek ekibimiz beş kişiye çıktı, sonra da ona.

En sonunda bütün takım gelmeye başladı. Salı akşamları, spor konuşmayı bırakıp sadece beraber olabildiğimiz bir akşama dönüştü.

Geçen yıl başka insanların da katılmasıyla grubumuz genişledi. Önce Piper ve Lexi, sonra Dallas, Maven ve DC Titan'larının sosyal medya hesaplarını yöneten diğer en yakın arkadaşım Reid Duncan.

Arada sırada Seymour'ın kız arkadaşı Brooke da gelmeye başladı ve ailemiz gitgide büyüdü.

Beni güzel yemek ve güzel sohbetle dolu bir odadan daha fazla mutlu eden bir şey yoktu.

"Mutfakta her şey hazır mı bir bakacağım," dedim Grant'le Ethan'a. Seksen inçlik televizyonumda oynadıkları basketbol

oyunundan kafalarını kaldırmadılar bile, âdeta duvara konuşuyordum. "Bir şey ister misiniz?"

"Önümüzden çekilmeni isteriz, Kaptan." Ethan arkamdaki ekranı görebilmek için sağa doğru eğildi ve Grant üstünden smaç bastığında homurdandı. "Lanet olsun, pislik herif."

"Ayakta uyursan böyle olur, E. O boktan defansla karşıma gelme."

"Konsolun fişini çekmediğime şükredin, nankör piçler," dedim gülerek.

Mutfağa doğru ilerledim ve giderken gördüğüm boş su bardaklarını da topladım. Yarın sabah erkenden Milwaukee'ye gidecektik, bu yüzden herkesi bol bol su içmeye zorluyordum.

"Yardıma ihtiyacın var mı?" diye sordu arkamdan gelen Dallas.

"Yok, hallediyorum." Ben içki servisi yaparken gelen olmuş mu diye kontrol etmek için antreye baktım. "Yine de teşekkürler."

"Neden kapıya bakıp duruyorsun?"

"Bakmıyorum." Bardakları lavaboya bıraktım ve Seymour'ın buzdolabından getirdiği şarküteri tabaklarını aldım. "Sadece iyi bir ev sahibiyim."

"Garip davranıyorsun."

"Garip davranmıyorum."

Dallas güldü. "Hadi oradan. Bana bakamıyorsun bile. Senin sorunun ne, Miller? Sakın bana birini hamile bıraktığını söyleme."

"*Ne?* Hayır. *Siktir*, hayır. Bir aydır kimseyle birlikte olmadım ve her zaman korunurum."

"Bir ay mı? Bu kişisel bir rekor olmalı."

Ona ortaparmak çektim. "Bir ihtimal bu akşam Hartwell gelebilir."

"Harika. Burada olacağını söyledi mi?"

"Hayır. Ona bu sabahki antrenmanda yemeği on defa hatırlatıp kapımın açık olduğunu söyledim ama geleceğini sanmıyorum. Kafama bir ayakkabı fırlatmayı tercih eder. Keşke ama."

"Kafana ayakkabı fırlatmasını mı diliyorsun?"

"Hayır. Keşke gelse diyorum."

"Dur bir dakika." Dallas elini çenesine yaslayıp sırıttı. "Sen ondan *hoşlanıyor musun?*"

Bıçağı bir parça peynire sapladım çünkü Hartwell'den kesinle o şekilde hoşlanmıyordum. "Hartwell'le geçen günkü maçtan sonra biraz vakit geçirdik. Bir arkadaşa ihtiyacı var gibi görünüyordu. Yanında olacak birine. Geçmişte insanların böyle bir şey yapmadığı izlenimini edindim."

"Daha önce bir kadınla hiç arkadaş olmadın."

"I. Evet, elbette oldum. Maven'la arkadaşım. Piper ve Lexi'yle de."

"Maven'la benden dolayı arkadaşsın, Piper ve Lexi'yle de birlikte çalışıyorsun. Sözkonusu kadınlar olduğunda bildiğin tek şey onları becermek," dedi.

"Hartwell'le öyle değil. Arkadaş değiliz ve yatmıyoruz da. Bana tahammül edemiyor ve bazen o da beni çileden çıkarıyor."

"Ama maçlardan sonra vakit geçiriyorsunuz?"

"Sadece buzda kendini paraladığını gördüğüm ve onu zorla durdurup yemek yemeye götürdüğüm için. Birbirimize âşık olduğumuz falan yok. O takımın bir parçası ve burada olması güzel olurdu." Omuz silktim. "Hepsi bu."

"Bir şey ima etme niyetinde değildim. Öyle anlaşıldıysa özür dilerim," dedi Dallas.

"Sorun değil." Onu kendime çekip sarıldım. "Her ne kadar bana bir şeyler fırlatmayı deli gibi istese de dışlanmış hissetmesini istemiyorum."

"Muhtemelen hak ediyorsun, Mav."

"Evet." Sırıttım ve bu akşamüstü ona gönderdiğim altı mesajı düşündüm. Teslim edilen, okunan ama cevap verilmeyen altı mesaj. Beni hâlâ engellememiş olması bir mucizeydi. "Muhtemelen ediyorum."

"Neden sarılıyorsunuz?" diye sordu Reid. Mutfağa girip peynir tabağından bir kraker alırken başını telefonundan güçbela kaldırdı. Gözlüğü hafifçe burnundan kaymıştı ve bir tutam kızıl saç da gözünün üstüne düşüyordu ama ekranına bakarken bunların farkında değil gibiydi. "Ve ben neden dahil edilmedim?"

"Çünkü kurallara aykırı olmasına rağmen telefonunu kullanıyorsun. Takım yemeğinde telefon yok. Kaldır şunu, Duncan."

Homurdanıp telefonu çekmeceye tıktı. "Kaldırdım işte. Mutlu musun?"

"Mutluluktan havaya uçuyorum. Sarılmak ister misin?"

"Hayır. Sarılamayacak kadar stresliyim. Thunderhawks hesabını yöneten kızın sabrımı zorlamayı bırakmasına ihtiyacım var. Bugün ne yaptığını biliyor musun? Kullanıcı isimlerini @ThunderhawksFutbol'dan @dcdefutbol'a çevirmiş. Siktiğimin Baltimore'unda oynuyorlar," diye inledi.

"Tamam. Peki bu neden kötü bir şey?" diye sordum mevzuyu kaçırdığım için.

"Çünkü şimdi onların bildirimlerini alıyorum. Yıllar önce aldığım kullanıcı adımız @dcfutbol ve insanların kafası karıştı." Reid fırına sanki bahsettiği kadın oymuş gibi dik dik bakıyordu. "Yemin ederim beni çileden çıkarmak için yapıyor."

Dallas'la bakıştık, ikimiz de bu diğer sosyal medyacıyla olan gerilimin yakında bomba gibi patlayacağını biliyorduk.

"Ben de öyle hissederdim. Öfkeli suratın çok tatlı, Duncan," dedim ve şarküteri tabaklarını takım arkadaşlarımın getirdikleri yemeklerin yanına götürdüm. "Gelin de yiyin, çocuklar!"

Mutfağa doğru bir hücum başladı. Connor duvara savruldu ve bir yığın peçete havaya uçuştu. Eller tabak çatallara ve Riley'nin getirdiği İsveç köftesine uzandı.

"Önce ben." Grant herkese dirsek ata ata öne geldi. "Sıranın önüne en genç geçer. Siz pislikler hayattaki kaliteli şeylerin tadını çıkarmak için fazla yaşlısınız."

"Kesinlikle hayır." Hudson, Grant'i ittirdi. "Ben bu takıma daha fazla zaman harcadım ve dizleri en kötü durumda olan da benim. Öncelik benim."

"Bence hepimiz Liam'ın dizinin en kötü olduğu konusunda hemfikirizdir."

Güldüm ve kenara çekilip hepsinin şapşal gibi davranmasını izledim. Yeterince yiyecek vardı ama Dallas'ın gelirken İtalyan restoranından aldığı tavuk *piccata*'ya ilk kimin çökeceği konusunda bu kadar gaza gelmelerini izlemek eğlenceliydi.

Bunca gürültü ve küfrün arasında kapının hafifçe tıkırdadığını duydum.

Hızla antreye doğru baktım ve o anda odadaki bütün hava çekilmiş gibi hissettim.

Emerson Hartwell evimdeydi ve tam bir afet gibi görünüyordu.

ON YEDİNCİ BÖLÜM
MAVERICK

Onu normal kıyafetlerle görmeye hâlâ alışamamıştım ve dengem altüst olmuştu.

Şükürler olsun ki sürekli böyle gezmiyordu. Dikkatimi asla toplayamazdım.

Şimdi bile birisi dikkatimi çekmeye çalışıyordu ama ben dinlemiyordum.

Bacaklarını sütun gibi gösteren deri çizmelere bakmakla meşguldüm. Dizlerinin hemen üzerinde biten siyah eteğine ve karnını gösteren kısa tişörtüne.

"Hey," dedim yanma giderek.

"Hey." Emerson başını yana eğdi ve gözlerini benimkilere dikti. "Bir kızın burada bakışlarla becerilmek yerine bir tabak yemek alması için ne yapması gerek?"

Ona suçluluk dolu bir sırıtışla baktım. "Çaktırmadığım söylenemez, değil mi?"

"Soğukkanlılık sözlüğünde yok değil mi, Miller?"

"Maalesef, Kızıl. Heceleyebileceğimden bile emin değilim. Seni böyle nesneleştirdiğim için özür dilerim. Çok iyi görünüyorsun ve geleceğini düşünmemiştim."

"Burada olmam sorun değil, değil mi?" diye sordu tereddütle ayağının ucuyla mermer zemine vurarak.

"Tabii ki değil," dedim hemen, hoş karşılanmadığını düşünmesini istemedim. "Şaşırdım ama iyi anlamda."

"Piper bana sekiz bin tane falan mesaj attı." Emerson kayıtsızca omuzlarını silkti ama kaş çatmıyordu. Yarım yamalak bir hevesle idare edebilirdim. "Kadının azmine hayranım."

"O kadın ufak tefek olabilir ama kudretli olduğu kesin. Bir tabak kap ve canın ne istiyorsa al. Burada bir sıra falan yok ve mutfağa tam bir kaos hâkim."

"Sanırım bir süre burada takılıp bu deliliğin durulmasını bekleyeceğim," dedi. Parmaklarını eteğinin ucunda gezdirdi ve kumaşı hafifçe aşağı çekti. "Sorun olmazsa tabii. Ayak altında olmak istemem."

"Beklerken sana burayı gezdirebilirim. Eve daha önce gelmeyen tek kişi sensin. Ahım şahım bir yanı yok ama sana ne nerede gösterebilirim."

"Ahım şahım bir yanı yok mu? Lüks bir gökdelenin çatı katı dairesi burası."

"Haklısın." Ellerimi siyah eşofmanımın cebine soktum ve ayaklarımın üzerinde yaylandım. "Burası harika bir yer ve o ateş pahası kirasına kesinlikle değiyor."

Emerson beni dikkatle inceledi. Omzumun üzerinden takım arkadaşlarımızın yarattığı karmaşayı izledi ve altdudağını ısırdı.

Bunu çok sık yaptığını fark ettim.

Derin düşüncelere daldığında. Bir şeye nasıl tepki vermesi gerektiğinden emin olmadığında. Gülmemeye çalıştığında.

Siktir. Onu güldürmek istiyorum.

"Tamam," dedi sonunda. "Ama sırf burada dikilip tuhaf biri gibi görünmekten daha iyi olduğu için."

"Evet, bana bir röntgenci izlenimi veriyorsun. Kabul et, tüm sırlarımı bilmek istiyorsun."

"Çoraplarını nasıl organize ettiğini görmek neden bu kadar sinir bozucu olduğunu anlamamı sağlayabilir."

"Bunu çözmek için yeterince vaktimiz olduğundan emin değilim. Gel hadi," dedim ve başka bir şey söylemeden beni takip etti.

Onu salona götürdüm ve dairemin tüm detaylarını gösterdim; raftaki çerçevelenmiş takım fotoğraflarını, buraya geldiğinde oynasın diye June için aldığım süslü Barbie bebek evini. Güney Carolina'daki minik bir dükkândan satın alıp sekiz yüz kilometre katederek tek başıma eve getirdiğim maun rengi eski sehpayı.

Emerson acele etmeden her detayı tek tek inceledi. Duvardaki antik saatin önünde durdu. Kutu oyunu koleksiyonumu ve odanın ortasındaki kanepeyi uzun uzun gözden geçirdi.

Daha evcimen bir hava vermek için yastıkları kabartıp koltuğa bir battaniye atsa mıydım diye düşünmeden edemedim. Gri duvarlar ve gri yastıklar bir aradayken şu an biraz içler acısı görünüyordu.

Burada durup bir kadının, hayatımın normalde göstermeye alışkın olmadığım kısımlarını didiklemesini izlemek garipti. Genelde eve, dilimi birinin boğazına sokmuş, elimi elbisesinin altına daldırmış halde sendeleye sendeleye girerdim. Parmaklarımı iç çamaşırının lastiğine takardım ve onu koridorda taşırken ayağımı bir yere çarpmamaya çalışırdım.

Ama bu...

Bunun ne olduğunu bilmiyordum.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordum kalbim güm güm atarken. Birinden onay almaya, birinin benden hoşlandığını duymaya muhtaç o eskilerden kalma yanım devreye girmişti.

"Güzel." Parmağını televizyon ünitesinde gezdirdi ve köşedeki yapboz yığınına gelince durdu. "Yapbozları sevdiğini söylemiştin."

Yüzüm aydınlandı. "Bak sen şu işe, söylediklerime dikkat ediyormuşsun. Yapbozlara bayılırım."

"Buzda olmadığın zamanlarda yapmaktan en çok hoşlandığın şey bu mu?"

"Günün sorusu mu bu?"

"Evet." Emerson başıyla onayladı. Omzunun üstünden bana baktığında dudaklarının kenarında minicik bir gülümsemenin belirdiğini gördüm. "Paylaşmak senin için sorun değilse tabii."

"Ben çocukken çok fazla paramız yoktu ama etrafta her zaman yapboz olurdu. İlk kez bir yapboz yaptığımda beynim sessizleşti. Önümde olana odaklandım ve... bilmiyorum. Ne zaman yapbozla uğraşsam rahatladığımı hissediyorum. Ki bunun kulağa çok aptalca geldiğinin farkındayım. Ben otuz yaşında bir adamım..."

"Bizi mutlu eden şeyler hiçbir zaman aptalca değildir. Ben de bitkiler söz konusu olduğunda öyleyim," dedi. "Bitkiler, çiçekler ve bahçecilik. Zihnimi bunlarla susturabiliyorum."

"Gerçekten mi? Seni sonra Reid'le tanıştıracağım. O da bitkilere bayılır. İki botaniksever takılırsınız."

Kahkaha attığında göğsüm kabardı. Kendini beğenmiş bir piçin teki gibi biraz daha dik durduğumu fark ettim çünkü sonunda Emerson'la ilerleme kaydetmeyi başarmıştım ve bu da gururumu fena okşamıştı.

Kadının koca bir şatodan bile daha yüksek duvarları vardı. İnsanlara mesafeli durmakta kararlıydı ama ben de o duvarları aşmakta ısrarcıydım.

"Buradayken ne yetiştirmek istediğimi bulmam gerek." Dönüp koridorda yürümeye başladı. "Burada kışlar Kaliforniya'dakinden çok daha sert geçiyor."

"Michigan kadar değil ama," dedim ve olduğu yerde durdu. "Sonunda videolarını izledim. Lise döneminden de bazı videolar buldum."

"Sadece bir ayını aldı."

"Hiç yapmamamdan iyidir ama değil mi? Gerçekten iyiymişsin, Kızıl."

"Artık değil miyim?"

"Öylesin. Sadece benim kadar iyi değilsin," diye şaka yaptım ve kırmızı ojeli ortaparmağını havaya kaldırdı. "Benim odam sağdaki."

"Lanetli falan mı? İçeri girersem üzerimdeki tüm kıyafetler birden yok mu olacak?"

"Bu harika bir parti numarası olmaz mıydı ama?" Arkasından gelip kapıyı açtım. Nefesi kesildi ve dirseğiyle karnıma bir tane geçirmesini bekledim. Geri çekilmemi söylemesini bekledim. Yapmadığında biraz daha yaklaştım. "Kıyafetlerin çıkmayacak," dedim kulağına alçak sesle. "Bir centilmen gibi davranmayı biliyorum."

Böyle diyordum ama aklımdaki tek düşünce onun yatağımda sere serpe uzanmasıydı.

O alev gibi saçların yastığıma yayılması ve parmaklarının sıkıca çarşaflarımı tutması. Ellerimi bacaklarının altına sokup onu kendime doğru çekmek ve başımı bacaklarının arasına gömmek.

Çok da centilmence gelmiyordu.

"Güzel. Aletini kökünden kesmek zorunda kalmak istemem. Dünyanın her yerindeki kadınlar buna çok üzülür."

"Aletimi mi görmeye çalışıyorsun, Hartwell? Sadece sorman yeterdi."

Kıçını pantolonumun önüne sürttüğüne yemin edebilirdim ve o bana yaslanmışken sertleşmeyeyim diye aklımdan Amerikan başkanlarını geriye doğru saymaya başladım.

"Hayır," dedi Emerson. "Ben sopasını nasıl kullanacağını gerçekten bilen erkekleri tercih ediyorum."

"Profesyonel sopa ustası, unuttun mu?" dedim ve yana çekilip ondan uzaklaştım. Kafamı toplamam gerekiyordu. "İçeri geçebilirsin."

"İzin verdiğin için teşekkürler." Eteğini tekrar çekiştirdi ve odama girdi. Kıçına bakmamak için elimden geleni yaptım. "Vay canına. Böyle bir şey beklemiyordum."

"Ne bekliyordun?"

"Yatağında üç kadın olmasını. Sağda solda sutyenler. Yerde seks oyuncakları ve tavana asılı bir seks salıncağı."

Sırıtıp kolumdaki taco dövmesinin olduğu yeri kaşıdım. "Hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm. Restore edilmiş bir bina, bu yüzden seks salıncağı çatının çökmesine sebep olabilirdi."

Emerson elini beline koyup yatağı inceledi. Dikkati balkona açılan kapıya ve gece manzarasını gözler önüne seren tavandan yere kadar uzanan pencerelere kaydı. Dolabımı açıp formalarımı, tişörtlerimi ve takım elbiselerimi incelerken kendine kendine mırıldanıyordu.

"Mario Lemieux'tan imzalı bir forman mı var?" Askıdan çekip göğsünde tuttu. "Buna ne kadar harcadın?"

"Hiç. Onunla birkaç yıl önce Hodgkin lenfomasına destek için yapılan bir hayır etkinliğinde tanıştım ve konuşmaya başladık. Gecenin sonunda bana formasını verip bu hastalık için farkındalık yaratmadaki yardımlarıma minnettar olduğunu söyledi. Formayı bağış için açık artırmaya koymayı düşündüm ama çocukken idolümdü. İçimdeki çocuk o formadan vazgeçemedi, hem zaten bağış için bir çek yazmayı tercih ederim."

Emerson formayı göğsünden uzaklaştırıp askıya geri astı. Bakışları kıyafetlerimden bana kaydı ve tekrar altdudağını ısırdı.

"Sanırım senin hakkında yanılmış olabilirim," dedi sessizce. "En azından bazı konularda."

"Ne demek istiyorsun?" diye sordum şaşkınlıkla.

"Ben senin sadece kendini düşünen, bencil bir adam olduğunu sanmıştım. Meğer sen iyi biriymişsin."

"Bu seni kızdırıyor değil mi, Kızıl?"

"Öfkeden kudurtuyor." Emerson, Lemieux formasını ait olduğu yere geri bıraktı ve balkona doğru gidip kapıyı ardına kadar açtı. "Ve bu manzaradan nefret ediyorum."

"Ben de. Berbat bir görüntü." Peşinden balkona çıkıp kollarımı metal tırabzanlara dayadım. "Şuradaki Washington Anıtı'nı görüyor musun?"

"Evet. Akşamları çok güzel görünüyor. Hâlâ şehirdeki turistik noktalara uğramadım. Müzeler, anıtlar. Görecek çok şey var."

"Ben seninle gelirim. Birinin sana eşlik etmesini istersen yani," diye gönüllü oldum.

"Bu, seninle daha çok zaman geçirmem demek." Bana doğru döndü, dikkati boynumdan sarkan kolyeye kaydı sonra da omzumun üzerinden baktı. "Ve bu kulağa korkunç geliyor."

"Şu an gayet iyi idare ediyorsun."

"Çünkü istediğimde kaçıp gidebilirim." Havada birden soğuk bir esinti olunca elleriyle kollarını sıvazladı. Sweatshirtümü çıkarıp ona attım. "Bununla ne yapmam gerek?"

Güldüm. "Normal insanlar üstüne geçirip ısınır."

Sweatshirtü bana geri attı ve tekrar ürperdi. "Hayır, teşekkürler."

İnatçı kadın.

Herkesin yaptığı gibi bana kolayca boğun eğmemesine bayılıyordum.

"Favori yemeğin ne?" diye sordum.

"Günün sorusu bu mu?"

"Evet. İlk elli soruyu sıkıcı şeylere harcayıp sonrasında asıl ilgi çekici şeylere geçebilirim diye düşündüm."

Emerson derin bir nefes verdi ve ben de sweatshirtü ortamıza bıraktım. İsterse alabilsin diye sözsüz bir davetti çünkü tüylerinin diken diken olduğunu görmeye gerçekten dayanamıyordum.

"Patates," dedi bezgin bir iç çekişle. "Püresi olur, elma dilim olur."

"Uzaylı bebeklerin yarı patates olması şimdi anlam kazandı. Fırında dolgulu patates için ne düşünüyorsun?"

"En az onu seviyorum ama yine de hayır demem."

"Sen tam bir karbonhidrat kızısın."

"Ben bir sporcuyum." Parmakları sweatshirte uzanacak gibi oldu ama hemen elini geri çekti ve tırnaklarıyla tırabzanda ritim tutmaya başladı. "Peki ya sen?"

"Makarna. Özellikle lazanya. Çocukken haftada bir yerdim ve hiç bıkmadım." Manzaraya karşı gülümsedim ve göz ucuyla ona

baktım. "Dolabımda biraz sakladığımı çocuklara söyleme sakın. Ortalık biraz durulunca ısıtacağım."

"Konusu açılmışken, sanırım içeri geçip biraz yiyecek bir şeyler alacağım."

"Burası fazla mı soğuk geldi?"

"Hayır." Bana bir bakış atıp kapıya doğru döndü. Eteği de onunla birlikte hareket edince o kaymak gibi bacaklarını bir anlığına gördüm. Bacak kasları ve pürüzsüz teni ortadaydı. "Acıktım."

"Şarküteri tabaklarını pas geç, üstlerinde çilek var. Bir dahaki sefere konulmadığından emin olurum."

Emerson duraksadı. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Çilek?" diye tekrarladım. "Meyve olan hani? Alerjin var, değil mi? Gözlerin davul gibi şişerse yarın sabahki Milwaukee uçuşu senin için berbat geçer."

Ağzı açılıp kapandı. Yanakları pembeleşti ve kapı kolunu parmak eklemleri bembeyaz kesilecek kadar sıkı tuttu.

"Evet, alerjim var. Bilmene şaşır–" Başını iki yana salladı. "İçeride görüşürüz, Miller."

Kapıyı usulca kapadığında arkasından sırıttım.

Hem balkondan aşağı fırlatılmamıştım hem de onu güldürmeyi başarmıştım.

İki kez.

Maverick Miller'ın hanesine üç sayı.

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM
MAVERICK

"Tekrar yollardayız." Uçaktaki koltuğumda geriye yaslanıp bacaklarımı esnettim. "İnsanlar kasım ayında Şikago'yla ilgili hep çok güzel şeyler söylüyorlar."

Karşımdaki masada oturan Hudson kahkahayı bastı. "Bu tıpkı en güzel plajların Kuzey Kutbu'nda olduğunu söylemek gibi bir şey. Kemiklerimizi donduracak kadar soğuk olacak ve ben beremi evde unuttum. Üstelik úğurlu beremdi, yani yarınki maçta işler ters giderse beni suçlayabilirsiniz."

"Diğer üç mağlubiyet için de seni suçlayabilir miyim?" diye takıldım, bu mağlubiyet serisinin suçlusunun Hudson olmadığını çok iyi bilerek.

Son zamanlarda hiçbirimiz iyi iş çıkarmıyorduk ama özellikle ben bok gibiydim.

Boş kaleye atışlar kaçırdım. Bu hafta ceza kutusunda sezonun ilk ayında olduğundan daha fazla zaman geçirdim. Öfkemi buzdan çıkarıp durarak takım arkadaşlarımı dezavantajlı bir duruma soktum ki bu onlara büyük haksızlıktı.

Dikkatim dağınıktı, dışarıdan bir güç aklımı kurcalayıp oyuna olan konsantrasyonumu bozuyordu ama bunun neden kaynaklandığını bir türlü bulamıyordum.

Yapboz yapmayı denedim. Takım psikoloğunun önerdiği gibi meditasyonu da. Uykumu iyice alıyor ve beslenme uzmanımla birlikte oluşturduğumuz yemek planına tamamen uyuyordum ama yine de ters giden bir şeyler vardı.

Bu durum sinirimi bozuyordu ve ayrıca takımı da etkiliyor olmasından hiç hoşlanmıyordum.

Hudson kulaklığına dokunarak, "Rüzgârlı Şehir'de bir planın var mı?" diye sordu. "Muhtemelen bu akşam için bir şeyler ayarlamışsındır, değil mi? Grant kulüp mü karaoke bar mı bir yerden bahsetti. Detaylar aklımdan çıkmış."

"Bence insanların karaoke yaparken seçtiği hit parçaları çalan bir mekândan bahsediyordu ama karaoke kulübü fikri çok faydalı olabilir," diye ekledi. Telefonumu uçak moduna alıp cebime koydum. "Ben gitmiyorum ama. Otelde sakin sakin oturacağım. Neden ki? Senin bir planın mı var?"

"Hadi ama, dostum." Güldü ve gözlerine düşen bir tutam sarı saçı geriye itti. "Deplasman rutinimin yerel fırınlardan kruvasan alıp kitapçı gezmek olduğunu biliyorsun."

"Hud. Senin rutininde hiç tek gecelik ilişki oldu mu?" diye sordum. Hafızamı yokladım ama onun takımın belirlediği saatten sonra otel odasına birini getirdiğini hatırlayamadım.

"Yok ya. Bana göre işler olmadığını biliyorsun. Ben ilişki adamıyım." Ensesi kızardı ve hafif utangaçça güldü. "Öyle bir şeyin altından nasıl kalkarım bilmiyorum. Birisiyle konuşurken birkaç

saat içinde fiziksel bir şeyler yaşamaya başlamak? Karşındaki insanı tanımaya ne oldu?"

"Bütün mesele de bu zaten. Onları tanımıyorsun. İkinizin de o gece eğlenmeniz için yapılan bir aktivite. İsim yok. Kişisel bilgi yok. Gelecek yok."

"Bence ben o işleri hiç beceremem. Kız elini pantolonuma sokmuşken ona önümüzdeki beş yılda kendini nerede gördüğünü sorardım." Hudson gözlerini bana çevirdi, aniden bana böyle dikkat kesilmesi beni huzursuz etmişti. "Tek gecelik ilişkiler demişken, son zamanlarda sende farklı bir şeyler var."

"Farklı derken?"

"Kimseyi gizli gizli odana sokmuyorsun. Sabah hepimizden önce kahvaltıya iniyorsun ve boynunda da bir süredir hiç morluk falan yok." Hudson öne eğilip yakamı çekiştirince eline vurup uzaklaştırdım. "İlginç."

Omuz silktim. "Önceliği hokeye verdim ve dördüncü kez kaybetmemizi engellemeye çalışıyorum. Geçen haftaki galibiyetimizin şans eseri olduğunu düşünüyorum."

"Sadece şu andan bahsetmiyorum. Bir süredir böyle. Şeyden beri..." Hudson doğrulup omzunun üzerinden baktı. Çenesini sıvazladı, ağzındaki baklayı çıkarmıyordu. "Neyse. Herhangi bir şey hakkında konuşmaya ihtiyacın olursa ben buradayım. Seni yargılamam. Söz."

"Teşekkürler, Hud ama ben iyiyim." Gülümsedim. "Durum değişirse haber veririm."

"Merhaba beyler." Hostes dirseğini koltuğumun kenarına dayadı ve bize cilveli bakışlar attı. Üzerindeki daracık tişörtün havayolu şirketinin üniforma standartlarına uyduğundan pek emin

değildim ama bu beni ilgilendirmiyordu. "Emniyet kemerinizi takabilir misiniz lütfen?"

"Tabii ki," dedim ve başparmağımı kaldırdım. Kıkırdayıp saçlarını omzunun üzerinden savurdu ve hızla koridorda ilerledi. "Vay canına. O kadar da komik olduğumu bilmiyordum."

"Değilsin zaten," dedi Hudson yavaşça. "Seninle uçak tuvaletinde seks yapmak istiyor."

"Hayatta olmaz. Hem zaten muhtemelen o kabinin her yerinde çiş vardır ve benim de bazı standartlarım var."

Uçak geri manevra yapıp piste çıktı, hızlandık ve DC arkamızda minicik bir nokta haline gelene dek havalandık.

Hostes çoğumuzun sabah uçuşlarında uyumaktan hoşlandığını bildiği için tepe ışıklarını açmadı ama ben huzursuzdum.

Kıpırdamadan duramıyordum ve en sonunda on koltuk ilerideki uzun kızıl saçları görene dek etrafa bakındım.

Koridora atladım ve uçağın ön kısmına doğru ilerledim. Yolda Seymour ve Connor tarafından durduruldum ve sorularını cevapladım: Hayır, elbette yarın maçtan önce öğle yemeğinde sosisli yiyemezlerdi ama evet bu akşam pizza serbestti.

Sonunda Emerson'ın yanına geldiğimde ona bakıp sırıttım.

"Burada ne işin var?" diye sordu başını telefonundan bile kaldırmadan. Sanki beni bekliyormuş gibiydi. "Emniyet kemeri ikaz ışığı yanıyor ve bu güvenli değil."

"O zaman sanırım yanına oturmam gerekecek." Koridor tarafındaki koltuğa oturup ceketimi çıkardım. "N'aber?"

"Gerçekten mi?" çenesini kaldırdı ve sonunda bana baktığında dudaklarını memnuniyetsizlikle büzmüştü. "Bu konuşmayı yapmak için saat çok erken, Miller. Sen hiç uyumuyor musun?"

"Az önce Piper ve Lexi'yle konuşuyordun."

"Onlar benim arkadaşlarım."

"Ben değil miyim?"

"Hayır," diye homurdanarak güldü Emerson. "Sen benim takım arkadaşımsın ve ikisi arasında dağlar kadar fark var."

Kaşlarımı çattım. "Sana ne oldu böyle? Geçen hafta takım yemeğinde çok iyi vakit geçirdin. Hatta sen beni boğma isteğiyle dolmadan koca bir yemeği atlattık ama o zamandan beri benimle sadece buzun üzerindeyken konuşuyorsun."

"Her şeyin seninle ilgili olduğunu düşünmene şaşırmadım."

"Beni dışlamakta neden bu kadar ısrarcısın?" diye direttim. "Arkadaşım olmak gerçekten dünyadaki en kötü şey mi olur?"

"Evet, olur. Gösteriş meraklısının tekisin ve durman gereken yeri hiç bilmiyorsun."

"Vay canına." Güldüm ve parmaklarımı ensemde kenetledim. "Bana gerçekten nasıl hissettiğini söyle, Hartwell."

"Bunu daha önce yaşadım. Arkadaşın olmanın nasıl sonuçlandığını biliyorum ve kendimi bir kez daha aynı duruma sokmayacağım. Tüm takım arkadaşlarını yakın dostun gibi görmene çok sevindim ama beni de o gruba dahil etmek için bu kadar uğraşmasan keşke."

Başımı koltuğa yaslayıp iç geçirdim. "Tüm hokey oyuncuları kötü değil. Bazılarımız takımın iyiliğini düşünüyor ve bu da herkesin iyi anlaşmasından geçiyor."

"Ve bazılarınız da ne zaman zorlamayı bırakması gerektiğini anlamıyor," diye sert bir karşılık verdi ve bu içimde bir şeyleri ateşledi.

"Seni zorlamıyorum. Sol kanat oyuncumun nasıl daha iyi oynayabileceğini çözmeye çalışıyorum çünkü son maçımızda üç gol kaçırdı. Ona ihtiyacımız olduğunda ortaya çıkmasını çok isterim." Oflayarak bir nefes verdim. "Sana nazik davranarak, seni güldürmeye çalışarak, arada sırada yarım ağız bile olsa tebessüm etmeni sağlayarak bunu düzeltebileceğimi düşündüğüm için kusura bakma."

Ona tekrar baktığımda Emerson'ın gözlerinin ateş saçtığını gördüm. "Sen de ortaya çıkmadın, Miller ve beni günah keçisi ilan etmenden hiç hoşlanmıyorum. Bu bir takım sporu ve pistte sıçıp batıran tek kişi ben değilim."

"Aynen öyle. Bu bir takım sporu ve sen burada oturup benimle tek kelime konuşmuyorsun. İstediğin bu mu, Hartwell? Seni görmezden gelmem mi? Sana zaman ayırmamam mı? Sana yabancının tekiymişsin gibi davranmam mı?"

"Sen kendi işine baksan ben de kendiminkine, olmaz mı?"

"Son baktığımda bu takımın kaptanı olarak benim işim birlikte oynamamızı sağlamak ve takımda elini taşın altına koyması gereken biri varsa bunu ona söylemekten geri durmayacağım."

"O zaman bunu kendine söyle, Miller. Demin de dedim, sen kendi işine bak ben de kendiminkine bakarım."

Dudaklarımı sıkıca bastırıp sustum.

Emerson'ın bana karşı mesafesini korumakta ısrarcı olduğu çok açıktı. Eğer henüz onu kazanamamışsam hiçbirimiz için umut yoktu ve sanırım ilerlemenin tek yolu beyaz bayrak sallamaktı.

"Tamam." Burun kemerimi sıktım. Sinirlenmiştim. Öfkeliydim ve onu benim hakkımda belirli bir şekilde düşünmeye ikna

etmeye çalışmaktan çok yorulmuştum. Eğer kendi küçük dünyasında yaşamak istiyorsa bu onun sorunuydu. Benden bu kadardı. "Seni rahatsız ettiğim için kusura bakma."

Başka bir şey daha söylemek ister gibi ağzı açıldı ama hızla fikrini değiştirdi ve başını cama yasladı. "Şikago'da görüşürüz."

ON DOKUZUNCU BÖLÜM
EMMY

Şikago bizi bozguna uğrattı.

Takım olarak dengesizdik.

İlk haftamdaki uyumumuz yok olmuştu ve bu benim suçum olabilirdi.

Aralarda soyunma odasında öfke hâkimdi ve son düdük çaldığında Maverick istediğini elde edemeyen bir çocuk gibi hışımla arenadan çıkıp gitmişti.

Otele dönerken sessizdik, Koç'la kısa bir değerlendirme yaptık ve dönüş uçuşu için ertesi sabah yedide otelin lobisinde toplanmamız gerektiği bilgisi verildikten sonra hepimiz kendi yolumuza gittik.

Connor, Grant ve Ethan beni yemeğe davet ettiler ama ben oda servisini tercih ettim. Odamın sessiz ve huzurlu ortamında kafam kadar büyük bir tabak spagettiyle bir kadeh kırmızı şarap kalabalık bir restorandan daha cazip gelmişti.

Ayrıca mini buzdolabında bir kutu çikolata parçacıklı dondurma da vardı ve akşamın geri kalanına dair tek planım birkaç

bölüm reality şov izlemek ve bavulumda sakladığım vibratörümü kullanmaktan ibaretti.

Makarnamın son lokmasını ağzıma tıkıp peçetelerimi çöp kutusuna attım. Oyuncağımı çantamdan çıkarıp yatağıma uzandım ve vibratörü açtım.

Son birkaç gündür çok gergindim. Mağlubiyetlerden, iyi oynayamamaktan, Maverick'le olan konuşmamın sürekli aklımda dönüp durmasından. Hızlı bir orgazmın bedenimdeki gerginlikten kurtulmama yardım edeceğini biliyordum.

En son ne zaman kendime dokunduğumu hatırlamıyordum ama Tanrım, beynimi kapayıp kendimi zevkin kollarına bırakmak şimdiden iyi gelmeye başlamıştı. Vibratörü meme uçlarımda gezdirdikten sonra yavaşça şortuma doğru kaydırdım. Titreşimleri klitorisimde hissetmemle dudaklarımdan hafif bir inilti çıktı.

Beynimi uyuşturacak hazza kendimi bırakmadan önce odamın kapısı çaldı ve elimdeki oyuncağı havaya fırlattım.

Az kalsın tavana çarpacak kadar yükseldi, sonra da yatağın ortasına düştü, kapım daha da yüksek sesle tıklatılırken hâlâ titreşiyordu.

Gerçekten bir rahat nefes alamıyordum.

"Lanet olsun." Vibratörü kapayıp yastığımın altına tıktım. "Kim o?"

"Aç kapıyı, Hartwell," dedi tanıdık bir ses.

Gözlerimi kısıp yataktan fırladım ve sert adımlarla kapıya doğru ilerledim. Kapıyı açmamla karşımda gri eşofman altı ve beyaz tişörtüyle sinir bozucu derece seksi görünen Maverick'i buldum.

"Yardımcı olabilir miyim?" diye sordum nazikçe, kapıyı suratına çarpmama üç saniye falan vardı.

"Konuşmamız gerek." Koyu gözleri duştan sonra üzerime geçirdiğim şortumla askılı bluzuma kaydı ve kesik bir nefes verdi. "Şimdi."

Maverick davet beklemeden yanımdan geçerek içeri girdi. Odama dalarken kalçası benimkine sürttü ve ben onunla tartışmaya bile zahmet etmedim.

"Neden buradasın?" Kapıyı kapayıp sürgüyü yerine taktım. "Saat kuralı sana işlemiyor mu?"

"Bu akşam ne oldu öyle?" Küçük salonda volta atıp bana ters ters baktı. "Kaplumbağa kadar yavaştın."

Kahkaha atıp bluzumun askısını düzelttim. Bakışlarıyla hareketimi takip etti ve gözleri karardı. "Sanırım eteğimizdeki taşları döküyoruz, öyle mi?"

"Bana pas vermedin. Üç seferde de farklı birine yöneldin."

"Çünkü Seymour'ın şut şansı daha iyiydi, seni bencil göt. Herkesin oyununu eleştirmek için kapılarına tek tek gidiyor musun yoksa bugün şahsınız tarafından sorgulanacak kadar şanslı olan tek kişi ben miyim?"

Maverick volta atmayı kesti. Hızlı ve kararlı adımlarla bana doğru geldi. Ben daha nefes bile alamadan sırtım duvara dayanmıştı.

İki elini başımın yanına koyup beni kapana kıstırdı ve omurgamdan yukarı bir adrenalin dalgası fırladı.

"Hayır," dedi ve bu kelimeyi her bir zerremde hissettim. "Kahrolasıca sebebi artık her neyse bilmiyorum ama seni aklımdan çıkaramıyorum."

"Ve bu benim suçum, öyle mi?" diye fısıldadım.

"İnsanı delirtiyorsun. Seni anlamak imkânsız." Yanağıma dokundu. Çok ama çok nazikçe parmağını çeneme kadar kaydırdı. "Sen tanıdığım en sinir bozucu insansın."

"Yine de burada, beni duvara yaslamış vaziyettesin." Çenemi kaldırdım ve bakışlarımız kilitlendi. "Neden uzaklaşmıyorsun? Dün yaptın."

Maverick derin bir nefes verdi. Ruhunun derinliklerinden kopmuş gibiydi. Sanki o nefesi vermek istememişti.

"Uzaklaşmak istemiyorum," dedi yavaşça. "Artık değil."

"Ne..." Dudaklarımı yaladım ve bu hareketimi gözleriyle takip etti. "Ne istiyorsun?"

Anlık bir sessizlik oldu ve ona sunduğum bu açık daveti reddedecek mi acaba diye merak ettim.

Ondan kalmasını istemek bugüne kadar yapacağım en aptalca şey olurdu ama son zamanlarda çok yalnızdım.

Sanki bu an kaçınılmazdı, tanıştığımız ilk gün beni evine davet ettiğinden beri yaşanan her şey sanki bizi bu noktaya getirmişti.

Bu gece değilse de eninde sonunda olacaktı ama şimdi karşımda olduğu için gitmesini gerçekten istemiyordum.

"Seni," dedi ve o kadar usulca konuştu ki onu yanlış duyduğumu düşündüm. "Benim olur musun, Emmy?"

Emmy.

Kızıl değil.

Hartwell değil.

Emmy.

Nefesim kesildi. Nabzım tekledi. Kalbimin ortasında minik bir *M* harfi kazındı, kimsenin daha önce keşfetmediği bir noktadaki küçük bir kesik gibiydi.

Ve artık ona aitti.

"Evet," dedim ve gözleri karanlık bir gecede parlayan yıldızlar gibi ışıldadı. "Olurum."

İkimiz de kıpırdamadık.

Sanki önce kim kontrolü bırakacak diye bekliyorduk. Kim diğerinin blöfünü görecek diye.

Ama sonra ben daha ne olduğunu anlamadan Maverick'in dudakları dudaklarımdaydı.

Öpüşü sertti, kontrolsüzdü. Hararetle hareket eden dudaklarının baskısı. Dillerimizin ahenkle dans edişi. Parmaklarımı saçlarının arasından geçirip çekiştirdiğimde boğazından kopan o alçak inilti.

"Tanrım," diye mırıldandı Maverick.

"Sanırım ona seslenmek için biraz geç kaldın," dedim.

Beni kucaklayıp havaya kaldırdığında bir eli tüm kaburga kemiklerimi sardı. Başparmağıyla mememin altını okşadı; bu işkence gibi teması yüzünden ona bağırmak istedim.

"Bunu bir daha yap," dedi bana.

Kulağının ucuna sürtünen saçlarını tutup çekiştirdim. Teni koyu kırmızı bir renge büründü ve ben boynuna ateşli öpücükler kondururken dişlerinin arasından bir tıslama kaçtı.

"Neyi?" diye sordum. "Bunu mu?"

"Emerson." Beni duvara yasladı ve bacaklarımın arasında ne kadar sertleştiğini hissettim. Uzun, kalın ve kesinlikle dikkat dağıtıcıydı. Golden Gate Köprüsü'nün olduğu tablo yana doğru eğildi. Maverick elini başımın arkasına koyup kafamı kanvasın sert köşesine çarpmama engel oldu. "Ne yapıyoruz biz?"

"Bilmiyorum." Kalçamı kıvırarak ona sürtündüm ve dudaklarımdan bir inleme koptu. Parmakları kıçımın üzerinde geziniyordu. Bu şekilde, şortumun dikişinin yarattığı sürtünmeyle bile boşalabilirdim. "Sen başlattın."

"Sen de durdurmuyorsun."

"Çünkü fena halde tahrik olmuş durumdayım ve uyluğuma bastıran aletin sen az daha kapımı kıracakken yastığımın altına tıktığım vibratörümden daha iyi."

"Dur bir dakika." Maverick geri çekilip bana baktı. Alnında boncuk boncuk ter birikmiş, gözbebekleri kocaman olmuştu. "Bu senin için uygun mu?"

"Konuşmak mı? Pek sayılmaz. Yapmayı tercih ettiğim en az bir düzine şey düşünebiliyorum ve yarısı da parmaklarını içeriyor."

"Peki ya diğer yarısı?"

Bakışlarım eşofmanın önüne kaydı ve tek kaşımı kaldırdım. "Öğrenmek ister misin?"

Dudaklarından yumuşacık ve çocuksu bir kahkaha döküldü ve beni bir kez daha öptü.

Bu öpücük ilki gibi değildi. Daha yavaştı, beni hiç acele etmeden öperken bedenimi ele geçiren bir haz patlamasıydı.

Kollarımı başımın üstüne kaldırdı. Bacaklarım beline dolandı. Dudakları benimkileri usulca araladı ve dişini altdudağıma geçirdi.

Aynı anda hem acıtan hem zevk veren o ani ısırıkla beraber inlememe engel olamadım. Maverick, içimde yangın gibi yayılan memnuniyet dolu bir mırıltıyla karşılık verdi.

"Bunu yapıyor muyuz?" Başını eğip dudaklarını tişörtüme doğru hareket ettirdi. Tişörtün üstünden mememi emdi ve kumaş transparan bir hale gelene kadar durmadı. "Beni istediğini kabul etmeye hazır mısın, Hartwell?"

"*Siktir.*" Kucağında kıpırdandığımda ellerimi duvara daha da sert bastırdı.

"Bu evet ya da hayır değildi."

"Neden olmasın? Belki aletin senden daha az nefret etmemi sağlar."

"Gayet güzel bir aletim var. Hiç şikâyet eden olmadı." Maverick diğer mememe geçip dikleşmiş ucunu emmeye başladı. Dilini ince kumaşın üzerinde gezdirdiğinde omurgamın dibinde bir sıcaklık birikti. "Hem sen benden asla nefret edemezsin."

"Senden başka hiç kimseden etmediğim kadar nefret ediyorum," dedim ama mememi hafifçe ısırdığında ikimiz de yalan söylediğimi biliyorduk.

"O yüzden mi bana sürtünüp duruyorsun, Kızıl? Eşofmanımı sırılsıklam ediyorsun? Benden nefret ettiğin için mi?"

"Evet." Kalçamı salladım ve aletinin ucu klitorisime sürtündüğünde iç geçirdim. "Ama uslu bir çocuk gibi dizlerinin üzerine çöküp dilini ve parmaklarını, boş konuşmaktan daha az sinir bozucu şeyler için kullanabildiğini gösterirsen senden çok daha fazla hoşlanırım. Aksi takdirde ben yirmi santimlik bir dildoyla kendimi boşaltırken seni bir sandalyeye oturup beni izlemek zorunda bırakırım."

"Ah, siktir." Başparmağıyla önce köprücükkemiğimi, sonra boğazımı okşadı. "Kulağa cennet gibi geliyor."

"Kurallar," dedim. Bileğimi elinden kurtarmaya çalıştım ama kıpırdamama izin vermedi. "Bu tek seferlik bir şey."

"Muhtemelen buzda işimize yarayacak. Aramızdaki bu gerginliği seksle atıp temiz bir sayfa açabiliriz."

"Bu sadece seks. Ben hokey oyuncularıyla çıkmam."

"Ben hiç kimseyle çıkmam. Bir kadınla asla iki kere birlikte olmadım."

"O zaman bu iş kolay olacak. Sadece seks. İşimiz biter bitmez gideceksin. Bundan bir daha asla bahsetmeyeceğiz ve profesyonel hayatımızı etkilemesine izin vermeyeceğiz."

"Anlaştık. En son ne zaman test yaptırdın?"

"Altı ay önce. Hepsi negatifti ve o zamandan beri de kimseyle birlikte olmadım. Sen?"

"Bir aydan fazla oldu. Benim testlerim de negatif."

Başımı yarım yamalak salladım, ne diyeceğimi bilemiyordum.

"Sonunda seni susturmanın bir yolunu mu buldum, Kızıl?" diye mırıldandı Maverick. "Şu sivri dilinin durmadan sokmasını kesecek bir şey?"

"Beni susturmanın başka yolları da var ama hâlâ buradayız. Aletinde boğulabilecekken hâlâ duvara yaslanmış haldeyim."

Sırıttı ve *Aman Tanrım*, kesinlikle insanı mahvedecek cinstendi.

Maverick kucağında benimle yürüyüp beni yatağa bıraktı. Beni izlerken diliyle dudaklarını nasıl yaladığına bakılırsa, nihayet bana dokunduğunda hiçbir ayrıntıyı atlamayacağını biliyordum.

Tişörtünü çıkarıp bir kenara fırlattı. Çıplak göğsünün keskin hatlarını izlemekten kendimi alamadım. Kolunu sanat eseri gibi süsleyen dövmelerini ve baksırının içinde gözden kaybolan koyu renk tüylerini. Karnındaki sıkı kaslarını ve lambanın altında parlayan gümüş kolyesini.

Dilim damağım kurudu.

Maverick Miller hayatımda gördüğüm en güzel adamdı.

"Beni süzüyorsun resmen," dedi gurur dolu bir ses tonuyla.

Hızla bakışlarımı gözlerine çevirdim. "Süzmüyorum."

"Seksi olduğumu düşünmende bir sorun yok, Hartwell. Üzerindeyken bunun hakkında uzun uzun konuşabilirsin."

"Seksi olduğunu düşünmüyorum."

"Yalancı." Elini baldırımda gezdirdi. Parmakları şortumun kenarına gelince kumaşı nazikçe çekiştirdi. "*Siktir.*"

"Ne oldu?"

"Sen. Seni hiç bu kadar... çıplak görmedim."

Tişörtümü çıkarıp onunkinin yanına fırlattım. "O zaman neden bana bakmıyorsun?"

"Çünkü bakabileceğimi söylemedin." Parmaklarını eşofman altının lastiğine geçirip aşağı indirdi. "Sen söyleyene kadar o güzel yüzüne bakmaya devam edeceğim."

Maverick'le seks yapmaktan ne beklediğimi bilmiyordum ama düşündüğüm şey kesinlikle bu değildi.

Ben önünde yarı çıplak yatarken onun rızadan bahsetmesi. Ereksiyonu baksırını zorluyordu, benim elimse kendi iç çamaşırımın içine kaymaya tehlikeli derecede yakındı.

"Güzel olduğumu mu düşünüyorsun?" diye sordum onun taktiğini çalarak.

"Yok ya." Bir kez daha sırıttığında göğsümü tam ortasında bir sızı belirdi. Bacaklarımın arasında da. "Senin muhteşem olduğunu düşünüyorum."

"Bana bakabilirsin," dedim ve bir adım yaklaştı. "İstiyorsan."

"İstiyorum. Daha önce hiçbir şeyi bu kadar çok istememiştim," dedi boğuk, alçak bir sesle ve ona inandım.

Bakışlarını yüzümden göğsüme kaydırdı ve dudaklarından iniltiyle sızlanma arası bir ses çıktı. Yanında duran elini esnetti, sonra da baksırının üzerinden aletini düzeltti.

Dudaklarını yaladı, açlıktan gözü dönmüş bir adama benziyordu. "Şortunu çıkar."

Yatakta kıvranarak incecik pijama altımdan kurtuldum ve bir tekmeyle kenara savurdum. Artık altımda sadece mor, dantelli bir iç çamaşırı vardı. Ayak parmaklarım çarşafa gömüldü, ona dokunma isteğiyle yanıp tutuşuyordum.

Maverick elinin tersiyle bacaklarımın içini okşadı, sonra da parmaklarını ayak bileklerime doladı. Beni yatağın ucuna kadar çekince doğrulup oturdum.

"Ne yapıyorsun?" diye sordum.

"Beni dizlerimin üzerinde görmek istediğini söylemiştin." Bacağıma bir öpücük kondurdu ve önümde dizlerinin üstüne çöktü. "Ve ben uslu bir çocuk olmayı oldum olası sevmişimdir."

YİRMİNCİ BÖLÜM
MAVERICK

Hartwell'in kapısını çalarken böyle bir şey olmasını planlamamıştım.

Yatağımda çıplak bir kız isteseydim mesaj kutumu patlatan üç düzine Instagram bildiriminden herhangi birine dönebilirdim.

Ama buradaydım işte.

Dizlerimin üzerinde, Emerson'ın bacaklarının arasında. Bacaklarını iyice aralayıp beni çıldırtacak kadar tahrik ederken kudurmuş bir liseli gibi baksırımın içine boşalmak üzereydim.

Bunu bilerek yapıyor olmalıydı.

Akıl sağlığımın pamuk ipliğine bağlı olmasının başka açıklaması olamazdı, üstelik bir de bana sırıtıyordu.

Siktir.

Gözlerimi ondan alamıyordum.

Memeleri çok güzel, dolgun ve tam avucumu dolduracak kadardı. Elimi uzatıp sertleşmiş meme ucunu parmaklarımın arasında sıkıştırdığımda dudaklarından doğrudan aletimde hissettiğim bir inleme döküldü.

Siktir.

Bu kadına yapmak istediklerimin sonu yoktu.

Gitgide uzayan bir listem vardı ama yeterince zaman yoktu.

Elimi boynuna dolayıp memelerine boşalmak istiyordum. Spermimi karnına yayıp bir resim çizmek. Hatta belki de kimse ona yaklaşmaya cesaret edemesin diye üstüne *benim* yazmak.

Onunla sadece bir gecem olabilirdi, hatta en iyi ihtimalle bir saatim, ama aklını öyle başından alacaktım ki kimse benimle boy ölçüşemeyecekti.

Bir daha birisi onu öptüğünde dudaklarında benim dudaklarım olmasını isteyecekti.

Bir daha birisi ona dokunduğunda bedeninde gezinen parmakların benimkiler olmasını isteyecekti.

Bir daha birisi onu becerdiğinde derinlerine gömülmüş aletin benimki olmasını isteyecekti.

"Uslu bir çocuk oluyor muyum, Emmy?" Diğer meme ucunu çimdiklediğimde sırtı yay gibi gerildi. "Bedeninin geri kalanına dokunmama izin vereceğin kadar uslu oldum mu?"

"Evet," dedi boğazının derinliklerinden çıkan arzu dolu bir hırıltıyla. Ağzını becerip başka nasıl sesler çıkarmasını sağlayabileceğimi görmek için sabırsızlanıyordum. Öğürme refleksi var mıydı yoksa inleyecek miydi? Belki de gülerdi. "Ne kadar da uslu bir çocuksun. Canın nereye isterse oraya dokunabilirsin."

İltifatını duyunca yüzümde ukala bir sırıtış belirdi ve ilgimi memelerinden uzaklaştırdım. Fazla vaktim yoktu ve onun tadına bakma fırsatım olmadan bu odadan ayrılmayacaktım.

Kaburgalarının altında bir şey gözüme takıldı ve daha iyi görebilmek için başımı hafifçe yana eğdim.

"Dövmelerinden biri mi?" diye sordum.

"Evet." Emerson elini elimin üzerine koydu. Parmak uçlarımı içindeki kumun yarısı çoktan akıp gitmiş olan bir kum saatine yönlendirdi. "Hayatın kısa olduğunun bir hatırlatıcısı."

"Beğendim." Dövmesinin üzerine bir öpücük kondurdum ve sonra da dilimi az önce dokunduğum yerin üzerinde gezdirdim. Teni sıcak ve yumuşacıktı, amcığının da öyle olacağına hiç şüphem yoktu. "Diğer dövmen nerede?"

Ellerimizi iç çamaşırının üzerine götürdü. Mor kumaş parçası dantel, fiyonk ve bir sürü lanet ipten ibaretti.

"Burada." Kalçasına dokundu ve sarı, turuncu ve pembe çiçeklerden oluşan bir buket gördüm. Onları bir arada tutan kurdele kalp şeklindeydi. "Tüm renkleri seviyorum."

"Ben de." Başparmağımı bu şaheserin üzerinde gezdirdim. Taç yaprakların ve içinde bulunduğu sepetin hatlarını parmağımla izleyip orayı da öptüm.

Emorson, "Maverick," diye sızlandığında titrek bir nefes verdim.

Yüce Tanrım.

Hayatımın geri kalanı boyunca adımı böyle söylediğini duymak istiyordum.

Aletim taş kesildi. Kendimi çabucak tatmin etmemek için irademin son kırıntısına tutunmak zorunda kaldım. Başını geriye atıp daha önce söylediği gibi aletimi gırtlağına kadar sokmamak için direniyordum.

Onu boşalttığımda nasıl bir ses çıkaracaktı ki acaba? Her bir santimimle içine gömüldüğümde?

"Şu güzel şeye de bakın." Parmaklarımla tangasının önüne dokundum. İç çamaşırının lastiğini hızla çekip bıraktım ve inlemesi

bütün odada yankılandı. "Formanın altında böyle bir şey olduğunu kim bilebilirdi ki?"

"Formam ve koruyucu ekipmanın içinde terli ve berbat görünüyorum. Bunları kimsenin görmediğini biliyorum ama kendim için giyinmekten hoşlanıyorum. Özellikle de bana kendimi seksi ve... kadınsı hissettiren şeyler."

"Sen kadınlığın vücut bulmuş halisin, bebeğim." İç çamaşırını çekiştirip amcığının dudaklarının arasına sıkıştırdım. "Kendine bir baksana."

"Dilini kullanacağını söylemiştin." Emerson çarşafın üstünde kıvranıyordu. "Kadın anatomisi üzerine bir derse mi ihtiyacın var?"

"Herhangi bir derse ihtiyacım olduğunu düşünmüyorum, Kızıl."

"Emin misin? Dilini vücudumun herhangi bir yerinde görmüyorum."

"Bence iyi bir iş çıkarıyorum." İç çamaşırını çektiğim gibi o güçlü bacaklarından kaydırıp çıkardım. Danteli bileğime sardım, bu kesinlikle yanımda götüreceğim bir hatıra olacaktı ve amını gördüğümde sırıttım. Pespembeydi ve parlıyordu. Islanmıştı ve benim için hazırdı. Onu aralamak için iki parmağımı kullanıp güldüm. "Sırılsıklamsın, öyle değil mi? Üstelik daha sana dokunmadım bile."

Öfkeyle homurdandı. "Senin yüzünden bu halde değilim."

"Öyle mi?" diye meydan okudum. "Seni başka kim böyle tahrik etti?"

Sırıtışı tehlikeliydi. "Hudson. Grant. Liam. Senden başka herkes."

Onu öperek çenesini kapatabilmek için dizlerimin üzerinde doğrulup öne doğru eğildim. Dudaklarımı ağzının kenarına bastırdığımda başını hemen çevirip bana hevesle karşılık verdi.

Dişler. Eller. Burnunun hafif çıkıntısı. O seksi altdudağına dişlerimi geçirdiğimde dudaklarından dökülen inilti ve sızıyı dindirmek için dilimi ısırdığım yerde gezdirdiğimde iç geçirmesi.

"Belki de durmalıyım. Ya da sandalyeden seni izlemeliyim. Aletimi almana izin bile vermeden bana bir gösteri özel bir gösteri yapmanı sağlayabilirim. O çeneni bir türlü tutamayıp ukalalık yaptığın için hak ettiğin bu." Çenesini tuttum ama istediğinde geri çekilebilmesi için ona alan bıraktım. "Ben paylaşmam."

"*Sakın* durayım deme, Miller," dedi resmen hırlayarak. "Bu gece onlardan birinin odasına gitmeyeceğimi biliyorsun."

Bok giderdi.

"Nasıl seviyorsun?" Topuklarımın üstüne oturup iki dizini de öptüm. Ellerimi bacaklarında gezdirip onları araladım ve omuzlarım için alan açtım. "Hızlı? Yavaş? Yumuşak? Sert?"

"Bunu bana daha önce kimse sormamıştı."

"Hiç mi? Nasıl pisliklerle beraber oldun sen?"

Emerson homurdandı ama soruma cevap vermedi.

Bu muhtemelen en iyisiydi.

Başkasının ona bu şekilde sahip olduğunu düşünmek... Her yere dağılmış kızıl saçlarıyla. Pembe yanakları ve sertleşmiş meme uçlarıyla. Hareketlerindeki zarafetle. Tüm bunlar içimdeki bir şeyin kükremesine neden oldu.

"Yavaş seviyorum," dedi sonunda. "Birinin benimle acele etmeden ve keyif alarak ilgilenmesini seviyorum. Ama sert de seviyorum. Bana karşı nazik ya da dikkatli davranmak zorunda değilsin."

"Seninleyken nazik ve dikkatli olmayı aklımın ucundan bile geçirmem." Başparmağımı boğazında gezdirdim. Nefes borusuna

hafifçe baskı yaptım ve geri çekilmediğinde keyifle mırıldandım. "Seni mahvedeceğim, Emmy."

Bedeni baştan ayağa ürperdi. "İşte bunu çok isterim."

"Şimdi şöyle olacak: Doya doya tadına bakacağım. Seni parmaklarımla becererek iyice ıslatıp esnemeni sağlayacağım. Sonra da seni yatağa yapıştırıp becereceğim ve tekrar boşaltacağım, bu sefer aletimin etrafına geleceksin. Bir şey hoşuna gittiğinde ya da gitmediğinde bana söyleyeceksin. Sonrasında sana günün sorusunu soracağım ve sen beni odadan kovmadan önce seni uyuman için yatağına yatıracağım."

"Fazlasıyla kendinden eminsin." Emerson tutkuyla ağırlaşmış gözlerle bana baktı. Biraz sarhoş gibi görünüyordu. Çok seksiydi. "Daha önce seks sırasında hiç boşalmadım, yani iyi şanslar."

Sözleri ilgimi çekmişti, tek kaşımı kaldırdım ve "Gerçekten mi?" diye sordum.

"Gerçekten. Alet hep fazla, eller hep az. Yaklaşıyorlar ama tam olarak hedefi tutturamıyorlar."

"Tüm uzuvlarımı kullanmayı biliyorum neyse ki. Konuşma bitti. Şimdi sırtüstü uzanmanı ve bacaklarını açık tutmanı istiyorum. Rahatla, bebeğim ki o güzel amına iyice bakabileyim."

Elini bacaklarında gezdirdi. Her bir santimini görebilmem için uyluklarını iyice açtı ve gördüğüm manzara karşısında az daha küçük dilimi yutacaktım.

Aletim sızlıyordu ama kendime dokunursam her şeyin başlamadan biteceğini biliyordum.

Ben de bu yüzden ona dokundum, tek parmağımı girişine kaydırıp boğumuna kadar içeri soktum. Aynı anda inledik; ona daha fazla dokunmak istediğim için biraz daha yaklaştım.

"Siktir. Çok darsın, Emmy," dedim nefes nefese, şimdi ben sarhoş gibi hissediyordum. Parmağımın etrafında esnemesi ve sert bir nefes vermesi başımı döndürmüştü.

"Bana böyle seslenmen hoşuma gidiyor," diye fısıldadı ama sanki bunu itiraf etmekten korkuyor gibiydi.

"Benim de." Başparmağımla bacağına masaj yapa yapa gitgide yukarı çıktım. "Benim için rahatlayabilir misin? İşte böyle. Aferin sana. Bu harika."

"Daha fazla." Emerson titredi ve daha derine gidebilmem için dizlerini göğsüne çekti. "Bana daha fazlasını ver, Maverick."

Bana böyle seslendiğinde ona vermeyeceğim hiçbir şey yoktu. Bana o kocaman açılmış gözleri ve şişmiş dudaklarıyla baktığında.

"Lütfen de," dedim. Somurttu ama umurumda değildi. Takımdaki diğer çocuklar yüzünden ıslandığını söylemesinin bedeli buydu. "Lütfen de, Emmy ve ben de istediğin her şeyi yapayım."

Aklında bir savaş veriyordu ama başını geriye yatırdığında kazandığımı biliyordum.

"Lütfen, Maverick," dedi.

"Daha iyisini yapabilirsin. Böyle çaresizce istiyorsan, en azından parmaklarım için yalvarırken bana bakabilirsin."

Emerson çenesini aşağı indirdi. Gözleri kararmıştı ve beni öldürmek mi istiyordu yoksa öpmek mi emin değildim.

Muhtemelen ikisi birdendi.

"Lütfen iki parmağını içime sok, Maverick. Üç parmağını ve dilini. Yastığın altındaki oyuncağımı kullan. Bana ne verdiğin umurumda değil yeter ki bana bir şey ver."

"Bu çok mu zordu?" diye sordum.

Daha fazla itiraz etmesine fırsat vermeden bir parmağımı daha içine soktum. İkinci parmağımı da tamamen içine sokup kıvırdığımda dudaklarından bir inleme döküldü.

Seksi severdim ama bu, işte bunu daha çok seviyordum.

Yavaş gitmeyi.

Karşımdaki bedeni öğrenmeyi.

Sevdiği ritmi bulup defalarca tekrar etmeyi.

"Senden nefret ediyorum," dedi fısıltıyla ama yatakta kıvranıyordu. Bacağındaki elini memelerine götürüp meme uçlarından birini sertçe çekti.

"Bir daha söyle," diye mırıldandım. Boştaki elimle karnına bastırıp tenini okşadım. Ona doyamıyordum, her yerine dokunmak istiyordum. "Bunun beni nasıl tahrik ettiğini biliyorsun."

Tam iğneleyici bir şeyler söylemek üzereydi ki, içine üçüncü parmağımı ekleyip aynı anda amını yalayınca kelimeleri boğazına dizildi ve hiç vakit kaybetmeden dilimi tamamen içine soktum.

Tadı cennet gibiydi.

Daha onu dilimle becermeye başlayalı bir saniye bile olmamışken çoktan bağımlısı olmuştum.

Hiçbir şey bir daha böylesine iyi hissettirmeyecekti.

Zevk alıyor mu diye gözlerimi bir anlığına ona çevirdim ama bu bir hataydı.

Tamamen darmadağındı, teni ince bir ter tabakasıyla kaplanmıştı. Nefes nefeseydi ve bana bir şey söylemeye çalışırmış gibi dudaklarını aralamıştı.

Bir kolumu altından geçirip onu sürükleyerek neredeyse yatağın ucuna getirdim. Bacaklarını omuzlarıma aldım ve başımı eğdim, dilimle klitorisinin etrafında daireler çizerken bacaklarını iyice açtım.

"Maverick." Ayak parmakları kıvrılıp kaslarıma gömüldü. Bir eliyle saçlarımı sıkıca tuttu. "Tam orası."

"Kadın anatomisi üzerine bir derse ihtiyacım olduğunu sanıyordum. Hâlâ bana bir şeyler öğretmek istiyor musun, Kızıl?"

"Hayır." Başını hızlı hızlı iki yana salladı ve bir damla ter çenesinden aşağı aktı. Uzanıp o damlayı dilimle yakaladım. "Bu iyi. Çok iyi. Daha önce kimse..."

"Kimse ne?"

"Beni böyle zirveye çıkarmadı," dedi Emerson ve bunu duymamla dünyayı yakıp yıkmak istedim. "Diliyle."

"Pozisyon değiştiriyoruz." Onu kollarıma alıp yatağa geçtim. Bana sıkıca tutundu, onu yatak başlığına yakın bir yere bıraktım. "Yüzüme otur."

"Ne?" Bana sersemlemiş gibi bakıyordu. "Ne oldu... Çok yakındım!"

"Seni yine oraya ulaştıracağım." Sırtüstü uzanıp başımı yastığa bıraktım. "Daha önce kimse seni bu şekilde boşaltmadı çünkü daha önce oğlanlarla birlikte olmuşsun. Ben bir erkeğim ve sana yemek yemekten hoşlandığımı söylemiştim. Şimdi, otur."

Ona seçenek sunmadım ve onu kaldırdığım gibi yüzüme oturttum.

"Siktir," diye haykırdı.

"Bacaklarını güzelce aç. Altında böyle yatarken ölmekten daha iyi bir son düşünemiyorum ve sen dilime boşalana kadar da durmayacağım."

Yüzüme yerleşip ağırlığını öne doğru verdi. Yanaklarımın iki yanındaki bacakları titriyor, kulaklarımı sıkıştırıyordu ve soluk soluğa kalmıştı.

İki elimle kıçını avuçladım, tırnaklarımı kıvrımlarına geçirdim ve o da dudaklarıma sürtünmeye başladı.

"İşte böyle," dedim ve bacağının içini ısırdım. "İhtiyacın olanı al. Beni kullan. Bana benden ne kadar nefret ettiğini göster."

"Etmiyorum," dedi bir kez daha saçlarımı çekiştirdi. "Bunu yaptığında değil. Maverick. Boşalacağım. Lütfen. Yapabilir miyim?"

"Buradayım." Kıçını olabildiğinde sert sıktım. "Benim için boşal, Emmy bebeğim. Tadına bakmama izin ver."

Üstümde titredi ve sanki beni boğmak istiyormuş gibi yüzümü bacaklarının arasına iyice gömdüğünde klitorisine doğru güldüm.

Bunun işkence değil de cennetin ta kendisi olduğunun farkında değildi.

Dağıldığı anı net olarak görebildim. Öne doğru eğildi, az daha düşüyordu. Elleriyle duvara tutunup destek aldı ve inleyerek defalarca adımı tekrarladı.

Bunu aylarca düşünecektim.

Durmadım ve o zevkin doruklarındayken de hareket etmeye devam ettim, ta ki bacakları gevşeyip baştan ayağa titreyerek üzerimden kalkana kadar.

Dönüp ona baktığımda on dakika öncesindeki halinden bile daha güzel göründüğünü fark ettim. Uzanıp dudaklarına dokundum. Ağzını açtığında parmaklarımı diline bastırdım.

"Em," dedim.

Gözleri titreşerek açıldı ve benimkilere kenetlendi. Parmaklarımı öyle hevesle emdi ki aletimi emdiğimde nasıl olacağını düşünmekten aklımı kaçırmanın eşiğine geldim. Durduğunda başparmağımı altdudağında gezdirip yanağını okşadım.

"Benim uslu Emmy bebeğim," diye mırıldandığımda yüzü aydınlandı. Yana doğru dönüp bana baktı. "Hoşuna gitti mi?"

"Orgazm sonrası anketi mi bu?" Bana sersem sersem gülümseyerek baktı, belli ki hâlâ bulutların üzerindeydi. Çok ama çok güzeldi. "Sana geri bildirimde bulunduğum kısma mı geldik?"

"Benim için nasıl bir geri bildirimin var?" Dirseğimin üzerinde doğrulup ıslak parmaklarımı memelerinin üzerinde gezdirdim. "Bana kendimi nasıl geliştirebileceğimi anlat."

"Bu..." Yutkundu. "Güzeldi."

"Güzeldi?" diye tekrarladım. "O kadarcık mı?"

"Tatmin ediciydi."

Ona iyice yaklaşıp burnumu onunkine sürttüm. "İtiraf et. Hayatının en iyi orgazmıydı."

"İdare ederdi," diye mırıldanıp beni öptü. Ensesini kavrayıp saçlarını bileğime, tam iç çamaşırını taktığım yere doladım. "Gerekeni yaptı sonuçta."

"Benden nefret ettiğine dair söylediklerin saçmalıkmış demek, öyle değil mi?"

"Dilinden hoşlanıyorum. Bir de parmaklarından. O kadar."

"Ya aletim?" Boştaki elimi baksırıma soktum, içine girdiğimde beni ne kadar sıkı saracağını düşündüğümde başım geriye düştü. "Ondan da hoşlanıyor musun?"

"Bilmem." Emerson doğruldu ve dizlerini kalçamın iki yanına atıp üzerime çıktı. Kendini baksırımın önüne sürttüğünde tısladım. "Galiba bunu öğrenmemiz gerek."

"Kondom," dedim ama muhtemelen kulağa anlaşılmaz bir mırıltı gibi geldi. Emerson üzerimde kalçasını sallayarak gözümün önünde yıldızlar çakmasına neden oluyordu. Burada, şu anda, içine gömülmeme saniyeler kalmıştı. "Cüzdanımda."

"Yanında kondomla mı geziyorsun?"

"Hazırlıklı olmayı severim. Minnettar olmalısın yoksa bunu yapamazdık."

"Bu doğru değil." Üstümden kalktı ve eşofman altıma doğru kırıta kırıta yürümesini izledim. Eğildiğinde kıçına bakmaktan kendimi alamadım, omzunun üzerinden bana döndü. "Kullanmayabilirdik de."

İnledim. "Böyle şeyler söyleme. Seninle bunu bir kez daha yapmak istememe neden olacak."

"Şansına küs." Yatak ağırlığı altında çöktü ve yanımda dizlerinin üzerine oturdu. "Tek bir hakkın var, yakışıklı çocuk." Bana böyle seslenmesiyle aletim seğirdi ve yanaklarım kızardı. "Ah," diye fısıldadı gözlerinde tehlikeli bir parıltıyla. "Sana böyle seslenmem hoşuna gidiyor, değil mi?"

"Evet. Hem de itiraf etmek istemediğim kadar." Yutkunup bileklerini tuttum ve onu kucağıma çektim. "Aramızdaki güç dengesi beni tahrik ediyor ama şu anda kontrol bende. Baksırımı çıkar, Hartwell ve ağzını aç."

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM
EMMY

Bunu ona asla söylemeyecektim ama Maverick Miller *gerçekten de* bana hayatımın en iyi orgazmını yaşatmıştı.

Bedenim hâlâ zevkle hafifçe uğulduyordu ve kendimi tüy gibi hafif hissediyordum. Mutluluk sarhoşuydum, resmen başka bir boyuta geçmiş gibiydim.

"Neden gülümsüyorsun?" diye sordu Maverick meme uçlarımı anında dimdik eden boğuk bir sesle. "Bunu ben mi yaptım?"

"Gülümsemiyorum." Kucağında kıvrandım ve aşağı baktığımda onu çoktan bana bakarken görünce şaşırdım. Teni hafifçe pembeleşmişti. Saçları darmadağındı ve boynuna bacaklarımı bastırdığım yerde bir iz vardı. "Hayal görüyorsun."

Sırıtıp iki eliyle kıçımı avuçladı. "Siktir ya, çok tatlısın. Keşke şu an telefonum yanımda olsaydı da fotoğrafını çekip onu ekran resmim yapabilseydim."

"Sadece memelerimin fotoğrafını istiyorsun."

"Tam anlamıyla haksız değilsin ama bunu daha çok sevdim." Yukarı uzanıp beni öpebilmek için pozisyonumuzu biraz değiştirdi. "Seni mutlu görmeyi," diye mırıldandı dudaklarıma doğru.

Yirmilerimde olsam bu cümle beni tavlardı.

Ama otuzlarımdaydım ve bunun kendimizi tesadüfen içinde bulduğumuz fantezinin bir parçası olduğunu biliyordum.

Gecenin başındaki o birbirine laf sokan, atışan tamamen zıt iki insana dönüşmeden önce bir saatlik bir performanstı bu.

"Beni asla gülümsetemeyeceksin," dedim.

"Ama dilime boşalmanı sağlayabiliyorum. Bazıları bunun gülümsemekten daha iyi olduğunu söyleyebilir."

Ellerinin bacaklarımın arasında olduğunu düşündüğümde içime bir sıcaklık yayıldı. Parmaklarının kaygan ıslaklığımdan kolayca girmesini ve bana *Emmy bebeğim* diye seslendiği zaman gözlerinde beliren o parıltıyı.

Yüze oturma konusunda pek tecrübeli değildim ama Maverick kesinlikle tam not almıştı. Hevesiyle, performansıyla ve beni de işin içine çekme başarısıyla kesinlikle yıldızlı pekiyi almayı hak etmişti.

"Tatmin edici, unuttun mu?" dedim ve kahkahası altımda bir gümbürtü gibi yankılandı.

"Güzel de demiştin sanırım." Altdudağımı çekiştirip bu sefer de başparmağını dilime bastırdı. "Seni becermeme izin verecek misin?"

"Evet," demeyi başardım ve bacaklarımın arasının ıslandığını hissettim. "Bunu kesinlikle yapacağız."

Maverick geriye yaslanıp ellerini ensesinde birleştirdi, ukala ve rahat bir tavrı vardı. İç çamaşırım hâlâ bileğine dolanmış haldeydi ve giderken onu da yanında götürmeyi deneyecek mi diye merak ettim.

"Ne zaman hazır olursan."

Gözlerimi devirdim ama parmaklarımı baksırının lastiğine geçirdim, onu aramızda hiçbir şey olmadan hissetmek için

sabırsızlanıyordum. Baksırını bileklerinde toplanana kadar bacaklarından kaydırdım ve ağzım açık kaldı.

Aleti kalın ve sertti. Uzundu ve kesinlikle bugüne dek gördüğüm en büyük aletti. Başı zevk suyuyla parlıyordu ve bir yanım, beni boşaltırken onun da bundan en az benim kadar keyif aldığını bilmekten kibirli bir haz duydu.

"Seni piç kurusu," diye fısıldadım.

Aletini sıvazladı. Ben elinin hareketini takip ederken yüzünde gamzesini ortaya çıkaracak kadar büyük bir gülümseme belirdi. "Ortalama, değil mi?"

"Sende ortalama tek bir şey bile olmadığını çok iyi biliyorsun." Avucumu göğsüne yaslayıp tırnaklarımı teninde gezdirerek minik izler bıraktım. "Ne söylememi istiyorsun? Sığmayacağını mı? Çünkü sığabileceğinden pek emin değilim."

"Beni içine alacak hale gelmeni sağlayacağız." Aletini bıraktı ve kalçama iki kez hafifçe vurdu. "Yatağın ucuna git ve sırtüstü uzan."

Emrine uydum çünkü adam resmen üstünde lanet olasıca bir silah taşıyordu.

Kırışmış çarşafların üstünde kaydım ve bacaklarımı havaya kaldırdım. Boynum yatağın kenarından aşağı sarkarken onun ne yapacağını merak ederek bekledim.

Maverick yataktan kalktı ve tam tepemde durdu. Parmaklarını aletinin etrafına dolayıp sıvazladı ve toparlanmak için derin bir nefes aldım.

"Hâlâ aletimi gırtlağına kadar almak istiyor musun?" diye sordu ve bu sorusuyla göğsümde bir sızı hissettim. Öylesine bir anda ağzımdan çıkan bir şey için rızamı aldığı ve sormadan alelacele eyleme geçmediği için.

Gözümü ondan ayırmadan başımı yukarı aşağı salladım. "İstiyorum."

"Bana güveniyor musun?"

Niyetimi açıkça belli etmek isteyerek başımı iyice geriye yatırdım. "Sana tamamen güveniyorum, Maverick."

Sırıtışı gözalıcıydı, sanki yüzünde bir neşe patlaması olmuştu da havai fişek misali ardında bin bir renk bırakmıştı.

Daha önce bu kadar güzel bir şey görmemiştim.

Maverick kalın aletini dudaklarıma sürterken aklım, *Bu sadece seks*, diye bağırdı ihtiyacım olan hatırlatmayı yaparcasına. *Cazibesine kanmayacaksın.*

"Aç ağzını, Emmy bebeğim. Sözünü tutma vaktin geldi."

Bu sevgi dolu lakapla ürperdim ve ağzımı iyice açtım. Tuzlu zevk suyunu dilimde hissettim ve aletini boylu boyunca şevkle yaladım. Onu emdim ve boğazımın arkasına temas ettiğini hissettiğimde gözlerim yaşlarla doldu.

"İşte böyle." Maverick o kocaman elini boğazıma sardı ve bu fazladan baskı nabzımın hızlanmasını sağladı. "Çok iyi gidiyorsun."

Başparmağıyla yanağıma süzülen yaşları sildi; bunu zarif bir şeymiş gibi göstermek için uğraşmıyordum bile.

Tam tersiydi. Ağzımın köşesinden salyalar akıyor, çıkardığım öğürme sesi odayı dolduruyordu. Durmadım, aletini tamamen ağzıma alana kadar hareket etmeye devam ettim ve sonra da taşaklarını avuçladım.

"Siktir," diye mırıldanıp saçımı çekiştirdi. "Sanırım bu kadar yeter."

"Ama daha gırtlağıma kadar almadım ki." Onu tekrar ağzıma alıp yutkundum. "Bana bundan daha fazlasını verebilirsin, değil mi *şampiyon*?"

"İltifatların gerçekten özgüvenimi artırıyor, Kızıl." Maverick ıslak bir sesle ağzımdan çıktı ve ona gözlerimi kırpıştırarak baktım. "Şu mahvolmuş haline bak. Çok güzelsin."

"Beni mahvedeceğini söylemiştin." Elimi bacaklarımın arasına götürüp hassaslaşan klitorisime nazikçe dokundum. Onun tadına bakmak beni tahrik etmişti. "Sen nelerden hoşlanıyorsun, Maverick? Sana ne iyi hissettirir?"

"Sen," dedi ve sırtını yastıklara dayayana kadar beni de yatakta çekti. "Sen yeter de artarsın bile."

"Bunu tüm kızlara söylüyor musun?" diye sordum boynuna doğru. Sırtüstü uzanıp beni üstüne oturtmuştu ve bacaklarım kalçasının iki yanındaydı.

"Hayır." Elimi tutup avucumu öptü. "Bunu daha önce kimseyle söylemedim. Sadece sana."

Şehvet sisine kapıldığımın farkındaydım ama ona inanıyordum.

Kelimelerindeki dürüstlüğü duymuştum ve bu ödümü kopardı.

Daha önce kimse bana kendimi biricikmişim gibi hissettirmemişti ama nasıl olduysa, Şikago'ya tepeden bakan bir otel odasında aniden özel biri olmuştum.

"Kondom?" diye sordum ortamın havası ağırlaşmadan ve Maverick başıyla onayladı.

Lateksi takıp kendini girişime doğru konumlandırdı. Gözleri benimkilere kenetlendi ve ikimizin de tereddüt ettiği bir an oldu. Sanki içime girdiği an ikimiz de aramızdaki dinamiğin değişeceğini biliyorduk.

"Becer beni," diye fısıldadım ve gözleri alev aldı. "Lütfen."

Bacaklarımı öyle sert sıktı ki yarın oralarda parmaklarının izinin çıkacağını biliyordum. Kalçasını kaldırdı ve aletinin başı içime girdi. Aynı anda inledik ve nefesim kesildi.

"İyi misin?" dedi Maverick dili dolaşarak. Mememi ağzına alabilmek için doğruldu. Meme ucumu ısırdığında iç geçirdim. "Daha derinine girmek istiyorum, bebeğim. Seni doğru düzgün becermem gerek."

Bebeğim.

Bana böyle seslenmesini de seviyordum.

Çok kıymetliymişim, sanki tapılıyormuşum gibi.

Yanağını göğsüme yaslamışken başını kaldırıp bana öyle bir baktı ki, sanırım tapılıyor olabilirdim.

Dizlerimi iyice iki yana açıp kalçamı indirdim ve o esneme hissi fazla gelene kadar aşağı kaymaya devam ettim. Görüşüm bulanıklaşana, karnımda sıcacık ve muhteşem bir his birikmeye başlayana, tamamen dolduğumu hissedene kadar ilerledim.

"Daha fazla alamıyorum. Çok fazla," dedim.

"Lanet olsun. Daha yarısına bile gelmedim, Emmy," dedi ve elini bacaklarımın arasına götürdü. Parmaklarıyla klitorisime dokunup sızımı dindirmek için kendi ıslaklığımı kullandı.

"Tabii ki gelmedin, seni pislik," diye inlediğimde Maverick omzuma doğru gülümsedi.

"Başaracağız."

"Nasıl? Aletinden bir on santim kesip atacak mısın?"

Gülüşü tenimi ısıttı ve parmakları yavaş bir tempoyla klitorisimde daireler çizerek rahatsızlık veren o esnemeyi katlanılabilir bir seviyeye getirdi. Adam bu işte çok iyiydi çünkü yine zirveye yaklaşmıştım.

"Sığacak çünkü bu amcık benim," dedi ve beni sahiplenici bir tavırla tutarken soğuk gümüş kolyesi tenime batıp ürpermeme neden oldu. "Tekrar deneyebilir miyim?"

"Bunu istiyorum," dedim ve daha da aşağı kayarken sertçe nefes verdim. "*Tanrım.*"

"Bana taktığın bu lakaplara bayılıyorum," diye mırıldandı Maverick ve ağzımdan bir kahkaha kaçtı. "İşte bu, Emmy bebeğim. Bak. Aletimi ne kadar güzel içine aldığına bir bak."

Gözlerim birleştiğimiz yere, parmağının kayganlığına ve kalçalarımızın birbirinin temposunu yakalayan hareketlerine kaydı. Tamamen içime giriyordu ve daha önce hiç bu kadar muhteşem hissetmemiştim.

"Daha sert," dedim ve üstüne eğilip elimi yastığın iki tarafına dayadım. "Beni daha sert becer, Maverick."

"İstediğin kadar benden nefret ettiğini iddia edebilirsin, Kızıl." Bir elini kıçımın altına geçirip beni kaldırdı ve sonra sertçe aşağı çekti. "Ama ikimiz de amının aletimin etrafında nasıl kasıldığını hissedebiliyoruz. Seni boşaltmama bayılıyorsun."

Bayılıyordum.

Hem de çok ve kendimi bir kez daha o muhteşem hazzın eşiğinde hissediyordum.

Doruğa ulaşmak üzereydim; parmak boğumlarına her inişimde, avucunu her bastırışında, saçımı her çekişinde ve boynumu her ısırışında adını çığlık çığlığa haykırmaya tehlikeli derecede yaklaşıyordum. Hem de oteldeki herkesin, kimin bana böyle şeyler yaptığını duyabileceği kadar yüksek bir sesle.

"Sanırım ben..." Maverick kulağımın tam altını önce öpüp sonra emdiğinde başımı yukarı aşağı salladım. Parmakları aletiyle aynı tempoda hareket ediyordu ve bundan sağ çıkma şansımın olmadığını biliyordum. "*Maverick.*"

"Çok iyisin, Emmy." Beni kendisine sıkıca bastırdı, göğüslerimiz birbirine yapışmış, uzuvlarımız iç içe geçmişti. "Aletime boşal. *Lütfen.* Seni hissetmek istiyorum."

Daha fazla karşı koymadım ve zevk dalgasının beni alıp götürmesine izin verdim. İçimi yakıp geçen akkor bir haz denizinde sürüklendim.

Bacaklarım titredi, omuzlarım sarsıldı. Hazzın doruklarında, ona dua edercesine adını defalarca tekrar ederken gururumu bir nebze koruyabilmek için gözlerimi sıkıca kapadıysam da bir işe yaramadı.

"Lanet olsun. Harikasın," diye homurdandı Maverick kıçımı avuçlayıp saçlarıma doğru inlerken. "İçine boşalacağım, tamam mı?"

"Evet," dedim yalvarırcasına, onun da bu uçurumdan benimle birlikte düşmesini istiyordum. "Benim için boşal, yakışıklı çocuk."

Alçak sesle uzun uzun inledi ve beni tutan elleri gevşedi. Bacakları kasılırken parmaklarını teker teker üstümden çekti. İçimde bir nabız gibi atarken ağzından küfürler döküldü sonra da duruldu.

"Vay canına," dedi nefes nefese ve bir koluyla yüzünü örttü. "Sanırım az önce öldüm de uzaya gittim."

"Uzaylı bebekler onlara ihtiyaç duyulduğunda neden ortada olmazlar?" diye sordum ve Maverick sanki sarhoşmuş gibi kıkırdadı. "İşin çoğunu sen yaptın." Üstünden kalktım ve hissettiğim boşluk yüzümü buruşturmama neden oldu. "Ben sadece oradaydım."

"Beni öyle sımsıkı sararak işin çoğunluğunu senin yaptığına eminim, Hartwell. Yılın amcığı."

"Bana bir madalya mı vereceksin?" diye sordum.

Maverick tek gözünü açıp bana baktı. "Vermem gerekebilir."

"Eh." Kızardım ve kıvrılıp yan tarafıma döndüm, şimdi ne olacağından emin değildim. "Bu eğlenceliydi."

Kıkırdayıp beni kendine doğru çekti. Başımı göğsüne yaslayıp derin bir nefes aldım. "Toparlanmak için bir on dakikaya ihtiyacım var, sonra gözünün önünden kaybolacağım. Şimdi asansöre doğru yürümeye çalışırsam bacaklarım beni yarı yolda bırakır."

"On dakika. Buzlukta beni bekleyen bir dondurmam var ve uyumadan önce onu yemezsem öfkeden köpürürüm."

"En sevdiğin dondurma ne?" Maverick elini karman çorman olmuş saçlarımın arasından geçirip başıma masaj yapmaya başladı. "Günün sorusu bu çünkü şu an başka bir şey düşünemiyorum."

"Çikolata parçacıklı. Ya seninki?"

"Oreo." Esneyip çenesini başımın üstüne yasladı. "Yani ama herhangi bir dondurmayı geri çevirecek değilim."

"Aynen." Kolyesinin zincirini parmağımla takip edip iç geçirdim, fazlasıyla yorgun ama tatmin olmuştum. "Köpek insanı mısın yoksa kedici misin?"

"Kesinlikle köpek ama ikisini de severim. Hudson gönüllü olarak çalıştığı barınaktan bir köpek sahiplenmem için diretip duruyor ama henüz yanaşmadım."

"Neden?"

"Bilmem. İşimizin çok fazla belirsizliği var. Takımdan gönderilebilirim. Gidip başka bir takımla anlaşabilirim. Hayvanlarla çok deneyimim yok ama bir hayvanı mevcut bir düzene alıştırıp sonra da ülkenin diğer ucuna taşınarak bildiği her şeyden koparmak zalimlik gibi geliyor. Emekli olduğumda sahiplenmeyi düşünüyorum, o da artık ne zaman olursa."

"Altı yılda dört farklı takımda oynamış biri olarak belirsizliğin çok fazla olduğunu söyleyebilirim." Bacaklarımı uzattım ve uyluklarımın arasındaki sızıyı hissettiğimde yüzümü buruşturdum. "Ama köpeklerden iyisi yoktur."

"Dört takım mı? Bunu sen mi istedin?"

"Bir nevi. Değişime ihtiyaç duyuyorum ve bir yerde uzun süre kalmak beni diken üstünde tutuyor." Duraksadım ve bir parmağımı dirseğinden yukarı kaydırdım. Oradaki dövmelerinin ve hikâyelerinin üzerinde. "Bir diğer sebep de çıkar çatışmasıydı bu yüzden başka bir takıma gitmek zorunda kaldım."

"Eski sevgilin bir hokey oyuncusuydu, değil mi?" diye sordu Maverick. Ona bakabilmek için dirseğimin üzerinde doğruldum, bunu bilmesine şaşırmıştım. "Anlamak çok zor değil. Hokey oyuncularıyla çıkmadığını söyledin. Çıkar çatışması da varmış. Dün uçakta daha önce bu yoldan geçtiğini de söylemiştim. Ben de kötü bir deneyim yaşadığını düşündüm."

"Evet." Yutkundum. "Hokey oyuncusuydu."

"Hepimiz kötü değiliz." Sırıttı ve bir tutam saçımı kulağımın arkasına sıkıştırdı. "Bana bak mesela."

"Sen bu ülkedeki kadınların yarısıyla yattın."

"Çok abartıyorsun, Kızıl. Hem ben bir aydan fazladır senden başkasıyla birlikte olmadım."

"Gerçekten mi?"

"Hı-hı."

"Neden?"

"Bilmiyorum." Maverick kondomu çıkarıp suratını buruşturdu. "Meşguldüm sanırım."

"Kısa sürede sahalara döneceğinden eminim." Göğsüne hafifçe vurdum. "Çişimi yapıp yemek yeme vaktim geldi. Bu da giyinip gitmen gerektiği anlamına geliyor, dostum."

"Tamam, tamam." Parmaklarıyla çenemi kavradı ve dudaklarımı dudaklarına yaklaştırdı. Yumuşacık bir öpücük kondurdu. "İşleri tuhaflaştırma, Emmy bebeğim."

"İçimde değilken bana böyle seslenerek işleri tuhaflaştıran sensin. Ben sen yokmuşsun gibi davranmaya geri döneceğim."

"Tam da sevdiğim gibi. Banyodan çıktığında çoktan gitmiş olacağım."

"Güzel. Ayrıca iç çamaşırımı da bırak." Ayağa kalktım ve elimi belime koydum. "Pahalıydı."

"Olması gerektiği gibi. Sen güzel şeyleri hak ediyorsun." Bakışlarıyla beni baştan ayağa süzüp sırıttı.

"Ne var?" diye sordum, aniden kendimi rahatsız hissederek. "Neden bana öyle bakıyorsun?"

"Bunu hafızama kazımam lazım. Unutulamayacak kadar güzel."

Suratına bir yastık fırlatmamla kahkahayı bastı ve baksırına uzandı. "Bekle!" dedim heyecanla. "Kıçındaki dövmeyi görmedim."

"Ortalama aletim yüzünden dikkatin fazla mı dağınıktı?"

"Tanrım, senden nefret ediyorum." Parmağımı havada çevirdim. "Göster bana."

"Memnuniyetle." Arkasını döndü ve işte sağ tarafta turuncu, sarı ve beyaz bir şeftali vardı; renkler bronzlaşmış teninde ve kıçının şekilli kıvrımında göze çarpıyordu. "Ne düşünüyorsun?"

"Ne halt etmeye kıçına bir şeftali dövmesi yaptırdın?"

"Uzun hikâye ama Dallas'a karşı bir iddiayı kaybettim. Kendisi Georgialı. İsmine ithafen dövme olarak Teksas eyaletini

yaptırmamı istedi ama imkânı yoktu. Bu yüzden biz de lanet bir şeftalide karar kıldık."

"Vay canına. Şeftalinin üzerinde bir şeftali. Burada katmanlı bir mizah var." Elimle ağzımı kapadım ama gülümsememi saklamak imkânsızdı. "Çok tuhafsın."

Omzunun üzerinden bana baktı. "Seni yine gülümsettim ama."

"Hayal görüyorsun."

"Dürüst olmak gerekirse tüm bunlar bir rüya gibi geliyor."

Elimle göğsümü sıvazlayıp altdudağımı ısırdım. "Evet," dedim yumuşak bir ses tonuyla. "Öyle geliyor."

Maverick gülümsedi ve alnıma bir öpücük kondurdu. "Tatlı rüyalar, Kızıl."

Bir saat sonra tam uykuya dalacakken yatakta yanımda duran telefonum titredi. Mahmur gözlerle telefonu elime aldığımda yarı uyuyordum ve Maverick'ten bir mesaj geldiğini gördüm.

Püsküllü Bela: *Ek: Resim*
Ganimet bulanındır.

İç çamaşırımı eline dolayıp danteline dişini geçirdiği bir fotoğrafıydı.

Telefonumu odanın bir ucuna fırlattım ve ertesi sabah ilk iş numarasını engellemeye yemin ettim.

YİRMİ İKİNCİ BÖLÜM
MAVERICK

SOPA USTALARI

Ben: Bu gece kapalı burun ayakkabı giyilecek.

Easy – E: Tişörtsüz gelebilir miyim?

Hudson: Hayır.

G-Money: Pantolonsuz?

Hudson: Hayır.

Easy E: Yakında sana Babacık diye seslenmeye başlayacağız.

Hudson: Hayır.

G-Money: Hadi ama, Hud!!! Şikago'yu yendik!!! Birazcık kutlama yapmayı hak ediyoruz!

Hudson: Kıyafetlerini çıkararak mı?

Kızıl Suikastçı gruptan ayrıldı

Easy E, Kızıl Suikastçı'yı gruba ekledi

Easy E: Bu oyunu bütün gün oynayabilirim, Emmy.

Şikago'dan döndükten sonra Emerson'ı görebileceğim onca yer varken bunun, adına ekip kaynaşması denilen bir balta atma organizasyonu olacağı aklımın ucundan bile geçmezdi.

Bu kadar silahın olmadığı bir yer daha iyi olurdu. Aklımı kaçırmama neden olacağını şimdiden adım gibi bildiğim bir kot pantolonla çıkıp geldiğinde ona davetkâr bakışlar atarsam kafama fırlatabileceği bir şeyin olmadığı bir yer mesela ama konuyla ilgili pek de söz hakkım olmamıştı.

"İyi misin, Mavvy?" diye sordu Hudson. Feragatnameyi imzaladıktan sonra sekreterliği masanın arkasında duran delikanlıya uzattı. "Biraz solgun görünüyorsun."

"İyiyim. DC'de bizimle olduğu yıllar boyunca Koç'un aklına sıradışı fikirler geldiği oldu ama bu seferki hepsini sollayabilir."

"Güvenle alakalı bir şey. Birbirimizi kollayarak oynamadığımızla ilgili bir şeyler söyledi ki bu tamamen saçmalık. Hepiniz için kendimi alevlerin ortasına atarım ve sizin de benim için aynısını yapacağınızı biliyorum."

"Elbette." Lobiye bakıp güldüm. "Güven oluşturmak için bir avuç profesyonel sporcuya biraz alkol ve bir balta verip hangimizin parmağını ilk önce kaybedeceğini görmekten daha iyi bir yol var mı?"

"Bizi bu durgun halimizden çıkaracaksa ben varım. Yarın akşam St. Louis'yle oynayacağımız maç zor olacak. Takvimimizi kim yapıyorsa bizden nefret ediyor."

"Suçu Ethan'a atabiliriz. Yetkili birinin torunuyla yattı ve onlar da şu an götümüzden kan alıyorlar," dedim. "Hey. Şikago'dan döndükten sonra Hartwell'le hiç konuştun mu?"

"Hayır. Antrenmanlar dışında konuşmuyoruz ve Koç biraz nefes alabilelim diye dün sabahki antrenmanı iptal ettiğinden beri sesi sedası çıkmadı. Onu son gördüğümde uçakta uyuyordu. O sert iniş esnasında bile uyanmadı. Yorgundu belli ki," dedi Hudson.

Yorgun ya da iyice becerilmiş, diye düşündüm ve gülümsememi bastırdım.

Dönüş yolunda uçağın merdivenlerini nasıl çıktığını görmüştüm. Öyle garip yürümesinin sebebinin aletim olduğunu bile bile ne olduğunu sorduğumda bana ortaparmağını göstermişti.

Normalde birisiyle takıldıktan sonra hemen yoluma devam ederdim. Kadını bir daha düşünmezdim ama Emerson'ı aklımdan çıkaramıyordum.

Gözümü her kapadığımda onu çırılçıplak ve aletim gırtlağına kadar gömülmüşken görüyordum.

Adımı inleyişini ve lütfen deyişini duyuyordum.

Tenime batan tırnaklarını hissediyordum.

Eve döneli iki gün olmuştu ve ben hiçbir şey yapamamıştım; çıldırmanın eşiğine geldiğimi düşünmeye başlıyordum artık.

Kesinlikle bugüne kadar birlikte olduğum en seksi kadındı. Ona bir şey vermemi beklememesine bayılıyordum. Ne istediğini biliyordu ve gidip istediğini almıştı.

Bana yatakta ne kadar cesur olduğunu göstermek için oynadığı bir oyun da değildi.

Emerson böyle biriydi ve bir daha onunla birlikte olamayacağımı bilmek bunu daha çok istememe neden oluyordu.

Hayal âleminden çıkıp boğazımı temizledim. "O sırada ben senin nefes aldığını duysam uyanıveriyorum. Aynı odayı paylaşmak zorunda kaldığımız günleri hiç özlemedim."

"Benimle bir daha aynı odada kalmak istemiyor musun?" diye somurttu Hudson. "Pijama partilerimizi seviyordum ben."

"Hayatta olmaz. Horlaman kâbuslarıma girmesin diye farklı katlarda kaldığımızdan emin oluyorum."

"Göt herif." Hudson omzumu ittirdi. "Bu bitince ne yapacaksın?"

"Eve geçeceğim. Neden?"

"Riley, Connor ve ben birer içki içmek için bara geçeceğiz. Gelip biraz bilardo oynamak ister misin?"

"Eğlenceli olur. Uzun zamandır sizinle takılmamışım gibi hissediyorum."

"Çünkü takılmadın. Connor çok öfkeli çünkü üniversitede rakibi olan şerefsiz herif Miami'yle devasa bir anlaşma imzalayınca bizimki de sezon sonu bitecek sözleşmesi için endişelenmeye başladı. Biraz neşelenmek ona iyi gelir diye düşündüm."

"Perkins'ten mi bahsediyorsun? O heriften nefret ediyorum ve evet, birkaç el atmaya varım." Takım arkadaşlarım ufak lobiye doluştu, devasa bedenleri fazla yer kaplıyordu. "Koç bu etkinliğe katılacak mı?"

"Sanmam. Bu hafta babalık görevinde."

"Tüh. Ufaklığı buraya getirebilirdi."

"Çocukların buraya girmesine izin verildiğini sanmıyorum. Fazla riskli olur gibi."

"Eline balta almış Ethan ve Grant'ten daha fazla risk teşkil edeceklerini sanmıyorum," diye karşılık verdim ve telefonumu çıkardım. "Hartwell'in nerede olduğunu öğreneyim."

Ben: Umarım katılımın zorunlu olduğu bu ekip kaynaşması etkinliğini es geçmiyorsundur.

Kızıl Suikastçı: Beni mi özledin, Miller?

Ben: Yoo. Gözlerimi kapadığımda hâlâ seni görebiliyorum.

Kızıl Suikastçı: Neden bahsettiğin hakkında en ufak bir fikrim yok. Birazdan orada olacağım. Metro bozuldu.

Ben: Dışarısı buz gibi. Garajımda bir aracım daha var. Ödünç alabilirsin.

Kızıl Suikastçı: Gerek yok teşekkürler. İnsanlara borçlu olmayı sevmem.

Ben: Sana iç çamaşırı borçlu olduğum gibi mi?

Kızıl Suikastçı: Bu yüzden seni öldürebilirim. O favori külotumdu.

Ben: İlginç. Benim de öyle.

"Bu kadar komik olan ne?" Hudson omzumun üzerinden baktı. "Grupta bir mesaj mı kaçırdım?"

"Hayır." Telefonumun ekranını kilitledim. "Balta atmaya hazır mısın?"

Hudson bana cevap veremeden lobinin kapısı açıldı. Emerson üzerinde deri pantolon, dizlerine kadar gelen çizmeler ve sağ omzunu açıkta bırakan bir kazakla içeri girdi.

Geçen gece boynunda bıraktığım diş izlerini rahatça görebilmemi sağlıyordu ve sırıtmama engel olamadım.

"O gelen Emerson Hartwell mi?" Tezgâhın arkasındaki çocuk hızla ayağa kalkınca sandalyesi geriye doğru devrildi. "Aman Tanrım. O benim ligdeki favori oyuncum. Vay canına. Buraya mı gelecek? Ona selam verebilir miyim? Bana imza verir mi?"

"Kendin sor. Hey, Kızıl," diye seslendim ve bana doğru baktı. Bir an için gözlerinin parladığını düşündüm ama sonra gözlerini kırpıştırdı ve her zamanki o soğuk, kayıtsız tavrına büründü. "Buraya gel. Seninle tanışmak isteyen biri var."

Ona selam veren adamların yanından geçti. Birkaç kişi ona sarıldı. Birkaçı beşlik çaktı. Ethan'la parmak şıklatmalı, kalça çarpıştırmalı garip bir gizli selamlaşma yaptılar ve oradaki herkesin ondan ilgi görmesini delicesine kıskandım.

"Ne oldu?" dedi sonunda masaya geldiğinde.

"Bu, Kevin," dedim isim etiketine bakarak. "Senin büyük hayranın."

"Çok teşekkür ederim."

"Şey, acaba..." Çocuk *yutkundu*. "Benim için bir şey imzalayabilir misin? Feragatname olmayan bir şey?"

"Tabii ki."

O kıvrımlı imzasını başka bir kâğıda attı ve dilini dışarı çıkarıp gözlerini kapayarak fotoğraf için poz verdi. Rüzgârdan kızarmış yanakları ve dudaklarındaki o minik gülümsemeyle o kadar rahat görünüyordu ki biraz göğsüm sızladı.

Paparazzi seansı bittikten sonra omzunu hafifçe dürttüm. "Benim takımımda olmak ister misin?"

"Grant'le birlikteyim. İkimizin aynı hedefe balta fırlatması tehlikeli olur. Kazara hedefi ıskalayıp elini kesebilirim."

"Ellerimi sevdiğini sanıyordum," dedim beni sadece o duyabilsin diye alçak bir sesle. "En azından geçen gece öyleymiş gibi geldi."

Emerson gözlerini kıstı. "Başlama sakın, Miller. Pişmanlık duymak istemiyorum."

"Pişman değil misin yani?" diye sordum.

Duraksayıp kazağındaki bir ipliği silkeliyormuş gibi yaptı. "Hayır. Sen?"

"Tabii ki hayır. Harika vakit geçirdim ve şu andan itibaren hiçbir şey olmamış gibi davranacağıma yemin ederim."

"Günler önce hiçbir şey olmamış gibi davranman gerekiyordu."

"Tüh." Güldüm ve bir adım geri çekildim. "Bu akşam müsait misin? Hudson, Riley, Connor ve ben bilardo oynamaya gideceğiz. Gelmek ister misin?"

Beni baştan ayağa süzdü ve başını benim için geriye atıp ağzını açtığı anı mı düşünüyor diye merak ettim. Yanağındaki salyayı ve beni emerken kendine dokunmak istediği için elini bacaklarının arasına götürdüğünü.

Siktir.

"İşleri ilginçleştirmek ister misin?" diye sordu Emerson.

"Dikkatimi çektin."

"Eğer senden fazla puan kazanırsam iç çamaşırımı bana geri vereceksin."

"Onu kaybetmek felaket olur ama bu fikri düşüneceğim. Peki kazanırsam ben ne elde edeceğim?"

"Seninle bara gelirim."

Elimi uzattım. "Anlaştık."

Daha önce Emerson'ın hiç bu kadar çok gülerken görmemiştim.

Grant'in ne söylediğinden pek emin değildim ama belli ki Emerson onu komik buluyordu. Beni ise o kadar da komik bulmuyordu. Keşke bulsaydı.

"Hey." Hudson gözümün önünde parmaklarını şıklattı ve dikkatimi bizim sıraya çevirdim. "Senin sorunun ne? Basit bir atışı kaçırdın."

Gerçekten, benim sorunum ne?

Buna cevap vermeyi çok isterdim ama nereden başlayacağımı bilmiyordum.

Neden kızıl saçları ve otel odasındaki gizli buluşmayı düşündüğümü bilmiyordum. Mor dantel iç çamaşırını ve 1.78'lik boyuyla cömert kıvrımları olan bir kadını kollarımın arasına almanın bende uyandırdığı hisleri.

Muhtemelen aramızda hiç mesafe olmamasındandı. Normalde, tek gecelik ilişkilerimden sonra onlarla bir daha karşılaşmadığım için kadınları kolayca hafızamdan silebiliyordum.

Emerson'la durum böyle değildi.

Ben buradaydım ve o da buradaydı, ona ne kadar çok bakarsam o kadar fazla şey hatırlıyordum.

Sebebi bu olmalıydı.

Düşüncelerimin bu kadar ayarının kaçmasının tek mantıklı açıklaması buydu.

"Sorun bir şeyleri fırlatmak yerine onlara vurmayı tercih ediyor olmam." Ayağa kalktım ve baltayı başımın üstüne kaldırıp sertçe fırlattım. Ahşap panonun tam ortasına indi ve yumruğumu zaferle havaya kaldırdım. "İşte bundan bahsediyorum. Hey, Kızıl. Orada işler nasıl gidiyor?"

"Pek iyi değil," diye seslendi ve başını geriye attı. "Saçmalığın daniskası bu."

Sıramdan çıkıp yanına gittim ve baltasının sağda bir noktaya saplandığını görünce güldüm.

"Herhangi bir şeyde iyi olmamaya tahammül edemiyorsun, değil mi?" diye sordum.

"Edemiyorum." Emerson tahtaya baktı. "Tekniğini anlamıyorum. Hokey oyuncusu olarak bana öğretilen her şeye ters bu."

"Ama öfkeni atmak için iyi bir yöntem, değil mi?" Geri çekilip ona biraz alan tanıdım. "Tekrar dene. Hedefe odaklan. Tahtanın kale olduğunu hayal et."

Emerson homurdandı. Baltayı havaya kaldırıp fırlattı. Hedefi on ikiden vurmadı ama son atışından daha yakın bir yere saplanmıştı.

"Daha iyi," dedim. "İyi iş çıkardın."

"Hedef olarak suratını hayal ettim," dedi. "Belki bu kazanmama yardımcı olur."

"Daha skora bakmadın mı?" Oynamaya başladığımızdan beri güncellediğimiz beyaz tahtayı çenemle işaret ettim. Seymour ilk sıradaydı ve hemen arkasında Liam vardı. Zavallı piç Riley sonuncuydu ve Emerson da ondan iyi durumda değildi. "Yakalama şansın yok, ki bu da bana karşı kaybettiğin anlamına geliyor, Kızıl. Görüşüne bakılırsa bara geliyorsun ve ben de saklamaya..."

"*Sakın* o cümleyi bitireyim deme," diye uyardı beni.

"Neyi saklıyorsun?" diye sordu Grant. "Emerson'ın bir şeyini mi aldın? Hırsızlık hiç hoş bir şey değil, Mavvy."

"Şikago'dayken yanlışlıkla onun eldivenlerini kendi çantama tıkmışım. Benimkilerden daha iyilerdi ve ben de onları vermek istemiyorum," diye açıkladım.

"Ah." Grant bakışlarını Emerson'a çevirdi ve kaşlarını çattı. "Markası ne? En iyisi Bauer. Çok tuzlular ama yeni bir eldivene ihtiyacın varsa o markaya bir göz at. Pro serisinden bir şey aldığından emin ol, sakın HyperLytes alma. Onlar bok gibi."

"Teşekkürler, Grant." Emerson omzunu sıvazladığında Grant'in yüzü resmen ışık saçtı. "Bunu aklımda tutacağım çünkü belli ki Miller 'sahiplik' kavramını anlamakta zorlanıyor."

"Gayet iyi anlıyorum. Ganimet bulanındır kavramını anla-

makta zorlanan sensin." Ona göz kırptım ve kaşlarını çattı. "Son birkaç atışının tadını çıkar. Tabloya göre kaybetmiş olabilirsin, Hartwell ama gönlümün kazananı sensin."

Hızla kendi sırama döndüm ve bana kaldırdığı iki ortaparmağını görmezden geldim.

YİRMİ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM
EMMY

Connor'ın bizi götürdüğü barın Johnny's'den bile daha loş bir ortamı vardı.

Üstelik daha da duman altıydı ve havaya son kırk yılın alkol kokusu sinmişti.

"Biz bir masa bulalım," dedi Hudson. "Bana bir bira alır mısın?"

"Tabii." Maverick, Connor'la Riley'ye baktı. "Siz bir şey istiyor musunuz?"

"Ben su alayım." Riley gözlerini yumup ensesini ovuşturdu. "Milwaukee'de aldığım darbeden beri sırtım iyi değil ve yarınki maçtan önce bedenimi daha da kızdırmak istemiyorum."

"Lexi'yi görmeye gitmedin mi?" diye sordum ve bu loş ışıkta bile Riley'nin kulaklarının Lexi'nin adını duymasıyla kızardığını görebildim. "Kadın mucizeler yaratıyor. Arka bacak kaslarım geçen hafta problem çıkarıyordu ve Lexi'nin bir masaj yapmasıyla acıdan eser kalmadı."

"Bu kadar saçma bir şey için onu rahatsız etmek istemiyorum. İnternette bulduğum egzersizleri yapıyorum ve ısı bantları

kullanıyorum. Birkaç güne toparlanırım." Riley gülümsedi. "Bana göz kulak olduğun için teşekkürler, Emmy."

"Ben bir bira alırım," dedi Connor ve üçü köşeyi dönüp gitti.

Maverick sol tarafımdan sağıma geçerken parmakları hafifçe kalçama sürtündü ve sonra da bar tezgâhına eğildi. "Taş devrinden beri açık olan bir yere geleceğimizin farkında değildim."

"Sen neden bahsediyorsun? Burası harika bir yer. Bana eskiden babamla gittiğimiz barı hatırlattı," dedim.

"Michiganlılar hiçbir şeyi umursamıyor, değil mi?"

"Cumaları öğleden sonra 3'te oraya gidiyordum herhalde, cumartesi gece yarısından sonra değil. Babam arkadaşlarıyla haftada bir orada toplanıp MLB bahar kampı, ücretli tatil günleri artırılmalı mı, en iyi *Jurassic Park* filmi hangisi gibi dünyada olup biten önemli şeyler hakkında konuşurlardı."

"Bu sorunun tek bir cevabı var o da orijinal film," dedi Maverick. "Ben bir film eleştirmeni değilim ama bence herkes üçüncü filmin sinema endüstrisinin yüz karası olduğu konusunda hemfikirdir. İnandırıcı bile değildi."

"Dinozorlarla dolu bir eğlence parkı gerçekçi mi sence?"

"Milyarderler tuhaf şeyler yapar, Hartwell."

"Babam da öyle düşünüyor."

"Adamı şimdiden sevdim. Bu hararetli tartışmalara sen de katılır mıydın?"

"Hayır. Ben peynirli pizzamı yiyip çikolatalı sütümü içerdim ve bir buçuk saat boyunca onların sohbet etmesini dinlerdim. Tanrım, oraya gitmeyeli yıllar oldu. Acaba hâlâ duruyor mudur?"

"Balta atma yarışmasını kaybettikten sonra sürüklendiğin bu barda nostalji rüzgârına kapılacağın kimin aklına gelirdi? En nihayetinde belki de eğlenirsin."

"Hudson'la muhtemelen eğlenirim. Ama seninle değil," diye şaka yaptım ama aklım hemen Şikago'daki otel odasına kaydı.

Maverick'in bana paylaşmadığını söylemesi.

Maverick'in kömür karası gözleri ve boynuma doladığı eli.

Maverick'in çok iyisin demesi.

Bu barda onun boşalırken çıkardığı sesleri aklımdan atmama yardımcı olacak kadar alkol yoktu. Dövmelerinin ayışığında ve bacaklarımın arasındayken nasıl göründüğünü unutmamı sağlayacak kadar.

"İyi misin?" diye sordu boğuk bir sesle, sanki o da aynı geceyi düşünüyordu.

"İyiyim." Ona bakmak yerine içkilere döndüm. "Sence burada zeytin var mıdır?"

"Yoksa bile ben yanımda biraz getirdim." Maverick siyah paltosunun ceplerini yoklayıp içinden bir kavanoz zeytin çıkardı.

Önce kavanoza sonra da ona bakakaldım. "Bunları nereden buldun? Cebinde zeytinle mi geziyorsun sen?"

"Buraya gelmeden önce markete uğrayıp aldım."

"Neden böyle bir şey yaptın ki?"

"Çünkü martini sevdiğini söylediğini hatırladım. Zeytin olmadan iyi bir martini yapılmaz." Kavanozu tezgâha bırakıp bana doğru ittirdi. "Giderken eve götür."

Kavanozu alıp başparmağımı etiketin üzerinde gezdirdim. Kendimi şımartmak istediğimde ayda bir satın aldığım, pahalı bir markaydı.

Ucuz bir şey almadığını bilmek kalbimin teklemesine neden oldu.

"Bu benim için mi?" diye sordum usulca.

"Evet." Maverick kaşlarını çattı. "Satın alırken büyük bir mesele olduğu aklıma gelmedi. Evlilik teklifi falan değil. İstersen kavanozu suratıma fırlatabilirsin. Sorun..."

"Teşekkür ederim," diye sözünü kestim ve gözleri fal taşı gibi açıldı. Dudaklarının kenarında bir gülümseme belirdi ve sağ yanağındaki gamzesini görünce yüzüm kızardı. "Buna minnettarım. Çok naziksin."

Hayali şapkasıyla selam verdi. "Çok rica ederim."

Yanımıza geldiğinde barmene, "Ben bir cin martini alayım," dedim ve zeytin kavanozunu göğsüme bastırdım. "Lütfen."

"Bana da üç bira ve bir su," dedi Maverick.

Cüzdanını çıkarıp birkaç yirmilik bıraktı, kesinlikle bu ucuz biralar için fazla para ödemişti, sonra da içkilerimizi beklemeye başladık.

Parmaklarımı bacağıma vurarak ritim tutuyordum. Maverick dirseklerini tezgâha dayamış, köşedeki televizyondan futbol maçını izliyordu. Ortam sessizdi ve bu da beni geriyordu.

Sessizliği bozma ihtiyacı hissederek, "Perşembe günkü St. Louis maçına hazır mısın?" diye sordum. Aramızda garip ve ağır bir hava vardı, ikimiz de bir şeyler söylemek istiyor ama ne diyeceğimizi bilemiyorduk. "İyi bir takım."

Resmen utançtan yerin dibine girdim.

İyi takım mı?

Ben kimdim ya?

Bütün öğleden sonramı Pelikanların istatistiklerini çalışarak geçirmiş olmama rağmen laf ağzımdan daha önce hayatımda hiç spor hakkında konuşmamışım gibi çıkmıştı.

"Harika bir takım." Maverick çenesini sıvazladı ve orada hafif bir kirli sakalı olduğunu gördüm. Yüzünü bacaklarımın arasına

gömdüğünden beri tıraş olmamıştı ve sakalının iç bacaklarıma sürtünmesinin nasıl bir his olacağını düşünmeden edemedim. "Üst üste Stanley Kupası'nı kazandılar."

"Genç bir takım, değil mi?" diye sordum cevabı biliyor olmama rağmen.

Takımın yaş ortalaması yirmi dörttü ama Maverick'in, beni aklımı başımdan alacak kadar becermeden önceki gibi konuşmaya devam etmesini sağlayacaksa ben de soru sormaya devam edecektim.

"Eleme maçlarına çıkmayı başaran en genç ikinci takım ve tarihte de şampiyonluğu kazanan en genç takım," dedi. "İşlerini yürütüş şekillerini beğeniyorum. Kadrolarında bir süperstarları yok. Birçok yetenekli oyuncuları var ama kimse diğerinin önünde değil. Stars'a seçildiğimde burada da böyle bir şey olmasını umuyordum ama biz henüz o noktada değiliz."

"Yine de bu sezon durum son birkaç yıla göre daha iyi, değil mi?" Derin bir nefes aldım ve son zamanlarda aklımda dönüp duran soruyu sormaya kendimi hazırladım. "Geliştirip takıma katkı sağlayabileceğim zayıf bir yönümü gördün mü hiç? Buzda daha iyi olabileceğim bir alan? Bizi aşağı çekmiyorum, değil mi?"

"Ne?" Maverick ona doğru döneyim diye kemer tokamı çekiştirdiğinde parmaklarını orada tutmaya devam etmesini diledim. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Bilmem." Saçımın uçlarıyla oynayama başladım, o yoğun bakışlarının altında dikkatimi dağıtacak bir şeye ihtiyacım vardı. "Sezonun ilk birkaç haftasında hepiniz çok iyi oynuyordunuz. Sonra ben geldim ve her şey boka sardı. Uçakta sen de öyle söyledin."

"Uçakta söylediğim şey bu değildi ve işlerin boka sarmasından dolayı asla seni suçlamıyorum. Spor böyle bir şeydir, Hartwell. İniş çıkışlar olur. Bunu biliyorsun."

"Şu anda çıkmaktan çok iniyoruz. Boğuluyoruz."

"Sezon başında daha iyi oynamamızın sebebi diğer takımlara göre kondisyonumuzun daha iyi olmasıydı. Koç bize yazın uygulamamızı istediği bir beslenme ve antrenman planı verir ve hepimiz bunu çok ciddiye alırız. Sezon arasında kondisyonumuzdan pek bir şey kaybetmiyoruz ve böylece sezon başlar başlamaz birkaç galibiyet alabiliyoruz. Çünkü kimse o anda bizimle aynı seviyede olmuyor."

"Ah," dedim başımı yukarı aşağı sallayarak. "Bu kulağa mantıklı geliyor."

"Bir sorun mu var?" diye sordu ve bana bir adım yaklaştı. "Arkadaş olmadığımızı biliyorum ama benimle konuşabilirsin."

Ya arkadaşım olmasını istiyorsam?

Ya uçakta söylediğim her şeyi geri almak istiyorsam?

"Hayır. Evet." Omuz silkip yanından geçmeye çalıştım ama adam çok uzundu. "Son birkaç maçtan sonra ECHL'de mi kalsam daha mı iyi olurdu acaba diye merak etmeye başladım. Buraya gelerek hata mı yaptım diye düşünüyordum."

"Mutlu musun, Emerson?" diye sordu Maverick. "Bu ligde oynamak seni mutlu ediyor mu?"

"Evet," dedim tereddüt etmeden.

"O zaman hata değilmiş."

"Şimdi buraya geldim ve hayalimi yaşıyorum ya, ben sadece... oyunu daha az seven birine dönüşmek istemiyorum," diye itiraf ettim. "Hokey uzun zamandır benim değişmezim, dayanağım ve o olmadan ne yaparım bilmiyorum."

"Hayat ve spor böyledir. Bazı günler çok öfkeli olursun ve bazı günler de havlu atmak istersin. Ama kalbini gümbür gümbür attırmaya devam ettiği sürece sahaya çıkmak zorundasın. Sevdiğin şeylerden sırf karşına zorluklar çıktı diye vazgeçemezsin."

Tezgâha sıkıca tutundum, sözlerinin üstümde böyle güçlü bir etki bırakmasına hazırlıklı değildim.

Maverick haklıydı.

Son zamanlarda öfkeli olduğum için bunu hak etmiyormuşum gibi geliyordu ama bu öfke normaldi. Bir şeyi çok sevince böyle olurdu ve bu fırsatı elimin tersiyle itmeyi reddediyordum.

"Bu akşam bir moral konuşması duymayı beklemiyordum," dedim ve gözlerimi ona çevirdim. "Bazen kendi aklımın içinde kayboluyorum. Beni ciddiye aldığın için teşekkür ederim."

"Spor psikoloğumuz Dr. Jenn'le hiç konuştun mu? Harika bir doktordur."

"Hayır, konuşmadım. Sen?"

"Arenadaysak yüz yüze, deplasmandaysak da çevrimiçi her çarşamba onunla randevum var. Profesyonel sporcu olmak çok zor bir şeydir ama sana ne demiştim? Yalnız değilsin."

"Evet." İçkimi getirdiğinde barmene gülümsedim. Zeytin kavanozunu açıp iki tanesini kadehin içine bıraktım. "Kendimi artık yalnız hissetmiyorum."

"Benden daha uzun değilsin," diye karşı çıktı Maverick.

"Üç santim daha uzunum," diye kendini savundu Hudson. "En az."

"Yok artık! Benim boyum 1.93, sen taş çatlasa 1.90'sın."

"Geçen sene boyum uzadı."

"Bu imkânsız."

"Beyler," dedim ve ikisi de hızla başını bana çevirdi. "Bunu netleştirmenin kolay bir yolu var. Ayakkabılarınızı çıkarıp sırt sırta verin."

"Bu çok iyi olacak," diye sırıttı Riley.

"Kimin haklı olmasını istediğimden emin değilim," diye ekledi Connor.

"Hudson," dedi Riley. "Kesinlikle Hudson."

Maverick ayağa fırladı, sözlerini kanıtlamaya niyetli olduğu belliydi ve ayakkabılarını tekmeleyerek çıkardı. Bir tanesi havaya fırlarken diğeri Connor'ın omzuna çarptı.

Hudson daha yavaş hareket etti. Eğilip Converse'lerinin bağcıklarını yavaşça çözdü ve ayakkabılarını düzgünce kenara bıraktı.

"Bittin sen, pislik herif." Maverick omuzlarını geriye atıp göğsünü şişirdi. "Hakem sensin, Kızıl."

"Ben niye dahil oldum şimdi?" diye sordum.

"Çünkü bu senin fikrindi." Hudson doğrulup ayağa kalktı. "Ayrıca sen tarafsızsın. Bu bardaki kadınların hepsi sırf onunla yatabilmek için Maverick'i kazanan ilan eder. Sen bunu yapmazsın."

Ben o yoldan çoktan geçtim, diye geçirdim aklımdan ve Maverick'in sırıttığını gördüm.

"Tamam." İçkimin kalan son yudumunu içtim ve yanlarında durdum. Gözlerim ikisinin başları arasında gidip geliyordu. "Hudson daha uzun."

"Ne? Mümkün değil. Bir daha bak," dedi Maverick telaşla.

"Kusura bakma, yakışıklı. Artık takımdaki en uzun boylu sen değilsin."

"Sana inanmıyorum." Maverick kollarını göğsünde kavuşturdu. "Yarın arenada mezura kullanacağız."

"Mezura kullanmak istediğine emin misin?" diye sordum ve çocuklar kahkahalara boğuldu. "Hayal kırıklığına uğrayabilirsin."

"Binada ne kadar mezura varsa hepsini kullanacağız ve siz pislikler yanıldığınızı göreceksiniz." Maverick pahalı Nike ayakkabısını alıp ayağına geçirdi ve bana baktı. "Bir tur bilardo atmak ister misin?"

Telefonumdan saate baktım. Daha sekizdi ve Piper da bu akşam birkaç iş arkadaşıyla buluşacağını söylemişti. Evde tek başıma oturma fikri kulağa korkunç geliyordu, hem eğleniyordum da.

Biraz daha takılsam ölmezdim.

"Tamam," dediğimde gözleri parladı. "Bir tur."

"Birazdan görüşürüz," dedi Riley, Connor ve Hudson'a ve ben de onu odanın arka tarafındaki masaya kadar takip ettim. "Gerçekten ondan daha mı kısayım? Yoksa benimle uğraşıyor musun?"

"Hudson parmak ucunda duruyordu," diye itiraf ettim. "Sen hâlâ daha uzunsun."

"Biliyordum. O herif benden en az birkaç santim kısa." Maverick bilardo toplarını dizdi. "Açılışı yapmak ister misin?"

"Sen yapabilirsin," dedim ve ona duvardan bir sopa uzattım.

İyi bir atış yaptı ve başıyla beni işaret etti. "Daha önce oynamış mıydın?"

"Hayır," dedim ama düpedüz yalan söylüyordum. Babam ben daha altı yaşında masayı bile doğru düzgün göremiyorken bilardo oynamayı öğretmişti bana. "Nasıl oynandığını gösterir misin?"

"Tabii ki. Buraya gel."

Tam önünde durana kadar masanın etrafından dolandım. Bu tarafta neredeyse hiç alan yoktu ama geri çekilmedi.

Ben de onu itmedim.

"İlk önce ne yapmalıyım?" diye sordum ve bakışları dudaklarıma kaydı.

"Arkanı dön. Masaya bak," dedi ve söylediğini yaptım. "Öne doğru eğil."

Masanın köşesine doğru eğildim, dirseklerimi keçeye dayadım. Kalça kıvrımım pantolonunun önüne sürtünce Maverick sertçe nefes aldı.

Bir elini belime, diğer elini de sopayı tutan elimin üstüne koydu. Kişisel alanıma girmişti, göğsü sırtıma dayanmıştı ve gidebileceğim hiçbir yer yoktu.

"Hangi cebi hedefliyorsun?"

"Karşı köşe," dedim. Başparmağıyla parmak boğumlarımı okşayınca dikkatim dağıldı ve yutkunmak zorunda kaldım.

"İyi seçim. Sopayı geri çekip atış hizanı bul."

Başımı yukarı aşağı salladım. "Böyle mi?"

"Mükemmel, Emmy," diye mırıldandı ve sanki o anda elektrikli bir tele dokunmuşum gibi hissettim.

Her zerrem alev aldı, vücuduma bastırdığı bedeninin sıcaklığından ve o buğulu sesinden çarpılmışa döndüm. Yarı sertleşmiş aleti arkamdan bastırınca anında Şikago'ya ışınlandım.

Ettiği iltifatlar ve boynuma mırıldandığı kelimeler. Bedenlerimizin birbirine bir yapboz parçası gibi uyması ve teninin altımdaki hissi.

"Şimdi?" diye fısıldadım.

"Şimdi vuracaksın." Dudakları kulağıma sürtündü. "Yapabilir misin?"

"Evet," dedim nefes nefese ve sopayı geri çektim.

Yıllarca bu oyunu oynamamın hiçbir faydası dokunmadı. Özellikle bu kadar dikkatim dağılmış ve Maverick'in ellerini tenimde hissetmekten böylesine tahrik olmuşken. Top masanın kenarına çarpıp cepten uzağa gitti.

"İyi denemeydi," diye mırıldandı ve kalçamdaki elini karnıma kaydırdı. Öyle yumuşak bir dokunuştu ki hayal etmiş bile olabilirdim. "Bir sonrakinde yaparsın."

"Senin sıran." Omzumun üzerinden baktım ve gözlerinin gece kadar karanlık olduğunu gördüm. Beni izliyordu, altdudağımı ısırdığımda başını geriye attı. "Oynamak istemiyorsan başka tabii."

"Oynamak istiyorum. Hem de feci şekilde." Maverick gözlerini sıkıca kapayıp kalçama hafifçe vurdu. Sanırım ikimiz de bilardodan bahsetmediğini anlamıştık. "Belki bu kötü bir fikirdi."

"Evet. Belki de."

Bir adım geri çekildim ama dirseğimden tutup beni kendine çevirdi. Göğüslerimiz çarpıştı ve eliyle başımın arkasını kavradı.

"Nasıl bir süper gücün olmasını dilerdin?" diye sorduğunda ona gözlerimi kırpıştırarak baktım.

"Bana neden süper güçlerle ilgili soru soruyorsun?"

"Çünkü seni şu masaya eğip keçenin üzerinde becermeyi düşünmemi engelliyor. Seni masanın kenarına oturtup doya doya tadına bakmayı. Bunlar düşünmemem gereken şeyler ama düşünüyorum işte. Ve bu beni çıldırtıyor."

"Ah." Dudağımı yaladım ve gözleri dilimin hareketini takip etti. "*O konuda* konuşmadığımızdan, bir süper güç seçecek olsaydım bu uçmak olurdu. Ya sen?"

"Akıl okuma," dedi boğulur gibi bir sesle. "Böylece aletimi ne kadar sevdiğini öğrenebilirdim."

"Nefret ettim," dediğimde dudaklarından kısık sesli bir kahkaha döküldü. Seksi ve sinir bozucuydu. "Bugüne kadar gördüklerim arasında en kötüsüydü."

"Ben de öyle düşünmüştüm." Yanağımı avucuna alıp gülümsedi. Geri çekilmedim. "Senin sorun ne, Kızıl?"

"Doğum günün ne zaman?"

"15 Haziran. Seninki?"

"6 Ağustos."

"Yani sen..."

"Her şey yolunda mı?" diye sordu Hudson arkamızda belirerek ve birbirimizden sıçrayarak uzaklaştık.

"Evet," dedi Maverick, benden uzaklaşmaya çalışırken az kalsın takılıp düşecekti.

"Kim kazanıyor?"

"Daha o kadar ilerleyemedik," dedim. "Acele etmeyi sevmem, böylece en iyi atışımı yapabilirim."

"Ben de," dedi Maverick ve göz ucuyla bana baktı. "Bunu yapmanın tek yolu detaycı olmak."

Hudson'ın bakışları aramızda gidip geldi ve kaşlarını çattı. "Ne kaçırıyorum burada?"

"Hiçbir şey, dostum," diye omzuna vurdu Maverick ve geri geri yürüyüp bizden uzaklaştı. "Ben bir lavaboya gideceğim. Bir şey isteyen var mı?"

"Yok," dedim ve gözden kayboldu.

"Aranız iyi gibi görünüyor," dedi Hudson. "Artık arkadaş falan mısınız?"

Başparmağımla yanağıma, Maverick'in az önce tuttuğu yere dokundum. "Onun gibi bir şey."

YİRMİ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM
EMMY

Şansımız dönmüştü.

Geçen hafta evimizde St. Louis'yi yendikten sonra Calgary ve Minnesota'dan da galip ayrıldık.

Stars formasıyla ilk golümü attım ve artık mağlubiyet serimizi kırmışa benziyorduk.

Yarın öğleden sonra Boston'la oynayacaktık; takımın geri kalanı akşam yemeği için Seaport'a gitmeyi planlıyordu ama ben enerji depolamak için geceyi otelde geçirmeyi tercih edecektim.

Ben odamdaki masada oturup menüyü incelerken, "Gelmiyor musun?" diye sordu Piper hoparlörden. "Lexi bile gelmeyi kabul etti ki o kız çocuklar etraftayken *asla* ortalıkta görünmez."

"Üzgünüm, Piper. Duş alıp biraz esnemeliyim. Hem yarınki maç erken saatte, bu yüzden uykumu iyice almak istiyorum."

"Tamam." Yanındaki birinin söylediği bir şey güldü. "Bana ihtiyacın olursa mesaj at, Emmy."

Aramayı sonlandırdık ama ben telefonu yastıklara fırlatıp bu gecelik tamamen kapatamadan önce bir mesaj geldi.

Püsküllü Bela: Akşam yemeğine gelmiyor musun?

Ben: Herkesle ilgili her şeyi biliyor musun?

Püsküllü Bela: Buna evet diye cevap vermek isterdim ama Piper az önce bize gelmeyeceğini söyledi.

Ben: Yorgunum.

Püsküllü Bela: Ben de gitmiyorum.

Ben: Neden? Sen bu yemekleri hiç kaçırmazsın.

Püsküllü Bela: Gözünün üstümde olmasına bayılıyorum, Kızıl. Baharatlı yemekler beni hasta ediyor. Yol üstünde patates kızartması yapan bir yer var. Bir düzine sosla servis ediyorlar. Sana da getirmemi ister misin?

Maverick'in mesajlarına bakıp altdudağımı ısırdım.

Hayır demeliydim.

Bu kötü bir fikirdi.

Onu buraya davet etmek tekrar takılmamız için yeşil ışık yakmak gibi geliyordu. Yataktayken aramızdaki kimya inanılmazdı ve her ne kadar tek seferlik demiş olsam da bu çekimi görmezden gelmek zor olacaktı.

Ama belki deneyebilirdim.

Ben: 517 numaralı oda.

Püsküllü Bela: Birazdan görüşürüz.

Yarım saat sonra Maverick daha çalmaya fırsat bulamadan kapıyı açtım. Onu içeri çektiğim gibi arkasından sürgüyü taktım ve takım arkadaşlarımızdan birinin onun odamın önünde

gezindiğini görmediğinden emin olmak için kapı deliğinden koridora baktım.

"Beni özledin mi, Hartwell?" Maverick sırıtıp ayakkabılarını çıkardı. "Beni görmek için pek sabırsızsın."

"Açım."

"Neye tam olarak?"

Gözlerimi kısıp elindeki poşeti aldım. "Patates kızartmasına."

"Aletim için garip bir isim ama benim için sorun yok," diye şaka yaptı.

"Kapı dışarı edilmene ramak kaldı," diye uyardım. "Yemeği de geri vermem."

"Üzgünüm. Tamam tüm şakalarımı yaptım." Kapüşonlusunu çıkarıp ayakkabılarının üstüne bıraktı. İçeri geçip odadaki iki büyük yatağa baktı. "Lütfen bana bunlardan birinin uyumak, diğerinin de tıka basa yemek yemek için olduğunu söyle. O patatesleri gömmek istiyorum."

"Herhalde yani." Yanından geçip kapıya yakın olan yatağa oturdum ve yemek poşetini ortaya bıraktım. "O yüzden havlu serdim zaten."

"Zeki kız." Maverick karşıma geçip ellerini ovuşturdu. "Hangi sosu istersin bilemediğim için hepsinden birer tane aldım."

"Hepsi mi? Burada neden bahsediyoruz? Ketçap? Acılı ketçap?"

"Hadi ama, Kızıl." Maverick kıkırdayarak başını iki yana salladı. "Pimento peynirinden bahsediyoruz. Közlenmiş sarımsaktan. Füme jalapenodan. Otlu ranch sostan. Devam etmemi istiyor musun?"

Ağzım sulandı. "Çeneni kapayıp bana tüm seçeneklerimi göstermeni istiyorum."

Maverick poşetten iki tane köpük kap çıkardı. İlki ağzına kadar kızarmış patates doluydu ve ikincisinde düzinelerce küçük kap vardı, hepsini havlunun üzerine özenle dizdi.

"Önce sen," dedi.

"Parasını sen ödedin. Sen başlamalısın."

"Ben daha önce yedim bu yüzden bu onur senin olmanı. Benim favorim közlenmiş sarımsak ama hepsi çok lezzetli."

İşaret ettiği kabı açtım ve sosun içine iki patates batırdım. Patatesleri ağzıma tıktığım anda inledim. Gözlerim geriye yuvarlandı ve daha ağzımdaki yutmadan bir avuç daha aldım.

"Muhteşem," dedim.

"Ne dedin? Aç kurtlar gibi saldırdığın için anlayamadım."

Ona peçete fırlattım ama havada yakaladı. "Açlıktan öldüğüm için kusuruma bakma."

"Ye bakalım o zaman, Hartwell. Normalde bu koca porsiyonu tek başıma yerim, o yüzden bir kereliğine bile olsa şu karbonhidratı başkasıyla paylaşmak güzel."

Pimento peynirinin olduğu kabı açtım ve az daha kokusundan aklımı kaybedecektim. "Baharatlı yemekleri sevmiyor musun?"

"Hayır. Benlik değil. Başkalarının önerdiği yemekleri denedim ama her seferinde midemi bozdum." Maverick omuz silkip poşete uzandı. "Çocukken fıstık ezmesi, reçel ve çıtır parmak tavuktan başka bir şey yemezdim. Şimdi beslenme konusunda daha iyiyim, yollardayken yerel restoranları keşfetmeye çalışıyorum."

"Çok şey kaçırıyorsun."

"Biliyorum. Akşam yemeği için oda servisi çağıracak mısın? Yiyeceğin tek şey bu patates kızartması olamaz."

"Evet. Daha sonra yemeyi planlıyordum. Kızarmış tavuk ve sebze gözüme güzel geldi." Ayağa kalkıp masaya gittim ve menüyü ona uzattım. "Bir şey istiyor musun?"

Ağzı şaşkınlıktan açıldı ve çenesine bir damla sos aktı. "Emerson Hartwell. Beni akşam yemeğine mi davet ettin? Dünyanın sonu mu geliyor?"

"Patates kızartması getirdin. Bunun karşılığını en azından ortalama bir otel yemeğiyle verebilirim."

"Çok isterim ama biraz zamana ihtiyacım var. Önce şu patatesleri sindirmem lazım."

"Bir saate ne dersin?" Yatağa oturup yastıklara uzandım. "Bu sindirim sistemin için yeterli bir süre mi?"

"Ne kadar da naziksin. Bir saat çok iyi olur." Ağzına bir patates daha atıp bana baktı. "Boston'daki ilk NHL maçın için heyecanlı mısın?"

"Evet. Ligin en eski arenasında, en tutkulu taraftarların önünde oynayacağız ve ben de, sonunda buzda ritmimi bulduğumu hissediyorum." Bileklerimi çaprazlayıp ellerimi ensemde birleştirdim. "Ya sen?"

"Boston'a bayılıyorum. Sezonda en iyi maçlarımı hep burada oynarım."

"Gerçekten mi?"

"Hı-hı. Üstüme atılan negatif enerjiden besleniyorum. Taraftarlar istedikleri kadar beni yuhalayabilirler. Ben yine de gol atacağım." Peçeteyle ellerini sildikten sonra çöpe doğru nişan alıp attı. "Umarım yarın sen de gol atarsın."

Bir an için aramızda bir sessizlik oldu. Göz ucuyla Maverick'in yanımdaki yastıklara yerleştiğini gördüm. Yatak ağırlığı altında ezildi ve sert bir nefes verdim.

"Şikago'da geçirdiğimiz geceden sonra maçları kazanmaya başlamamızın ilginç olduğunu düşünüyor musun?" diye sordum usulca.

"İlginç gerçekten de," dedi bana katılarak. Cesaretimi toplayıp başımı ona doğru çevirdim, onun gözleri zaten üzerimdeydi. "Seni beceriyorum sonra gidip ilk golünü atıyorsun. Tesadüfün böylesi."

"Evet. Tesadüf." Güldüm ve tişörtümün altından meme uçlarımın dikleştiğini hissettim. Dudaklarımı yaladığımda elinin çarşafların üstünden birkaç santim bacağıma yaklaştığına yemin edebilirdim. "Sence biz?.."

"Tekrar yapmalı mıyız?" diye tamamladı Maverick sorumu benim yerime. "Araştırma olarak düşünülebilir."

"Şimdi de bilime mi merak sardın?"

"Sözkonusu senin amınsa, Kızıl, ben de lanet olasıca Bill Nye olurum."

Bir geceyi birlikte geçirmemizin takımımızın kaderini değiştirdiğini düşünmek aptalcaydı.

Onun aleti, benim gol atma yeteneğim ve yakaladığımız galibiyet serisi arasında *gerçek* bir bağ yoktu.

Ama merak ediyordum.

"Aynı kurallar geçerli," dedim. "İşimiz biter bitmez gideceksin ve bu gece hiç yaşanmamış olacak."

"Başka bir talebin var mı?" diye sordu. Uzanıp beni kendine doğru çekti, dudakları neredeyse dudaklarıma değiyordu. "Tatmin derecemi artırdığımdan emin olmak istiyorum."

"Bu sefer daha hızlı olsun." Parmaklarımı gümüş zincirine dolayıp başparmağımı halkaların üzerinde gezdirdim. "Ayrıca yine boynuma boşalmanı istiyorum."

Maverick'in gözleri arzuyla parladı ve tenimin alev aldığını hissettim.

"Belki de bir sonraki dövmemi sağ elimin üstüne yaptırır, benim yazdırırım." Parmakları yavaşça yukarı çıkıp boynumu sardı. "Böylece benimleyken kime ait olduğunu bilirsin."

"Göster bana," dedim fısıltıyla. "Bu gece için senin olduğumu göster bana, Maverick."

YİRMİ BEŞİNCİ BÖLÜM
EMMY

Maverick sanki az önceki sözlerimi geri alacağımdan korkarmışçasına şehvetle dudaklarıma yapıştı.

Geri almayacaktım.

Beni tüketsin istiyordum.

Bu öpücük de tıpkı ilk öpücüğümüz gibiydi. Sert. Ateşli ve pervasızdı; sanki birbirimizle savaşıyorduk. Isırıklarına ve saçlarımı çekiştirmesine kendimi bıraktım. Sırtımda gezinen tırnaklarına ve beni kolayca, tek bir hamleyle üstüne oturtmasına.

Bunu özlemiştim.

Onu değil de birisiyle böyle bir yakınlık kurmayı.

Bir şey size kendinizi dünyaya haykırmak isteyeceğiniz kadar iyi hissettirdiğinde gelen o tatminkâr sızıyı. Başka birinin dokunuşuyla kutsal zirveye ulaştığınızda içinizde kabaran o ateşi.

Ben hep cinselliği seven bir kadın olmuştum, ne istediğini bilen ve bunu dile getirmekten çekinmeyen biriydim. Geçmişte arzularımı küçümseyen ve yatak odasındaki uyumu önemsemeyen partnerlerim olmuştu.

Ben güvene, dürüstlüğe ve en savunmasız anında saygıya dayanan iyi bir seks hayatının çok önemli olduğuna inanan biriydim. Bu karşınızdaki insan hakkında size bir şeyler anlatırdı ve Maverick'le geçirdiğim o tek geceden öğrendiğim şey ise bana tam olarak istediğimi verebileceğiydi.

Beynimi susturabileceğim bir saat. Kendimi güzel, güçlü ve dünyanın zirvesindeymişim gibi hissedebileceğim kısacık bir an.

Burada kameraların önünde gülümseyen, spor salonunda ve buzun üstünde kendini paralayan profesyonel sporcu olmak zorunda değildim. Benden beklenen bu olduğu için kendimi tükenmenin eşiğine getiren o kişi olmama gerek yoktu.

Zihni susmuş, bedeni gevşemiş ve zevkin doruklarını yaşamayı hak eden bir kadın olabilirdim.

"Kondomun var mı?" diye sordum ve dudağının kenarını öptüm. "Lütfen olduğunu söyle."

Maverick ensemi kavradı ve göğsünden alçak bir kahkaha koptu. "Elbette var. Şikago'dan sonra cüzdanıma yeni bir tane koydum. Bunun bir kez daha olması için umutluydum."

"Tanrı'ya şükür."

"Bu muhtemelen bana taktığın lakaplar içinde favorim."

Gözlerimi devirip ceplerini yokladım. Deri cüzdanını çıkarıp kredi kartlarıyla kimliğinin arasında kondom ararken bedenim çılgın bir arzuyla zonkluyordu.

Ona sahip olmak zorundayım.

Siyah AMEX kartının arkasına sıkıştırılmış bir fotoğraf gördüğümde duraksadım.

"June'un bir fotoğrafını mı taşıyorsun?"

"Evet." Saçları tepede iki atkuyruğu yapılmış, öndeki iki dişi düşmüş o fotoğrafın üzerinde parmaklarını gezdirdiğinde kalbim

çatlayacakmış gibi hissettim. "Sana onun dünyadaki en çok sevdiğim insan olduğunu söylemiştim."

"Lanet olsun." Tişörtünü tutup onu hafifçe sarstım. "Neden bu kadar seksi olup bir de üstüne iyi bir insan olmak zorundasın ki?"

Maverick gülümsedi. Kızarmış yanaklarında gamzeleri belirdi. "İyi bir adam olmamdan nefret ediyorsun, değil mi?"

"Hem de çok."

"Pisliğin teki olsaydım bu çok daha kolay olurdu, değil mi? O zaman benden nefret ettiğin için benimle yatıyormuşsun gibi yapabilirdin, sana iyi davrandığım için değil. Çünkü ben sana hak ettiğin şekilde davranmayı biliyorum." Parmakları atletimin askılarıyla oynadı, ardından dirseğime kadar indirdi. "İkimiz de iki seferin yeterli olmayacağını biliyoruz."

"Yeter de atar bile," dedim ve gülüşü tenimde bir günah gibi yankılandı. "İki bile çok."

"Tamam, Emmy bebeğim. Senin oyununu oynayacağım." Maverick bir deste paranın arkasından kondomu çıkarıp cüzdanını fırlattı. "Ama sırf seni *çok fena* istediğimi itiraf etmekten korkmadığım için."

Benim atletim, onun tişörtü yerde bir yığın oluşturdu. Göğsünü aç gözlerle süzdüm ve iç geçirdim.

"Bu kadar iyi görünmen gerçekten haksızlık," diye fısıldadım.

"Ben de senin için aynısını söyleyebilirim." Bir elini belime, bir elini karnıma koydu ve doğrulup mememi emdi. "Ben genelde kıç severim ama senin memelerine bütün gün dokunabilirim."

"Buna karşı çıkmam." Bacaklarımı iyice açtım ve aletinin başı şortuma bastırdı. "İstediğin kadar dokun."

"Geçen sefer yaptığım hoşuna gitti mi?" Maverick diğer mememe geçti. Dilini meme ucumda döndürdüğünde inledim. "Değiştirmek istediğin bir şey var mı?"

"Şimdi anketin sırası değil, Miller." Gözlerimi kapayıp elimi aramıza uzattım ve aletini sürtünebileceğim pozisyona getirdim. "Ah. Bunu sevdim."

"Sence ilk orgazmını şortun hâlâ üstündeyken olabilir misin?" Memelerimi avuçladığında kalçalarımı öne doğru salladım. "Kesin olursun."

"Neden bütün işi ben yapıyorum?" diye homurdanıp kalçamı kıvırarak ihtiyaç duyduğum o teması aradım. "İki elin var. Ve dilin."

"Çünkü ikimiz de daha fazlasına ihtiyacın olacağını bilsek de üzerimde kendini becerirken seni izlemek çok seksi. Üç parmaktı, değil mi? Ve aletimin her bir santimi."

Konuşmak imkânsızdı. Titrek bir nefes verip üstündeki kumaşa sürtünmeye devam ettim; içimde yavaşça bir arzu dalgası kabarıyordu.

"İşte böyle," diye fısıldadı Maverick ve bir tutam saçımı yüzümden çekti. "Şortumda izini bırak. Odama dönerken seninle sırılsıklam olayım."

"Daha önce hiç..."

"Birinin kucağına boşalmadın mı? Bunu çok güzel yapıyorsun, Emmy bebeğim. *Siktir.* Zirveye yaklaştığında şortunu kenara sıyırmanı istiyorum, tamam mı? Boşalırken seni görmek istiyorum."

Omuzlarına tutunup tırnaklarımı kaslarına geçirdim. Dengesizce hareket ediyordum, aletinin başının klitorisime baskı yaptığı o mükemmel açıyı bulana kadar kalçamı hareket ettirmeye devam ettim.

Bacaklarım, aşağı uzanıp ıslak kumaşı kenara çekmemi zorlaştıracak kadar titriyordu.

"Şu amcığına bak. Çok iyi, Emmy." Maverick göğsümü öptü ve sonra da mememin kıvrımını ısırdı. Haykırdım, bedenim dayanamayacağım kadar uyarılmıştı ama sonra Maverick ısırıklarının sızısını diliyle dindirdi. "Tamamını istiyorum, bebeğim. Hepsini görmek istiyorum."

Yüzümü boynuna gömdüm ve zevkle âdeta bir renk cümbüşü halinde patlarken inlememi bastırdım. Kucağında kıvranırken tamamen boşalabilmem için Maverick kalçasını hafifçe kaldırıp bana sürtünmeye devam etti.

Nerede olduğumu ya da oraya nasıl geldiğimi anlayamadan Maverick şortumu çıkardı ve üzerinde çırılçıplak kaldım. Hava, terden sırılsıklam olmuş tenime serin geldi ve dünya yavaş yavaş gözümün önünde tekrar belirmeye başladı.

Maverick bir elini aletine sarmış halde beni izliyordu. İki kez kendini sıvazladıktan sonra paketi açıp kondomu aletine taktı.

Dizlerimin üzerinde doğruldum ve gözlerimiz buluştu.

"Tanrı'yı görmemi sağla, Emmy," diye mırıldandı. Ellerini bacaklarımdan yukarı kaydırıp kalçamı sıktı. "Lütfen."

"Dindar biri olduğunu bilmiyordum," diye fısıldadım ve zevkten sarhoş olmuş halde yavaşça üzerine oturmaya başladım.

"Değilim." Maverick, ben onu santim santim içime alırken omzumu ısırdı ve nefesim kesildi. "Ama cennetin senin gibi hissettirdiğini hayal ediyorum, yani inanca dönmüş bir adamım."

Tamamen üzerine oturana kadar odadaki tek ses kalçalarımızın birbirine çarpmasından geliyordu. Beni doldurup bedenim alev alana ve gülümsediğinde dudaklarının aldığı şekille gözlerinde gördüğüm şehvetten sarhoş olana kadar.

Maverick sol elini ağır ağır bedenimde dolaştırdı, boynuma gelene kadar her yerime usulca dokunup beni iyice baştan çıkardı. Parmaklarını boğazıma sardı, geçen seferkinden daha fazla sıktı ve ona sessizce izin vererek başımı salladım.

"İnanılmazsın," dedi içime girerken.

"Aletin içimde diye böyle söylüyorsun."

"Seni ilk gördüğüm andan beri böyle düşünüyorum."

"Yalancısın."

"Değilim." Maverick tek hareketle beni üstünden kaldırıp kalçam havada kalacak şekilde yüzüstü yatırdı. "Kıvrımlarını düşündüm. Bacaklarını. Tüm o güçlü kaslarını ve keskin zekânı. Günlerdir senin hayalini kuruyorum. Siktir, Emmy. Sen mükemmelsin."

Mükemmel.

Ben mükemmeldim.

Yine daha önce bana hiç söylenmemiş bir şeydi bu ve kelimeyi kalbimin yakınlarında bir yere sakladım.

Maverick sertçe içime girdiğinde aklımı kaybettim. Sahiplenici ydi. Bölgesini işaretleye bir tavırdı ve tam olarak istediğim şeydi. Maverick dur durak bilmiyordu, amansızdı ve elinin uzanabildiği her yerime dokunuyordu.

Hareketleri düzensizleşmeye başladı ve dudaklarından dökülen o minik inilt iden boşalmak üzere olduğunu anladım. Kalçamın etrafından klitorisime uzanıp başparmağını bastırdı.

Onu daha fazla görebilmek için çaresizce omzumun üzerinden arkamı döndüm ama sonra keşke ona hiç bakmasaydım dedim.

Darmadağın olmuş saçları ve aralanmış dudaklarıyla çok güzel görünüyordu. Nefes nefeseydi ve teninde daha sonra minik morluklara dönüşecek pembe izler vardı.

Hepsinin sebebi benim.

"Hoşuna giden bir şey mi gördün?" diye sordu ukala bir sırıtışla.

"Hayır," dedim başımı iki yana sallayarak. "Tek bir şey bile yok."

"Yalan söylemene bayılıyorum." Başını tavana doğru kaldırdı ve kollarındaki kaslar gerildi. "Ne kadar yakınsın? Zar zor dayanıyorum."

"Yakınım. Sadece devam et – siktir, Maverick. Tam orası."

"Bir tane daha, Emmy bebeğim. Bana bir tane daha ver."

Bedenimin ona cevap vermesinden nefret ettim.

İkinci orgazmın bana sinsice yaklaşmasından, adının bir inlemeyle dudaklarımdan dökülmesinden nefret ettim.

Maverick'in peşimden zirveden yuvarlanır, bacakları titreyip elleri bedenimden kayarken *Emmy, Emmy, Emmy,* diye adımı bir dua gibi zikrettiğini duyduğumda yüzümde beliren gülümsemeden nefret ettim.

Sersemlemiş bir halde üstüme düştü. Altından çıkıp nefesimi toplamaya çalıştım.

"Eğer bu iyi bir maç çıkarmama yardım etmezse," dedim nefes nefese, "hiçbir şey edemez."

Kolunu belime dolayıp beni göğsüne çekti. "İkimiz de arka arkaya üç sayı atsak iyi olur. ESPN'de İlk On'a girmeliyiz."

"Bütün enerjimizi kullanmış olabiliriz." Dönüp ona baktım. Gözleri kapanmıştı ve bir an için uyudu mu diye düşündüm. "Bunu etraflıca düşünmedik."

"Endorfin ve kadın sporcularla ilgili bir araştırma vardı," diye mırıldandı Maverick. "Seksin performanslarını artırdığını söylüyorlardı."

"Kim onlar?"

"Bilmiyorum." Elini havada savurdu. "Onlar işte."

Homurdanarak güldüm. "Onlar çok zekiymiş."

"Çok hem de," diye ekledi. "Günün sorusunu sen sormak zorundasın. Ben bittim, tükendim."

"Ben öyle değil miyim? İki orgazm, Miller. Ayaktayken bile uyuyabilirim."

Maverick tek gözünü açtı. "Bir tatminkârlık derecesi daha kazandım mı?"

"Kazandın," dedim. "Sakın kendini beğenmişlik etme."

"Her zaman geliştirilecek bir şeyler vardır."

Performansıyla ilgili geliştirmesi gereken hiçbir şey yoktu ama bunu kendime sakladım.

"En büyük korkun ne?" diye sordum.

"Vay canına. Ben senin derinlerine girdikten hemen sonra sen de ruhsal konularla derinlere dalıyorsun. Tarzını sevdim, Kızıl."

Arkamdan bir yastık alıp çenesine bir tane patlattım. "Artık oyununu oynamıyorum."

"Yakışıklı yüzüme zarar verme!" Maverick bana sıkıca sarılıp köprücükkemiğimi öptü. "Sadece seni güldürmeye çalışıyorum. İşe yaradı mı?"

"Hayır," dedim ama gülümsememi bastırıyordum.

"En çok korktuğum şey okyanuslar. Havuzları, gölleri ve deniz kenarına gitmeyi severim ama okyanuslar ödümü koparıyor. Çok büyükler ve bilinmezlik çok fazla. Bir deniz yaratığı beni alıp götürecek korkumdan ayağımı bile sokmadım."

"Bu ölmek için berbat bir yol olurdu. Bir yılan balığının seni alıp götürdüğünü düşünsene."

"Senin en büyük korkun ne?" diye sordu.

"Yılanlar. Bir filmde bile görsem bakamam. Günlerce kâbus görürüm." Ürperdim. "Tanrım, iğrenç yaratıklar."

"Yani seni korkutmak için yatağına falan plastik yılan bırakmayacağım. Anlaşıldı." Maverick elini kolumda bir aşağı bir yukarı gezdirmeye başladı. "Eğer dünyada herhangi bir yerde yaşayabilecek olsaydın nereyi seçerdin?"

"Sıcak bir yer, mesela Karayiplerde özel bir ada. Ama aynı zamanda İngiltere'de bir yazlığım da olsun isterim. Buna izin var mı?"

"Tabii ki var. Bu bizim oyunumuz. İstediğin kadar evin olabilir."

"Sen nerede yaşardın? Kesin şehirde. Sende tam Prada denizci paltoları ve Armani takım elbiseleriyle büyük şehir seven adam havası var."

"Yok ya. Ben dağlarda yaşamak isterim. Temiz hava. Açık gökyüzü. Kilometreler boyunca tek bir komşunun olmaması. Cennet gibi bir şey olurdu."

"Gerçekten mi?" Çenemi göğsüne yaslayıp yanağına dokundum. "İşte bu sürpriz oldu."

"Kimse öngörülebilir olmak istemez, Kızıl. O zaman işin eğlencesi nerede kalır?" Maverick esnedi. "Yemek sipariş etmek iyi fikir demiştim ama ben odama döneceğim. Çok yorgunum."

"Ben de. Yemeği daha sonra yapalım mı?" diye sorduğumda gülümsedi.

"Kesinlikle." Birbirine dolanmış bedenlerimizi nazikçe ayırıp yataktan kalktı. Kondomu aletinden çıkarıp ucunu bağladı ve çöp kutusuna attı. "Alarmını kurdun mu?"

"Evet." Bacaklarımı uzatıp iç geçirdim. "Bu güzel gece için teşekkürler."

"Aynen öyle. Yarın deneyimizin sonucunu göreceğiz."

"Yine kazanırsak ne olacak?"

"Sanırım iyice emin olmak için üçüncü kez seks yapmamız gerekecek," dedi giyinirken.

"Peki ya kaybedersek?"

"Hayal kırıklığını üstümüzden atmak için seks yaparsak yine kaybetmiş olur muyuz?"

Güldüm ve bacağını ayağımla dürtüp onu kapıya doğru ittirdim. "İyi geceler yakışıklı çocuk."

Tıpkı geçen seferki gibi Maverick eğilip alnımdan öptü. Dudakları tenimde oyalandı ve geri çekilmek için acele etmeyince kalbim tekledi.

"İyi geceler Emmy bebeğim. Tatlı rüyalar."

YİRMİ ALTINCI BÖLÜM
MAVERICK

Emerson'la iki defa yatmak kazara üçe (Florida'da sıcak bir akşamda) sonra da dörde (New York'ta odasındaki ısıtıcı bozulduktan sonra) çıktı.

Takım arkadaşlarımızın yanında ve buzun üzerindeyken ilişkimizde hiçbir farklılık yoktu.

Hâlâ bana gözlerini deviriyor ve başının püsküllü belasıymışım gibi davranıyordu. Ben de hâlâ onu güldürmeye çalışıyor ve ondan yarım yamalak da olsa bir tebessüm koparabildiğimde içten içe keyifleniyordum.

Kapalı kapılar ardında baş başa kaldığımızda ise aramızdaki çekim elle tutulabilecek kadar kuvvetliydi.

Daha önce kimseyi Emerson'ı istediğim gibi istememiştim – tekrar tekrar.

Durmadan.

Günün her anında.

Ve işin en güzel kısmı da şuydu:

Kazanmaya devam ediyorduk ve fena halde batıl inançlı biri olarak bunun her gece olması gerektiğine Emerson'ı ikna etmenin bir yolunu bulmam şarttı.

Aralık ayının başında sekiz maçlık bir galibiyet serimiz vardı. Kariyerimdeki en iyi oyunu çıkarıyordum ve lig geçen hafta birden bana sürpriz uyuşturucu testi yapmaya karar verdi.

Az daha yönetimi arayıp hayatımın en iyi seksini yaparken performans artırıcı ilaçlara ihtiyacım olmadığını söyleyecektim ama bunun da cevap vermek istemediğim sorular silsilesine dönüşeceğini düşündüm.

"Isınmanızı tamamlayın," diye seslendi Koç. "Beş dakika içinde başlıyoruz."

Arka bacaklarımı esnettim ve hissettiğim gerginlikten yüzümü buruşturdum. İki önce Emerson'ı pencereye karşı, Empire State Binası'nı arkamıza alıp becerdiğimden beri ağrıyordu. Kimse neden topalladığımı sormasın diye durumu saklamak için elimden geleni yapıyordum.

Ama buna kesinlikle değerdi.

Kızıl saçlarını ve alaycı gülümsemesini görmek için buzu taradım ama onu hiçbir yerde bulamadım.

Genellikle buza ilk çıkan o olurdu, takımdaki altıncı haftasıydı ve bugüne dek bir kere bile geç kalmamıştı.

Çantamdan telefonumu çıkarıp ona hızlıca bir mesaj attım.

Ben: Tak tak?
Kim o?
Hartwell değil.
Hartwell değil, kim?
Hartwell değil çünkü antrenmana gelmedi.
Yaşıyor musun, tembel?

"Hayatında antrenmandan daha önemli bir şeyler mi var, Miller?" diye sordu Koç. Başımı kaldırdım ve takımın yarısının bana baktığını gördüm. "Kişisel elektronik aletler kuralını tekrar gözden geçirmemiz gerekiyor mu? Kuralları resimli bir kitaba dönüştürebilirim. Bu daha iyi anlamanı sağlar mı?"

Yanaklarım kızardı ve Koç telefonumu eline alıp aptal tak tak mesajlarımdan önceki ikimizi de mahvedecek konuşmalarımızı görmeden önce telefonu çantama fırlattım.

Emerson'a onu hâlâ düşündüğümü söylediğim mesajlar. Miami'de benden çaldığı tişörtü giymiş, yatakta bir eli bacaklarının arasında uzanırken çektiğim bir fotoğrafı.

Muhtemelen onu silmeliydim ama o kadar seksi görünüyordu ki.

"Üzgünüm, Koç. Mesele Hartwell. Burada değil," dedim ve buz sessizleşti.

Grant kasık esnetme hareketinin tam ortasında durdu. Liam maskesini kaldırdı. Ethan eldivenlerini çıkardı ve Riley de sopasını düşürdü.

"Ne demek burada değil?" diye sordu Koç.

"Genelde yirmi dakika erken gelir ama onu göremiyorum," dedim.

"Lanet olsun," dedi Seymour. "Buza adım attığımda bir şeylerin ters gittiğini biliyordum. Ya öldürüldüyse? Son zamanlarda bir sürü gerçek suç podcast'i dinledim ve kadınların yüzde yetmiş beşi katillerini tanıyormuş."

"Ben bir örümceği bile öldüremem. Millet nasıl gidip başka insanları öldürüyor ve sonra da bu büyük bir mesele değilmiş gibi

kahvaltı masasına oturabiliyor?" Connor titredi. "Tüylerim diken diken oldu resmen."

"Ya metro kaza yaptıysa? Aman Tanrım. Belki de birisi onu raylara itmiştir. Bu Federal Triangle durağında geçen hafta oldu," dedi Ethan.

"Bazen arenaya koşarak geliyor," dedi Grant. "Kaçırılmış olabilir."

"Hepiniz susun." Hudson bana baktı, şu anda aramızda mantıklı düşünebilen tek kişiydi. "Onu aradın mı?"

"Arayabilir miyim?" diye sordum ve Koç iç çekti.

"Tamam," dedi ve tamamen telefonuma el koymadan önce sadece sekiz saniyem olduğunu biliyordum.

Çantamı karıştırdım. Avuçlarım terlemişti, onu aradığımda direkt telesekreter çıktı. İki kez daha denedim ama yine cevap yoktu.

"Açmıyor," dedim çocuklara ve içlerinden biri keskin bir nefes aldı.

"Piper'ı dene," diye homurdandı Liam.

Rehberden numarasını buldum ama o da telesekretere düştü. "O da açmıyor."

"Ya birisi ikisine birden zarar verdiyse?" diye sordu Grant. "Bu bir sabotaj olabilir."

"Senaryo yazmayı kesin artık." Koç alnını ovuşturdu. "Nerede oturduğunu biliyor musun?"

"Piper'la yaşadığını biliyorum ama adresini bilmiyorum."

"Bunu kimseyle paylaşmamam gerek. Eğer bu bilgiyle evine gidip onun iyi olduğunu kontrol etmekten başka bir şey yaparsan seni kadro dışı bırakırım," diye uyardı beni Koç ve sonra da telefonunu kurcalamaya başladı.

"Orada ne kadar çok sırrın var, Koç?" diye takıldım ortamı yumuşatmak için ama kalbim deli gibi atıyordu.

"Şansını zorlama, Miller. Connecticut Bulvarı'ndaki Garden Villalarında oturuyor."

"Ne?" Kaşlarımı çattım. "Emin misin?"

"On birinci kat. Daire yedi."

"Nasıl ya? Bu benim evimin hemen bitişiği. Penceresine taş bile atabilirim."

Bir saat önce evden çıkarken hiç siren sesi duymuş muydum?

Binanın önünde orayı suç mahalli olarak işaretleyen bir bant var mıydı?

Siktir.

Neredeydi bu kadın?

Hudson, "Hadi git," dediğinde ben buzu yarılamıştım bile.

Soyunma odasına peşimden atlı kovalıyormuş gibi girdim. Patenleri logomuzun üstüne fırlattım. Tişörtü üstüme ters geçirdim. Garaja girdiğimde hâlâ ayakkabımın tekini zıplayarak giymeye çalışıyor, bir yandan da onu tekrar arıyordum. Ama cevap alamadım.

Mercedes'imin kapısını yerinden çıkaracakmışım gibi sertçe çekip açtım ve yüz altmışla gitmek isterken en fazla seksenle sürebildiğim için trafiğe söve söve Emerson'ın evine doğru yola koyuldum.

Yol boyunca onu aramaya devam ettim ama hiçbir aramamı açmadı.

Panik boğazıma yapışmıştı. Arabayı binasının ziyaretçi otoparkına park etim, aceleden az daha anahtarı kontakta bırakacaktım. Asansöre yapıştırılan parlak bir kâğıtta bugünlük kullanım dışı olduğu yazıyordu ve bunu görünce küfrü bastım.

Lobiye yöneldim. Güvenlik görevlisini on dakika boyunca benim birkaç gece önce televizyonda izlediği Maverick Miller'la aynı kişi olduğuma ikna etmeye çalıştım ve adam sonunda geçmeme izin vererek merdivenleri işaret etti.

O on bir katı hayatımda hiç yapmadığım kadar hızlı hareket ederek çıktım ve Emerson'ın kapısına geldiğimde nefes nefese duvara yaslandım.

"Hartwell?" diye seslendim kapısını sertçe çalarak. Kulağımı kapıya yaslayıp dinledim. Diğer tarafta çıt çıkmıyordu bu yüzden tekrar kapıya vurdum. "Emerson? Piper?"

Zayıf bir inleme duymamla donup kaldım.

Hasiktir.

Yaralanmış mıydı?

İçeride biri mi vardı?

Buraya ne halt etmeye tek başıma gelmiştim ki?

"Bana bu kapıyı kırmamamı söylemek için altı saniyen var," diye bağırdım.

Cevap gelmeyince açılana kadar omzumla kapıya yüklendim.

"Lanet olsun," diye homurdandım.

Sendeleyerek içeri girdim, az daha yere kapaklanacaktım. Koluma aniden bir acı saplandı ve bu, maçta kenarlara yapıştırılmaktan daha fenaydı.

"Toparla kendini, Miller," diye söylendim ve omzumu salladım.

İçeri girip daireyi gözlerimle tarayarak herhangi bir şiddet ibaresi aradım. Masadan bir şamdan alıp önümde tuttum.

"Merhaba? Bak, eğer bu bir rehin alma durumuysa sana kredi kartımı verebilirim ve sen de canın ne isterse yaparsın, tamam mı? Sadece kimi rehin aldıysan bırak gitsin. Silahım var."

Koridorun aşağısından bir ses gelince hızla oraya koştum. Sağ tarafımda bir oda gördüm ve şamdanı havaya kaldırdım, saldırmaya hazırdım. Kapıyı açtım ve Emerson'ı kafasını tuvalete sokmuş halde buldum.

"Maverick?" Başını kaldırdığında donakaldım. "Burada ne işin var?"

Berbat görünüyordu.

Gözleri kızarmıştı ve beti benzi atmıştı. Saçlarını tepeden toplamıştı ve ağzının kenarında kurumuş kusmuk kalıntıları vardı. Şamdanı lavaboya atıp yanına gittim.

"Ne oldu?" diye sorduğumda elinin tersiyle alnını sildi.

"Gıda zehirlenmesi ya da LaGuardia havaalanında yediğim berbat sandviç yüzünden." Yüzünü buruşturdu ve bütün bedeni sarsıldı. "Havaalanı büfeleri. Bir daha asla." Başını tuvalete sokup kustu. "Tanrım. Umarım bu sonuncusu olur."

"Kamyon çarpmış gibi görünüyorsun."

"Bu bana söylediğin en güzel şey olabilir."

"Üstümdeyken sana muhteşem göründüğünü söylememden daha mı güzel? Daha iyi iş çıkarmalıyım desene."

"Belki de değildir." Zayıf bir gülümsemeyle bana baktı. "Ben iyiyim. Gerçekten. Gitmelisin."

"Saçmalama. Piper nerede?"

"Şehir dışında. Ailesini ziyarete gitti."

"Bu neden telefonlarıma cevap vermediğini açıklıyor. Ne zamandır bu haldesin?" diye sordum.

"Bilmiyorum." Emerson gözlerini kapadı ve başı geriye düştü. Öne doğru fırlayıp kafasını arkasındaki duvara çarpmadan önce onu yakaladım. "Bugün günlerden ne onu bile bilmiyorum."

"Çarşamba."

"Çarşamba." Tek gözünü açıp üstümdeki antrenman kıyafetlerine baktı. Dudakları aralandı ve gözlerinde yaşlar belirdi. "Lanet olsun. *Lanet olsun.* Antrenmanı kaçırdım."

"O konuda endişelenme, Kızıl. Onu sonra düşünürüz. Ben buradayım. Sana nasıl yardım edebilirim?"

"Yardım etmek zorunda değilsin."

"Mecbur olduğumdan değil zaten, yardımcı olmak istiyorum. Bana neye ihtiyacın olduğunu söyle."

Emerson gözlerini kırpıştırdı, benimle tartışmasını bekledim. Bana karşı çıkmasını, defolup gitmemi söylemesini. Ama yapmadı. İç geçirip başıyla belli belirsiz onayladı.

"Duş almak istiyorum ama ayağa kalkmaya korkuyorum."

"O iş kolay." Tişörtümü çıkarıp kapıya doğru fırlattım. "Duş almaya bayılırım."

"Sadece kıyafetlerini çıkarmak için bir bahanen olsun istiyorsun değil mi?" diye mırıldandı Emerson ve kollarımı etrafına doladım.

"Beni iyi tanıyorsun," diye fısıldadım kulağına. "Soyun, Hartwell."

"İğrenç haldeyim ve kokuyorum," dedi.

"Ee? Seni antrenmanda kıçından ter akarken ve formanda kan varken gördüm. Bu hiçbir şey değil."

"Çok zahmetli."

"O halde kollarını kaldır, güzelim Senin yerine ben yaparım."

Emerson homurdandı, yavaşça kollarını kaldırdığında gülümsememi bastırmaya çalıştım. Ağzının içinde *göt herif, zorba,* gibi bir şeyler geveledığine yemin edebilirdim ama bunu haneme artı puan olarak yazacaktım.

Ürperince kollarını ovuşturdum. Teni dokunuşumun altında ısındı ve dudaklarından dökülen o rahatlamış ses bütün gün duyduğum en güzel şeydi.

"Şortunu çıkarıp seni kucağıma alacağım, tamam mı?" diye sordum, hemfikir olduğumuzdan emin olmak istiyordum. Bilinci yarı kapalıydı, her şeye yarım saniye kadar geç tepki veriyordu ve istediğim son şey o bu haldeyken ondan faydalandığımı düşünmesiydi. "Sadece seni duşa sokmak için."

"Benimle flört etmeyi kes."

"Seninle flört etsem anlardın." Dudaklarımı omzuna sürtüp boynunu öptüm. "Bu daha hiçbir şey."

Arkasından çekildim ve onu nazikçe duvara yasladım. Ellerimi baldırlarından yukarı kaydırıp bacaklarının düz durmasını sağladım ve incecik şortunu aşağı indirdim.

"Şortlarından nefret ediyorum," dedim.

"Sana ne zararları var ki?"

"Dikkatimi dağıtıyorlar. Yıllarca dikkatimi hiçbir şey buzdan alamadı. Sonra sen çıkageldin ve şimdi pijamalarından başka bir şey düşünemiyorum."

Dudaklarında belli belirsiz, yumuşacık bir gülümseme belirdi. "Üzgünüm. Bundan sonra yatarken kargo pantolon giyerim."

"Hiç de üzgün falan değilsin."

"Değilim." Emerson uzanıp parmaklarıyla dövmelerimin hatlarını takip etti. Pazımdaki taco dövmesinin üzerinde gezinip sonra da ön kolumdaki eğreltiotuna geçtiler. "Değilim. Bu arada duş arkanda."

"Ben de öyle düşünmüştüm. Sadece sana bakmaya devam etmek istedim."

"Kamyon çarpmış gibi göründüğümü söyledin."

"Bu güzel olmadığın anlamına gelmiyor ki," dedim. "Neden bana iyi hissetmediğini söylemedin? Aradığın an burada olurdum. Saatlerce tek başına kafan tuvalete gömülü geçirmezdin."

"Gelir miydin?"

"Kapını bir kere kırdım. Yine yapardım."

"Kapıyı mı kırdın? Benim için mi?"

"Evet. Kolumdaki kemiklerin yarısını çatlatmış olabilirim ama yaşayacağım. Bu arada kapını yenileceğim."

Başparmağını bileğimin içinde gezdirip gözlerini kapadı. "Sana Superman demeye başlamam gerekebilir."

"Sakin ol, Hartwell. Senin yüzünden kompleks geliştireceğim."

"Ne olduğunu fark etseydim arardım. Bir an iyiydim ama sonra bir bakmışım içim dışıma çıkarcasına saatlerce kusuyorum. Telefonum nerede bilmiyorum ve hareket etmek kulağa korkunç geliyor."

"Bir dahaki sefere bana haber vereceksin, tamam mı?"

Yine homurdandı. "Tamam."

"İnatçı kadın." Doğrulup onu kollarımın arasına aldım. "Başını dik bile tutamıyorsun, duş almana izin vermiyorum. Küvette uzun uzun banyo yapmaya ne dersin?"

"Yıllardır küvette yıkanmadım."

"Gerçekten mi? Ben bayılırım."

"Öyle mi?"

"Kesinlikle. Birkaç mum yakıp küvete Epsom tuzu atarım sonra da iPad'imden bir *Ted Lasso* bölümü açarım. Sıkı bir antrenmandan sonra bu en sevdiğim rahatlama biçimi."

Dudaklarından alçak sesli bir kahkaha döküldü ve bu sese bayıldım. Onu tekrar güldürmek istiyordum. "Seni gözümde savaş gemileri ve plastik ördeklerle canlandırıyorum."

"Generalmişim gibi davranmak eğlenceli." Duş perdesini aralayıp musluğu açtım. "Suyun ne kadar sıcak olmasını istersin?"

"Kaynar," dedi.

Onu küvete oturtmadan önce suyun ısınmasını bekledim. "Çok mu sıcak?"

"Hayır." Emerson inleyip arkasına yaslandı. "Mükemmel."

"Şampuanın nerede?" diye sordum ve şişelerle dolu bir rafı işaret etti. Neredeyse bir düzine kadar şişe vardı. "Tanrım. Bunların hepsini kullanıyor musun?"

"Her zaman değil. Arada sırada."

"Burası bir kuaför gibi."

"Gerçekten bunu yapmak zorunda değilsin, Miller."

"Kapa çeneni, Hartwell." Bir şişe kapıp duş başlığını aldım. Saçını ıslattığımda inledi ve tırnaklarımla kafasına masaj yapmaya başladım. "Rahatlaman için ne lazım?"

"Bu," dedi nefes nefese. "Cennette gibiyim."

Ben de cennette gibiydim.

Emerson'ın sinirlenmesini seviyordum. Hararetli kelimeleriyle ateş saçmasına bayılıyordum. Ama bu halini de seviyordum.

Sessiz.

Uysal.

Kirpiklerinden damlalar akarken ve keyifle iç geçirirken çok güzeldi.

Bu anla ilgili her şey çok mahremdi. Sonunda seks vaadi olmadığı müddetçe bir kadına dokunduğum olmamıştı ama Emmy'yle bunu sevmiştim.

Saçlarının uçlarını yıkayıp krem sürebileyim diye başını geriye atmasını sevmiştim. Ben dizlerimin üzerine çökmüş halde yanında durdukça küvete o kadar gömülmesini de öyle.

Bunu her gün yapmak nasıl olurdu diye merak ettim.

"Teşekkür ederim," dedim ve gözleri yavaşça açıldı. "Sana yardım etmeme izin verdiğin için teşekkür ederim, Emmy. Burada olmama izin verdiğin için. Ne zaman istersen bana gitmemi söyleyebilirsin ve giderim de ama şu anda tam anlamıyla istediğim yerde olduğumu bilmeni istiyorum. Yanındayım, buradayım."

Parmaklarını benimkilere kenetleyip elimi sıktı. "Geldiğin için teşekkürler. Ben pek... böyle şeylere..."

"Biliyorum." Gülümseyip duş başlığını yerine taktım. "Bu tek seferlik bir şey. Bizim küçük sırrımız. Yarın her zamanki gibi bana kök söktürmeye devam edebilirsin, kimsenin bilmesine gerek yok."

"Sence ben kök söktüren biri miyim?"

"Hem de bu işin en iyisisin. Şimdi seni yatağına yatırıp yiyecek bir şeyler getireceğim. Protein ve karbonhidrata ihtiyacın var. Ne istersin? Çorba? Tost? Koca bir tabak patates püresi?"

"Salona gitsem yeter. Odama girmene gerek yok."

Küvetin tıpasını çektim. "Neden odan hakkında bu kadar gizemli davranıyorsun?"

Emerson yutkundu. "Yatağı ıslatmış olabilirim ve yastıklarım kesinlikle kusmukla kaplı."

Ona dik dik baktım, biraz önce hissettiğim o korku var gücüyle geri gelmişti. "Ölebilirdin."

"Ölmezdim. Başımın çaresine bakabilirim. Banyoya gelmeyi başardım sonuçta, değil mi?"

"Lanet olsun, kadın." Onu küvetten çıkarıp havluya sardım. "Başının çaresine bakamayacağını söyleyen yok. Yardım etmek istiyorum, Emmy. Yardım etmeme izin ver. Yükünü benimle paylaş. Tek başına taşımak zorunda değilsin."

Onu kucağımda tutarken lavabodaki şamdanı aldım ve salona geçtim.

Yapılması gereken her şeyi aklıma not ettim: Yeni bir kapı. Temiz çarşaflar ve hafif bir yemek. Litrelerce su ve ateşi olmadığından emin olmak için bir termometre. Koç'a ve çocuklara mesaj atıp onun iyi olduğunu haber vermek.

"Neden elinde bir mum var?" diye sordu Emerson omzuma doğru.

"Kapıyı kırdığımı söylemiştim ya hani? Bir rehin alınma durumuyla karşı karşıyayım sandım ve silahım da buydu," dedim utangaç bir tavırla.

"Piper'ın kafası çok karışacak."

"Her şey bu akşama kadar toparlanmış olacak." Onu kanepeye yatırıp üstüne polar bir battaniye örttüm. "Bir santim bile kıpırdama, Kızıl. Solucan gibi süründüğünü görürsem seni omzuma atıp bir sandalyeye bağlarım."

"Senden daha hızlı hareket edebileceğime eminim," diye mırıldandı ve başını yastıklara yasladı. "Sürünsem bile."

"Hayal dünyasında yaşıyorsun."

"Maverick?" dedi. Bakışlarımız kilitlendi ve dudaklarından ismimin dökülmesiyle göğsüm kabardı. "Burada olduğun için teşekkürler. Yükün bir kısmını omzumdan aldığın için sağ ol."

"Rica ederim, Emmy bebeğim. Rahatla. Birazdan döneceğim."

Emerson başıyla onaylayıp gözlerini kapadı. Nefes alıp verişleri yavaşladı ve birkaç dakika içinde uykuya daldı.

Burada ne yaptığıma uzun uzun kafa yormaya fırsatım olmadan alnına bir öpücük kondurdum ve işe koyuldum.

YİRMİ YEDİNCİ BÖLÜM
EMMY

Gözlerimi açtığımda hava kararmıştı ve göğsüm sert bir şeye yaslıydı.

Ne olduğunu anlamak birkaç saniyemi aldı ve birkaç saat önceki mide bulantımın azaldığını fark ettim. Rahatlamıştım ve daha önce hissettiğimi hatırlamadığım bir mutluluk bedenimi ele geçirmişti.

Kollarımı esnetip başımı çevirdiğimde Maverick'in yanımda olduğunu gördüm.

Alnında yastık izi vardı ve saçları feci şekilde dağılmıştı. Ellerinden birini kalçama atmıştı, uzun parmakları uyluğumun kıvrımından dövmemin bittiği yere kadar uzanıyordu. Üstü çıplaktı ve derin bir uykudaydı; onu gördüğüm tüm anları şöyle bir kafamdan geçirdim ve şu anki halinin favorim olduğuna karar verdim.

Onu izlerken son birkaç saatte olanları hatırladım.

Kapıyı kırmasını ve saçlarımı yıkamasını.

Yatağıma temiz çarşaf sermesini ve beni odama taşımasını.

Bana elleriyle yedirdiği çorba ve içmem için zorladığı su.

Elimle göğsümü ovuşturdum, kirpiklerinin titreşmesini izleyip nefes alış verişlerini dinlerken kalbimde bir sızı belirmeye başlamıştı.

Benim için her şeyi bırakmıştı.

Toparlanmama yardım etmiş ve bir de burada kalıp iyi olduğumdan emin olmuştu ve bunların hepsini istediği için yapmıştı.

Daha önce kimse bana bu kadar nazik davranmamıştı, özellikle de kendimi ufak tefek, rahatsız hissederken ve Emerson olmaktan çıkmış bir haldeyken ve bu, dengemi altüst etmişti.

Ona dokunmak için karşı koyulmaz bir ihtiyaç hissediyordum, bu yüzden kendimle savaşmadım bile. Yanağını avucumun arasına aldım ve başparmağımı çenesinde gezdirdim. Yüzünün hatlarını inceledim. Burnunun kancayı andıran kıvrımını ve uykudayken bile sırıtıyormuş gibi görünmesini.

Güzel bir adam.

Hafiften çıkmaya başlayan sakalı tenime battı ve başını çevirip kendini elime bastırınca gülümsedim.

"Uyandın mı?" diye sordu gırtlaktan gelen yorgun ve hırıltılı bir sesle. Kalçamdaki parmakları tenimi okşadı, sanki bir şeyler yazmaya çalışıyor gibiydi. "Yoksa rüya mı görüyorum?"

"Kesinlikle rüya görüyorsun," diye mırıldanıp ona iyice sokuldum. "Saat kaç?"

"Bilmem." Gözlerini ovuşturup arkasına uzandı ve boştaki eliyle lambayı açtı. Telefonuna iki kere dokundu ve ekranda June'la bir fotoğraflarını gördüm; ikisinin de yüzleri boyanmıştı ve dil çıkarıyorlardı. "Sekiz."

"Neden beni uyandırmadın?"

"Kış uykusuna yatmış bir ayı gibi kendini örtünün altına gömmüştün. Çok tatlıydı." Maverick yanağımı sıktı. "Gerçekten

o kadar yorgun musun yoksa yatak çok mu rahat diye görmek için yanına sıkıştım."

"İkisi de. Bu, Piper'ın yatağı. Buna dört bin dolar harcadığını söylediğinde az daha kalp krizi geçirecektim."

"Güzelmiş." Maverick dirseğiyle yastıklara vurup onları kabartmaya çalıştı. "Ama benimki kadar değil."

"Sen yatağına ne kadar ödedin? Beş bin dolar mı?"

"Yaklaştın. Altı bin."

"Hiç şaşırmadım. Şimdi düşünüyorum da sanırım evindeki tuvaletler altındandı."

"İstediğin kadar dalga geç ama fizyoterapistim sırt kaslarımın harika durumda olduğunu söylüyor. Yatak kesinlikle iyi bir yatırımdı." Esneyip beni kendinden biraz uzaklaştırdı. Bakışları yüzümden bana giydirdiği tişörte kaydı. Kaşları çatıldı ve gülümsememesinden pek de hoşlanmadığımı fark ettim. "Nasıl hissediyorsun?"

"Daha iyi. Yemeği de suyu da çıkarmadım yani o yüzden iyileşme evresindeyim sanırım."

"Güzel. Bu akşam uyumadan önce bir bardak daha su içmeni istiyorum. Tenin terden yapış yapıştı ve çok susuz kalmıştın."

"Sanırım insanın yiyip içtiği her şey bedeninde durmayı reddedince öyle oluyor." İç çektim. "Koç antrenmanı kaçırdığım için kızgın mıydı?"

"Hayır. Ona çok hasta olduğunu anlattım ve o da yediklerini kusmayana kadar geri dönmenin yasak olduğunu söyledi."

"Eh, bu da yarın demek."

"Orasına bakacağız artık. Önce takım doktorundan onay alman gerekecek. Çocuklar da iyi olduğunu duyduklarına sevindiler."

"Benim için endişelendiler mi?" diye sordu.

"Evet. Şey, dürüst olmak gerekirse metro raylarına itildiğini ve bir seri katilin seni milyonlarca parçaya böldüğünü düşündüler, bu yüzden gıda zehirlenmesi geçirdiğini duyunca çok rahatladılar," dedi Maverick.

"Tuhaf heriflersiniz."

"Öyleyiz ama senin tuhaf herifleriniz. İyi habere gelince, iki hafta sonraki gala gecesine kadar turp gibi olacaksın. Bu, hayır kurumları için düzenlediğimiz en büyük bağış gecemiz ve bağışçılar da orada olacağın için çok heyecanlanacaklar."

"Hatırlatma. Benimle bir öğle yemeği randevusunun açık artırmaya çıkarılması kulağa korkunç geliyor. Muhtemelen ismi Bartholomew olan ürkütücü bir tiple KFC'ye gideceğim."

"Çok Bartholomew tanır mısın?"

"Hayır. Ama muhtemelen dışarıda sinsi sinsi geziniyorlardır."

"Bunun olmasına asla izin vermem, Kızıl. Yemek yerken parmak yalayan heriflerden seni uzak tutmak için ortaya birkaç bin dolar atarım."

"Bu kadar fedakâr olduğunu bilmek güzel. Sen..." Telefonum çaldı ve birbirine dolanmış bacaklarımızı ayırdım. Yastıkların altına ve komodinimin üstüne baktım. "Telefonum nerede?"

"Burada." Maverick onunkinin yanında şarjda duran telefonumu uzatırken kaşlarını çattı. "Grady mi? O da kim?"

"*Siktir.* Sakın tek kelime etme." Telefonu elinden kapıp açtım ve biraz uzaklaşmak için yatağın ucuna kaydım. "Hey."

"İşte buradasın. Dün seni dört defa aradım ama cevap vermedin," dedi Grady. "Yaşıyor musun?"

"Eh, buna yaşamak denirse. Hastaydım," dedim. "Kusmuklar her yerde."

"Gıda zehirlenmesi mi?"

"Evet."

"Korkunç bir şey."

"Berbattı. Neyse, mesajlarına ve aramalarına dönemediğim için özür dilerim. Kasım ayı on altı maçla çok yoğun geçti ve bu aya da çok hızlı başladım." Arkamda Maverick'in homurdandığını duydum ve ona ortaparmağımı gösterdim. "Sen nasılsın? Seni özledim."

"Ben de seni. Daha iyi hissediyor musun?"

"Evet, hissediyorum." Bir el belime dolandı ve karnımı okşamaya başladı. Ona yaklaşmak için başımı geriye yasladım ve titrek bir nefes verdim. "Kaliforniya'da işler nasıl gidiyor?"

"İyi. Güzel bir haberim var, Jeremy AHL'ye gönderildi."

"Senin sıran ne zaman gelecek?" diye sordum ve Maverick'in parmakları yukarı çıkmaya başladı. Meme ucumu çimdiklediğinde inlememi bastırdım. "Sen de en az AHL'dekiler kadar iyisin."

"Öyle olduğumu biliyorum. Şans ne zaman yüzüme gülecek diye düşünüp sinirlenmek kolay ama ben yoluma bakıp en iyi oyunumu çıkarmaya çalışıyorum."

Maverick'in diğer eli iç çamaşırımın önüne uzanıp bacaklarımı iki yana ayırdı. Klitorisime parmağını bastırdı ve tişörtümün altındaki elini mememe götürdü.

Elimle ağzımı kapayıp gözlerimi sımsıkı yumdum, adını haykırmama ramak kalmıştı.

"Benim gözümde sen bir numarasın," dedim Grady'ye ama sesim boğuk çıkıyordu.

"İyi misin, Em?"

"Sanırım yine kusacağım. Sana yarın mesaj atsam olur mu? Biraz uyumam lazım, yani erken yatacağım."

"Tabii. Seni seviyorum, Emmy. Sonra görüşürüz."

"Ben de seni seviyorum, göt herif," dedim ve telefonu kapadım. "Zalim herifin tekisin, Miller."

"Benimle yataktayken başka bir adamla konuştun. Üç gece önce içine kimin girdiğini sana hatırlatmam gerekiyordu. Bana ne zaman başka bir adamla yattığını söyleyecektin?" Dudakları boynumda gezindi. Omzumdaki beni çıldırtan noktayı emdi ve ona iyice yasladım. "Ve *sevmek mi?* Emerson Hartwell. Sen de kimsin?"

"O benim en iyi arkadaşım." Maverick klitorisimi yavaşça okşarken kıvranıyordum. "Hem bunları bana sen mi söylüyorsun? Evinin önünde muhtemelen kadınlar sıra olmuş seni bekliyordur."

"Dur bir dakika." Ellerini üstümden çekip beni kucağına aldı. "Sen neden bahsediyorsun?"

"*Sen* neden bahsediyorsun?"

"Onunla yatmıyor musun?"

"*Grady'yle mi?*" dedim ve kahkahalara boğuldum. "O benim kardeşim gibi. Bir kere kazara aletini gördüm ve kesinlikle travmatik bir deneyimdi."

"Başkasıyla yatıyor musun?" diye sordu.

"*Sen* yatıyor musun?"

"Hayır. Son zamanlarda birlikte olduğum tek kadın sensin."

"Öyle miyim?" Kalçasının üstüne iyice yerleşip gözlerimi ona diktim. "Otel odana kimseyi almadın mı? Ya da evine?"

"Takılmalarımız ve bana attığın mesajlar arasında ne ara birini otel odama alacak vaktim olacak? Aletimi çok iyi alıyorsun, Kızıl ve benimle işin bittikten sonra gözümü açacak halim bile kalmıyor. Fiziksel olarak başkasını becerecek enerjim yok, ki bunu istemiyorum da."

"Başkalarıyla yatıp yatmayacağımız hakkında konuşmamıştık daha önce. Ben sadece geçmişini göz önünde bulundurarak tek kadınla birlikte olabilecek birisi olmadığını farz ettim."

"Önceden değildim ama sen benimle çok güzel ilgileniyorsun, Emmy bebeğim. Bacağıma sürtünerek kendini becermen? Sonunda sana dokunmama izin vermeden önce parmaklarını kullanmanı izlettirmen? Tişörtüm üstündeyken çektiğim fotoğrafların?" Burnuyla çenemi dürtüp dikkatimi kendisine çekti. Gözlerimiz kilitlendi ve derin bir nefes aldım. "Sen varken başkasına ihtiyacım yok."

Kalbim kaburgalarımı dövüyordu. Daha önce hissettiğim o sızı iyice göğsüme yerleşti. Tenim alev aldı, ellerinin bedenimdeki o nazik baskısı başımı döndürüyordu. Kelimeleri tenime işliyor, bir kilide oturan anahtar gibi yuvasına oturuyordu.

Bu kadar derin bir konuşma için çok erkendi belki ama buna çok ihtiyacım vardı.

"Bunun anlamı ne?" dedim fısıltıyla. "Sen kimseyle çıkmazsın. Ben de hokey oyuncularıyla çıkmam. Biz..." Sözlerimi yarıda kesip kolyesine uzandım ve zincirini çekiştirdim. "Bunun bir adı var mı?"

"Sadece birbirleriyle yatan arkadaşlar?" diye öneride bulundu Maverick. "Başkalarıyla zirveye ulaşmayan orgazm ortakları? Duygusal saçmalıklara dalmadan beraber hem buzda hem yatakta oynayan ve takımlarını Atlantic Division'ın tepesine çıkaran takım arkadaşları? Yaptığımız hoşuna gidiyor öyle değil mi?"

"Tanrım, evet," dedim kendimi tutamadan. Maverick'in yüzünde beliren o sırıtıştan gurur akıyordu. Böbürleniyordu ve bundan nefret ediyordum. "Daha önce bir erkekle hiç bu kadar

eğlenmemiştim. İkimiz de aynı şekilde düşündüğümüz sürece neden buna devam etmiyoruz?"

"Bir teklifte bulunabilir miyim?"

"Olabilir."

"Sadece deplasmandayken seks yapmayalım. Kelimenin tam anlamıyla yan binandayım. İzin günlerimizde ne kadar eğleniriz bir düşünsene. Ayrıca ben oldukça batıl inançlıyım. Takımın da iyiliğine olur."

"Düşüneceğim," dedim çünkü bu kulağa gerçekten de eğlenceli geliyordu. "Başka bir şey var mı?"

"Bu anlaşmayı aramızda tutacağız. Takımdakilerin bilmesine gerek yok. Şu anda her şey kolay, ne kadar çok insan öğrenirse işler o kadar karışır. Karmaşık işlerde ben yokum."

"Anlaştık." Elimi uzattım ve el sıkıştık. "Kıskandığına inanamıyorum."

"Belli ki son zamanlarda fazla kıskancım. Arkadaşlarından gelen telefonlar. Bizimkilerden bazılarıyla yaptığın gizli el sıkışmalar." Ben üstünde oturmaya devam ederken Maverick kendini geriye bıraktı ve beni de göğsüne çekti. "Ben de istiyorum."

"Buradayken de seninim ama. Onlardan biriyle eve gitmiyorum."

"Böyle olmaya devam etsin. Ayrıca burası favori yerim."

Esneyip gözlerimi kapadım ve kollarının arasına iyice sokuldum. Genelde sarılmayı aşırı seven biri değilimdir ama Maverick'in kollarında, orada daha çok kalmak istememe neden olan bir şey vardı. "Grady'yi seversin. Hudson bana onu hatırlatıyor. Dibine kadar iyimser. İyi biri."

"Kim iyi birini sevmez ki?" Parmaklarını saçlarımda gezdirmeye başlayınca minnetle iç geçirdim. "Bir gün onunla tanışmalıyım."

"Bakarız. Bugün soru sorma sırası kimde? Takip edemiyorum."

"İlk sen sorabilirsin. Gönder gelsin."

"Üniversitede ne okudun? Mezun oldun mu?" diye sordum.

"Olmadım. NHL seçmelerine girme şansım oldu ve bunu kullandım. Okuldayken biyoloji okumak istiyordum ama."

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. "*Biyoloji mi?* Bak işte bu şaşırtıcı."

"Şaşırtıcı mı? Vay canına, Hartwell. Aptal bir sporcudan başka bir şey olmadığımı düşünüyordun, değil mi?" diye sordu ve parmaklarını kaburgalarıma geçirdi. Çığlık atıp kollarının arasından kaçmaya çalıştım ama Maverick kıpırdamama izin vermedi. "Okulda çok başarılıydım. Kayıtlara geçsin, A'dan aşağı notum yoktu."

"Sadece çok duymadığım bir alan," dediğimde en sonunda beni bıraktı. "Biyoloji eğitimi almak isteyen birini tanımıyorum."

"Artık tanıyorsun." Gülümsemesinin etkisini doğrudan bacak aramda hissettiğimde onu yastıkla boğmak istedim. "Sen ne okudun?"

"İletişim. Hokey işi olmasaydı halkla ilişkilerde kariyer yapmayı planlıyordum. Neyse ki buzun üstünde yetenekli çıktım. Bütün gün insanlarla konuşmak zorunda kalsam kafayı yerdim."

"İnsanlar berbat, değil mi? Tamam. Benim sıram." Maverick çenesini ovuşturup derin düşüncelere daldı. "Ölmeden önce yapmak istediğin bir şey ne?"

"Antarktika'ya gitmek. Hayatta bir kere yaşanabilecek bir deneyim, tüm o buzulları ve kilometrelerce uzanan, insan eli değmemiş arazileri görmek mükemmel olurdu. Ve tabii ki penguenleri de."

"Bu iyiymiş. Stanley Kupası'nı kazanmak demem çok klişe olur, değil mi?"

"Hokey dışında bir şey bulman gerek."

Bir süre sessiz kaldı, tekrar konuştuğunda sesi yumuşacıktı. Binlerce kez düşlediği bir şeyi şimdi dünyayla paylaşıyor gibiydi. "Kendi yardım derneğimi kurmak ve başını sokacak bir çatısı olmayan çocuklar için burs imkânları yaratmak istiyorum. Evet, dünyayı görmek, seyahat etmek ve etrafımdaki insanları şımartmak da istiyorum ama elimdeki imkânları göz ardı edilen ve yardıma ihtiyaç duyan insanlarla paylaşmazsam geride bırakacağım mirasın bir anlamı olmaz."

Çenesini avucumun içine aldım. "Bu harika bir fikir."

"Avukatımla mal varlığı dağıtımı ve boyumu aşan bir sürü hukuki şey üzerine konuşuyorum ama sanırım önümüzdeki sezon yavaştan başlayacağım. Zaten ligdeki onuncu yılım olduğundan özel bir dönüm noktası olacak."

"Çok güzel bir kalbin var, Maverick ve bunu bu kadar insanla paylaşmak istemen çok kıymetli."

"Vay canına. Egomu iyice şişiriyorsun."

"Bu seferlik bunu hak ediyor."

"Nasıl hissediyorsun? Başka bir şeyler daha yemeyi denemek ister misin?"

"Hayır. Sanırım artık uyumaya hazırım. Hâlâ çok yorgunum. Yardımların için teşekkür ederim. Bana çok iyi baktın. Kesinlikle kusmuk temizleme hizmetini herkese önereceğim, on numara beş yıldızdı."

"Bir şeye ihtiyacın olursa ya da tekrar miden bulanmaya başlarsa bana mesaj atar mısın? Üç dakika içinde gelebilirim. Hatta koşarsam, iki."

"Her zamanki gibi yani."

"Sen çok fenasın." Yataktan çıkıp tişörtünü giydi. "Çıkmadan istediğin başka bir şey var mı?"

Bir an için burada kalır mı diye sormayı düşündüm.

Burada uzanıp sabaha kadar bana sarılmasını. Ama bunun yatak arkadaşlığında nereye denk geldiğinden ya da böyle bir şey istemeye hakkım olup olmadığından bile emin değildim.

Bunun yerine başımı iki yana salladım ve daveti zihnimin derinlerine ittim. "Yarın antrenmanda görüşürüz."

"Yarın arenada görüşürüz. Antrenmana katılıp katılmayacağın henüz belli değil." Maverick eğilip beni alnımdan öptü. Bir tutam saçımı kulağımın arkasına sıkıştırdı ve gülümsedi. "Sana böyle emir vermek çok eğlenceliymiş."

"Alışma." Örtüyü çeneme kadar çektim. "İyi geceler yakışıklı çocuk."

"İyi geceler Emmy bebeğim," dedi ve odamın kapısına yaslanıp ben uykuya dalana kadar beni izledi.

YİRMİ SEKİZİNCİ BÖLÜM
MAVERICK

"Sizinle video oyunları oynamaktan nefret ediyorum, çocuklar." Reid elindeki konsolu kanepeye fırlatıp gözlüğünü düzeltti. "Tüm atletik becerilerinizi kullanıyorsunuz ama benim hiçbir katkım olmuyor."

"*Grand Theft Auto* oynuyoruz, gerçekten spor yapmıyoruz. Los Angeles sokaklarında araba kullanırken atletik becerilerinin bir anlamı yok," dedim. "En azından sen Halo'da karşılaştığımız on iki yaşındaki çocuklardan daha iyisin. Bayrağı yakalarken yenilseydik cidden utanç verici olurdu."

"Bayrak yakalamayı biz kazandık çünkü çocuklara kim olduğunu söyledin ve onlar da sekiz dakika boyunca çığlık atıp durdular." Reid kızıl sakalını kaşıyıp kanepede arkasına yaslandı. "Daha iyi oynadığımız için değil."

"Öyle ya da böyle kazandık," dedi Dallas ayağa kalkarken. "Hepiniz yemeğe kalıyorsunuz, değil mi? Maven ile June, Maven'ın babasının evinde yemek yiyecekler ve üçümüz takılmayalı çok uzun zaman oldu."

"Seksen iki maçlık bir sezon on sekiz maçlık bir sezona göre katbekat yoğun," diye dalga geçtim. "Bazılarımız meşgul."

"Ligdeki en iyi istatistikler bizde ve ayrıca maç kazandıran iki saha golünü attım, yani siktir git," dedi Dallas.

"Hokey yine de en zor spor."

"Tanrım," diye homurdandı Reid. "Yine mi bu mesele?"

"Son iki haftada üç farklı saat diliminde olduğumdan yokluğumun mazur görülebileceğini düşünüyorum ama bu akşam yemeğe varım," dedim onu duymazdan gelerek.

"Evde bolca zaman geçiriyorsun aslında ama yine de seni görmüyoruz." Reid telefonunu aldı ve sosyal medyasında gezindi. "Geçen gün Georgetown Kapkekleri'ne gitmişsin ama bizi davet bile etmedin."

Geçen akşam oraya gerçekten de gitmiştim ama kendim için değildi. Emerson bu meşhur pastaneden bir şey yeme fırsatını bulamadığını söylemişti, bu yüzden ben de bir düzine hamur işi alıp evine gitmiştim.

Kırmızı kadife kapkekle yaratıcılığımı konuşturmuş, kremasını memeleriyle karnından yalayarak temizlemiş ve o parmaklarını saçlarıma, bacaklarını omuzlarıma dolamışken kekin kalanını Emerson'a yedirmiştim.

Dallas, Reid ve diğer takım arkadaşlarımdan gelen mesajlara cevap veremiyordum ama Emerson beni evine davet edip antrede dizlerinin üzerine çökerek pantolonum ayak bileklerime dolanmış halde beni emerken onlara yanıt vermem zor oluyordu.

Emerson'ı arzuluyordum ve etrafımızda başka insanlar varken ellerime hâkim olmak gitgide zorlaşıyordu. Sürekli azgındım ve kucağıma tırmanıp dudaklarım şişene kadar beni öptüğünde kendimi lise yıllarıma dönmüş gibi hissediyordum.

Seks akıl almayacak kadar iyiydi ama tadını çıkardığım tek şey ilişkimizin fiziksel boyutu değildi.

Bazı geceler gizlice otel odama geliyordu, üstümüzde bornozlarla yatakta oturup sevdiğimiz filmlerden ya da önümüzdeki maçlardan konuşuyorduk. Birkaç minik öpücük ve parmaklarımızın hafifçe bacaklarımıza temas etmesi dışında birbirimize dokunmuyorduk ama bunda doğru gelen bir şey vardı.

Eğlenceliydi. Takımın kaptanı ve yakında gerçekleşecek düğünde sağdıç olarak daha fazla ulaşılabilir olmam gerektiğini biliyordum fakat Emerson'dan uzak durmak resmen imkânsızdı.

"Üzgünüm, dostum. Bir dahaki sefere gece canım bir şeyler çektiğinde ne alırsam uğrayıp sana da getireceğim," dedim gülümseyerek. "Sezon nasıl gidiyor? Bir de şu âşık olduğun kadın, ondan n'aber?"

"Ona âşık falan değilim," diye karşı çıktı Reid, telefonundan başım kaldırmaya bile zahmet etmeden.

Dallas burnundan güldü. "Emin misin? Sürekli ondan bahsediyorsun."

"Sinirlerimi bozuyor ve eğer onunla tanışırsam kendisine edecek iki çift lafım var," dedi. "Anlıyorum. İşinde iyi. Sosyal medyada paylaştığı videolar binlerce beğeni alıyor. Hatta futbol hayranı olmayan insanlar bile hesapları takip ediyor. Tek istediğim biraz sakinleşmesi. Beni kötü gösteriyor."

"Belki sen vitesi biraz artırmalısın," dedim ve sehpadaki atıştırmalıkların arasından bir avuç üzüm aldım. "Düğün hazırlıkları nasıl gidiyor, Dal?"

"İyi. Maven bana gelinliğini bulduğunu söyledi. Hemen yarın o gelinliğin içinde nasıl göründüğünü görebileyim diye şu

gösterişli partiyi iptal etmeyi ciddi ciddi düşünüyorum." Kendinden geçercesine iç çektiğinde Reid de öğürüyormuş gibi yaptı. "Dünyadaki en şanslı herifim."

"Gerçekten öylesin. O muhteşem bir kadın. Beni iyi dinle, Lansfield. Onu incitecek bir şey yaparsan seni gebertirim haberin olsun," dedim.

Eliyle beni geçiştirdi ve mutfağa doğru gitti. "Ben seviye atladım," diye seslendi. "Bir yere gittiğim yok."

"Bekârlığa vedasını planlamamız gerek," dedim Reid'e, baş başa kaldığımızda. "Düğün önümüzdeki sonbaharda, belki yazın yaparız?"

"Tabii. İşler biraz durulmuş olacak ve problem çıkmadan birkaç günlüğüne izin alabilirim. Ne yapmak istersin? Yat gezisi? Kadınlarla dolu bir ada? Golf oynayabileceğimiz bir yer?"

Yüzümü buruşturdum. "Kadınların olması şart değil."

"Ne zamandan beri?"

"Bilmem. Bugün?"

Reid bana gözlerini kısarak dik dik baktı. Uzanıp tişörtümün yakasını çekiştirdi ve boynumu inceledi. "Kadınların olmasını istemiyorsun ama boynunda bir ısırık izi var, öyle mi? Bize söylemen gereken bir şey mi var, Mav? Umarım seni yargılamayacağımızı biliyorsundur."

"Bunu biliyorum ama düşündüğün gibi değil." Ondan uzaklaştım ve elimle Emerson'ın bıraktığı izleri kapadım. "Benim, şey, bir nevi bir yatak arkadaşım var ve başkalarıyla birlikte olmamak üzere anlaştık."

"Birisinin nasıl olur da *bir nevi* yatak arkadaşı olur? Aletin bu işin ya tamamen içindedir ya da değildir, yanlış mıyım?"

"Doğru noktaya parmak bastın. Benim *kesinlikle* bir yatak arkadaşım var ve başkasıyla da birlikte olmuyorum."

Reid, "Dallas," diye bağırdığında olduğum yerde sıçradım. "Çabuk buraya gel."

"N'oluyor ya?" Dallas belinde pembe bir önlükle ve elinde çiçekli bir ıspatula tutarak kapıda belirdi.

"Maverick'in kız arkadaşı var," dedi Reid.

"Kız arkadaşım yok. Düzenli olarak yattığım biri var," diye duruma açıklık getirdim. "İkisi arasında dağlar kadar fark var."

"Bir dakika. Gruptaki mesajlara yanıt vermemenin ve June'un sürekli nerede olduğunu sormasının sebebi bu muydu? Birisiyle yatıyor olman mı?" diye sordu Dallas.

"Bunu büyük bir mesele haline getirmemize gerek yok. Seks yapan iki yetişkin insanız. Geçmişte takıldığım düzinelerce kadınla yaptığım şeyden bir farkı yok."

"Sen asla bir kadınla iki kez yatmazsın," diye belirtti Reid. "Neden bu kadınla böyle?"

Omuz silktim. "Çünkü eğlenceli, zeki ve onunlayken iyi vakit geçiriyorum. İkimiz de ciddi bir şey istemiyoruz ve ikimizin programı da kendi hayatlarımıza dönmeden önce birbirimizden istediğimiz şeyi almamıza el veriyor. Karşılıklı olarak işimize yarayan bir sistem yani."

"Vay canına. Bugünün geleceğini hiç düşünmezdim," dedi Dallas. "Maverick Miller'ın başı bağlanmış."

"Başım bağlanmadı. Öyle çiçek, böcek, şiir falan yok. Bu sadece seks."

Reid alayla homurdandı. "Öyle olmayana kadar tabii."

"Bu da ne demek?"

"Şu demek, fiziksel bir ilişkide her zaman bir noktada duygusal şeyler olur. Şimdilik sadece seks olabilir ama eninde sonunda ikinizden biri diğerine âşık olacak ve işler karışacak."

Güldüm. "İnan bana. Böyle bir şey olmayacak. Kadının benden hoşlanmasının tek bir nedeni var."

Hastalandığında kollarımda Emerson'la uyandığım gece hariç tabii. Bana daha önce yüzünde hiç görmediğim bir ifadeyle bakıyordu ve bu... önemli gelmişti. Sanki bir amacım vardı, sanki yanında olup ona yardım edebildiğime mutlu olduğum kadar Emmy de orada olmamdan memnundu.

Ama o ifadeyi sonra bir daha görmemiştim, yani muhtemelen bitkilerini sulayıp, kapısını yenileyip etrafı temizledikten sonra uyku sersemi attığı minnettarlık dolu bir bakıştı.

"Neden birisiyle çıkmak dünyanın en kötü şeyiymiş gibi davranıyorsun bilmiyorum," dedi Dallas duvara yaslanarak. "Tam olarak şu anda yaptığın şeyin aynısı, sadece başka eğlenceli şeyler de dahil."

"Birbirinin aynısı pijamalar giymek gibi mi? Kulağa berbat geliyor."

"O pijamaları kızım seçti, seni göt herif." Homurdanıp ıspatulayı bana doğru kaldırdı. "Sen sıranı bekle. Bir gün sen de böyle olacaksın ve o gün geldiğinde dilimden kurtulma şansın sıfır."

"Hayal kurmaya devam et, Lansfield."

Cebimdeki telefonum titredi ve son bir saattir görmezden geldiğim grup sohbetinden on beş bildirim gördüm. Ekranımda Emerson'dan da bir mesaj vardı ama ve parmağımı ekranda kaydırırken sırıtmama engel olamadım.

Kızıl Suikastçı: Bu akşam müsait misin?

Ben: Neden? Beni özledin mi, Kızıl?

Kızıl Suikastçı: Sadece aletini.

Ben: Ben de öyle düşünmüştüm.

Ekranda üç nokta belirip kayboldu ve cevap yazmasını bekledim.

Kızıl Suikastçı: Evet deme hakkım var mı?

Ben: Evet çünkü ben de seni özledim.
Bu akşam müsait değilim. Reid ve Dallas'layım.

Kızıl Suikastçı: Tamamdır.

Ben: Nasılsın?
Sana getirmemi istediğin bir şey var mı?

Kızıl Suikastçı: Daha iyiyim. Sanırım kusmuk faslı bitti, şükürler olsun.

Ben: Bunu duyduğuma sevindim.
Yarın akşam ne yapıyorsun?

Kızıl Suikastçı: Piper, Maven ve Lexi'yle yemeğe çıkacağım.

Ben: Kız grubun olmuş baksana!!!
Kulağa eğlenceli geliyor ama seni iki gün sonraki Toronto uçuşuna kadar göremeyeceğime üzüldüm.

Kızıl Suikastçı: Sence buna dayanabilecek misin?

Ben: Bunu söyleyecek olan sensin, Hartwell.
Ne de olsa mesaj atan sensin.

Kızıl Suikastçı: Şimdi seni engelliyorum.

Ben: 😵😵

"Neden gülümsüyorsun?" diye sordu Reid. Uzanıp telefonu elimden almaya çalıştı ama ben ondan yaklaşık yirmi kilo daha ağırdım ve kolunu kolaylıkla savuşturdum. "Yazan *o* mu?"

"Hiç kimse," dedim. "Kendi işine bak da şu konsolu al. Bir el daha oynuyoruz."

"Dikkat dağıtma taktiği. Gözüm üstünde, Mav."

Telefonum tekrar titreyince Reid bir sonraki oyunu ayarlarken gözümün ucuyla ekrana baktım.

Emerson'dan bir mesaj daha gelmişti, gecenin geri kalanı boyunca suratımda aptal bir sırıtışa neden olan siyah bir kalp.

YİRMİ DOKUZUNCU BÖLÜM
EMMY

"HARİKA BİR GALİBİYET, MİLLET!" diye bağırdı Grant. "Bu akşam dışarı çıkıyoruz ve hayır cevabını kabul etmiyorum!"

Çantamı otobüs koltuğunun altına attım, tir tir titriyordum. "Hava buz gibi ve bacaklarım beni öldürüyor."

"Hadi ama, Emmy," diye sızlandı. "Sanki Tanrı maçı cumartesi öğleden sonraya koyarak bizi kutsadı. Buza çıkmadan önce dinlenmek için bolca vakit var. Hey, Lexi! Egzersiz yaptıktan sonra laktik asit artımı için hareket etmek daha iyi değil mi?"

Lexi telefonundan başını kaldırdı. "Bilimsel cevabı mı istersin yoksa kolay anlaşılır versiyonunu mu?"

"Kolay versiyonu," diye takıldı Connor. "Grant, FSU'da bir yılı güçbela bitirdi."

"FSU harika bir okul ve sadece bir yıl kalmamın sebebi siz eziklere yardım edebileyim diye NHL'in kapımı çalmasıydı," dedi Grant hiddetle ve Connor'ı omzundan itti. "Benimle istediğin kadar bilimsel dilden konuşabilirsin, Lexi. Böyle şaşalı kelimeler kullanmana bayıldığımı biliyorsun."

"Bu şaşalı kelimeleri anlayabileceğini düşünüyor olması çok komik," diye mırıldandı Maverick kulağıma ve bir elini belime koydu. "Maçtan sonra kendini nasıl hissediyorsun? Miden bulanıyor mu? Susuzluk var mı? Kafanı tuvalete gömdüğün zamanlardan kalma bir semptom?"

Soruları ve beni gıda zehirlenmesinden hastalanmış halde apartmanımda bulduğu günden beri her gün kontrol etmesi kalp atışlarımın kademeli olarak hızlanmasına neden oluyordu.

Maverick her sabah ve akşam bana mesaj atıp bir şeye ihtiyacım var mı diye soruyordu. Her antrenmandan sonra beni bekliyor ve ancak ona başparmaklarımı kaldırarak iyi olduğumu işaret ettikten sonra gidiyordu.

Sinir bozucu derece tatlıydı ve ona teşekkür etmek yeterli gelmiyordu.

"İyiyim." Kolunu sıktım. "Bugün buzda kendimi harika hissettim."

"Öyle de görünüyordun. Bu akşam bizimle gelecek misin?"

"Sen gidiyor musun?"

"Giderim diye düşündüm. Gerçekten güzel bir galibiyetti ve bunu kutlamak kulağa eğlenceli geliyor."

"Gitmeyi planlamıyordum. Sıcak bir duş, bir kadeh şarap ve pijamalarımla güzel bir yemek yemek üç yüz insanla kulakları sağır edecek kadar yüksek müzik dinlemekten daha eğlenceli bence."

"Ya durumu buna değer kılarsam?" Parmaklarını omzumdan aşağı kaydırdı. "Eğlenceli olacak. Herkesin içinde sana dokunmak için bir bahanem olur ve kimse de çoktan içinde olduğumu bilmez."

Kulübe gitmek benim için cehenneme gitmekten farksızdı ama Maverick'in fikrimi değiştirme konusundaki yeteneğinden şüphem yoktu.

Karanlık köşeler ve yüksek müzik. Takım arkadaşlarımız yanımızda değilken belime dolanan bir el ve kalabalıkta ayrı düşmemek için birbirimize sokulmak.

Riskliydi ama Maverick kuralları çiğnemek istememe neden oluyordu.

"Tamam," dedim ve dudaklarında bir gülümseme belirdi. "İki şartım var."

"Gönder gelsin," dedi hemen.

"Gecenin sonunda en sevdiğim dondurmayı alacağım ve dans etmeyi bitirdiğimizde otele dönerken beni sırtında taşıyacaksın."

"Bir top çikolata parçacıklı dondurma ve bacaklarının etrafıma dolanması mı? Oldu bil." Otobüse adadı ve buzlu zeminde kaymayayım diye bana elini uzattı. "Bunu benim için çok kolaylaştırıyorsun."

"Yorgun argın otele çıkan tepeyi tırmanırken de böyle diyecek misin göreceğiz."

Serçeparmağını bir anlığına benimkine doladı sonra elini çekip kendini koltuğuna bıraktı. "Bu akşam ne giyeceğini görmek için sabırsızlanıyorum."

"Çok bir şey bekleme. Öylesine çantama tıkıştırdığım bir şey." Otobüsteki boş koltuklara göz gezdirdim ve Maverick'in yanına oturmaya karar verdim. "Muhtemelen bir trol gibi görüneceğim."

"Sen asla bir trol gibi görünemezsin, Kızıl."

"Grant," dedim arkamı dönerek ve o da hemen başını kaldırdı. "Saat kaçta gidiyoruz?"

"Geliyor musun, Emmy? Vay canına. Bölgemizdeki rakibimize karşı deplasmanda galibiyet. Takımdaki favori insanım sağlığına kavuştu ve kulüpte bize katılıyor. Bugün daha ne kadar güzelleşebilir bilmiyorum."

"Hey. Takımdaki favorin benim sanıyordum," dedi Seymour ve Grant gözlerini devirdi.

"Haftalar önce o pozisyonunu kaybettin. Dokuzda buluşuruz diye düşündüm. Böylece herkes biraz dinlenebilir ve şafağa kadar koparız. Bundan sonra üç günümüz boş, partinin dibine vuracağız."

"Uçağımız altıda." Maverick esnedi. "Anca o kadar partilersin."

Çantamı kurcalayıp telefonumu bulmaya çalıştım. "Piper'ı davet edebilir miyim?"

Ailesinin yanından döndükten sonra Piper'dan bir araba laf işitmiştim; bir dahaki sefere hastalanırsam onu aramam ya da mesaj atmamla ilgili salonda yirmi dakikalık bir nutuk dinlemiş ve onu özlediğimi fark etmiştim.

"Ne kadar kalabalık olursak o kadar eğleniriz." Lexi'yi bulana kadar otobüsü gözleriyle taradı ve onu gördüğünde yüzü aydınlandı. "Bunu duydun mu, Lexi? Bu akşam kızlar da geliyor. Sen de gelir misin?"

"Lütfen de," dedi Lexi ve o anda Grant'in gözlerinden kalpler çıktığını gördüğüme yemin edebilirdim. "Belki o zaman düşünürüm."

"Lütfen gel." Koridorda dizlerinin üzerine çöktü ve Hudson başını iki yana sallayarak koltuğuna geçebilmek için üstünden atladı. "Ne içmek istersen benden ve hiçbir pisliğin sana asılmayacağından da emin olurum."

"Bu *senin de* bana asılmayacağın anlamına mı geliyor?" diye sordu ve otobüs bir anda kahkahalar ve *ooo* sesleriyle doldu.

"Günümüz çocukları işte." Maverick bir kez daha esneyip yanağındaki kesiği kaşıdı. "Ne zaman duracaklarını bilmiyorlar."

"Dedi sülük," diye karşılık verdiğimde sırıttı.

"Bana taktığın lakaplara bayılıyorum ama en çok *Tanrım* demeni seviyorum. Özellikle de üstümde olduğunda."

Boynumun kızardığını hissettim ve hiçbir takım arkadaşımızın konuşmamıza kulak kabartmıyor olmasına minnettardım.

"Sırf seni hizada tutmak için bir dahaki sefere sana şeytan diyebilirim."

"Ne dediğin umurumda değil." Ayak bileğini benimkine doladı ve güçlü bacağıyla uyluklarımız temas edene kadar beni kendine çekti. "Bir dahaki sefer diye bir şey olmasından mutluyum."

Daha önce hiç yatak arkadaşım olmamıştı ama Maverick iyi bir başlangıçtı. Karmaşık duygular üzerine saatlerce konuşmak, hislerini ağdalı bir dille dışavurmak ve ilişki beklentisi şey yoktu.

Bu sadece seksti; nasıl istersek, ne zaman istersek. Hem benimle ağız dalaşına girebilmesini ve bunu flört ediyormuşuz gibi hissettirebilmesini içten içe seviyordum.

Ayrıca dokunmaması gerekirken bunu yapmasını da seviyordum; kimse bakmazken, ellerine hâkim olamadığı için gizlice bana uzanmasını.

Arzulanmak güzeldi.

"Hâlâ gelecek sefer diye bir şey olmasını istediğinden emin misin?" diye sordum sessizce. "Beni kelimenin tam anlamıyla bok gibi görünürken gördün."

"Bu bir şeyi değiştirmez."

"Peki hâlâ sadece birbirimizle yatma kısmını da kabul ediyor musun?" Alnımı ovuşturup yüzümü buruşturdum. "Pardon. Şu anda bu konuyu açmamalıyım. Hasta olduğum geceyi tam hatırlamıyorum ve..."

"Hey." Maverick parmaklarını bileğime doladı ve gülümsedi. "Kabul etmekten de öteyim. Söylediklerimde ciddiydim, sen yeter de artarsın, Emmy ve şu anda yaptığımız şey beni mutlu ediyor. Kusmuk da dahil."

Kalbim göğsümdeki tehlike sinyalleri verircesine pır pır ediyordu. "Beni de mutlu ediyor."

"Halimize bak." Sırıttı. "İki mutlu insan."

"Mutlu insanlar demişken, bu aralar bir kavga durumuyla uğraşmak zorunda kalabilirsin." Omzumun üzerinden baktım, Grant Lexi'nin kafasını şişiriyordu. İki sıra arkalarındaki Riley onların konuşmasını omuzları düşmüş bir halde izliyordu ve gidip ona sarılmak istedim. "Kaptan olarak aklının bir köşesinde bulunsun."

"Hımm?" Maverick'in gözleri kapalıydı. Bilinci yarı kapalıydı, uyumak üzereydi. "Neden bahsediyorsun?"

"Grant, Lexi'yle flört ediyor. Riley'nin de Lexi'den hoşlandığı çok açık. Lexi'nin ikisinden de hoşlandığını sanmıyorum."

"Grant, Lexi'den mi hoşlanıyor?"

"Evet."

"Riley de Lexi'den hoşlanıyor, öyle mi?"

"Kabak gibi ortada."

"Öyle mi? Hah. Hiç fark etmemiştim."

"Nasıl fark etmezsin?"

"Bilmem." Omuz silkti ve parmaklarını dizimin üzerinde dolaştırdı. "Sanırım sana bakmakla çok meşguldüm."

Kulüpteki bas o kadar şiddetliydi ki kulaklarım patlayabilirdi.

Toronto şehir merkezindeki kulübe on kişilik bir grup halinde aşağı yukarı sekiz yüz metre yürüdük. İkinci katta duvar

boyunca kalın perdeler ve lüks deri koltuklar bulunan bir VIP bölüme götürüldük.

Oturduğumuz anda içki su gibi akmaya başladı ve geldiğimizden beri geçen bir buçuk saatte de hiç durmadı. Kadın, erkek bir sürü insan gelip dikkatimizi çekmeye çalıştı ama hiçbirimiz onlarla ilgilenmedik.

Çığlık çığlığa adını haykırıp imzasını isteyen derin dekolteli bir kadın sürüsü gelip konuşmamızı böldüğünde bile Maverick gözlerini benden bir an olsun ayırmadı.

Birbirimizden uzak duramadığımızı takım arkadaşlarımızın nasıl fark edemediklerini anlayamıyordum. Çoğunun dans pistinde olması işimize yarıyordu tabii. Geri kalanlar da o kadar sarhoştu ki bu akşama dair hiçbir şey hatırlamayacaklardı.

"Eğleniyor musun?" diye fısıldadı Maverick. Nefesimi tenimi ısıtıyor, parmakları elbisemin ucuyla oynuyordu. Kumaşı bacaklarımdan yukarı kaydırdığında ürperdim. "Tanrım, inanılmaz görünüyorsun, Kızıl. Buradaki her erkek içeri adım attığımızdan beri sana bakıyor."

"Teşekkür ederim." Bacak bacak üstüne attım ve elbisem biraz daha yukarı çıktı. Maverick hareketlerimi takip edip dudaklarını yaladı, gözlerinde şehvet vardı. "Katlanılabilir diyelim. Yanımdaki insan fena değil."

Sırıttı ve *Tanrım,* onu oracıkta öpmek istedim. Çenemi kaldırıp dudaklarımı onunkine sürtmek. Onu karanlık bir köşeye çekip ellerini bedenimde gezdirmesine izin vermek.

"Bir içki daha?" diye sordu.

"Bir içki iyi olur," dedim.

Etrafımıza şöyle bir göz attı. Tanıdığımız kimseyi görmediğinde yanağıma hızla bir öpücük kondurup koltuktan kalktı. "Hemen döneceğim."

İnsan kalabalığının arasından bara doğru ilerlemesini izledim. Üç kadın onunla konuşmaya çalışıyor, birbirlerini dirsekleriyle iteterek Maverick'e yaklaşmaya çalışıyorlardı. Maverick hepsine kibarca bir baş selamı verdi ve tezgâha ilerleyip sadece erkek barmenle konuştu.

Ben etraftayken kimseyi öpmeyeceğini biliyordum ama onun bu gözalıcı kadınları görmezden gelmesini izlemek beni mutlu ediyordu. Beklentim o çapkın yanının kendisini göstereceği yönündeydi. Bir sırıtış. Bir göz kırpma. Yanından geçerken flörtöz bir edayla elini birinin beline koyması.

Ama bunların hiçbiri olmadı, hatta arkasını dönüp kalabalığın içinde benimle göz göze geldiğinde gülümsemesi yumuşacık bir hal aldı. Gizli kapaklı ve sadece benim bildiğim bir tebessümdü. Gecenin geç saatlerinde, omzuna attığım bacağımın içine doğru gülerken görürdüm.

Şapşal şapşal el salladı ve gururla elindeki içkileri havaya kaldırdı. Gözlerimi devirmeye çalıştım ama onun yerine yüzümde bir gülümseme belirdi. O lanet olasıca gamzeleri ve bütün dikkatini bana vermesi yüzünden içimi aptalca bir heyecan kapladı.

"Aman Tanrım." Piper yanımdaki koltuğa kendini bırakınca bakışlarımı Maverick'ten uzaklaştırdım. "Ayaklarım acıyor."

"Neden bu kadar mutlu görünüyorsun?" Pembeleşmiş yanaklarına dokunup güldüm. "Yanıyorsun."

"Az önce bir İtalyan'la dans ettim ve adam çok yakışıklıydı. Gelecek haftaki galamızda bana eşlik eder mi diye sordum ama yarın Avrupa'ya dönmek zorunda olduğunu söyledi." Somurttu. "Tüh."

"Başka İtalyan erkekler de olacak merak etme. Galada giyecek bir elbisen var mı?"

"Evet! Yerlere kadar uzanan pembe ve çok şık bir elbise." Piper kıkırdayıp boş kadehime uzandı. "Ah, hayır. Hepsi nereye gitti bunun?"

"İster inan ister inanma ama hepsini ben içtim. Belki de bir şeyler yemelisin, Piper."

"Burger kulağa harika geliyor." Gözlerini kapadı ve müziğin ritmine kendini kaptırdı. 'In-N-Out. Burada onlardan yok mu?"

"Sanırım o sadece Batı Yakası'na özgü bir şey."

Piper homurdandı. "Kahrolasıca coğrafya. Nefret ediyorum nefret."

"Ne istiyor?" diye sordu Liam masanın karşısından ve olduğum yerde sıçradım.

Ne zamandır orada oturduğunu bilmiyordum ama bizi çenesini sıkmış, gözlerinde hafif bir öfkeyle izliyordu. Çocukların onu bu akşam buraya gelmeye ikna ettiklerine gerçekten inanamıyordum ama Grant sanki ne demek istediğini anlarmışım gibi centilmenlik kurallarıyla ilgili bir şeyler gevelemişti.

"Karnı acıktı. Ben onunla ilgilenirim. Belki açık bir yer bulabiliriz ve ben..."

"Ben hallederim," diyerek çat diye sözümü kesti ve 1.90'lık boyu ve 90 kiloluk cüssesiyle tepemizde dikildi. Adam resmen duvar gibi bir şeydi. "Yiyecek bir şeyler istiyor musun, Ufaklık?"

"Ne?" Piper gözlerini kırpıştırdı ve ağzı şaşkınlıktan açıldı. "Sen az önce bana lakap mı taktın? İnsani duygular beslemeyi beceremediğini sanıyordum. Sende sadece 7/24 somurtkanlık var sanıyordum." Eliyle ağzını kapadı ve yanakları daha da kızardı. "Aman Tanrım. Bunu hiç söylememişim gibi davran."

Liam'ın dudakları seğirdi ve yüzünde minik bir gülümseme belirir gibi oldu. Piper'a elini uzattı ve "Bildiğim güzel bir yer var," dedi.

"Onu öldürmeyeceksin, değil mi?" diye sorduğumda burnundan güldü. Ya dünyanın sonu gelmişti ya da düşündüğümden daha sarhoştum.

"Cinayet benim tarzım değil." Piper'ın elini tutmasını bekledi, tuttuğundaysa öyle nazik hareket etti ki kırılacak kadar narin bir şey taşıdığını düşünürdünüz. "Bir şeye ihtiyacım olursa sana mesaj atarım," dedi ve Piper'la birlikte merdivenlerden inerek gözden kayboldular.

"O Liam mıydı?" diye sordu Maverick elinde iki kadehle. "Ve Piper? Bu akşam neler oluyor böyle?"

"Düşündüğün şey değil." Bana uzattığı kadehleri aldım. "Ona hamburger alacak."

"Liam hiçbir zaman hiç kimse için bir şey yapmaz." Bir tutam saçımı kulağımın arkasına sıkıştırdı. "Burada takılmak ister misin?"

"Hayır." Martinimin yarısını tek seferde içtim ve ayağa kalktım. "Dans etmek istiyorum."

"Öyle mi?" Ben yutkunurken gözleri boğazımın hareketini takip etti ve dudaklarımda takılı kaldı. "Bu bir davet mi, Kızıl?"

"Eğer beni orada bulabilirsen, Miller bana istediğini yapabilirsin," dedim ve o arkamdan inlerken oradan uzaklaştım.

OTUZUNCU BÖLÜM
MAVERICK

Emerson beni öldürüyordu.

O sımsıkı kıçının kıvrımları ve ışıkların altında parlayan teni beni bütün gece içtiğim içkilerden daha fazla sarhoş ediyordu.

İçeri girdiğimizden beni kulüpteki her erkeğin ona baktığını söylerken ciddiydim.

Bazı takım arkadaşlarımız da bakmıştı.

VIP kısmına çıkarken Connor'ın onun kalçasının sağa sola salınışına nasıl baktığını görmüştüm. Emerson oturup bacak bacak üstüne attığında Ethan'ın gözlerinin kocaman açıldığı da dikkatimden kaçmamıştı.

Hepsine onun benim olduğunu haykırmak istiyordum.

Benim, benim, benim ve *geri basın.*

Göt herifler.

Saklambaç oyunumuzda Emerson'a biraz avantaj verdim. İkimiz de bu kalabalığın içinde onu görebilecek kadar uzun boylu olduğumu biliyorduk ama o beni sürüngürecek kadar kurnazdı ve siktir, bu oyunu oynamak için sabırsızlanıyordum.

Otuza kadar saydığımda artık sabrım taşmıştı.

Alt kat gürültülüydü ve insan kalabalığını yara yara ilerlemek zorunda kaldım. Onu kenarda, neredeyse bir köşeye saklanmış ve piste sırtını dönmüş halde kendi kendine dans ederken gördüm.

Bir an için durup dans edişini ve kıçını zar zor örten gümüş rengi elbisesinin tehlikeli bir şekilde sağa sola sallanışını hayranlıkla izledim. Ona bakmamak imkânsızdı; ellerini başının üstüne kaldırıp müziğin ritmiyle dans edişinde insanı hipnotize eden bir şey vardı.

Aramızdaki mesafeyi kapadım. "İşte buradasın," dedim. "Seni bulmamın ödülü ne?"

"Beni takip mi ediyorsun, Miller?" diye sordu ama sırtına dökülen uzun saçları ve kalçasının sallanışından dikkatim dağılmıştı. Memelerinden, kollarını ve göğsünün üstünü kaplayan ince ter tabakasından. "Benden uzak duramıyormuşsun gibi görünüyor."

"O kadar belli mi? Sana bağımlı oldum." Aletimi kıçına yasladım ve nefesi kesildi. "Bana yaptığın şey bu işte."

Ona dokunmam gerekiyordu ve takım arkadaşlarımızdan sıyrılıp kısacık da olsa baş başa kalabilmek için elektronik müzikte dans ediyormuş gibi yapmam gerekiyorsa kabulümdü.

Elimi beline dolayıp onu kendime çektiğimde, "Ne yapıyoruz?" diye sordu.

"Galibiyetin ardından rahatlıyoruz."

Emerson hafifçe mırıldandı. Elbisesi kıçının kıvrımını görebileceğim kadar yukarı sıyrıldığında inledim.

Tanrım.

Sertleşmiştim ve beni hissedebildiğini biliyordum. Kan kırmızısı dudaklarındaki o sırıtışı görebiliyordum, sanki beni tahrik etmeyi başardığı için gururluydu.

"Bir süredir rahatlamamıştım." Başını boynuma yasladı ve ben de burnumu boğazına dayadım. "Bu eğlenceli olabilir."

"Benimle güvendesin." Elimi kalçasına götürüp çıplak tenini sıktım. "Eğer sarhoş olmak istersen sana göz kulak olurum. Sekiz tane *shot* atmak istersen gecenin sonunda güvenle yatağına girdiğinden emin olurum."

"Ya başkasıyla dans etmek istersem?"

"Adamın parmaklarını kırarım."

"Ben senin değilim, Maverick," dedi ve *siktir*, bana ismimle hitap etmesine bayılıyordum.

"Değil misin? Seni dün kim zevkin doruklarına çıkardı?" diye sordum ve ona daha sıkı sarıldım. "Bu sabah parmaklarım içindeyken kimin adını söyledin? Kulağa benimmişsin gibi geliyor, Kızıl."

Çenesini kaldırdığında ona bakmak için başımı eğdim. Göz makyajının bir kısmı içerideki sıcak hava yüzünden hafifçe dağılmıştı ama çok güzel görünüyordu.

"Ya bana dokunmanı istesem?" Alçak sesle konuştu ve aletim kot pantolonumun içinde zonkladı. "Bunu yapar mıydın?"

"Evet," dedim boğuk bir sesle. Elimi kalçasından yukarı doğru kaydırdım, bacaklarını iyice açabilmek için ayaklarını benimkilere yasladı. "Sana arzuladığın her şeyi veririm. Sen talep etmesen de."

Dudaklarında bir gülümseme belirdi. Kısmen tehlikeli, kısmen muzip bir sırıtıştı. Kendimi defalarca içinde bulduğum eğlenceli türden bir belaydı.

"Bir hokey oyuncusuna göre dans pistinde ritmin pek iyi değil," dedi müziğin sesini bastırarak ve yüzümü boynuna gömdüm.

Teni alev gibiydi ve kullandığı sabunun kokusunu hafiften alabiliyordum. Yaz mevsimini ve heyecanı çağrıştırıyordu. Kendimi

ona iyice kaptırdığımdan kokusunu derin derin içime çektim ve köprücükkemiğinin üstüne bir öpücük kondurdum.

"Çünkü dans pistinin ortasında ereksiyonumu saklamaya çalışıyorum," dedim.

"O zaman buranın karanlık olması iyi olmuş." Omuzları bir kahkahayla sarsıldı. "Bu müziğin seni tahrik ettiğini bilmiyordum."

"Müzik değil." Elimi iyice yukarı kaydırdım ve serçeparmağım iç çamaşırına değdi. Bu akşam hangi renk giydiğini merak ediyordum. "Sensin."

"Ben tam buradayım." Ellerini benimkinin üstüne koydu. "Belki de bu konuda bir şeyler yapmalısın."

Daha önce birine herkesin içinde dokunmamıştım.

Bu şekilde değil.

Ama Emerson'da beni pervasız olmaya iten bir şeyler vardı.

Yakalanma düşüncesiyle kalbim delicesine atıyordu. Başparmağımı elbisesinin altındaki dantelde gezdirdiğimde Emerson inledi.

"Hoşuna gitti mi?" diye sordum. "Hemen işe koyulmamı sevdiğini biliyorum ama kışkırtılmayı da seviyor musun?"

"Evet," dedi nefes nefese, göğsü inip kalkıyordu. "Ama sadece sen yaptığında."

Ona iyice sokuldum ve kimse onu göremesin diye bedenimle onu sakladım. Böylece kimse ıslanmış kumaşı kenara itip iki parmağımı girişinde dolaştırdığımı göremeyecekti. "Lanet olsun, Emmy. Şimdiden sırılsıklam olmuşsun."

Emerson keskin bir nefes aldı. Sırtını yay gibi gerip göğsüme yasladı ve beni olduğum yerde tutabilmek için kollarını boynuma doladı.

Gülmek istedim çünkü onun o daracık amından başka bir yere gideceğimi düşünüyorsa aklını kaçırmış olmalıydı.

"Sana böyle seslenmeme bayılıyorsun, değil mi?" dedim kulağına. Nefes alıp verişleri sığlaştı ve hızla başını yukarı aşağı salladı.

"Evet." Sabit bir şeye tutunma ihtiyacıyla saçlarıma yapıştı. "Evet, bayılıyorum."

"Emmy." Başparmağımı klitorisine bastırdım ve inlemesi aramızda asılı kaldı. "Benim tadı Emmy bebeğim..." Boştaki elimi ensesine götürürken aynı anda bir parmağımı içine soktum. Başparmağımla boğazında atan nabzım okşadım ve bana sürtünmeye başladı. "...herkesin önünde onu becermeme bayılıyor. Bütün takım bizi görebilir. Belki de benim olduğunu anlasınlar diye izlemelerini sağlarım."

"Maverick," diye sızlandı. "Daha fazlasına ihtiyacım var. Lütfen."

"İki?" diye sorduğumda başıyla onayladı ve içine bir parmağımı daha soktum. "Derin nefesler, bebeğim. Yapabilirsin, değil mi?"

"Tabii ki yapabilirim. Aletini alabiliyorum sonuçta, değil mi?" diye karşı çıktığında kahkahamı bastıramadım.

"Dünyadaki favori insanım sen olabilirsin."

Yanağından bir damla ter aktı ve uzanıp dilimle yakaladım. Teni baştan ayağa kızardı ve onu biraz serinletmek için boynuna doğru üfledim.

Emerson gözlerini kapadı. Beni kullanıyordu; burada sadece ama sadece onun zevki için vardım ve bu, hayatımda deneyimlediğim en seksi şeydi.

"Zirveye çıkmak için başka neye ihtiyacın var?" diye sordum.

"Daha fazlasına," dedi yalvarırcasına ve saçlarımı daha sert çekiştirdi. "Üç tane alabilir miyim?"

"Sana istediğin her şeyi alabileceğini söylemiştim," dedim ve içine üçüncü parmağımı sokup etrafımda esnediğini hissettiğimde kontrolümü kaybetmemek için gözlerimi sımsıkı yummak zorunda kaldım. "Siktir, Em. Bu beni delirtiyor."

Emerson dönüp bana baktı. Parmaklarım içinden çıktı ama sonra beni tekrar içine aldı ve saçlarımdaki elini çekip pantolonumun önüne götürdü. Parmaklarını ereksiyonumda gezdirdi ve bu minicik teması, arzudan delirmiş bir piç kurusu gibi kalçamı ona doğru itmeme neden oldu.

"Daha önce hiçbir erkek benim için pantolonuna boşalmadı," dedi ve sözlerinin arkasında bir meydan okuma vardı.

"Her zaman ilk ve en iyisi olmak istediğimi biliyorsun." Beni avuçlayıp başparmağıyla sıvazlarken başım geriye düştü ve inledim. "Emerson. Cidden. Eğer bunu yapmaya devam edersen..."

"Görmek istiyorum." Diğer eli bileğime dolandı ve parmaklarımı hızlandırarak içine sokup çıkarmaya başladı. "Darmadağın olduğunu görmek istiyorum."

"Önce sen." Parmaklarımı kıvırdığımda nefesi kesildi. Gözlerimi açtım ve yanaklarının kızarıp meme uçlarının dikleştiğini görünce gülümsedim. "İşte benim kızım. Benimle güvende olduğunu söylemiştim. Bırak kendini, Emmy. Boşaldığında ne kadar güzel olduğunu göreyim."

Nefes alış verişi değişti. Eğilip alnını, yanağını ve boynunu öptüm. Parmaklarımın etrafında kasıldı ve yaklaştığını söyledi. Alçak sesle, uzun uzun inleyene dek klitorisinde daireler çizdim, müzik etrafımıza gümbür gümbür çalmaya devam ederken bedeni baştan ayağa sarsıldı.

Kulağına ne kadar iyi olduğunu fısıldayarak ona zevki son raddede yaşattım. Ne kadar güzel olduğunu ve burada onunla

olmaktan ne kadar mutlu olduğumu. Pantolonumun fermuarını açıp parmaklarını baksırımın içine sokarak beni sıvazlamaya başladığı anda omurgamda o ilk zevk dalgasını hissettim.

"Emmy," dedim bizi köşeye iyice iterek. Ayakta kalabilmek için bir elimi duvara dayadım. "Ben..."

Başparmağı aletimin başını sıvazladığı anda kontrolümü kaybettim.

Bedenim ağırlaştı ve görüşüm bulanıklaştı. İnlediğimde her bir zerrem tatmin olmuştu ve pantolonum berbat haldeydi.

"Siktir. *Siktir.*"

"Hepsini istiyorum, yakışıklı çocuk."

Dudaklarımdan yarın bunu düşündüğümde utanacağıma emin olduğum bir ses çıktı. Ama şu anda, hâlâ onun avucundayken, o hâlâ beni sıvazlamaya devam edip bana yaşattığı zevki son damlasına kadar uzatırken umurumda değildi.

"Lanet olsun. *Kahretsin,* Emmy," dedim nefes nefese. Sanırım düşecektim. "Aman Tanrım."

"Hoşuna gitti mi, Maverick?"

Güçlükle yutkundum. "On dört yaşımdan beri pantolonuma boşalmadım," diye itiraf ettim.

"Bu çok seksi." Beni tekrar öpüp dilini altdudağımda gezdirdi. "İstediğimi yaparak çok uslu bir çocuk oldun. Şu yaptığına bir bak."

Aman Tanrım.

Tenim alev almıştı ve övgüsü karşısında inledim. Parmaklarımı içinden çıkarıp dudaklarına götürdüm.

"Aç ağzını," dedim. "Parmaklarımı emip temizlediğini görmek istiyorum." Dudakları aralandı ve parmaklarımı diline bastırdım. "Tadın nasıl?"

"İyi. Ama senin tadın daha güzel."

Çenesini tuttum ve ona gecenin ilerleyen saatlerinde yaşanacakların fragmanını göstererek öptüm. Burada şimdilik işimiz bitmiş olabilirdi ama ona daha yapacaklarım vardı ve yeni başlıyordum.

"Otele dönmek ister misin?" diye sordum.

"Ne için?"

"Seks. Hem de bolca," dedim. "Sonrasına bakarız."

"Tamam." Bakışlarını pantolonumun ön kısmına çevirdi ve dudaklarında minik bir sırıtış belirdi. "Yiyecek bir şeyler alabilir miyiz diye soracaktım ama..."

"Oda servisine menüdeki her şeyden sipariş ederim. Dondurma dahil."

"Önce temizlenmem gerek."

Avucunu alıp tişörtüme sildim, leke falan umurumda değildi. "Oldu işte. Problem çözüldü."

Emerson elimi tutup beni kapıya doğru çekti. "Hadi gidelim, yakışıklı çocuk."

Dışarı çıkınca eğildim ve omzuma vurdum. "Tırman. Birisi sırtta taşınmak istemişti."

Emerson sırtıma atlayıp bacaklarını belime doladı, buz gibi havada yürürken yüzünü saçlarıma gömdü. Otele döndüğümüzde onu iki kez becerdim, biri duvara karşı biri yatakta.

Patates kızartması, kızarmış tavuk ve bir kutu dondurma yiyerek gecenin ikisine kadar oturduk. Güneş doğmadan kısa süre önce odamdan gizlice çıkarken onu bir kez daha öptüm ve tek kişiyle birlikte olmanın hiç de kötü olmadığını düşündüm.

İnanılmaz eğlenceliydi.

OTUZ BİRİNCİ BÖLÜM
EMMY

"Vay canına, Emmy." Piper ıslık çaldı. "Muhteşem görünüyorsun. Şöyle bir etrafında dön de sana iyice bir bakayım."

Güldüm ve antrede etrafımda dönerek üstüme tam oturan orman yeşili elbiseyle topuklu ayakkabılarımı gösterdim.

"Önemli bağışçılar için büyük silahlarımı çıkarmam gerektiğini düşündüm."

"Hedefi on ikiden vurmuşsun, kadın. Aman Tanrım. Kıçına bak. Eğer sonunda seninki gibi bir kıçım olacaksa basın tribününden ayrılıp buzun üstüne çıkmam gerekebilir."

"Şş," dedim siyah çantamla koluna vurarak ama iltifatı karşısında gülümsememi bastıramamıştım. "Aracımız geldi mi?"

"Evet. Lexi'yle Maven bizimle lobide buluşacaklar. Böyle şeylerde trafik hep kâbus gibi olur. Yolda kalacaksak en azından bunu şampanya dolu bir limuzinde yapabiliriz."

"Limuzin mi? Bunu ayarlamayı nasıl başardın?"

"Ben yapmadım. Maverick yaptı." Piper'ın yüzünde kurnaz bir sırıtış vardı. "Paylaşmak istediğin bir şey var mı, Emmy?

Çapkınlığıyla meşhur yıldız sağ kanat oyuncusunun aylardır yanında bir kadınla görülmemesi ve dairemize lüks araçlar göndermesinin bir sebebi var mı?"

Gümüş küpelerimle ilgileniyormuş gibi yapıp omuz silktim. "Miller'ın özel hayatıyla ilgili bir şey bilmiyorum. Buz pisti dışında ne yaptığı onu ilgilendirir."

Tabii bir de beni.

Başka kimseyle görüşmemekte karar kıldıktan sonra aramızdaki sınırlar bulanıklaşmaya başlamıştı.

Gitgide ona daha çok bağlanıyor ve bunu durdurmanın bir yolunu bulamıyordum.

Bunu yapmak istediğimden emin de değildim.

Geçen hafta iki kez evine gitmiştim ve o da dün Piper market alışverişine gittiğinde gizlice evime gelmişti. Kocaman elini ağzıma bastırıp *sessiz ol* derken delirmiş gibi bir aceleyle sevişmiştik.

"Birisi medya eğitimi almış," dedi. "Bu *yorum yok* demenin bir başka versiyonu. Ve sadece *yorum yok* diyen insanların söyleyecek bir sürü şeyi vardır."

"Benim yok ama."

Piper dolap kapağını açtı ve siyah paltosunu bulana kadar askıların arasında gezindi. "Güzelce beceriliyorum diyorsan senin adına mutluyum. Ve kesinlikle kıskanmıyorum."

"Aman Tanrım," dedim kahkahayı basarak. "Lütfen bir daha asla *güzelce becerilmek* deme."

"Yani kötü mü beceriliyorsun?"

"Kimsenin becerildiği yok."

Ona yalan söylediğim için kendimi kötü hissettim ama Maverick'le bu meseleyi aramızda tutmaya karar vermiştik.

Her ne kadar onunla lisedeki gibi dedikodu yapıp hoşlandığımız çocuklar ve sınıfımızdaki en seksi oğlanlar hakkında konuşmak istesem de çenemi tuttum. Maverick'le aramızdakini sadece tek başımayken açacağım bir kutuya kilitleyip rafa kaldırdım.

"Yazık." İç çekti. "Birisi kesinlikle becerilmeli."

"Aynen öyle," dedim hayali kadehimi kaldırarak. "Artık çıksak mı? Bu yolculuğun parası madem Maverick'in cebinden çıkıyor o zaman uzun yoldan gitmeliyiz."

Piper koluma girip sırıttı. "Çok haklısın, tam olarak öyle yapmalıyız."

Alt katta Maven ve Lexi'yle buluştuk ve on beş dakika boyunca birbirimize iltifatlar yağdırdık. Saçlarımıza, ayakkabılarımıza, Maven'm boynundaki gözalıcı elmas kolyeye. Dallas onu yüzükparmağına taktığı elmasla uyumlu olsun diye hediye etmişti.

Limuzine binip ilk şişe şampanyayı açtığımızda ısınmıştım ve gülümsüyordum. Henüz ağzıma bir damla alkol koymamıştım ama şimdiden içimde kıpır kıpır bir heyecan vardı. Sana iyi gelen insanlarla birlikte olduğunda içini dolduran coşkuydu bu.

Yetişkin olarak arkadaş edinmek zordu ve benimki gibi bir takvimle bu neredeyse imkânsızdı. Ama onlarla arkadaşlık etmek kolaydı. Ne zaman bir araya gelsek kendimi özel bir şeyin parçasıymışım gibi hissediyordum. Sanki DC'de bir sezondan daha uzun süre kalmak ve burada aranan kişi olmak istiyordum; sadece Stars takımı için değil, bu kadınlar için de.

"Maverick'ten bir not var." Lexi solundaki küçük masanın üstünde duran kartı aldı ve okumadan önce boğazını temizledi. "Ligdeki en iyi dört kadına; yaptığınız her şey için teşekkürler. İsminizin çatılardan haykırılmasını hak ediyorsunuz."

"Yaa, Mavvy!" Maven elini göğsüne götürdü ve kalbim Maverick'in bu cömertliği karşısında tekledi. "O adamı çok seviyorum. Çok iyi bir adam."

"İkinci şişeyi de açabiliriz değil mi? Ne de olsa o ödüyor," dedim ve diğer şişeye uzandım.

Kızlar akşamki davete kimin kiminle geleceğini konuşmaya dalmışlardı ama benim dikkatimi martini kadehlerinin arkasına gizlenmiş küçük kâğıt çekmişti.

Arkasını çevirdim ve okunaksız bir el yazısıyla karalanmış bir not buldum.

EB,

UMARIM BU NOTU SEN BULMUŞSUNDUR.

SEN DEĞİLSEN BUNDA PARMAĞIM OLDUĞUNU SONUNA KADAR İNKÂR EDERİM.

DİĞERLERİNE SÖYLEME AMA FAVORİM SENSİN.

BU AKŞAM SENİ GÖRMEK İÇİN SABIRSIZLANIYORUM.

VE GERÇEKTEN İÇ ÇAMAŞIRI GİYMEDİĞİNİ UMUYORUM.

-YÇ

Notu bir kez daha okudum ve gülümsemekten yanaklarım ağrıdı. Bu gizli notu çöpe atmalıydım ama bunun yerine, tam olarak parmak basamadığım bir sebepten ötürü onu saklamak istediğimden çantama tıktım.

Galanın yapıldığı lüks oteli iki sokak öteden görebiliyordum. Kocaman parlak ışıklarla aydınlatılmıştı ve sanki biz spor camiasının kraliyet ailesiymişiz gibi kırmızı halı serilmişti.

Fotoğrafçılar sıraya dizilmişti ve oyuncular geldikçe deklanşöre basıyorlardı. Flaşlar, şu anda NHL'in en gözde takımını yakalamak için heyecanla patlıyordu.

"Vay canına," diye fısıldadım kaldırıma adım attığımda. "Bu inanılmaz."

"Organizasyon ekibi gösteriş yapmak istedi." Piper ilerideki birine el salladı ve Maven'la Lexi de merdivenlere doğru ilerledi. "Yıllık bütçelerinin hepsini bu geceye harcadıklarına bahse girerim."

"Şimdi gerçekten kutlama yapabiliriz. Açık artırma düşündüğüm kadar korkunç mu?"

"Yok. Çok sakin geçer. İşler garipleşirse genellikle çocuklar birbirlerine para yatırırlar. İki sene önce bir kadın Hudson'ın yakasından bir türlü düşmedi. Sürekli onun dikkatini çekmeye çalıştı ve onunla öğle yemeğine çıkabilmek için bahsi artırıp durdu. İş arkadaşlık boyutunu aştı ve Hudson çok rahatsız oldu. Maverick hemen araya girip yüz bin dolar bağışlayarak açık artırmayı sonlandırdı sonra da erkek erkeğe Smithsonian'daki akvaryumu gezmeye gittiler."

"Hanımlar, insanların arkasından konuşmak hiç de hoş bir davranış değil," dedi Maverick ve o tok sesini duymamla kollarımdaki tüyler diken diken oldu. "Bana iltifat ediyor olsanız bile."

Arkamı dönmeden önce bir saniye bekledim.

Gerçekten onu herkesin içinde gördüğümde kendimi rezil etmek ya da fiziksel bir tepki vermek istemiyordum.

Ona bu tatmini yaşatmak istemiyordum.

Maverick günün erken saatlerinde bana profilden çekilmiş bir selfie göndermişti. Kol düğmelerini, cilalanmış ayakkabılarını ve bedenine tam oturan özel dikim takım elbisesi karedeydi.

Ayrıca o meşhur sırıtışı da görünüyordu ve gömleğinin en üstteki iki düğmesini boynunda bıraktığım iz görünecek kadar

açmıştı. Kırmızılık mora dönmeye başlamıştı ve bunu görmek o izin yanına yeni bir tanesini bırakmak istememe neden olmuştu.

Derin bir nefes verdim, arkamı döndüm ve döner dönmez de topuklu ayakkabımı kafasına fırlatmak istedim.

Lanet herifin cehenneme kadar yolu vardı.

Onu maçlara giderken takım elbise ve kravatla görmüştüm ama bu farklıydı.

Çok seksiydi. Smokini, papyonu ve bir doksanı aşan o iri cüssesiyle her kadının fantezisinin ete kemiğe bürünmüş haliydi.

Bacaklarımın arasının ıslandığını hissettim ve karnımın alt kısmında bana dengemi şaşırtan bir çalkalanma oldu. Ona baktıkça kanım kaynıyordu. Meme uçlarım dikleşti, bunu onun da görebildiğini biliyordum ve her ne kadar suçu rüzgâra, soğuk havaya ya da başka bir şeye atmak istesem de ikimiz de sebebin o olduğunu biliyorduk.

"Selam Mav." Piper ona kısaca sarıldı. "Limuzin için teşekkürler."

"En sevdiğim hanımlar için lafı bile olmaz. Eğlendiniz mi?"

"Hem de çok." Ona gülümseyip kolunu sıktı. "Harika görünüyorsun."

Gülmek istedim.

Maverick Miller harika ötesi görünüyordu.

"Sen de öyle, Piper," dedi ama baktığı kişi o değildi.

Bendim.

Koyu gözlerinin arkasında ve dudaklarındaki gülümsemenin kıvrımında alev ateş bir arzu vardı. Yavaşça dudaklarını yaladı, dilinin hareketi açlıktan ölen bir adamı andırıyordu ve o anda dilini sanki bedenimde gezdiriyormuş gibi bir hisse kapıldım.

Kalça kıvrımımda. Bacağımın içinde. Benimle kendine ziyafet çekmeye hazırlanarak dizlerimi aralarken memelerimde ve karnımda.

"İyi misin, Hartwell?" diye sordu Maverick başını yana eğerek. "Biraz kızarmış gibisin."

Galiba kalp krizi geçirecektim.

"İyiyim." Elbisemin askısını düzelttiğimde gözleri biraz daha kararadı. Benim ona yaptığım gibi o da gözleriyle beni soyuyor mu acaba diye merak ettim. "İyi görünüyorsun, Miller. Kendine çekidüzen verebildiğini görmek güzel."

"Ben içeri geçiyorum," dedi Piper merdivenlere doğru giderek. "İçeride görüşürüz, Em."

"Bana masanda bir yer ayırır mısın?" diye sordum.

"Üzgünüm, Kızıl. Koltuklar önceden ayarlandı ve sen benim yanımdasın," diye araya girdi Maverick. "Ama merak etme, iyi vakit geçirmeni sağlayacağım."

"Yanına uğrayacağım," diye söz verdi Piper ve bana bir öpücük gönderdi. "Burada fazla kalmayın. Hava buz gibi."

Ne komik.

Ben yanıyormuşum gibi hissediyordum.

"Hemen arkandan geleceğim," dedim ve Piper kalabalığın içinde gözden kaybolduğunda Maverick'e döndüm. "Yanında birini getirdin mi?"

"Getirdim," dedi ve neden kalbimin durduğunu anlayamadım. "Şu kadarcık bir şey." Elini kalçasının yanına getirdi. "Konuşmayı çok seviyor. Kesinlikle Stars hakkında benden daha fazla şey biliyor ve bir bilgi yarışmasında beni ezer geçer." Şaşırdığımı görünce güldü. "Rachel'ı getirdim. Şeydeki kız..."

"Arena turu," diye cümlesini tamamladım ve kalbim tekrar atmaya başladı. "Onu mu getirdin?"

"Düşündüm ki..." Sustu, söylemedikleri havada asılı kaldı. Ellerini ceplerine soktu ve gökyüzüne baktı. "Burada olmayı hak ediyor."

Uzanıp koluna, yıldız dövmelerinin olduğunu bildiğim yere dokundum. "Onunla tanışabilir miyim?" diye sordum ve bunu duyduğunda yüzünde beliren gülümseme kalbimin tam ortasına saplanan bir ok gibiydi.

"Ailesiyle olacak ama onu bizim masaya getiririm. Seninle tanışacağına çok sevinecek." Kalabalıktan birisi adını seslendi. "Bir dansı bana ayır, Kızıl. Eğer bu gece sana dokunmazsam ölebilirim."

"Bunun olmasını hiç istemeyiz." Göğsüne hafifçe vurdum ve yanından geçip kalçamı sağa sola sallayarak merdivene ilerledim. "Favori iç çamaşırımı çaldığından beri başıma bela oldun, Miller. Bu akşam külot giymediğimi bilmelisin."

Ağzı şaşkınlıktan açık kaldı ve ben de masama kadar sırıtarak gittim.

OTUZ İKİNCİ BÖLÜM
MAVERICK

Bu akşam Emerson'ı izlemek tam bir işkence olmuştu.

Koç'un açılış konuşmasını dinlerken dizi benimkine değdi ve yemin ederim, o anda sanki üstümdeymiş gibi hissetmiştim.

Tuvalete gitmek için masadan kalktığında parmakları bacağıma sürtündü ve birkaç dakikalığına nerede olduğumu unuttum.

İç çamaşırı giymemişti.

Elbisesi kıvrımlarını sarıyordu.

Yüzündeki o ukala gülümseme, nasıl bir oyun oynuyorsak bunu kazandığını bildiğini gösteriyordu.

Gerçekten kızıl suikastçıydı.

Balo salonuna adım attığından beri insanlar onun ilgisini çekmek için birbirleriyle yarışıyorlardı ve sabrının sonuna geldiğini görebiliyordum.

Sanki kaçmayı planlıyormuş gibi gözleri birkaç dakikada bir çıkışa kayıyordu. Açık büfeye doğru ilerlemeye çalışıyordu ve bütün gece tek lokma bir şey yediğini görmemiştim.

Araya girme vaktim gelmişti.

Ayağa kalkıp smokinimin ceketimi çıkardım ve Emerson'a doğru ilerledim. Kalabalık dans pistinin etrafından dolanıp yanına ulaşmaya çalıştım. Bazı kurumsal sponsorlar ve kombine bilet sahipleri beni birkaç kez durdurdu. Kazanan bir takım için tezahürat yapmanın çok daha eğlenceli olduğunu söylediler ve ben de gülmem gereken zamanlarda güldüm.

Bizi oynarken görmek için bir sürü para harcayan önemli insanlarla el sıkıştım ama bu süre boyunca bir gözüm hep Emerson'ın üstündeydi.

Sonunda bu yılki All Star takımı sohbetinden kurtulabildiğimde açık büfeye uğradım. Kızarmış tavuk ve patates püresi aldım. Ne olur ne olmaz diye de cebime bir sürü peçete sıkıştırdım, sonuçta o kadının nasıl yemek yediğini görmüştüm. Ortalığı dağıtacak ve bunu yaparken çok tatlı görünecekti.

"Böldüğüm için çok özür dilerim." Emerson'ın yanına oturdum ve boştaki elimi beline koydum. "Kanat oyuncumu kısa bir süre için çalmam lazım. Sopa boyutlarıyla ilgili oldukça acil bir mesele var ve onun fikri çok önemli."

"Ah." Muhabir, isim etiketine göre Stewart, gözlerini kocaman açtı. "Bu kulağa çok önemli geliyor."

Onu inandırmayı gerçekten istediğimden başımı yukarı aşağı salladım. "Hem de çok. Bu kadar anlayışlı olduğun için teşekkürler, Stewart. Sana bir forma armağan etmek isterim."

"Vay canına, gerçekten mi? Bu harika olur." Cebini telaşla yoklayıp bir kartvizit çıkardı. "İletişim bilgilerim burada."

"Satış ekibimizin seninle pazartesi günü iletişime geçmesini sağlayacağım. Teşekkürler, dostum." Omzunu sıvazladığımda yüzü aydınlandı. "Gerçekten sağlam adamsın."

"Seninle konuşmak güzeldi, Stewart. Umarım gecenin geri kalanında iyi vakit geçirirsin," diye ekledi Emerson ve onu hoparlörle devasa bir saksı bitkisinin arkasına gizlenmiş bir masaya götürdüm. Burada kimse bizi rahatsız etmezdi. "Sopa boyutları, ha? Lütfen bana bunun ucuz bir kelime oyunu olmadığını söyle, Miller."

"Olabilirdi." Sesimi alçalttım ve parmak boğumlarımı çıplak omzunda gezdirdim. "Bu elbisenin içinde muhteşem görünüyorsun, Kızıl."

"Teşekkür ederim. Böyle şeyler giyme fırsatını pek sık bulamıyorum bu yüzden iyice tadını çıkarmak istedim."

"Hakkındır." Boş sandalyeyi işaret ettiğimde oturdu. Tabağı ve peçeteleri ona uzatıp yanına geçtim. "Arenaya gelirken zaten yarı resmî giyiniyorsun. Neden arada sırada tuvalet de giymeyesin ki?"

Emerson ağzına bir tane kızarmış patates attı sonra da parmaklarındaki tuzu yaladı. Hayatta yeni bir seviyeye eriştim: Artık resmen bir uzvu kıskanıyordum. "Keşke o kadar kolay olsaydı."

"Değil mi?" Kaşlarımı çatıp dirseğimi dizime dayadım ve ona baktım. "Aydınlat beni."

"Konuyu cinsiyetçilik meselesine saptırmak istemiyorum ama kadınlara karşı bir çifte standart var. Arenaya bacaklarımı gösteren bir etek giyerek gelirsem insanlar bana sürtük diyor. Ceket ve gömlek giyiyorum bu sefer de iffetli diyorlar. Bu geceki fotoğraflar internete düştüğünde sırf dekoltem var diye insanların genç kızlar için kötü örnek oluşturduğumu düşüneceklerinden eminim."

"Öncelikle, şahsen ben, kesinlikle dekolteden yanayım. Hatta bence daha fazla olmalı. En iyisi sen komple soyun gitsin. Tercihen benim odamda."

Bana bakıp gülümsedi. Burada dört yüz insan vardı ama gülümsemelerini paylaştığı insan bendim.

Bu salondaki en şanslı piçtim.

"Davaya olan adanmışlığına minnettarım." Emerson tavuğundan bir ısırık alıp iç geçirdi. "Çok yorucu. Profesyonel bir sporcu olmak zaten yeterince zor ama bir de paylaştığım her gönderinin altında beni eleştiren yorumlar var. Neden makyaj yapıyorum? Böyle giyinmişken evden çıkmama kim izin verdi? Takımdaki kaç adamla yattım? Sizin fotoğraflarınızın altında hiç böyle yorumlar yok."

Sandalyesinin ayağını tutup onu kendime çektim. Bacaklarımız birbirine yapışmıştı ama kıpırdamadım. Orada olmasını istiyordum.

"Bunu yaşamak zorunda kaldığın için üzgünüm, ayrıca komik olmayan bir konu hakkında şaka yaptığım için de özür dilerim. Bunların olduğunu bilmiyordum, ayrıca insanların böyle şeyler söylemesi de saçmalığın daniskası. Sen ne giyersen giy rol modelisin. Arenalara bir bak, sadece bizimkine değil, deplasmanda gittiklerimize de. Yüzlerce kız çocuğu senin formanı giyiyor. Seni örnek alıyorlar çünkü çok iyi bir sporcusun, üstelik seni destekleyen taraftarlara minnetini göstermek için elini taşın altına koyan nazik birisin. Bu akşamı ele alalım. Maaşlarımızı ödeyen zengin heriflere yağ çekmek yerine Rachel'la yirmi dakika boyunca sohbet edip kızın hayatını güzelleştirdin. Üstüne ne giyersen giy, nasıl biri olduğun değişmeyecek ve sen özünde güzel bir kadınsın."

"Vay canına," dedi ve uzanıp parmaklarını benimkilere kenetlediğinde şaşırdım. "Bu, duyduğum en seksi şeydi."

"Bunu sonrasında elimi elbisenin altına sokabileyim diye söylemiyorum."

"Yapabilirsin bu arada."

"Ah, planlarım arasında kesinlikle bu da var. Yoksa aklımı kaçıracağım. Ama başımı bacaklarının arasına gömmeyecek olsam da aynı şeyi söylerdim. Ciddiyim, Emmy. Söylediğim her şeyde."

"Bana böyle seslenmeni seviyorum," diye fısıldadı. "Bana Kızıl ya da Hartwell demeni de seviyorum ama Emmy demen gerçekten çok hoşuma gidiyor. Başkalarının söylemesiyle kıyaslanınca kulağa farklı geliyor."

"Öyle mi?" dedim güçlükle yutkunarak, aramızdaki gerilim gitgide tırmanıyordu. Onu kucağıma çekip çılgınca öpmemek için irademi son damlasına kadar kullanmam gerekti ama şimdilik birbirine kenetlenmiş ellerimizi bacağında tutmakla yetindim. "O zaman sanırım sana öyle seslenmeye devam etmem gerekecek."

Herkesin içinde böyle davranmak, ona dokunmak, dizinin üzerinde daireler çizmek pervasızcaydı ama onun kusursuz olduğunu bilmesini istiyordum. Maçlara üstüne çuval geçirip gelse de benim gözümde yine de muhteşem bir insan olacağını bilsin istiyordum.

Bunu son zamanlarda gitgide daha sık düşünür olmuştum ve bu durum kafamı karıştırıyordu.

Ona neden cinsel çekim duyduğumu biliyordum; sarkastik tavırları ve keskin zekâsı. Hazır cevaplığıyla beni kolayca güldürebilmesi. Gardını indirdiğinde gösterdiği uysal tarafı ve onu mutlu eden bir şey olduğunda gözlerinin parlaması.

Anlamadığım şey neden henüz bundan sıkılmadığımdı.

Oldum olası tek bir insana ilgi duymakta zorlanan biri oldum. Birkaç saat sonra dikkatim başka birine kayıyor ve hayatıma devam etmeye hazır oluyordum. Nazik, zeki ve tatlı olan bir sürü

kadınla birlikte olmuştum. Diğer erkeklerin aradığı her şey onlarda vardı ama ben hiç umursamamıştım.

Fakat sözkonusu Emerson olduğunda umursuyordum.

Hem de çok umursuyordum ve bunun ne anlama geldiğini bilmiyordum.

"İyi misin?" diye sordu elimi sıkarak ve bana dikkatle baktı. "Daldın gittin."

"Kusura bakma. Bir an düşüncelerimde kayboldum."

"İyi şeyler mi düşüyordun bari?"

Güzel elbisesine, özenli makyajına, gözlerindeki parıltıya ve dudaklarındaki yarım gülümsemeye baktım. "Seni düşünüyordum." Yutkundum. "Mükemmel düşüncelerdi."

Yanağıma dokundu ve gülüşü yüzünü aydınlattı. "Sevindim."

"Dans etmek ister misin?"

"Justin Bieber şarkısında mı? Bu mümkün mü?"

"İnanırsan her şey mümkün." Ayaklanıp onu da kaldırdım. "Hadi gidelim."

"Bekle bir dakika." Omzuma tutunup ayakkabılarını çıkardı. "Bunlar beni öldürüyor. Serçeparmağım su topladı bile, yarın patenlerimi giydiğimde canımı yakacak."

Kalabalığın içinden geçerken elini bıraktım ama arkamdan gelen bedeninin sıcaklığını hissedebiliyordum.

Tam dans pistine gelmiştik ki şarkı değişti ve yavaş bir parça çalmaya başladı. Emerson dudaklarını büzüp kaşlarını kaldırdı.

"Bunu planladın mı, Miller?" diye sordu. "Kesin DJ'in cebine bir yirmilik sıkıştırmışsındır."

"Yemin ederim ben masumum." Elimi uzattım, bu bir davetti ve Emerson etrafa baktı. Başka insanların ne düşündüğünü

umursadığını biliyordum ama durumu bağış gecesinin şerefine diye geçiştirebilirdik. Kaptan ve takım arkadaşının yerel aşevlerine ve sosyal yardım projelerine bağış toplamak için bir şarkı boyunca dans etmeleri. "Çok uslu olacağıma söz veriyorum."

"Tamam." Aramızdaki mesafeyi kapadı. Bir elini omzuma yerleştirdi ve ben de elimi beline koydum. "Ama sınırı biraz olsun aşarsan başın çok büyük belaya girer."

"Söz veriyorum," dedim parmaklarını elbisesinin yumuşak kumaşına geçirerek. "Bu akşamki sorunu sormadın."

"Çünkü geçen akşam ilk soruyu ben sordum," dedi, göğsü neredeyse benimkine yapışmıştı. "Senin sıran."

"Az önce Uno'daki gibi yön değiştirme kartını kullandım say. Sıra senin."

"Çocuk istiyor musun?"

"Vay canına, Hartwell." Güldüm ve kolunu sıvazladım. "Resmen beni köşeye sıkıştırıyorsun, değil mi?"

"Üzgünüm. June'u sevdiğin çok açık ve bu akşam Rachel'la da aran çok iyiydi. Sadece baba olmak, gelecekte üstlenmek istediğin bir rol mü bilmiyorum."

"Dürüst olmak gerekirse, emin değilim," dedim insanların dinleme ihtimaline karşı alçak bir sesle. "Daha önce kendimi hiç çocuk sahibi olacağım bir durumda görmedim bu yüzden üzerine hiç düşünmedim. Amca olmaktan ve maçlara gelen küçük taraftarla takılmaktan çok keyif alıyorum ama kesinlikle bir çocuğum olsun istiyorum diyemem. Cevabım hayır değil ama belki."

"Bence harika bir baba olursun. Yumuşacık bir kalbin var, Maverick. Ve etrafa saçtığın o neşeye ihtiyaç duyan bir sürü insan var."

İltifatlarıyla tenim karıncalandı çünkü bu sözleri hak ettiğimden emin değildim.

Çocuklar adanmışlık demekti ve böyle bir adanmışlık da ömür boyu sürerdi ve... *siktir.*

Bunu yapabilir miydim ki?

Kendi ailem yapamamıştı. Tam olarak onlar gibi olmayacağımı kim söyleyebilirdi?

"Ya sen?" diye sordum hırıltılı bir sesle ve boğazımı temizledim. "Sen çocuk istiyor musun?"

Ne zaman onunla ilgili bir katmanı araladığımı hissetsem altından daha fazlası çıkıyordu. Annesinden hiç bahsetmemişti ve bunun sebebinin babasına daha yakın olması mı yoksa annesinin artık hayatında olmaması mı merak ediyordum. Bunun cevabını bir gün öğrenebileceğimden o kadar da emin değildim.

"Fark etmez," dedi Emerson. "Sosyal medyadaki mutlu aileleri görüyorum ve benim de öyle bir ailem olabilir mi diye merak ediyorum. Ama bir de işimi ne kadar çok sevdiğimi bilen daha baskın tarafım var. Hayal ettiğim şeyi yaşamayı seviyorum ve şu anda odak noktam bu. Belki bu beni bencil biri yapıyor ama hayatımın bu bölümünü kapatana kadar bir sonraki bölüme geçmeye hazır değilim."

"Eğer bunu yapmaya karar verirsen harika bir anne olursun."

Homurdandı. "Ben bundan pek emin değilim. Daha demin önceliği kendime vermek istediğimi söyledim. Anneliğin dünyadaki en fedakârca şey olması gerekmiyor mu?"

"Bu kötü bir anne olacağın anlamına gelmiyor ki. Kendini tanıyorsun ve bu çok önemli bir şey."

"Sorumun bu kadar derin bir konuşmaya dönüşmesini beklemiyordum. Ortamı yumuşatabilir misin, lütfen?"

Onu geriye doğru yatırdım ve saçlarının uçları yere değdi. Bana baktığında gülümsemesini bastırmaya çalıştığını gördüm. "Baksır mı slip mi?" diye sordum ve keskin kahkahası beni şaşırttı.

"Kim için? Sende mi bende mi?"

"Tabii ki bende."

"Slip." Gözleri pantolonuma kaydı ve bakışları alev aldı. "Hiçbir şey saklayamamasını seviyorum. Neyle uğraştığımı görmek isterim."

"Şu an gördüğün şey hoşuna gidiyor mu, Emmy bebeğim?"

Emerson dikkatini dudaklarıma çevirdi ve bakışları orada takılı kaldı. "Evet," dedi. "Hem de çok."

"Vestiyere gitmek ister misin? Yeterince sosyalleştim. Eğer yakında içine girmezsem öleceğim."

"Hiç de dramatik değilsin." Gözlerini devirdi ama onu doğrulttuğumda kolumu çekiştirdi. "Hadi, Miller. Gelirken patates de getir."

"Yemek meselesinin fetişlerinden biri olduğunu biliyordum," dedim ve takım arkadaşlarımızdan kimse fark etmeden sıvıştık. "Ama dürüst olmak adına sana bir şey söylemem gerek, Kızıl."

Omzunun üzerinden bana baktı. "Ne?"

"DJ'e yavaş bir parça çalması için para verdim ve yirmi dolardan fazlaydı. Bu akşam harika görünüyordun ve seni bir anlığına da olsa kendime saklamak istedim. Sanırım bu da beni bencil biri yapıyor. Ortak noktamız varmış."

"Ona ne kadar ödedin?"

"Bin dolar. Ama bir bin daha öderdim."

"Sen delisin."

"Bunu seviyorsun," diye karşılık verdim.

Bu sefer bana gülümsediğinde bunu tam kalbimin ortasında hissettim. Kaburgalarımın arkasında daha önce hiç hissetmediğim bir sızı vardı. Gitgide genişleyip bedenimi ele geçirdi, ta ki her zerrem tek bir varlığa odaklanana dek: Ona.

"Evet," diye fısıldadı Emerson ve daha önce hiçbir kelimeyi bu kadar sevmemiştim. "Seviyorum."

Kemer tokamdan çekiştirerek bizi dolaba tıktığında kafamın içinde başımın ciddi anlamda belada olduğunu söyleyen minicik bir ses vardı.

OTUZ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM
EMMY

"Bizimle gelmek istemediğine emin misin?" diye sordu Piper. "Bu akşam Yılbaşı!"

"Biliyorum ama geçen günkü mağlubiyetten ve yollarda geçen zamandan sonra sakin bir gece geçirmeye ihtiyacım var." Bir alışveriş fişini okuduğum kitabın içine ayraç olarak koydum ve bacaklarımı esnettim. "Şehir merkezindeki yeni gece kulübüne gidiyorsun, değil mi?"

"Evet. Gece yarısında gerçekten birini öpmek istiyorum. Tanımadığım biri bile olsa." Aynadan bana bakıp somurttu. "Seni gelmen için ikna edemem, değil mi?"

"Hayır. Buzlukta beni bekleyen bir dondurmam var ve sonra da bir şişe şarap açacağım, üstüne bir de havayı tekmelememe neden olan bir aşk kitabı okuyorum. Daha ne isterim ki?"

"Yakandan düşmemin tek sebebi benim de o kitaba başlayıp elimden bırakmak için kendimi zorlamış olmam. Kurgu olduğunu biliyorum ama beni tekrar aşka inandırıyor. Bu aptalca bir şey mi?"

Koltuktan kalkıp yanına gittim. "Dışarıda bir yerde öyle bir aşk olduğunu biliyorsun demek ve sen bunu hak ediyorsun. Bunda aptalca olan bir şey yok, o kitapta yazanlar gerçek olmasa bile. Senin için gerçek olabilirler."

"Tanrım." Piper yüzünü yelledi. Yanağından bir damla yaş akınca başparmağıyla sildi. "Ağlayacağım ve kendime bu yıl ağlamak yok demiştim."

"Ağlamaya iznin var, boktan herifler için gözyaşı dökmen yasak. Sevgini ve ilgini hak etmiyorlar, hele gözyaşlarını hiç." Kollarımı ona doladım ve sıkıca sarıldım. "Seninle çok gurur duyuyorum. Bu yıl senin yılın olacak. Yıla kulüpteki en seksi adamı bulup dilini ağzına sokarak başlamaktan daha iyi bir yol olabilir mi?"

"Teşekkürler, Emmy." Omzuma doğru gülüp sıkıca sarıldı. "Akşamı ne kadar geç noktalayacağımıza bağlı olarak bu gece Lexi'de kalabilirim. Kulübe sadece bir saat dayanıp kafamızı Taco Bell'e de gömebiliriz."

"Güzel bir sandviç sana asla kazık atmaz. Bu kararı destekliyorum." Geri çekilip hafifçe başının tepesini okşadım. "Güzelce eğlen. Lexi'ye selam söyle ve bana ihtiyacın olursa mesaj at. Ne olur ne olmaz diye telefonumu sessize almayacağım."

"Benim için uykunu böler misin? Birinin seni alarmından önce uyandırmasından ne kadar nefret ettiğini biliyorum."

"Sen herhangi biri değilsin, Piper. Sen benim en iyi arkadaşımsın."

"Lanet olsun, Emerson Hartwell," dedi ve çantasını aldı. "Sen makyajımı daha fazla berbat etmeden gidiyorum."

"Ben de seni seviyorum," diye seslendim ve kapıdan çıkmadan önce elleriyle kalp yapınca güldüm.

Çengeli yerine takıp kanepeye geri döndüm. Bir buçuk saat boyunca sayfaların içinde kayboldum, üstüme yorgunluk çöktü ve saat gece yarısına yaklaşırken esnedim.

Kitabı kapayıp ayağa kalktığımda sehpadaki telefonum titredi. Piper'ın bir şey unuttuğunu falan söylediğini düşünerek telefonu elime aldım ama mesajın Maverick'ten geldiğini görünce şaşırdım.

Yakışıklı Çocuk: Yeni yıl kapıda, şimdiden iyi seneler! Bu büyük gecede ne yapıyorsun?

Ben: Kitabımla keyif çatıyorum. Bir kâse dondurma yiyip yatacağım. Sen ne yapıyorsun? Yatta havalı bir partide misin?

Telefonum mesaj bildirimi yerine FaceTime aramasıyla öttü.

Maverick'in rehber fotoğrafı –geçen hafta antrenmanda üstsüz halde başının üstünde sekiz tane hokey sopası tutarken çektiği– ekranımda belirdi.

Cevap verirken dudaklarımda minik bir gülümseme vardı.

"İşte buradasın," dedi kameraya el sallayarak. Yanağında bir yara vardı, cumartesi günkü maçta çenesine yumruk yediği yerde kırmızıyla mor arası bir renkteydi. "Hey, Hartwell."

"Yatta gibi görünmüyorsun. Yalnız başına mı kutlama yapıyorsun?"

"Hiç de bile." Telefonu hafifçe aşağı kaydırdı ve June'un kucağında oturduğunu gördüm. Maverick'in sol eline oje sürüyordu ve ikisi de üstünde İYİ Kİ DOĞDUN! yazan şapkalardan takıyordu. "Favori kızım yanımda. Beni baştan yaratıyor."

"Hangi rengi seçtin?"

"Pembe. En sevdiği renk," dedi ve kamerayı tekrar kendisine çevirdi. "Sen evde yalnız mısın?"

"Evet. Piper'la Lexi gece kulübüne gittiler. Beni de davet ettiler ama yorgundum. Şu anda üstüme pijamadan başka bir şey geçirmek kulağa işkence gibi geliyor."

"Buraya gelip yeni yılı bizimle kutlamak ister misin? Bizde de dondurma var, yani planlarını iptal etmek zorunda kalmazsın."

June, "Ve şampanya," diye eklediğinde kahkahamı bastıramadım.

"Şampanya, ha? Kötü örnek mi oluyorsun, Miller?"

"Ben mi? Asla. Çocuk versiyonu üzüm suyu ama yetişkin versiyonumuz da mevcut. Hadi ama, Kızıl. Tam yan kapıdasın. Beş dakika içinde burada olabilirsin. Kimse yeni yıla tek başına girmemeli."

Aniden daire gözüme çok boş göründü. İhtiyaç duyduğum o sessizlik kulak zarımı patlatacak kadar gürültülü geldi ve birden huzursuz hissettim. Ortam değişikliği kulağa harika bir fikir gibi geldi.

Maverick kulağa harika bir fikir gibi geldi.

"Tamam," dediğimde yüzü ışıldadı. Gözlerinin kenarı kırıştı, yüzündeki o gülümseme koskoca bir odayı aydınlatabilirdi. "Üstüme bir şeyler geçirip saçımı tarayayım. Birazdan orada olurum."

"Saçlarının nasıl göründüğü kimin umurunda? O kıçını hemen buraya getir." Maverick kamerayı aşağıya çevirdi ve o güçlü bacaklarını saran eşofmanını gördüm. "Rahat takılıyoruz."

"Hepimiz eşofmanla o kadar iyi görünmüyoruz."

"Üstüne bir eşofman geçir de buna ben karar vereyim. Detaylı bir inceleme yaparım."

Gözlerimi devirdim ama çoktan odama yönelmiştim, bir yandan da çoraplarımı çıkarıyordum. Saçlarımı dağınık topuzumdan

kurtardım ve çekmecelerimi karıştırmaya başladım. Komodinimin üstünde duran küçük hediye paketini alırken katlanmış kıyafet yığınını devirdim ve yerde öylece bıraktım.

"On dakikaya oradayım."

"Daha iyisini yapabilirsin, Emmy bebeğim. Sekiz dakikada burada ol."

"Kazanırsam bir ödülüm olacak mı?"

"Evet." Gözleri parladı. "Gece yarısında bir öpücük."

Bir mücadeleden geri kaldığım görülmüş şey değildi ve ona bakıp sırıttım. "Anlaştık."

Dairesine yedi dakika otuz iki saniyede gittim.

Ben daha zile basamadan Maverick kapıyı açtı ve hemen elime bir parti şapkası tutuşturdu.

"Mecburi kıyafet." Şapkanın lastiğini başımdan geçirdi ve parmaklarıyla çenemi okşadı. "Aferin, Kızıl. Seninle gurur duyuyorum."

İltifatı karşısında kızardım ve ceketimi çıkararak dikkatimi dağıtmaya çalıştım. Botlarımı ayakkabı yığınının yanına bıraktım ve en üstte duran minik Nike'ları görünce gülümsedim.

"Dallas'la Maven nerede? Bebek bakıcılığı nasıl sana kaldı?"

"Gönüllü oldum. Four Seasons'ta yemek ve şampanya eşliğinde kutlama yapacaklar, ben de onlara orada bir oda tuttum. Sezon ve tatil telaşıyla koşturup duruyorlardı ben de bu akşam birazcık da olsa kendilerine zaman ayırmayı hak ettiklerini düşündüm."

"Çok naziksin."

Maverick beni kendine çekip bir elini kalçama koydu. Başparmağı bacağımın içini okşadığında iç geçirdim. "Eşofmanlarını sevdim."

"Ev sahibi çok ısrarcıydı. Gıcık herifin teki."

"Kulağa öyleymiş gibi geliyor." Maverick başımın arkasını tutup dudaklarını benimkilere bastırdı. Öpücük sinir uçlarımı tutuşturdu, sanki bulutların üstünde uçuyordum. "Geldiğin için teşekkür ederim."

"Davet ettiğin için teşekkür ederim. Ben, şey, sana bir hediye aldım. Bağış galasında benimle bir öğle yemeği için en yüksek bahsi vermene teşekkür olarak. Artık ürkütücü bir tiple yemek yemek zorunda değilim."

"Hediye mi?" Maverick gülümseyip paketi elimden aldı. "Bunu yapmana gerek yoktu."

"Büyük bir şey değil. Saçma hatta. Aptalca bir şey ve..."

"Açabilir miyim?"

"Tabii ki açabilirsin."

Maverick paket kâğıdını açıp ortaya bir kutu çıkardı. "Yapboz mu? Vay canına. Teşekkürler, Emmy."

"June'la birlikte yapabilmen için az parçalı bir şey aldım." Başımı iki yana salladım. "Sana saçma olduğunu söylemiştim."

"Hiç de bile. Koleksiyonuma ekliyorum. Çok fazla yapbozum var dediğimi asla duyamazsın ve bu mükemmel."

"Açık artırmada yaptıkların için minnettarım ama gidip gerçekten de yemeğe çıkmamıza gerek yok."

"Benimle gitmektense Rachel'la yemeğe çıkmaya ne dersin?" diye öneride bulundu. "Para zaten iyi bir amaç için harcanacak ve benim yerime onun gitmesini isterim."

"Bu..." Başımı yukarı aşağı salladım, söyleyecek kelime bulamıyordum. "Bunu çok isterim."

"Ben ailesiyle iletişime geçerim ve gerekli ayarlamaları yaparız."

Elimden tutup beni salona götürdü, June da orada kanepede oturuyordu. Televizyondaki kutlamaları izlerken bacaklarını heyecanla bir ileri bir geri sallıyordu.

"June Böceğim? Arkadaşım Emmy'yle tanışmak ister misin?"

"Evet," diye çığlık attı ve kanepeden kalkıp koşarak yanıma geldi. "Vay canına, Mav Amca. Gerçekten çok güzelmiş."

"Bunu söylemesi için ona para mı verdin?" diye sordum Maverick'e.

"Hayır. Tamamen kendi fikri." Eğilip onu kucakladı ve göğsüne bastırdı. "Güzel, öyle değil mi?"

"Saçını sevdim," dedi June bana. "Alev gibi görünüyor."

"Teşekkür ederim." Gülümseyip iki yanındaki atkuyruklarından birine dokundum. "Ben de seninkini sevdim."

"Gece yarısı Mav Amcamı öpecek misin? Annemle babam özel birini öpmen gerektiğini söylüyor."

"Emin değilim. Sence onu öpmeli miyim?"

"Evet! Mav Amcam en iyisidir."

Gözlerim Maverick'inkilerle buluştu, bana yüzünde anlamlandıramadığım bir ifadeyle bakıyordu. Muduluk ve kafa karışıklığı arasında bir yerde takılı kalmıştı, sanki ne hissettiğini bir türlü çözemiyormuş gibi görünüyordu.

Benim hislerim de muammaydı çünkü onu kucağında bir çocukla, hem de onun üzerine titrerken izlemek içimde bir şeylerin kıpır kıpır etmesine neden oluyordu.

Bu manzara aklımda beş on yıl sonrasına dair görüntüler oluşturdu birden. Kocaman bahçesi olan büyük bir ev. Garaj yolunda bisikletler ve verandada kollarını göğsünde kavuşturmuş Maverick, yüzünde dünyanın en güzel gülümsemesi.

"Gerçekten de öyle," diye ona katıldım ve başımı iki yana sallayarak hayal âleminden çıktım.

"Bir şeyler içmek ister misin? June gece yarısına kadar zor dayanacak ve geri sayım biter bitmez onu yatıracağım."

"Sen içiyor musun?"

"Hayır. Onunlayken alkol almıyorum. Minik canavarım ele avuca sığmıyor ve yetki bendeyken aklım başımda olsun istiyorum." Maverick, June'u gıdıkladı ve o da hemen çığlığı bastı. "Başka türlüsünü istemezdim zaten."

İkisini izlerken dış kapının mandalı gibi hissetmek yerine dünyalarının bir parçasıymışım gibi hissettim. June kollarını bana uzattığında ve Maverick onu bana verdiğinde küçük gruplarına dahil edilmişim gibi geldi. Kanepeye oturduğumuzda Maverick kolunu omzuma atıp beni yakınına çektiğinde. Son beş dakikaya girip June kucağımda zıplamaya başladığında.

Tam olarak olmam gereken yerdeydim.

"June Böceğim, yeni yıl kararı ne demek biliyor musun?" diye sordu Maverick ve June da başını iki yana salladı. "Yeni yılda istikrarla yapmayı deneyeceğin bir şey seçmek demek. Büyük ya da küçük bir şey olabilir. Mesela benim yıl kararım evde daha çok yemek pişirmeye çalışmak ve ayda bir yüz yüze sosyal sorumluluk projesine katılmak."

"Bisiklete binmeyi öğrenmek istiyorum," dedi hemen. "Crystal okuldaki sunumuna bisikletini getirdi ve pembeydi."

"Vay canına." Maverick'in ağzı şaşkınlıkla açıldı ama içimden bir ses bu hikâyeyi daha önce duyduğunu söylüyordu. "Pembe bisiklet mi? Ne kadar havalıymış öyle. Patronlarla konuşmamız gerek ama bence bunu destekleyeceklerdir. Kısa sürede ortalığın

tozunu attırırsın, ufaklık." Omzuyla beni dürttü. "Ya sen, Kızıl? Senin yeni yıl kararın ne?"

"DC'nin son durağım olması konusunu ciddi ciddi düşünmeye başlamak istiyorum. Kendime bir daire bulup her hafta sonu aynı kahveciye gitmek istiyorum. Havalar düzeldiğinde pazara gitmek istiyorum. Olduğum yerin tadını çıkarmak ve bir kez olsun bir sonraki adımı düşünmemek istiyorum."

Kelimeler bir anda dudaklarımdan döküldü ama o sorana kadar yeni yıl kararımın ne olduğundan emin değildim.

Bir kararım olduğunu bile sanmıyordum.

Ama arkadaşlarımın nasıl yaşadıklarını gördükçe bunu ben de denemek istemeye başlamıştım.

Bir yerde köklenip geride bir parçamı bırakma düşüncesi korkutucuydu... ama hazırdım.

"Öyle mi?" Maverick'in gülümsemesi güneşle yarışacak kadar parlaktı ve onu bir şişeye koyup saklamak istedim. Günlerim grileşip karardığında, dünyada ne kadar çok güzelliğin olduğunu bana hatırlatsın diye. "Uzun bir süre burada olman fikri gerçekten çok hoşuma gitti."

"Bu, anlaşmamıza devam etmemiz gerektiğini anlamına gelmiyor ama," diye ekledim hemen çünkü yanlış anlamasını istemiyordum. Bunu onun için yaptığımı zannetmesini.

"Peki ya ben devam etmek istiyorsam?" diye sordu June'un bizi duyamayacağı kadar alçak bir ses tonuyla. "Ya kahveni nasıl içtiğini öğrenmek istiyorsam? Evin için hangi bitkileri aldığını görmek ve sekiz battaniyeyle uyuduğun için seninle dalga geçmek istiyorsam?"

Dudaklarımı yaladım. "Bunu çok isterim."

"Güzel. Aynı noktada olduğumuza sevindim."

"On!" diye bağırdı June ve televizyona baktım. Gökyüzünden konfetiler yağıyordu ve *Auld Lang Syne* şarkısı çalmaya başlamıştı. "Dokuz! Sekiz!"

"İyi seneler, yakışıklı çocuk," diye fısıldadım ve o da elini enseme koydu. Dokunuşu beni sabitleyen bir ağırlık gibiydi ve derin bir nefes verdim.

"İki! Bir! İYİ SENELER!" diye bağırdı June ve elindeki parti düdüğünü üfledi.

"İyi seneler, Emmy bebeğim," diye mırıldandı alçak ve pürüzlü bir sesle, sonra da dudaklarıma yapıştı. Kısa bir öpücüktü, yataktaki öpüşmelerimize hiç benzemiyordu ama bedenim yine de aynı şekilde alev aldı. "Bence bu gelmiş geçmiş en iyi sene olacak."

OTUZ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM
MAVERICK

"June uyudu. Sana senden gerçekten hoşlandığını, onunla takılmak için geri dönmeni sabırsızlıkla beklediğini söylememi istedi." Yatak odamın duvarına sırtımı yaslayıp Emerson'a gülümsedim. "Onayı kaptın, Kızıl."

"Onu hayal kırıklığına uğratmak istemem," dedi Emerson yatağımdan. Bacaklarını aşağı sarkıtmıştı, ayakları neredeyse yere değiyordu. "Sanırım geri geleceğim."

"Bunu çok isteriz."

Komodinde duran telefonunu alıp saate baktı ve ayağa kalktı. "Geç oldu. Gitsem iyi olur."

"Kalsan olmaz mı?" dedim aniden. "Hava soğuk, hemen bitişikte olduğunu biliyorum ama herkes evine sarhoş ve darmadağın olmuş halde dönecek. Başına bir şey gelmesini istemiyorum."

"Biz geceyi birbirimizin evinde geçirmeyiz," dedi Emerson yavaşça. "Bunu hiç yapmadık."

"Ya bu akşam yapsak?"

Yattığımız onca seferde birkaç dakikalık sarılmanın ardından her seferinde kendi odalarımıza çekilmiştik.

Ben alnını öperdim. O da ellerini göğsümde gezdirirdi. Geri çekildiğimizde, ortadan ikiye koparılmış bir ipmişiz gibi o samimi an bıçak gibi kesilirdi.

Bu akşam böyle olmasını istemiyordum.

Onu tam burada istiyordum.

Emerson altdudağını ısırdı. Gözleri arkamdaki kapıyla yanındaki yastıkların arasında gidip geldi.

"Tamam," dedi ve az daha zaferle yumruğumu havaya savuracaktım. "Ama sadece alarm kurup June uyanmadan önce gizlice gidebilirsem. Çocukla seni leylekler getirdi konuşması yapan kişi olmak istemiyorum."

"Anlaştık." Kapıyı kilitleyip kapüşonlumu çıkardım. "Uyumak için giyecek bir şey ister misin? Tişörtlerimden birini alabilirsin. Seni sırtında ismimle görmek istiyorum."

"Sen ne zaman sırtında *benim* adımla gezeceksin?"

"Bunun olmasını çok isterim, Kızıl." Dolabımı kurcaladım ve eski antrenman formalarımdan birini ona uzattım. "Al, bunu giy."

"Teşekkürler."

Emerson tişörtünü çıkardığında memeleri serbest kaldı. Ayağa kalkıp eşofman altını çıkardı ve bütün gece sakladığı o kısacık şortla kalınca derin bir nefes verdim.

"Güzelmiş," dedim pembe dantele bakarken hırıltılı bir sesle. "Bunu sevdim."

"Öyle mi?" Tişörtümü üstüne geçirip sırtını hayranlıkla izleyebilmem için yavaşça arkasını döndü. Bacak kaslarını ve baldırlarını. Kıçının yanaklarını ve o pürüzsüz tenini. Omzunda benim adım yazıyordu ve sırf bu manzaraya bakarken bile boşalabilirdim. "Geri kalanım da güzel mi?"

"Hem de çok, bebeğim. Böyle güzel şeylerin olmasına bayılıyorum." Pantolonumu çıkardım ve gözlerimi ondan ayırmadan iç çamaşırımı bol bir şortla değiştirdim. "Kendini şımartıp istediğin şeyleri satın alman hoşuma gidiyor. Bu çok seksi."

"Seninki gibi bir sözleşmem yok ama erkeklerin genelde gelirimden ve yaptığım birkaç marka işbirliğinden gözleri korkar. Uzun boylu olmamdan ya da bilek güreşinde onları yenebilmemden de hoşlanmıyorlar. Ellerimdeki nasırları ya da terden sırılsıklam görünmemi sevmiyorlar." Başını yana eğdi ve gözlerimiz kilitlendi. "Sen öyle değilsin ama. Sen bunları seviyorsun."

"O saydığın şeylerin hepsini seviyorum." Yutkunup tişörtümü çıkardım ve yerdeki kıyafet yığınımızın arasına bıraktım. "Sana daha önce erkeklerle değil oğlanlarla birlikte olduğunu söylemiştim. Erkekler alnının teriyle kazandığın paranı harcamanı ister. O topuklu ayakkabıları giymeni isterler çünkü onların içinde bir tanrıça gibi görünüyorsun, Emmy bebeğim."

Emerson oturdu ve bacaklarını açtı. Islanmıştı, iç çamaşırının önünde dizlerimin üzerine çöküp tadına bakmak istediğim bir leke vardı. "Bir gün beni o topuklular ayağımdayken becermelisin."

Başımı arkaya atıp inledim. Ellerim yanımda kasılırken aletim sızladı. *Siktir*, o bacaklarını etrafıma doladığında o ayakkabıları hissetmek istiyordum. Ben içine girerken belime bastırdıklarını hissetmek istiyordum.

"Bunu çok isterim," dedim. Dirsekleri üzerinde uzanıp kendini bana böyle sunarken başımın döndüğünü hissediyordum. "Bir dahaki sefere yoldayken o mini deri eteğini giydiğinde. Seni öyle becereceğim."

"Ne giydiğimi takip mi ediyorsun, Miller?" Ellerini bana doğru uzatırken dudaklarında yumuşacık bir gülümseme vardı. "Eteğim favorilerinden biri mi?"

"Evet." Başucu lambamı kapadım ve onu kollarıma alarak devasa yatağın ortasına getirdim. "Bacaklarına içim gidiyor. İffet meraklıların ne düşündüğünü siktir et."

"Anlaşıldı." Yanağını göğsüme dayayıp esnedi. Her ne kadar onu üstüme alıp becermek istesem de yorgun olduğunu görebiliyordum. "Günün sorusu ne? Yılın ilk sorusu bak, o yüzden iyi bir şey olmalı."

"Bana ailenden bahseder misin?" diye sordum parmaklarımı saçlarının arasından geçirirken. "Tatil için eve gitmedin, neden?"

"Ah." Emerson bir an için sessiz kaldı ve gerildiğini hissettim. "Hayır, gitmedim."

"İstemiyorsan konuşmak zorunda değilsin. Bana hiçbir zaman cevap borcun yok."

"Karışık bir mesele. Babam üniversitedeyken hokey oynuyordu ve annemle çocuk sahibi olmaya çalışırlarken bir oğlu olmasını çok istemiş. Ben doğduğumda annem beni başka bir spora yönlendirmeye kararlıydı. Bale. Artistik buz pateni. Polo ve kürek bile denedim. Ama sürekli hokeye geri döndüm ve buna içerledi," dedi.

"Neden?"

"O da hep bir kızı olsun istemiş ve sanırım kafasında birlikte alışverişe, maniküre falan gideceğimizi hayal etmişti, terli ergen erkeklerle takılacağımı değil. O şeyleri de yapmayı seviyorum ama paka vurmayı da seviyorum. Eve morarmış gözler ve her yerimde yara bereyle gelirdim, annem de öfkeden köpürürdü. Babamla

çok kavga ederlerdi, suçlamalar havada uçuşurdu. Bir sürü bağırış çağırış. Sonunda boşandılar. Bazen..." Emerson lafının devamını getirmedi.

"Hey." Yüzündeki bir tutam saçı çektim. "İstemiyorsan anlatmana gerek yok."

"Hayır. Ondan değil. Sadece... Bu yükü hep taşıyorum. Sanırım bu benim suçum. Belki annemi mutlu etmek için başka bir şey yapmalıydım. O yüzden sürekli patlamaya hazır bir bomba gibi geziyorum; kendimi sürekli verdiğim kararları savunmak zorundaymışım gibi hissediyorum."

"Bu saçmalık," dedim hiddetle. "Ebeveyn olmak böyle bir şey değil. Seni mutlu eden şeyleri yapıyordun ve annen de bundan dolayı mutlu olmalıydı."

"Annem tekrar evlendi; şimdi onunla alışverişe giden, elbiseler giyen, yara bere içinde gezmeyen ve maçlarda kenarlara yapıştırılmayan üç mükemmel kızı var." İç çekti. "Dileğine kavuştu ve sanırım ben de öyle."

"Ya baban?"

"Yaralandı," dedi usulca ve yer ayağımın altından kaydı. "Amatör ligde, on yıl önce görünmez kaza geçirdi. Omurgası kırıldı. Belden aşağısı felç."

Burnunu çekip yüzünü boynuma gömdü. Ne diyeceğimi bilmiyordum. Hayatındaki en trajik olayı benimle paylaşan birini nasıl teselli edeceğimi bilmiyordum. Çünkü ona, *Sorun yok, her şey yoluna girecek,* demek kulağa saçmalığın daniskası gibi geliyordu.

Ama her şeyi düzeltmek istiyordum. Bununla tek başına mücadele etmek zorunda kalmasın diye acısının bir kısmını ben sırtlanmak istiyordum.

"Üzgünüm," diye fısıldadım saçlarını okşayarak. Sırtını sıvazlayıp onu sıkıca göğsüme bastırdım. "Baban bunu yaşamak zorunda kaldığı için çok üzgünüm."

"Senin suçun değil." Başını kaldırıp bana baktığında altdudağı titredi. Yanağından akan bir damla yaşı silip alnını öptüm. "Yazın eve gidiyorum ama sezon içinde bir günden fazla izin almak zor. Oraya gittiğimde hayat biraz yavaşlıyor ve babamın onunla geçireceğim zamanı aceleye getiriyormuşum gibi hissetmesini asla istemiyorum."

"Hâlâ yaşayıp da onu görebiliyor olmana sevindim. Seninle gurur duyduğuna eminim."

"Gurur duyuyor demek az kalır." Kahkahası tenimi gıdıkladı. "Herkese hokey oynadığımı söylüyor. Markette karşılaştığı insanlara. Benzincide gördüğü adamlara. Onda on beş formam var ve her hafta başka bir tanesini giyiyor."

Gülümsedim. "Kulağa harika biriymiş gibi geliyor."

"Babam şahanedir. Yaşadığı onca şeye rağmen her sabah bana, 'Harika bir haberim var! Bugün hayatının en güzel günü!' diye mesaj atıyor." Kahkaha attı. "Onun iyimserliğini almamışım ama yine de babama ayak uyduruyorum."

"Neden bahsediyorsun? Sen hayatımda gördüğüm en iyimser insansın," diye takıldım ve karnımı çimdikledi. "Bunu benimle paylaştığın için teşekkür ederim."

"Ya sen?" diye sordu Emerson. "Wikipedia sayfanda ailenle ilgili hiçbir şey yok. Baktım."

"Beni takip mi ediyorsun, Hartwell?"

"Buna meraklı olmak deniyor, Miller."

Mırıldandım. "Wikipedia sayfamda asla bir şey bulamayacaksın. Böyle olmasını sağlamak için bir çuval para ödüyorum."

"Öylė mi?" Kaşlarını çattı. "Neden? Özel hayatını gözler önünde yaşamayı sevmeyen biri de sayılmazsın, değil mi?"

"Hayır. Ben, şey, koruyucu ailede büyüdüm," dedim ve gözleri fal taşı gibi açıldı. "Yaşım gelince sistemden ayrıldım."

"Ne?" Emerson doğruldu. Bağdaş kurup bana dik dik baktı. "Sen ciddi misin?"

"Evet. Çocukluğumla ilgili pek bir şey hatırlamıyorum. Babamın anneme pek iyi davranmadığını biliyorum. Bir sürü bağırış çağırış olduğunu ve eşyaların havada uçuştuğunu. Çocukken gittiğim psikiyatristim bana annemin birçok psikolojik sorunu olduğunu söylemişti: doğum sonrası depresyon ve anksiyete. Bipolar kişilik bozukluğu. Geleceğim için en iyi olan şey koruyucu aile sistemiymiş."

"Hiç kalıcı bir evin olmadı mı?" diye sordu usulca.

"Hayır. Hiçbiriyle uyuşmadık. Reşit olmadan önce sekiz farklı aileye gittim ve o yaşa geldiğimde de artık bu süreç bittiği için minnettardım. Sırf geldiğim yere geri gönderilmek için tekrar tekrar ümit beslemek istemiyordum." Emerson'ın elini tutup parmak eklemlerini öptüm. "İnsanlar bana hep neden bu kadar çok kadınla yattığımı soruyor, sanırım sadece istenmek istiyorum. Kadınlar benden ne bekleyeceklerini biliyorlar çünkü onlara karşı hep dürüst oldum; ne yaşayacaksak tek gecelik olacak. Seks ve sıfır bağlılık. Benimle çıkmak istediklerini, uzun soluklu bir şey istediklerini iddia edebilirler ama sadece hokey biletlerini, parayı ve şöhreti istediklerini ikimiz de biliyoruz.

"Tek gecelik ilişkiler bu istenme ihtiyacıma merhem oluyor, sadece birkaç saatliğine bile olsa beni isteyen birinin olmasını sağlıyor. Bu sayede işleri ben kontrol edebiliyorum. Çekip giden onlar

değil, *ben* oluyorum. Bu muhtemelen beni berbat bir insan yapıyor. Terapistim seksi sonsuza kadar başa çıkma mekanizması olarak kullanamayacağımı söylüyor ve artık bununla ne demek istediğini anlamaya başlıyorum. Yaşım ilerledikçe, ruhumun derinliklerinde barındırdığım gerçek anlamda istenme arzusu gitgide büyüyor. Beni gerçekten hayatında isteyen birini bulma arzusu. Hokey oyuncusu olan Maverick Miller'ı değil de bazen içten içe aslında ölüymüş gibi hissettiğini kimse anlamasın diye sürekli şakalar yapan, ailesi olmayan, mahvolmuş bir çocuk olan Maverick Miller'ı. Üstelik tek gece için de değil, uzun vadede. Şu ana kadar istediğim her şeye ters düşen bir şey bu ve aklımı karman çorman ediyor."

"Ah, Maverick," diye fısıldadı Emerson ve kucağıma çıktı. Sarılışı beni sabit tutan bir çıpa gibiydi, beni kollarında sallamaya başladığında burnum sızladı. Yüzümü saçlarına gömerek gözyaşlarımı sakladım. "Seni tatlı adam. Sen korkunç bir insan olmanın yakınından bile geçmiyorsun. Sen hiçbir suçu olmadığı halde nazik ruhu parçalanmış ve incinmiş birisin. Tek geceden daha fazlasını hak etmiyormuşsun gibi hissetmene neden oldukları için çok üzgünüm. Çünkü hak ediyorsun, çünkü sen harika bir adamsın... ve bir gün yuva kurmak isteyeceksin, bir kadını çok mutlu edeceksin ve o da seni asla terk etmeyecek. Neden biliyor musun?"

"Neden?" diye sordum yüzümü saklamaya devam ederek.

Ona bakmaya korkuyordum. Başka kimsenin görmesine izin vermediğim bu kırık *dökük* tarafımı ona açıkça göstermeye. Hudson, Dallas ya da Reid bile kabuğumun bu kısmını kıramamıştı. Sanırım bunu yapanın Emerson olmasına şaşırmamalıydım. Şu ana kadar o kadar çok sırrımı açığa çıkarmıştı ki, bu sadece o listeye eklenenlerden biriydi.

"Çünkü herkesi her şeyinle seviyorsun. Sevdiğin insanlar sözkonusu olduğunda varını yoğunu ortaya koyuyorsun ve bunu görecek kadınla tanışacaksın. Senin bir armağan olduğunu bilen biri gelecek ve sana âşık olmaktan gurur duyacak. Kalbini koruyacak ve her şey çok güzel olacak."

Daha önce hiç geleceğimin nasıl olacağını hayal etmemiştim ama bir anlığına durup düşündüm. Bir yıl, beş yıl, on yıl sonrasına bakıp bu insanın kim olacağını çözmeye çalıştım ama tek görebildiğim kızıl saçlardı.

Yeşil gözler.

Muzip bir gülümseme ve kulağıma *yakışıklı çocuk* diye fısıldayan biri.

Hasiktir.

Gözlerim fal taşı gibi açıldı ve Emerson'a bakabilmek için geri çekildim. O da bana bakıyordu ve ne yapacağımı bilmiyordum.

Ne halt edeceğimi bilmiyordum çünkü bu kadın benim yatak arkadaşımdı, hayat yoldaşım değildi. Ama onu sonsuza dek becerme fikri normalde olduğu gibi beni korkutmuyordu ve sanırım bana inme inmişti.

"Hey." Emerson yanağıma dokunup kaşlarını çattı. "İyi misin?"

Hayır.

Evet.

Lanet olsun, bilmiyordum.

Bir gün parmağına devasa bir yüzük takacağım kadına mı bakıyordum?

Daha önce böyle şeylerden hiç bahsetmediğim ve bunu onunla konuştuğum için aklımı kaçırmıştım herhalde. Beynimin de hayatımızı birlikte geçireceğimize kanma sebebi buydu.

"İyiyim," dedim güçbela ama bana inanmadığını biliyordum. "Beni dinlediğin için teşekkür ederim. Bunu söylememe gerek olmadığını biliyorum ama bunu gidip başkalarına..."

"Dudaklarım mühürlü. Söz veriyorum."

Konuşma faslını bitirmiştim. Duygular ve karmaşık hislerle işim bitmişti.

Onu istiyordum.

Onu her zamanki gibi becermek ve çok iyi olduğumuz normal düzenimize dönmek istiyordum.

Tişörtünü çıkarıp dudaklarımı göğsüne götürdüm ve meme ucunu emdim. Elimi bacaklarının arasına kaydırdım ve onu ıslak, sımsıkı ve beni almaya hazır bir halde bulunca dudaklarımdan sert bir nefes kaçtı.

"Siktir, seni istiyorum, Emmy," diye fısıldadım boynuna doğru ve boğazını yaladım. "Sana sahip olabilir miyim?"

"Lütfen," diye yalvardı ve baksırımı çekiştirmeye başladı. Elini aletime doladı ve birkaç kez sertçe sıvazladı. "Sana ihtiyacım var, Maverick."

"Kondom alayım." Yatağımın yanındaki komodine uzandım ama elini bileğime doladı. "Sorun ne?"

"Beni kondomsuz becerir misin?" diye fısıldadı ve tenim alev aldı. "Seni hissetmek istiyorum."

Derin bir nefes alıp tüm mantıklı düşünceleri beynimin ön kısımlarına davet ettim ama Emerson diğer elimi alıp yatağa bastırdığında bunu yapmak çok zordu. Kalçasını kaldırıp parmaklarımla kendisini becermeye başladığında bu imkânsıza yakın bir hal aldı.

"Lanet olsun," dedim homurdanarak. "Sen... Ne?.."

"Hap kullanıyorum," dedi. "Her gün."

"Emin misin?" Çekmeceyi bıraktım ve elimi boynuna doladım. "Yüzde yüz emin olmak zorundasın, Emmy çünkü aramızda hiçbir şey olmadan içine girip seni becerdiğimde... temelli benim olursun. Seni kimseyle paylaşmam. Seni dolduracak olan benim. Amınla ilgilenecek olan benim aletim. Seni nerede istersem orada becereceğim ve ben doyumsuz bir adamım, bebeğim. Sana çok ama çok ihtiyacım olacak."

Yutkundu, gözleri şehvetten alev almıştı. Kalçasını yuvarlayıp inledi. "Seni kimse benim gibi becermiyor, öyle değil mi? Bu yüzden durmadan bana geri geliyorsun. Birden fazla kez yattığın tek kız benim çünkü bana doyamıyorsun, öyle değil mi?"

Aletimi tutup başparmağını tepesinde gezdirmeye başladığında akkor bir arzuyla kavruldum. Zevk suyumu aletimin tepesine iyice yaydığında gözümün önünde yıldızlar uçuşmaya başlamıştı bile.

"Sana doyamıyorum," dediğimde beni tepeden tırnağa sıvazladı. Yukarı, aşağı ve daha önce sanki hiç dokunulmamışım gibi nefes nefese kaldım. "Sana asla doyamayacağım, bebeğim."

"Eminim. Eminim, Maverick ve beni sana aitmişim gibi becermeni istiyorum."

Ondan sonrası tam anlamıyla bir bulanıklık içinde geçti.

Benim.

Emerson'ı sırtüstü yatırıp üstüne çıktım. Bacaklarını göğsüne yaslayıp kalçalarını tuttum. Aletimle onu kışkırtıp klitorisini okşadım, ta ki onun ıslaklığıyla kaplanıp onu becermem için bana yalvarana dek.

Sonra da tam olarak bunu yaptım.

İçine girdim ve bu, işte bu, cennetin ta kendisiydi. Aletimin etrafında sıcacık ve mükemmeldi. Doğru noktayı bulduğumda etrafımda kasılıp inledi.

Bu sert seksti; ilkeldi ve daha önce kimseye yapmadığım şekilde onu ele geçirdim.

Ama aynı zamanda seksten daha farklıydı.

Elimi tuttuğunda fark ettim bunu. İçine girerken gözlerimiz buluştuğunda ve bana gülümsediğinde. Geri çekilmeye çalıştığımda ama içine boşalmamı istediğinde. Sözlerinde daha önce hiç duymadığım bir çekingenlik vardı.

Sonrasında temizlenip onu kollarıma aldığımda o duyguyu yine hissettim.

Daha önce hiç gerçekten bir yuvam olmuş gibi hissetmemiştim. Ama Emmy yanımdayken, onun olduğu her yer evimmiş gibi geldi.

Sonsuza dek kalmak istediğim bir yer.

OTUZ BEŞİNCİ BÖLÜM
EMMY

Hazırlandığım tuvaletin kapısı çalındı.

NHL ligindeki diğer tüm takımlar gibi Dallas Wildebeets'in de arenalarında kadınlar için bir soyunma odası yoktu. Ben de bu yüzden direkt buz pistine çıkan engelli tuvaletiyle idare etmek zorunda kaldım.

Bundan nefret ediyordum.

Tüm ekipmanlarımın yere saçılmasından.

Arenada bana aitmiş hissettiğim bir alanım olmamasından.

Takım arkadaşlarım formalarını devasa dolaplardaki askılara asıp düzgün tutabilirken benim el kurutucusunun üstüne asmak zorunda olmamdan nefret ediyordum.

Buranın çiş gibi kokmasından ve herkesten uzakta olmamdan.

"Dolu," diye seslendim. Örgüme taktığım saç tokamı kontrol edip iyice sıktığımdan emin oldum. "Hemen çıkıyorum."

"Emmy? Ben Piper. Girebilir miyim?"

Kilidi açıp içeri girebilmesi için geri çekildim. "Selam."

"Selam." Ellerini ovuşturup yere baktı. "Sana söylemem gereken bir şey var."

Aklım hemen Maverick'e gitti. Yaralandı. Takas edildi. Az önceki röportajda söylediği aptalca bir şey yüzünden cezalandırıldı.

Midem düğüm düğüm oldu ve bedenim kasıldı.

"Ne oluyor?" dedim ve kalbim deli gibi atmaya başladı.

"Wildebeests az önce bize maça çıkacak kadro listesini verdi." Piper çenesini kaldırıp bana baktı. "AHL iştiraklerinden Cole Meyers'ı çağırmışlar ve bu akşam maçta olacak."

Yer ayaklarımın altından kaydı.

Lavabonun kenarına öyle bir asıldım ki parmak eklemlerim bembeyaz kesildi. Nefes alamadım ve az daha yere kapaklanacaktım.

Herkesin hiç yaşamamayı dilediği bir ilişkisi vardı. Geçmişe dönüp o zamanki halimizi uzak durması için uyarmak istediğimiz biri.

Benimki Cole Meyers'tı.

Onunla dört sene önce ECHL'de Nashville Bulls takımı için oynadığımız dönemde tanışmıştım. Takıma sezonun sonlarına doğru katılmıştı, Philadelphia'dan takasla gelmişti ve görür görmez ona kapılmıştım.

O herkesin sevdiği türden bir adamdı. Karakteriyle ortamı domine ederdi ve her zaman ilgi odağıydı. İnsanları nasıl güldüreceğini bilen, kalabalıkta parlayan gerçekten cazibeli biriydi.

Sarı saçlarıyla buzda kaymaktan ziyade Kaliforniya'da sörf yapması gerekiyormuş gibi görünüyordu, buna mavi gözleri ve nazik gülümsemesi de eklenince ona âşık olmuştum.

Hem de öyle böyle değil.

Daha önce başka erkeklerle çıkmıştım ama Cole'un *o kişi* olduğunu sanmıştım.

Birlikte olduğumuz ilk yıl her şey çok güzeldi. Antrenmanlar, maçlar ve dairem için bitki seçmek derken bir rutinimiz oluşmuştu. Onunla evime taşınması hakkında konuşmuştum. O da yüzüklerden bahsediyordu. Açık bir alanda düğün ya da deniz kenarında bir parti.

Âşıkken ağzımızdan çıkan şu aptalca şeyler.

Performansının kötü gittiği birkaç maçtan ve öfkesini kontrol etmekte zorlanmasından sonra önce ikinci sıraya sonra da üçüncü sıraya geri çekilmişti.

Başlangıç pozisyonuna onun yerine ben getirilmiştim ve ondan sonra her şey tepetaklak olmuştu.

İnsanların önündeyken aramız iyiydi. Hayal gibi bir hayat yaşayan o mükemmel çifttik.

Ama yalnızken ve etrafımızda onu duyacak kimse yokken hikâye başkaydı.

Koç'un seni ilk sıraya çekmesinin tek sebebinin seninle yatmak istemesi olduğunu biliyorsun, gerçekten yetenekli olduğundan falan değil yani.

Bu takımda bir pozisyonunun olmasının tek sebebi yönetimin memelerini beğeniyor olması.

Soyunma odasında kimlerle grup seks yapacağınla ilgili süregelen bir şaka olduğunu biliyor muydun? Bazen takım arkadaşlarımıza seni uyurken onları gizlice eve sokacağımı söylüyorum. Belki tişörtünü kaldırıp seni şöyle bir süzmelerine izin veririm.

Ağzıma safra geldi.

Bunu dedikten sonra neden altı ay daha bu ilişkiyi sürdürdüğümü bilmiyordum.

Belki davranışlarını haklı çıkarmaya kendimi kaptırdığımdandı. Belki bunları duymak benim için o kadar normalleşmişti ki doğru olduklarını düşünmeye başlamıştım.

Maçlarımızdan birinde taraftarlardan birine numarasını verdiğini görene dek bu korkunç büyünün etkisinden çıkamadım. Ayrılmak istedim ve iki hafta sonra kendimi San Diego'da buldum.

"Bu ne zaman oldu? Son baktığımda Utah'taydı."

"Öyleydi, ta ki Wildebeests'in kanat oyuncularından biri Noel'de kayak yaparken kolunu kırıp kadro dışını kalana dek. Sonra da Cole çağırılmış." Piper bana yaklaştı. "İyi misin?"

Hayır.

İyi değildim.

San Diego'ya geldikten bir ay sonra onun AHL'ye yükseltildiğini öğrenmiştim.

O kadar rahatlamıştım ki. Bir daha onu görmek zorunda kalmayacaktım. Yanından kayıp geçerken ağzında geveledeği şeyleri duymuyormuş gibi yapmak zorunda kalmayacaktım. Hayatımın o kısmı hiç yaşanmamış gibi davranabilecektim.

Ama şimdi onu yirmi bin taraftarın önünde görmek zorundaydım.

Tanrım.

"Stars için oynadığımı biliyor mu?" diye sordum ki bu aptalca bir soruydu. Nasıl bilmeyebilirdi ki?

Takıma katıldığımdan beri medyanın ilgisi hiç azalmamıştı. Artık şu noktada, spor kanallarını izleyen herhangi biri Stars formasıyla en az bir fotoğrafımı görmüştü.

Cole bile.

"Evet. O, şey, koridorda röportaj veriyordu ve ortalama performansının neden bu kadar ilgi çektiğini anlayamadığını söyledi."

Bazı şeyler hiç değişmiyor.

"Tabii ki öyle der." Alnımı ovuşturup iç geçirdim. "Seçeneğim var mı?"

"Oynamak istiyor musun?"

"Evet," dedim hemen. "Onun bunu benden almasına izin vermeyeceğim."

"Medya açısından yapacağın en kolay şeyin mecbur kalmadıkça onunla iletişime geçmemek olduğunu söyleyebilirim. Söylediklerini duymazdan gel, ortalığı karıştırmaya çalışacağını biliyorsun. Önüne bak ve oyununu oyna." Piper duraksadı. "Arkadaşın olarak konuşursam, onu canından bezdir."

"Bunu yapabilirim." Omuzlarımı gevşetip döndürdüm ve koruyucu ekipmanlarımı düzelttim. "İyi olacağım."

"Olacağını biliyorum. Sen çok güçlüsün, Emmy. Bunu sana söylemek zorunda kalan ben olduğum için üzgünüm ama buzun üstünde şaşırmaktansa şimdi öğrenmen daha iyi olur diye düşündüm."

"Kesinlikle. Beni düşündüğün için teşekkür ederim, Piper." Yerdeki kaskımı alıp kafama taktım. "Tünele çıkmam gerek."

"Çocuklar orada. Onlara söyleyecek misin?"

İstemiyordum ama sanırım mecburdum.

"Evet." Onu başımla onaylayıp altdudağımı ısırdım. "Onlara söyleyeceğim."

"Tribünde olacağım." Piper kolumu sıktı. "Ve maçtan sonra bir şeye ihtiyacın olursa yanındayım."

"Sen mükemmel bir arkadaşsın." Ona sarıldım. "Tanrım, seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum, Emmy. Şimdi git ve o piçin kıçını tekmele."

Kapıyı açtım. Koridor kalabalıktı ve takım arkadaşlarım buza çıkmayı bekliyordu.

Connor ve Grant patenlerini tokuşturdu. Riley, Lexi'nin söylediklerini dinliyordu ve daha önce hiç kimsenin başını bu kadar salladığını görmediğime yemin edebilirdim. Her zamanki gibi formasını dişlerinin arasına almış Liam ağzında bir şeyler geveleyerken gözlerini duvara dikmişti ve Hudson'la Maverick de köşede çene çalıyordu.

Maverick beni gördüğünde gözleri ışıldadı. Gülümseyerek el salladı.

Gülmeye çalıştım ama dudaklarımdan çıkan ses daha çok hıçkırık gibiydi. Kaşlarını çatıp Ethan ve Seymour'ın yanından geçip bana doğru geldi.

"Hey. Sorun ne?" diye sordu.

"Hiç."

"Palavracı."

Çenemi kaldırıp ona baktım. "Az önce eski erkek arkadaşımın bu akşam Wildebeets kadrosunda olduğunu öğrendim. Beklemiyordum ve bu beni panikletiyor."

"On santimlik aleti olan herif mi?"

"Evet."

"Kötü bir ayrılık mıydı?"

"Öyle bir şey."

Maverick bana iyice yaklaştı. Kişisel alanıma girerken gözlerimin içine baktı. "Sana el mi kaldırdı?"

"Ne?" diye sordu Hudson sol tarafımdan. "Kim Emmy'ye el kaldırdı?"

"Birisi Emmy'ye zarar mı verdi?" Ethan eldivenlerini çıkardı. "Kim o orospu çocuğu?"

"Mümkün değil. Şafakta yola çıkıyoruz!" diye bağırdı Grant ve Seymour omzuna vurdu.

"Belki de on dakika içinde yola çıkarız, G."

"ECHL'de beraber oynadığım eski erkek arkadaşım. AHL'ye geçmiş ve Wildebeests bu akşam oynaması için onu çağırmış," dedim çabuk çabuk ve işte, hepsine gerçeği söylemiştim.

"Sana zarar verdi mi?" dedi Maverick, sesi ölümcüldü.

"Hayır. *Hayır.* İyi davranmıyordu ama bana asla elini kaldırmadı."

"Ne söyledi? Ne yaptı?" Maverick kaskını çıkarıp duvara fırlattı. Gözlerinde öyle yoğun bir bakış vardı ki az kalsın nefes alamayacaktım. "Söyle bana, Emerson."

"Bir sürü şey söyledi... Takımda bir yerimin olmasının tek sebebinin eski koçumun beni yatağa atmak istemesi olduğunu. Yönetimin sırf görünüşümü beğendiği için benimle sözleşme yaptığını. Şeyin şakasını yaptı..." Başımı iki yana salladım. Bir sonraki kısmı söyleyemeyecektim.

"Sana. Ne. Söyledi?"

"Takım arkadaşlarımı eve alıp ben uyurken bana ne isterlerse yapmalarına izin vereceğiyle ilgili şaka yaptı. Soyunma odasında herkes benimle bir tur yatabilsin diye elden ele dolaştırılacağımı." Göğsümden bir hıçkırık koptu. "Özür dilerim. Neden ağladığımı bilmiyorum. Bunu tuhaflaştırmak istemiyorum. Yemin ederim, duygularımı kontrol edebilirim."

Tribünde taraftarlar maçın heyecanıyla tezahürat yapıyorlardı. Piste çıkış müziği çalmaya başladı ama bizim koridorumuzda ölüm sessizliği vardı.

"Gel buraya," dedi Hudson, ilk konuşan oydu ve bana sarıldı.

Kendimi rahatlatıcı kollarına bıraktım, kardeş gibi gördüğüm birinin bana böyle sarılması iyi gelmişti. Arkamı kolladığını, gözyaşlarına boğulmuşken de yanımda olduğunu bilmek.

"Onu öldüreceğim," dedi Maverick fısıltıyla. "Bir yığın kemikten başka bir şey kalmaya dek tüm uzuvlarını tek tek koparacağım."

"Hangi pozisyonda oynuyor?" diye sordu Hudson ve gözyaşlarımı sildim.

"Sol kanat. Ben ilk sırada onun yerini alınca işler kötüleşmeye başladı."

"İşte bizim kızımız," diye bağırdı Seymour ve onu duymamla az daha tekrar gözyaşlarına boğulacaktım.

"Evet," diye ekledi Grant. "Sen artık bizimsin."

"Kaleye bir metre yaklaşırsa sopamı gırtlağına sokarım," dedi Liam ve onun bunu demesi bir aşk şiiri yazmasıyla eşdeğerdi.

"Sizin gerçekten bir şey yapmanıza gerek..."

Kolumda bir el hissettim ve Maverick beni kendine doğru çekti. Yanağımı tutup alnını kaskıma dayadı. "Sana yapmaya mecbur olduğumuz ve yapmak istediğimiz şeylerle ilgili konuştuklarımızı hatırlatmama gerek var mı?"

"Hayır." Yutkundum. "Hatırlıyorum."

"Peki, bana ait olan insanlarla ilgilendiğimi de hatırlıyorsun değil mi?" diye sordu alçak bir sesle.

"Evet, hatırlıyorum," dedim fısıldayarak.

"Güzel."

Geri çekilip koridora baktı. Koç Saunders bize doğru geliyordu ve hepimizi böyle dip dibe görünce olduğu yerde durdu.

Maverick sırıttı ama bu gülümsemesinde sevimli olan hiçbir şey yoktu. "Lig başkanını arayıp özür dilemeye başlamak isteyebilirsin, Koç. Bu akşam burada işimiz bittiğinde başımız büyük belada olacak."

OTUZ ALTINCI BÖLÜM
MAVERICK

Ben şiddete meyilli bir adam değildim.

Maçlarda arada sırada kavgalara karışırdım; eldivenlerimi yere fırlatıp işe koyulurdum ama bunlar çoğunlukla eğlencesine olurdu. Altında gerçek bir öfke yatmayan, kalabalığı coşturmak için yapılan şeylerdi.

Ama bugün küplere binmiştim.

Hedefimde Cole Meyers vardı ve onu binlerce parçaya ayırana kadar durmayacaktım.

Takımın geri kalanı da benim gibi hissediyordu. Isınmak için piste çıktığımızda bunu gözlerinde görebiliyordum. Wildebeests kulübesine bakarken tiksindikleri her hallerinden belliydi ve bu akşam buranın kan gölüne döneceğini biliyordum.

Pistin ortasında yarım yamalak esnedim. Bedenimi, uzuvlarımı normalde olduğu gibi rahatlatmamın bir anlamı yoktu, bacaklarımın nasıl hissettiğini umursayacak kadar uzun süre maçta kalmayacaktım.

Cole kayarak yanıma gelip bana kocaman sırıttı. "Miller," dedi sanki en iyi arkadaşımmış gibi. Sanki eskiden birlikte partileyen

aynı üniversite kardeşliğindenmişiz gibi ve bu tavrı midemi bulandırdı. "Seninle tanıştığıma memnun oldum."

Ellerimi boğazına sarmak istiyordum. Nefesim kesilene kadar gırtlağını sıkmak. Merhamet için yalvardığında baskıyı daha da artırmak.

"Peki sen kimsin?" Bağcıklarımı düzeltmek için eğildim. Her şey onun o aptal suratına bakmaktan daha iyiydi.

"Cole," diye bağırdı bangır bangır çalan müziğin üstünden. "Cole Meyers. Bu akşam için takıma davet edildim. NHL'deki ilk maçım," dedi gururla ve ben de sanki bu sikimdeymiş gibi mırıldandım.

"Tebrikler," dedim.

Elden ele dolaştırılmak.

Herkes onunla yatabilsin diye.

Bunu şaka olarak söylemiş olması umurumda değildi.

Komik olmaya çalıştığı için soyunma odasında öylesine söylemiş olmasını umursamıyordum.

Bu adam bir avcıydı, pisliğin tekiydi ve işini bitirmeyi dört gözle bekliyordum.

Sakin olmaya ve karşımda dikilen orospu çocuğunu görmezden gelmeye çalışarak derin bir nefes alıp pisti inceledim. Emerson'ın esneme hareketlerini bitirdiğini ve Hudson'la konuştuğunu gördüm.

Hudson onu güldürüyordu, elleriyle heyecanlı heyecanlı bir şeyler anlatıyordu. Emerson'ın omuzları sarsıldığında gülümsedim, başı geriye düşerek bir kahkaha attığında sesi pistte yankılandı.

Onlara bakarken içimde kıskançlıktan eser yoktu. Emerson'ın dikkatini çekmek için şapşallık etmek ya da Hudson'ı ondan uzaklaştırmak istemiyordum.

Hissettiğim tek şey minnettarlıktı.

Hudson'ın sakin mizacına ve Emerson'ı oyalamasına minnettardım. Yüzünde bir gülümseme olduğundan emin olmasına. Bana bakıp başını bir kez sallayarak her şeyin yolunda olduğunu söylemesine minnettardım.

"Takım olarak iyi bir sezon geçiriyorsunuz," dedi Cole ve en az on beş saniyedir konuştuğunu fark ettim. "Muhtemelen eleme maçlarına kalacaksınız."

"Öyle görünüyor."

"Oynadığım AHL takımı bu sezon bok gibi ve Wildebeests'te uzun süre kalabileceğimi umuyorum. AHL, vakti geride kalmış bir sürü oyuncuyla dolu yani o yüzden gerçek sporcuların arasında olmak güzel."

Gözüm seğirdi.

Gerçek sporcular. Sanki hepimiz aynı oyunu oynamıyormuşuz gibi.

Bu herifi çoktan yere yapıştırmadığım için kendimle gurur duyuyordum ama stratejik davranmak zorundaydım.

Maç başlamadan önce ortada tahrik yokken ona bir tane patlatmak tutuklanmama neden olurdu. Ama düdük çalar çalmaz her şey mubahtı.

Onu önce pohpohlayacaktım. Bu ukala, herkesten üstün tavrını desteklediğimi düşünmesine izin verecek sonra da dünyasını tepetaklak edecektim. Ona hiç beklemediği bir ters köşe yaşatacaktım.

"Bu akşam iyi şanslar," dedim ve Cole bana bakıp gözlerini kırpıştırdı. Öylesine hayal âlemine dalmıştı ki samimi olduğumu sandı. "Buna ihtiyacın olacak."

Arena saatindeki boru ötünce takım arkadaşlarımın yanına gittim. Birbirimize sokulduk, bir kolumu Ethan'ın diğer kolumu Grant'in omzuna doladım.

"Bu maça başlarken hepimizin öfkeli olduğunu biliyorum bu yüzden odaklanmakla ilgili nutuk atmayacağım. Bu öfkenizden nasıl kurtulmak istediğiniz size kalmış ama yanınızda olduğumu bilin. Arkanızı kolluyorum. Ceza kulübesinde bolca vakit geçireceğiz ve benim açımdan sorun yok," dedim.

"Bir şey söyleyebilir miyim?" diye sordu Emmy ve başımla ona müsaade ettim. "Ben insanların kendisi için bir şeyler yapmasını seven bir kadın değilim ve sizden asla onurumu falan korumanızı istemem. Ama arkamı kolladığınızı bilmenin benim için anlamı çok büyük. Her akşam sizinle oynadığım için çok şanslıyım ve başkalarını takım arkadaşım olarak hayal bile edemiyorum."

"Seni seviyoruz, Emmy," diye bağırdı Grant ve onun kollarına atlamaya çalıştı. Emmy'nin ayağı kaydı ve ikisi de yuvarlanıp buza düştü.

"Yığılın!" dedi Ethan ve herkes sanki Stanley Kupası'nı kazanmışız gibi onların üstüne atladı.

"Hey," dedim. "Maçtan önce sakatlanmak yok. İşimiz var."

"Bu akşamki planın ne, Kaptan?" diye mırıldandı Hudson dirseğiyle beni dürterek.

"Tek planım oyundan atıldıktan sonraki elli sekiz dakikayı soyunma odasında geçirmek, Hud. Siz de bensiz oynamak zorunda kalacaksınız."

"Emmy bize olanları anlattığında..." Susup başını iki yana salladı. Hudson hep hassas bir adam olmuştu, kadınlara karşı saygısı sonsuzdu. Emmy'nin geçmişini duyduğunda gözlerindeki dehşeti görmüştüm, sanki kusacak gibiydi. "Ne yapmak istediğimi bilmiyorum."

"Sanırım galibiyeti umursayıp umursamadığımıza karar vermemiz gerekecek. All Star Maçı'na üç hafta kaldı ve şu anda

kendi bölgemizde en tepedeyiz. Doğuda üçüncüyüz ama birincilik için Boston'dan sadece iki maç uzaktayız. Ben cevabımın ne olacağını biliyorum ve..."

"Kazanmayı unut. Bu olay hokeyi aşıyor. Bu kişisel bir mesele," dedi göz ucuyla bana bakarak. "Bazılarımızı diğerlerinden daha fazla ilgilendiriyor hem de."

"Sen neden bahsediyorsun?"

"Emmy eski sevgilisinin ona söylediklerini anlatırken nasıl tepki verdiğini gördüm. Onu nasıl teselli etmek istediğini. Bana aranızda ne olduğunu anlatmak zorunda değilsin ama yıllardır senin arkanda oynuyorum. Seni bir kitap gibi okuyabiliyorum, Mav. Emmy senin için çok önemli."

"Evet." Yutkundum ve Seymour'ın onu ayağa kaldırmasını izledim. "Öyle. Bu yüzden kural falan yok, her şey serbest."

"Ben de öyle düşünmüştüm." Omzuma vurdu. "Hadi bu şerefsize cehennemi yaşatalım.

"Yakala onu," diye bağırdım Ethan'a yedek kulübesinden ve o da Cole'u kenara o kadar sert yapıştırdı ki camlar sallandı.

Kalabalık yuhalıyor, penaltı istiyordu ve Ethan'ın eldivenin altından onlara hareket çektiğini biliyordum.

Daha maç başlayalı beş dakika olmuştu ama adam on darbe yemişti. Az daha onun için üzülecektim ama Emmy'nin yanımdan kayarak geçtiğini görünce bu kadarının yeterli olmadığını düşündüm.

Koç ıslık çaldı ve buza atlayıp paka doğru ilerledim. Hudson'dan gelen pası yakaladım ve tek başıma rakip oyunculardan sıyrılarak kaleye doğru hızla kaydım. Gözümün kenarından Emmy'nin solumda boşta olduğunu gördüm.

"Kızıl," diye bağırdım. Ona pas verip peşindeki Wildebeests oyuncusuna kalçamla çarparak yoldan çektim. "Git!"

Emmy aniden hızlandı ve tek başına kaleye yaklaşırken sopasını geri çekip pakı direkt ağlarla buluşturan güzel bir ani şut çekti.

Aylar önce birlikte buzun üzerine ilk kez çıktığımızda yaptığı hareketin aynısıydı ve göğsüm tarif edemeyeceğim bir hisle sıkıştı.

"Evet!" diye bağırdım ve kollarımı ona dolayıp onu kendime çektim. Hudson son hızla bize çarparak kucaklaşmamıza dahil oldu ve Riley de ona katıldı. "Bu harikaydı, Hartwell."

"Ne vuruş ama, Em."

"Siktir, bu iyi geldi." Güldü ve yanağından akan teri sildi. "Gerginliğim uçtu gitti."

"Aferin sana," diye mırıldandım ve formamın ucunu sıkıca tuttu. "İnanılmazsın."

"Asist için teşekkürler."

"Sana bunun üzerine çalışacağımı söylemiştim." Başını iki yana salladığında sırıttım. "Maçın geri kalanı sizde. İyi adam olmakla işim bitti, kan dökmeye hazırım."

"Emin misin?" diye sordu Emmy.

"Daha önce hiçbir şeyden emin olmadığım kadar hem de, Kızıl. Maçın geri kalanını soyunma odasından izleyeceğim." Hudson'a döndüm. "Benim için bir kavga çıkarabilir misin, ne dersin?"

"Kavgayı *benim* başlatmamı mı istiyorsun?"

"Huyun olmadığını biliyorum ama ben kavgayı bitiren olacağım."

Ne demek istediğimi anladığında başını sertçe sallayarak onayladı. "Tamamdır, Mav."

Taraftarlar gergindi. Takımları kaybediyordu ve kariyerinde birçok maç kaybetmiş biri olarak onlara heyecanlanacakları bir şey vermek istiyordum.

Oyun orta sahayı geçerek ilerledi ve pak Ethan'daydı. Hudson geride kaldı, Cole öne doğru ilerlemeye başladığında ona çelme taktı.

Cole buza yüzüstü düştü ve taraftarlar çığlık atmaya başladı. Cole kavgaya hazır bir halde hızla ayağa kalktı ve Hudson ışık hızıyla eldivenlerini buza fırlattı.

İlk hamlelerini yapabilmeleri için onlara birkaç saniye verdim. Hudson'ının da hakkını vermeliydim. Asla ama asla kavgaya karışmayan biri olmasına rağmen gayet iyi idare ediyordu.

Yanlarına gidip eldivenlerimi çıkardım ve Cole'u formasının arkasından çektim.

"Ne oluyor be?" diye bağırdı delirmiş gibi bakarak. "Senin derdin ne?"

"Bir liste ister misin?" Çenesine bir tane patlattım ve başı yana düştü. "Emmy'yle başlayalım."

Cole omzuma vurmaya çalıştı ama ben ondan daha iriydim. Daha atletik ve daha tecrübeliydim bu yüzden yanıma yaklaşamadı bile. "O orospu mu? Bu sefer piste ilk sırada çıkabilmek için kimi sikiyor? Seni mi, Miller? Yoksa kankan Hayes'i mi? Belki ikinizi birden?"

Hakemlerden biri beni tutmaya çalıştı ama cüssemin avantajını kullanıp onu üstümden silkeledim. Tribünde ön sıralarda oturan taraftarlar camı yumruklamaya başladı; bir sonraki yumruğum Cole'un suratının tam ortasına indiği için sesleri kulağıma uğultu gibi geliyordu. Cole'un burnundan kanlar akmaya başladığında sırıttım. Adrenalin bedenimi ele geçirmişti, yıllardır kendimi böyle canlı hissetmemiştim.

"Sana Emmy'yle ilgili bir şeyle söyleyeyim, seni mikro sikli pislik. On beş yıl sonra Hall of Fame'e kabul edildiğinde ve sen bu sporda hiçbir şey başaramamış bir zavallıya dönüştüğünde çocukların ondan bahsediyor olacak." Yakasına yapıştım ve söylediklerimi iyice duyabilsin diye onu kendime yaklaştırdım. "Çocuklarına onun formasını satın almak zorunda kalacaksın ve onlara sırf senden daha iyi bir sporcu olan bir kadınla beraber olmaya katlanamadığın için Emmy'yi elinden nasıl kaçırdığını anlatacaksın. Ama ne var biliyor musun? O artık benim, orospu çocuğu ve senin ona daha fazla saygısızlık etmene izin vermeyeceğim." Yumruğum dişlerine isabet etti ve acıyla inlediğinde güldüm. "Daha fazlasını ister misin? Devam edebilirim."

Cole tutuşumdan kurtuldu ve sağ gözüme bir yumruk indirmeyi başardı. Sendeledim ve kolunu tutup onu kendimle beraber buzun üstüne çektim. Bacaklarımı kullanarak onu sırtüstü çevirdim ve üstüne çıkıp eklemlerimi çıdattım.

Bir kez daha burnunu hedef aldım. "Bu, sırf birilerinin altına yattığından dolayı bir işi olduğunu söylediğin için." Sonra darbemi çenesine indirdim. "Bu, takım arkadaşlarının ona dokunmasına izin vereceğini söylediğin için." Alnına doğru ilerleyip oraya da bir tane geçirdim. "Bu, okumaktan hoşlandığı kitaplarla ilgili onunla dalga geçtiğin için." Son yumruğumu gözüne indirdim, umarım yuvasından fırlardı. "Bu da onunla benden önce tanıştığın için."

Etrafımızda kaos vardı. İki hakem beni Cole'un üstünden kaldırmaya çalışıyordu ama beni yere yapıştıran bir başka Wildebeests oyuncusu oldu. Burnuma yumruk yedim ve dilimde kanın tadını aldım. Düdük çaldı ve Hudson hemen gelip ayağa kalkmama yardım etti.

Cole gözleri kapalı, yüzünden kanlar akarken yerde hareketsiz yatıyordu.

İyi oldu.

Ayağına tekme atıp soyunma odasına doğru ilerledim, cezamın ne olacağını çoktan biliyordum.

Yedek kulübesine baktım ve Emmy'yi gördüm, gözleri kocaman olmuştu, ağzı yarı açıktı. Ona sırıttım ve tünele girmeden önce ellerimi kalp yapıp ona doğru kaldırdım. Başını eğip gülümsemesini sakladı.

Cole'un üstünde olmak bir şeyi anlamama yardım etmişti.

Emmy'nin sadece takım arkadaşım ya da haftada birkaç kez becerdiğim biri olmasını istemiyordum.

Onun çok daha fazlası olmasını istiyordum. Partnerim. Kız arkadaşım. En yakın arkadaşım.

Maçı kazanıp kazanmamamız umurumda değildi.

Gerçekten sikimde değildi çünkü ben çoktan kazanmıştım.

Emmy benimdi ve o gelmiş geçmiş en güzel ödüldü.

OTUZ YEDİNCİ BÖLÜM
EMMY

Grady: Maverick, Cole'a hiç acımadı, değil mi ama? Çıktığınızı bana ne zaman söyleyecektin?

Ben: Çıkmıyoruz.

Grady: Takım dışı aktiviteler yaptığını yaptığınız belli. Ve muhtemelen yatay pozisyonda.

Ben: Bir daha asla mesajlarına cevap vermeyeceğim.

Grady: Klasik Emmy kaçınması! Demek ki çıktığınız doğru.

Konuk takıma ayrılan soyunma odası maçtan sonra keşmekeşe dönmüştü. Grant beni gizlice içeri soktu, çocuklar sanki kupayı kazanmışız gibi davranıyorlardı.

Birisi Koç'a neden bu kadar saldırgan oynadığımızı anlatmıştı ve her ne kadar yıldız oyuncusuna ek olarak üç oyuncusunun daha maçtan atılmasını onaylamasa da Maverick'le konuşmak için onu köşeye çektiğinde gözlerinde gururlu bir bakış vardı.

"Aramızda bir hanımefendi var," diye bağırdı Ethan. "Havlularınızı çıkarmayın ve her yerinizi örtün."

"Az kişiyle oynamaya değdi," dedi Riley. Formasıyla alnını silip sırıttı. "Bacaklarım yanıyor ama o şerefsizlerin darmaduman olduklarını görmek hoşuma gitti."

"Nasılsın?" diye sordu Hudson bankta yanına oturmam için pat pat vurarak. "O golü attığın için seninle gurur duyuyorum."

"İyiyim." Gülümseyip bacaklarımı esnettim. Patenlerim ağırlık yapıyordu ama onları çıkarmakla uğraşamayacaktım. "Kanım kaynıyor, üç periyot daha oynayabilirmişim gibi hissediyorum."

"Koç'a söyleme sakın. Bunu gerçekleştirmenin bir yolunu bulur." Gülüp omzuyla omzuma hafifçe vurdu. "Hey. Geçmişinde bu kadar berbat biriyle uğraşmak zorunda kaldığın için üzgünüm. Bunun nasıl olduğunu biliyormuşum gibi davranamam tabii ki ama sen artık bizim arkadaşımızsın. Birisi sana yanlış yaparsa bizden birine haber ver. Biz hallederiz."

"Kavga çıkararak mı?" Elini tutup sıktım. "Teşekkürler, Hudson. Sen gördüğüm en tatlı adamsın."

"Mav kavgayı böyle planlayarak akıllılık etti. Sıradan bir itiş kakış işe yaramazdı ve açıkçası o pisliği yere sermek için bu kadar beklemesine şaşırdım."

Gülümsememi bastırdım. "Ben de."

Neden kavgayı Hudson'ın çıkarmasını istediğini biliyordum, sebebi üçüncü adam kuralıydı.

Halihazırda devam eden bir kavgaya dahil olan ilk oyuncu otomatik olarak maçtan atılırdı. Maverick'in kaybedecek bir şeyi yoktu.

Tek yumrukla duracak gibi değildi. Niyetinin işini tamamen bitirmek olduğu çok açıktı.

Ve Tanrım, bunu yapmıştı da.

Daha önce hiç bu kadar çok kan görmemiştim. Böylesine tahrik olmamıştım ve o maçtan atıldığından beri cinsel fantezilerimi sorgulayıp duruyordum.

Maverick'in Cole'u öldüresiye dövmesini izlemek çok seksiydi ama asıl vurucu an buzdan uzaklaştırılırken oldu. Yüzü gözü kan, yara bere içinde dönüp bana baktı ve gülümsedi.

Gülümsedi ve ağzını oynatarak, *Yine yapardım*, dedi.

Yapardı, biliyordum.

"Dinleyin," dedi Koç ve soyunma odasına sessizlik çöktü. "Güzel bir galibiyetti. Tabii ki sinirler fazlasıyla gergindi ama işimizi yaptık. Bu bana hem baskı altındayken hem de bir numaralı adamımız pistte değilken oynayabildiğimizi gösterdi. Bu bir takım sporu ve bu akşam hepiniz yüreğinizi ortaya koydunuz. Yarından sonra San Antonio'ya karşı bir maçımız var sonra da eve gideceğiz. Bu galibiyeti kutlayacağız ama dikkatimiz dağılmasın."

"Bu akşam fazladan sorumluluk aldığınız için teşekkürler," diye ekledi Maverick. Gözleriyle odayı taradı ve her bir oyuncuya tek tek baktı. "Davranışımın takımımızın değerlerini yansıtmadığını biliyorum ve sizleri birkaç oyuncu eksik oynamak zorunda kaldığınız bir duruma soktuğum için özür dilerim."

"Palavra," diye bağırdı Grant ve herkes güldü. "Bize basına söyleyeceğin şeylerle gelme, Mavvy! Gerçekte nasıl hissettiğini söyle!"

Maverick bakışlarını Koç'a çevirdi ve o da iç çekip eliyle konuşmaya devam etmesini işaret etti.

"Sikeyim Cole Meyers'ı," dedi resmen hırlayarak. "Cehennemin dibine kadar yolu var. Bu sadece yürek işi değildi. Bu güven

ve birbirimizi kollamakla ilgiliydi ki biz de öyle yapıyoruz. O şerefsizler bizden biriyle uğraşırlarsa hepimize bulaşmış olacaklarını anladılar. Ekim sonunda böyle oynamıyorduk ve geldiğimiz nokta bana bu takımın ne kadar harika olduğunu gösteriyor."

Maverick pek çok konuşma yapmıştı ama şu anki kadar kaptanlığın hakkını verdiğine ilk kez şahit oluyordum. Yüzünde kurumuş kan vardı, yanağı fena şişmişti ama bu odadaki herkesin son iki buçuk saati gerekirse bir kez daha tekrar edeceğini biliyordum.

"Sosyal medyada herhangi bir şey paylaşılmasını istemiyorum," dedi Koç. "Ne kavgalarla ilgili ne de Wildbeests oyuncularıyla dalga geçen bir gönderi görmek istiyorum. Telefonum şimdiden susmak bilmiyor ve lig başkanının cezalar için kısa sürede arayacağına eminim." Maverick'e baktı. "Uzaklaştırma almazsan şaşarım."

"Çok da umurumdaydı." Maverick omuz silkti ve formasını çıkarıp dolabına fırlattı. "Verilen ceza kadar hayır kurumuna bağış yapacağım."

DC'deki koruyucu aileler için bağış yapıyor mu acaba diye merak ettim. Bana yılbaşında çocukluğundan bahsettikten sonra, kendini durmadan nasıl toplumun bir parçası haline getirdiğini düşünüyordum.

Onu böyle görmek benim de katkıda bulunma isteğimi artırıyordu ve ikimiz yalnız kalır kalmaz gönüllü olduğu projelerde ona katılabilir miyim diye sormak istiyordum.

"Duşa gidin. Bu akşam Antonio'ya uçuyoruz, biraz dinlenebilin diye yarınki sabah antrenmanımızı biraz geç bir saatte yapacağız," dedi Koç ve bana baktı. "Koridorda küçük bir banyo var,

Emmy. Arena görevlileri odayı senin kullanımın için açtıklarını söylediler."

"Teşekkürler," dedim gülümseyerek. "Uçağa temiz binmek güzel olacak."

"Bunun şu an bir şey değiştirmediğini biliyorum ama arena yetkilimizle evimizde sana bir yer ayarlaması için görüşüyorum. Malzeme odası olmayan bir yer."

"Minnettarım, Koç."

Çocuklar duşlara yöneldi ve Hudson dizimi sıktı.

"İyi misin?" diye sorduğunda onu başımla onayladım.

"Evet." Etrafı incelediğimde Maverick'in bana baktığını gördüm. "İyiyim."

"Ben de öyle düşünmüştüm." Hudson patenlerini çıkarıp doğruldu. "Otobüste görüşürüz, Em."

Ona el salladım ve formamı çıkarıp omuzluklarımla birlikte kirli kıyafet yığınının içine bıraktım. İlkyardım çantasından bir buz torbası aldım ve köşedeki banklardan birine kendini bırakıp bana elini uzatan Maverick'e yaklaştım.

"Hey," dedim.

"Selam." Etrafa bakıp takım arkadaşlarımızdan ya da teknik kadrodan birini görmeyince elini belime koydu. "Bu akşam harika oynadın."

"Teşekkür ederim." Buz torbasını sağ gözüne bastırdığımda irkildi. "Günlerce geçmeyecek bu."

"Değdi." Başını geriye atıp bana baktı. "Eylemlerin sözlerden daha kıymetli olduğunu biliyorum ama sana asla ama *asla* eski erkek arkadaşın gibi davranmayacağıma söz veriyorum, Emmy. Benimleyken güvende hissetmeni istiyorum ve..."

Elimi saçlarına daldırıp başına masaj yaparak sözünü kestim. "Seninleyken birçok şey hissediyorum, Maverick ve güvende olmak da bunlardan biri," diye fısıldadığımda dudaklarında bir gülümseme belirdiğini gördüm.

Maverick kalçamı sıktı. "Başka ne hissediyorsun?"

"Bugünkü sorun bu mu?" diye sordum.

"Evet." Başını yukarı aşağı sallayıp güçlü parmaklarıyla pantolonumun belini çekiştirdi. "Bu. Cevabı gerçekten bilmek istiyorum."

"Güçlü hissediyorum. Güzel." Parmaklarımı yanağına değdirdiğimde dokunuşumla rahatladı. "Aklıma koyduğum her şeyi yapabilirmişim gibi."

"Sen bunların hepsi ve daha da fazlasısın. Gerçekten her şeyi yapabilirsin, Emmy."

"Ben sana neler hissettiriyorum?" dedim fısıltıyla. Sırıttığında dişlerinde kurumuş kan olduğunu gördüm. Kavganın izleri ve benim için nasıl savaştığının kanıtıydı. "Bana söyler misin?"

"Bana kendimi önemli biriymişim gibi hissettiriyorsun." Maverick'in başparmağı karnımı okşadığında ürperdim. "Ayağımda hâlâ patenlerimin olduğunu ve az önce birini öldüresiye dövdüğümü biliyorum ama sen bana kendimi bir hokey oyuncusundan daha fazlasıymışım gibi hissettiriyorsun. Daha önce hiç böyle olmamıştı. Bana bir amacım olduğunu hissettiriyorsun."

"Sen bir hokey oyuncusundan çok daha fazlasısın. Sana ne kadar nazik bir kalbin olduğunu söylediğimi hatırlıyor musun? Bu akşam olanlar bunun çok net bir kanıtı."

Homurdandım. "Resmen saldırı suçu işledim ama bana yılda birkaç gol atayım diye on iki milyon dolar ödedikleri için sorun değil."

"Demek istediğim bu değildi. Sen insanları fazlasıyla önemseyen birisin ve benim hakkımda böyle hissettiğini bilmek..." Başımı iki yana salladım. "Teşekkür ederim."

"Seni, daha önce hiç kimseyi umursamadığım kadar umursuyorum, Emmy," diye mırıldandı ve kalbim göğsümden fırlayacakmış gibi atmaya başladı. "Ayrıca senin gülümsediğini görmek anlamına gelecekse suratıma tekrar yumruk yemeyi kabul ederim."

Söylemek istediğim başka bir şey daha vardı ama doğru kelimeleri bulamıyordum. Dilimin ucundaydı ve çocuklar duştan çıkıp ıslak saçları ve bellerinde havlularıyla soyunma odasına girene kadar da orada kaldılar.

Maverick'e buz torbasını verip kimse soru sormaya başlamasın diye geri çekilirken kelimeler kafamın içinde yankılanıyordu. Ama sanırım bu geceden sonra çocuklar bizi böyle görmeyi umursamazlardı.

"Gideyim de temizlen," dedim. "Otobüste görüşürüz."

"Hey." Elini uzatıp bileğimi tuttu. Bir kez sıkıp bana baktı. "İyi misin?"

"Evet." Onu başımla onayladım ve az önce hissettiğim her neyse daha büyük bir şiddetle geri geldi. "Hiç bu kadar iyi olmamıştım."

OTUZ SEKİZİNCİ BÖLÜM
EMMY

"Burada olmana çok sevindim," dedi Piper koluma girip Maverick'in dairesine çıkan asansöre binerken. "Stars için çalışmamın en güzel yanı takım yemekleri ve bu resmî bir etkinlik bile değil."

"Son altı yemeğe geldim," dedim. "Ve gerçekten sadece Riley'nin köfteleri için."

"Başka bir bağlamda bu kulağa çok farklı gelebilirdi." Piper kıkırdayıp başını omzuma yasladı. "Ne çılgın bir haftaydı ama, değil mi?"

Yorucu bir kaostu.

Maverick'le Cole'un kavgası ulusal haberlerde manşet olmuştu. Tüm spor kanallarında gösterilmişti ve hatta *Saturday Night Live* kavganın bir parodisini bile yapmıştı.

Sosyal medya Maverick'in neden bu kavgaya dahil olduğuna dair yorumlarla dolup taşmıştı ama kimse gerçek sebebi çözememişti.

Maverick, Cole'un kafasına kural dışı vurduğu için iki maçlık ceza almıştı ve sendikayla ceza için müzakere etmekle uğraşmamıştı bile.

"Ben iyiyim," dedim. "Reddit'teki hokey başlığının yöneticilerine isimsiz bir ihbarda bulunup Cole'un nasıl bir şerefsiz olduğunun kanıtlarını iletmiş olabilirim. İnsanların onu yerden yere vurmasını izlemek eğlenceliydi. Ne tuhaftır ki onu bir kere gördüm ya, üstümden bir yük kalkmış gibi hissediyorum. Artık bunu atlattığım için acaba ne zaman olacak diye endişe içinde beklememe gerek kalmadı. Bundan sonra her şey çok kolay olacak."

"Liam bana Cole'un sana söylediği bazı şeyleri anlattı." Piper elimi tutup sıktı. "İğrenç yaratığın teki ve eğer bir daha bir NHL maçında oynarsa tüm medya kanallarımızda onu rezil rüsva edeceğim."

"Sen harikasın. Benim ele avuca sığmaz minik savaşçım." Yanağını öptüm ve Maverick'in kapısında durduk. "Liam'la konuştuğunu bilmiyordum."

"Konuşmuyoruz zaten," dedi ama yanakları kızardı. Bir tutam saçını kulağının arkasına atıp eteğini düzeltmekle oyalandı. "Laf arasında söylemişti."

Mırıldanıp kapıyı açtım ve kalabalık çatı katına girdik.

Takım yemekleri benim için de Stars'ta olmanın en güzel yanıydı.

Birçok farklı takımda oynamıştım ve birbirinden farklı takım içi dinamikleri görmüştüm ama hiçbirinde bu çocukların birbirine duyduğu güven ve ahenk yoktu. Bu durumun oyunlarına etki ettiği ortadaydı ve şimdi de All Star Maçı'na bu takımın yıllardır görmediği kadar iyi bir istatistikle gidiyorduk.

"Kızların yarısı geldi," diye bağırdı Grant ve Connor'la Ethan kanepeden el salladılar.

"Hey." Hudson bizi selamlayıp tek koluyla sarıldı. "Diğer ikisi nerede?"

"Maven, Dallas'la birlikte yolda, Lexi gelmiyor. Bir randevusu var," dedi Piper ve Riley başını oyun konsolundan kaldırdı.

"Randevu mu? Kiminle?" diye sordu.

"Pilates dersinde tanıştığı bir adamla. Pek hevesli görünmüyordu ama," diye ekledim yüzünün düştüğünü görünce ve Piper'la bakıştık.

"Ah." Riley bakışlarını televizyona çevirdi. "İyi yapmış."

"İçecek bir şeyler isteyen var mı?" dedi Hudson ve Piper'la onun peşinden mutfağa gittik. Maverick açık büfeyi düzenliyordu.

Deplasmandan döndüğümüzden beri onu görmemiştim ve gördüğüm anda da kalbim deli gibi atmaya başladı.

Sebze tabağından başını kaldırdı ve bana gülümsedi. Gözünün hemen altındaki morluk hâlâ tam olarak geçmemişti. Burnu hâlâ şişti ve saçları da her zamankinden biraz daha uzundu. Yüz ifadesinde bana yorgun olduğunu söyleyen bir şey vardı ama yine de göğsümü sıkıştıracak kadar muhteşem görünüyordu.

Tanrım, onu özlemiştim.

Şakalarını, kahkahasını, uyumadan önce beni göğsüne bastırışını. Artık birbirimizin evinde daha sık kalıyorduk ve onu sabahın erken saatlerinde alnında yastık iziyle görmeyi özlemiştim. Uyku mahmuru gözlerini ve bedenimde dolaşan ellerini.

"Selam Piper," dedi ve mutfak adasının etrafından dolaşıp ona sarıldı. Sonra bana yaklaştı ve kollarını bana sardığında omuzlarımdaki yükün hafiflediğini hissettim.

Yanımda olmayana kadar ona ne kadar ihtiyaç duyduğumu fark etmemiştim ve elini belime koyup geri çekilmediğinde göğsümde bir heyecan kıvılcımı çaktı.

"Selam Emmy bebeğim," diye mırıldandı usulca.

"Selam yakışıklı çocuk."

"Günün güzel geçti mi?"

Onu başımla onaylayıp göğsüne yasladım ve sedir, elma ve belli belirsiz çikolata kokusunu içime çektim. "Şimdi daha iyiyim."

"Ben de."

Seni özledim. Seni özledim. Seni özledim.

Geri çekildim. "Yardım lazım mı?"

"Yok, her şey tamam. Bir dakikaya çocuklara sesleneceğim. Onlar her şeye saldırmadan önce kendine bir tabak hazırlamalısın," dedi Maverick.

"Siz çocuklar ve sonu gelmeyen iştahınız."

"Dedi haftada üç kutu dondurma yiyen kız," diye laf attı Piper. "Yemin ederim, buzluğumuz artık dondurma deposundan farksız."

"Çocuklar! Yemek hazır!" diye bağırdı Maverick ve ayak sesleri evi doldurdu.

"Lanet olsun," dedim ve hemen bir tabak alıp sıranın önüne geçtim. "Bir dahakine uyarmaya ne dersin, Miller?"

"Sana yeterince zaman verdim, Hartwell. Bir dakika dedim. Onun ne kadar sürdüğünü biliyorsun, değil mi?"

"*Sen* biliyor musun?"

"Zaman yönetimim mükemmeldir ve son zamanlarda da hiç şikâyet almadım." Ağzına bir üzüm atıp meyve tabağını işaret etti. "Bu akşam çilek yok, yani ne istersen rahatça yiyebilirsin."

Haftalar önceki ilk gelişimden beri masaya hiç çilekli bir şey konmamıştı ama yine de bana rahatça yiyebileceğimi söylemesi içimi kıpır kıpır etti. İçim ısınmış, resmen pamuk gibi olmuştum.

Okulun en yakışıklı çocuğuna abayı yakmış, kıkırdayıp duran liseli bir ergen gibi hissediyordum.

"Teşekkürler," dedim ve Grant sıranın önüne kaynak yapmak için iri cüssesiyle yerde yuvarlanarak yanımdan geçti. "Dikkat et, Everett. Üstüne basarım."

"Bu bir tehdit değil ki, Emmy." Grant sırıttı ve ayağa kalkıp uzandığım pizzayı kaptı. "Bu benim için bir onur olur."

"Bu oyunu anlamıyorum." Piper homurdanıp öfkeyle kendini kanepeye bıraktı. "Pas veriyorum ama diğer oyuncum gol atmıyor."

"Çünkü sen diğer oyuncuyu da kontrol ediyorsun." Liam o koca elleriyle onun konsolu tutan minik ellerini kavradı. "Oyuncular arasında geçiş yapman gerek."

"Böyle mi?" Piper konsolda tuşu ileri doğru ittirip de ekrandaki oyuncu hareket edince keskin bir nefes verdi. "Başardım!"

"Bu harika, Piper," dedi Liam ve Piper'ın yüzü aydınlandı.

Maverick bana doğru eğildi, üst bacağı dizime değiyordu. "Burada bir şeyi bölüyormuşuz gibi hissediyor musun?" dedi mırıldanarak, ben de onu başımla onayladım.

"Evet. On saniye içinde bir içkiye daha ihtiyacım olduğunu söyleyeceğim. Sen de ben getiririm diyeceksin ve kalkıp onları yalnız bırakacağız."

"Neden sana içki getirmeyi teklif edeyim ki? Son üç tanesini kendin aldın," dediğinde iç geçirdim.

"Bana gerçekten içki falan getirmeyeceksin. Sadece onların öyle düşünmesini sağlayacağız."

"Ah." Maverick'in yüzüne kocaman bir gülümseme yerleşti ve yumruğunu benimkine tokuşturdu. "Anladım."

Gözlerimi devirip eteğimi düzelttim. "Ben bir içki daha alacağım. Birazdan dönerim," dedim.

"Ben getiririm, leydim," dedi Maverick. "Kendime de su alacaktım zaten."

Salondan çıkıp koridora geçtik. Mutfağa gitmek yerine Maverick beni odasına doğru çekti. Yerden tavana kadar uzanan pencerelerin önünden geçtik ve çocuklardan bazılarının ocak ayına göre fazla sıcak olan akşamın tadını balkonda çıkardığını gördüm. Kahkahalar eşliğinde hararetli bir torba fırlatma oyunu oynuyorlardı; Connor, Riley'nin kafasına bir torba fasulye atarken Hudson hedef tahtasının yerleşimine karşı çıkıyordu.

Tanrım, bu çocukları seviyorum.

"Evin resmen parti vermek için yaratılmış. İçeride bir yerde on sekiz delikli mini golf sahası da var mı?" diye sordum.

"Çatıda. Sana göstermemiş miydim?" diye takıldı ve odasının kapısını açtı.

"Henüz değil." Onu kendime çektim ve dudaklarımızı buluşturmak için parmak uçlarımda yükseldim. Maverick dudaklarıma doğru gülümsedi ve ensemi kavradı. "Bunu gerçekten yapmak istemiştim. Seni özledim."

"Siktir, ben de seni özledim." Ayağıyla kapıyı kapayıp bizi yatağa yönlendirdi. "Disiplin kuruluyla ve buzda kudurmuş bir deliye dönüşmediğime Koç'u ikna etmekle o kadar meşguldüm ki. Neredeyse hiç ortalıkta olmadığım için özür dilerim."

"Sadece sıradan bir deli," dediğimde Maverick beni yatağın üstüne fırlattı. "Ayrıca seni affediyorum."

"Bu gece burada kalsan?" diye sordu ve üstüme çıkıp eğilerek boynumu öptü.

İç geçirerek kalçamı kaldırdım, onu daha fazla hissetmek için delicesine bir arzu duyuyordum. "Yapamam. Piper'la geldim ve burada kalırsam bunun şüpheli bir durum olduğunu düşünür. Yarın akşama ne dersin?"

"O da bana uymuyor. Dallas ve Reid'le düğün için smokin provam var sonra da yemeğe gideceğiz."

"Galada giydiğin smokine ne oldu? Onunla harika görünüyordun."

"Öyle mi?" Maverick elini bacağımın içinde gezdirdi ve meme uçlarımın dikleştiğini hissettim. "Herkes farklı durumlar için farklı smokinler gerektiğini bilir."

"Kusura bakma, smokin giyme kurallarına yeterince hâkim değilim."

"Yani ne bu akşam ne yarın akşam beraber kalabiliyoruz? O zaman sanırım sana şimdi dokunmam gerekecek."

"Herkes buradayken mi?"

"Bu sorun olur mu?"

"Olmaz," diye fısıldadım. "Ama sessiz olabileceğimden emin değilim."

Maverick'in gözleri muziplikle parladı ve sonra da başparmağını iç çamaşırımın lastiğine geçirdi. Kırmızı tangamı yavaşça bacaklarımdan aşağı kaydırıp önümde tuttu. "Bunu nasıl halledeceğimi biliyorum. Aç ağzını."

Ne demek istediğini anlayarak sertçe nefes aldım. Dudaklarım aralandığında danteli ağzıma tıktı ve ağzımı kapadığımda yanağımı okşadı.

"İşte böyle," dedi. "Mükemmel görünüyorsun, Emmy bebeğim." İltifatı olduğum yerde kıvranmama neden oldu ve

Maverick yavaşça bedenimden aşağı kaydı. Göğsümde duraksadı, gözlerinde hâlâ o muzip parıltı vardı. "Tişörtünü kaldır, bebeğim. Şu güzel memeleri göreyim."

Tişörtü çeneme doğru çekerken ellerim titriyordu. Karnımda bir zevk dalgası kabarmaya başladı, birinin her an içeri girip beni böyle yarı çıplak, ıslanmış halde görebileceğinin farkındaydım. Şimdiden yaşanacakların düşüncesiyle yatakta tir tir titriyordum.

Sutyenimi aşağı çekiştirdiğinde memelerim yukarı fırladı ve Maverick bir tanesi ağzına aldı. Meme ucumu yalarken hassas tenime karşı mırıldanıp ağzımda tangayla inlememe neden oldu.

Daha önce hiçbir erkek bedenime Maverick gibi tapmamıştı. Bitiş noktasına ulaşmak için yarış halinde değildi; acele etmeden her santimimin tadını çıkarmayı seviyordu.

Beni, bedenimde daha önce hiç de seksi olduğunu düşünmediğim yerlerime dokunarak baştan çıkarıyordu. Kürekkemiklerim. Baldırlarım. Bir keresinde vibratörü sadece karnımda ve memelerimde gezdirerek beni zevkin doruklarına çıkarmıştı. Bir şeyden hoşlanmadığımı anladığında yeni bir şey deniyor ve beni en az üç kez boşaltmadan durmuyordu.

Önünde onlarca kez çırılçıplak kalmıştım ama ellerini göğsümden eteğime indirip kumaşı belime kadar çekerek beni yatağında oyuncağıymışım gibi sergilediğinde bedenim alev aldı.

"Seninle istediğim gibi uzun uzun ilgilenemem," dedi Maverick ve bacaklarımın arasına uzandı. "Eğer burada çok kalırsak birileri bizi bulur." Beni başparmaklarıyla iyice açtığında utanarak dizlerimi kapamaya çalıştım. "Buna yer yok, bebeğim. Sana bakmama izin ver. Çok uzun zaman oldu ve bu kusursuz amcığına

yakından bakmak istiyorum." Bacağımın içini okşamaya başladı, gevşediğimde sırıtışında gurur vardı. "İşte böyle. Aferin kızıma."

Onunla konuşamamaktan nefret ettim ama onu izlemeye bayılmıştım. Gözbebekleri kocaman olmuş, yanakları pembeleşmişti. İçime iki parmağını soktuğunda ikimiz de aynı anda hafifçe inledik, diğer elinin başparmağıyla tembel tembel klitorisimi okşuyordu.

"Bu iyi hissettiriyor mu?" diye pürüzlü bir sesle sorduğunda başımla onayladım. "İstediğin kadar bağırabilirsin, Emmy. Seni duymayacaklar."

Kendimi ona bıraktım. Üçüncü parmağını da eklediğinde içimde kıvrılışlarına. Eliyle kalçamı havaya kaldırıp başparmağım son zamanlarda gerçekten çok sevdiği kıç yanaklarımın ortasına bastırdığındaki şaşkınlığıma. Pencerenin önünde çocuklardan biri güldüğünde elektrik çarpmışım gibi sarsıldım.

"Bunu sevdin," dedi Maverick hayranlıkla. "Az önce parmaklarımın arasında kasılman... Bunu aletimin etrafında da hissetmek için sabırsızlanıyorum."

Dilini klitorisimin üzerinde döndürdüğünde sızlandım ama parmaklarını çıkarıp dilini içime gömdüğünde sesim kontrolsüzce yükseldi; daha önce hiç zevkin kıyısına böylesine hızlı gelmemiştim. Onu uyarıp boşalmak üzere olduğumu göstermek için saçlarını çekiştirdim. Gözlerini bana çevirdiğinde bakışları keskindi.

"Durmayacağım," dedi. "Hazzının her damlasının tadına bakana kadar durmayacağım." Avucunu karnıma koyup bastırdı ve tekrar kalçamı kaldırıp kendimi ona sürttüm. "İşte böyle, Emmy bebeğim. Kendini tamamen bana ver."

Uçurumun kenarından aşağı yuvarlandım, öyle yüksek sesle inledim ki dilim damağım kurudu. Gözlerim yaşlarla doldu ve bacaklarım titreyip kasıldı. Zihnim tamamen boşalana kadar bu hazzın akıntısına kapıldım.

Kendime geldiğimde Maverick yanağıma dokunuyordu. "Dizlerinin üstüne geç," dedi. "Domal, pencereye dön."

İstediği pozisyona geçmem bir dakikamı aldı, beynim bedenimin geri kalanını yakalamakta biraz geç kalıyordu. Öne eğildim, dirseklerimi tertemiz çarşafa dayayıp kıçımı havaya kaldırdım. Maverick elini kıvrımlarımda gezdirdi ve boğazından memnuniyet dolu bir hırıltı koptu. Kıçımı iki yana ayırdı ve önce sol sonra sağ tarafı öpünce yüzüm alev aldı.

"Sırada kıçın var," dedi hayalini kurduğum bir şeyi dile getirerek. "Yavaş yavaş başlayacağız ama seni o daracık taytınla ilk gördüğüm günden beri kıçını becermek istiyorum."

Başımı öyle hızlı yukarı aşağı salladım ki güldü ve ensemi öptü. Eşofmanını indirdiğini duydum ve omzumun üstünden baktığımda Maverick'i aletini sıvazlarken gördüm.

Onu böyle kontrolü kaybetmeye çok yakınken görmeye bayılıyordum. Kızarmış teni ve gözlerindeki aç bakışla. Dağılmış görünmesine rağmen net bir kararlılıkla hareket etmesine.

Aletinin başım klitorisime sürttü ve içime girmeden dudaklarımın arasında gezdirdi. İnleyip ne istediğimi göstererek kendimi ona bastırdım.

"Seni sabırsız," diye güldü ve kalçamı daha sert tuttu.

Ne olacağını bildiğimden derin bir nefes aldım ama yine de içime girmesine hazır değildim. Bu doluluk hissine ve bedenimin aletine alışmak için esnemesine.

Maverick alışmam için bana bir saniye verdi, elimi uzatıp tırnaklarımı bacağında gezdirdiğimde tamamen içime girdi.

"Siktir," dedi hızla nefes vererek. "Beni ne kadar güzel içine aldığına bir bak, Emmy bebeğim."

Kalçası hızlı hareketlerle benimkine çarparken ben de temposuna ve sertliğine ayak uydurdum. Bunu daha önce binlerce kez yapmışız gibi hareket ediyorduk, isteklerimizi dile getirmeden ne olduklarını biliyorduk.

Maverick elini boğazıma doladı ve o muhteşem baskıyı nefes borumda hissettim. Başımı geriye attığımda alnıma bir öpücük kondurdu.

"Bu fazla uzun sürmeyecek. Sensiz sadece bir hafta geçirdim ama hayatımda daha önce hiç seks yapmamışım gibi hissediyorum." Üstüme iyice eğildi, sırtımda ağırlığını hissederken elini klitorisime götürdü. "Bu sefer boşaldığında çığlık atmanı istiyorum, Emmy. Benim için bunu yapabilir misin?"

İçimdeki arzu tekrar kabarırken başımı yukarı aşağı salladım. Maverick'in benden önce boşalmayacağını biliyordum çünkü o özverili pisliğin tekiydi. Kendim kadar onu da zirveye ulaştırmak istiyordum. Ağzımdaki danteli ısırıp gözlerimi kapadım, duyularım aşırı yüklenmişti.

Bedenlerimiz uyum içinde hareket ediyordu. Göğsünden akan ter sırtıma damladı. Dudakları omzumdaydı, başparmağı en hassas noktama bastırıyordu. Kendimizi kaybetmişçesine hareket ediyorduk, ikimiz de fazla zamanımız olmadığını biliyorduk.

İkinci orgazmım hızla omurgamdan yukarı fırladı ve tenim alev aldı. Haykırdım; bana bunu yapmamı söylediği için değil, çok iyi hissettiğim için. Az daha dengemi kaybedip yatağa düşecektim.

Maverick de beni takip etti, beş darbe sonra içimi dolduran sıcaklığını hissettim. Bacakları kasıldı ve gırtlağının derinliklerinden uzun, alçak bir inilti koptu.

"Emmy," dedi. "*Tanrım.* Hepsini alacaksın, öyle değil mi?"

Alacaktım.

Bacaklarımdan akanlar dahil bir her damlasını. Maverick parmaklarını menisinde dolaştırıp tekrar içime soktu, böylesine derin bir yakınlığı daha önce hiç yaşamamıştım.

Nazikçe omuzlarımı ovdu ve beni sırtüstü yatırdı. Yanaklarıma masaj yaptığında dudaklarım istekle aralandı. Maverick danteli ağzımdan çekip beni yarınlar yokmuşçasına öptü.

"Merhaba," dedim fısıldayarak ve gözleri ışıldadı.

"Merhaba," diye fısıltıyla karşılık verdi ve burnunu benimkine sürttü. "İyi misin?"

Onu başımla onayladım, bu ince düşüncesi karşısında kaburgalarımda bir sıcaklık hissettim. "Hiç daha iyi olmamıştım."

"Güzel. Hiç istemesem de seni temizlemeliyim."

"Evet." Esneyip kollarımı başımın üzerine uzattım. "Çocukların beni böyle görmelerini gerçekten istemiyorum."

"Kesinlikle olmaz. Bu sadece benim için." Yataktan kalktı ve bana elini uzattı. "Duş almak ister misin?"

"Bence o zaman burada ne yaptığımız çok belli olur," dedim gülümseyerek ve üstümü başımı düzelttim. "İç çamaşırımı geri alabilir miyim, lütfen?"

"Hayır." Maverick hızla eşofmanını giyip iç çamaşırımı cebine soktu. "O artık benim."

"Külotlarımı çalıp duramazsın, Miller. Yakında bir tane bile kalmayacak."

"Amaç da o değil mi zaten?" Sırıttı. "Günün sorusu?"

"Beni güzelce becerdikten sonra aklıma soru gelmesini beklemen hiç adil değil." Homurdanıp ayağa kalktım, bacaklarım hafiften titriyordu. "O yüzden bu akşamki sorumuz çok basit: Pizzada ananas olur mu?"

"Siktir, hayır tabii ki," dedi hemen. "Lütfen benimle aynı fikirde olduğunu söyle."

"Öyleyim. Senin sorun ne?"

"En güzel meybuz aroması?"

"Vay canına. Bu akşam performansımız çok kötü desene." Güldüm ve eteğimin düğmelerinin doğru iliklendiğinden emin oldum. "Portakal."

"Yanlış. Üzüm olacak."

"Çok tuhafsın," dedim ve temizlenmek için banyoya gittim.

"Bunu seviyorsun," diye karşılık verdi Maverick ve dehşet dolu bir an için gerçekten seviyor olabilirim diye düşündüm.

OTUZ DOKUZUNCU BÖLÜM
MAVERICK

Ben: Kahramanlar ve Efsaneler gecesi için kimin formasını giyeceksin? Takım elbise ve kravat takmak zorunda olmamak çok güzel bir şey. Önümüzdeki sezon daha çok böyle etkinliklerimiz olmalı.

Kızıl Suikastçı: Kimseninkini giymeyeceğim. Babam bir favori seçersem beni evlatlıktan reddedeceğini söyledi, bu yüzden forma giymeyip tarafsız kalacağım. Sen Lemieux formanı mı giyeceksin?

Ben: Hayır. Bu akşam başka bir şey giyeceğim.

Kızıl Suikastçı: Kendi formanı giyemezsin, Miller.

Ben: Sıkıysa beni durdur, Hartwell.

"Selam Bill." Üstündeki retro Gretzky formasını görünce ıslık çaldım. Onlarca yıllık gibi görünüyordu ve çok kıskanmıştım. "Lanet olsun. Bu orijinal mi?"

"Öyle." Güvenlik görevlisi sırtını dönüp koleksiyon damgasını gösterdi. "Çaylak sezonundan."

"Vay canına. Onu o zamanlar oynarken görmeyi çok isterdim."

"Onu ilk yılında izlemiş ve özel biri olacağını anlamıştım. Senin için de aynısı düşündüm. Hâlâ öyle düşünüyorum."

"Yok be." Başımı iki yana salladım. "Öyle düşünemezsin. Ben onun yanına bile yaklaşamam. Onun oynadığı sürenin yarısı kadardır ligdeyim ve gösterecek hiçbir şeyim yok. Stanley Kupası yok. Yedinci maç yok, eleme maçı deneyimi yok. Aynı seviyede değiliz."

"Galibiyet her şey değildir, Maverick. Sen de onun gibi bir lidersin. Senin de oyuna beslediğin tutku aynı. Bunlar gollerden ve asistlerden daha önemli şeyler."

"Yapma ama, Bill. Beni duygulandırıyorsun ve hazırlanmam gereken bir maçım var."

"Üzgünüm," dedi mahcup bir sırıtışla. "Bugün kimin formasını giydin? Ceketinin altında göremiyorum."

"Sürpriz." El sallayıp güvenlik kontrolüne doğru ilerledim. "Sana söyleyebileceğim tek şey, bugüne kadarki en favori oyuncum olduğu."

Telefonumu ve anahtarlarımı kâsenin içine attım ve metal dedektörün önünde duran görevliyle havadan sudan sohbet ettim. Bu akşam benim formalarımdan biri giymeyi tercih etmişti ve onun için seve seve formasının arkasını imzaladım.

Soyunma odasına doğru giderken ıslık çaldım, adımlarımda bir hafiflik vardı.

Son zamanlarda her şey çok iyiydi.

All Star Maçı'nda oynama şansım olmuş ve üniversite yıllarımdan tanıdığım bazı insanlarla aynı takımda mücadele etmiştim. Sezonun ikinci yarısındaki programımız ilk yarıya göre çok

daha hafifti, bu sayede eleme maçlarına kalma şansımız konusunda iyimser hissediyordum.

Emmy bu hafta neredeyse her gece benimleydi; iki gün önce deplasmanda Phoenix'le maçımız vardı ve beyzbol şapkalarımızı takmış, öğleden sonrayı etrafta dolaşıp güneşin tadını çıkararak geçirmiştik.

Resmî olarak çıkmadığımızı biliyordum ama çıkıyor olsak tam böyle olurdu.

Dallas haklıydı, geri kalan şeyler gerçekten çok eğlenceliydi.

Birlikte uyuyor, yemeklerimizi birlikte yiyorduk. Antrenmanda ya da yollarda değilken birlikte vakit geçiriyorduk. O bitkilerini sularken beni arıyordu, ben de marketteyken onu arıyordum. Bazen on dakika kadar konuşuyorduk. Bazen de bir saat.

Yatak arkadaşlığıyla sevgililik arasındaki o bulanık suda yüzüyorduk ve artık onunla bu konuda konuşmamız gerektiğini düşünüyordum. Sürekli birbirimizin hayatının bir parçası olduğumuz bu yola devam etmek istiyor mu bilmiyordum ama ben istiyordum. Ve ortada hiçbir yanlış anlaşılma olmasın diye bunun adını koymak istiyordum.

"Gülümse, Mavvy," diye seslendi Maven ve koridorda fotoğrafımı çekerken sırıttım. "Lütfen ceketini çıkar da kimin formasını giydiğini göreyim."

"Çok buyurgansın." Ceketimi çıkarıp kolumun üstüne attım sonra da sırtımda yazan ismi görebilsin diye arkamı döndüm. "Ne düşünüyorsun?"

"Ah, kahretsin." Güldü ve kamerası art arda bir sürü fotoğraf çekti. "İnterneti mahvedeceksin."

"Ne?" Kaşlarımı çatıp ona döndüm. "Siktir. Yanlış bir şey mi yaptım?"

"Hayır, tatlım. Sen çok ama çok doğru bir şey yaptın. Her zaman kızlar erkeklerin formasını giyiyor, erkekler onlarınkini değil. Bu çok havalı."

İki hafta önce sipariş ettiğim formaya baktım; sırtında Hartwell'ın adı ve numarası yazan, takımın klasik beyaz renginde XL bir Stars formasıydı. Bu gecenin teması duyurulduğu andan beri aklımdaydı ama Emmy'nin onunla dalga geçtiğim ya da şaka yaptığım için formasını giydiğimi düşünmesini istemiyordum.

Aniden nasıl tepki vereceğini bilemeyip gerildim ve "Sence bu hoşuna gidecek mi?" diye sordum. Emmy bana büyük jestleri seven bir kadın gibi gelmemişti ve aramızdaki o görünmez sınırı aşmadığımı umuyordum. "Dolabımda giyebileceğim başka bir formam da var."

"Bayılacak," dedi Maven.

"Geldi mi? Giyinmeden önce onu görebilmek için erken geleyim dedim."

"Hayır ama eli kulağındadır. Piper'la birlikte gelecek ve o ikisinin her akşam aynı saatte buraya gelmek gibi tuhaf bir alışkanlığı var."

"Teşekkürler, Mae." Eğilip başının tepesini öptüm. "June Böceğim nasıl?"

"Düğünde çiçekçi kız olacağı için geçen gün ona elbise almaya gittik, onu gördüğünde kalbin duracak." Yüzünde muzip bir gülümseme belirdi. "June Böceğim demişken, minik bir kuş bana yılbaşı akşamı özel bir ziyaretçin olduğunu söyledi."

"Belki de olmuştur," dedim. "Biz..."

Onu görmeden önce sesini duydum.

Emmy'nin sesi koridorda yankılandı ve omzumun üzerinden baktım.

Bir an için koridor boştu, sonra gözlerimi kırptım ve tam karşımdaydı. Kızıl saçları her yerdeydi. Beyaz balıkçı yaka, çizgili pantolon ve ona uyumlu bir yelek giymişti. Boynunda altın bir kolye vardı ve ayağında da dizlerimin bağını çözen deri ayakkabılar.

"Hasiktir," diye mırıldandım ağzımın içinde.

Maven, "Bunu duydum," dediğinde ona ortaparmağımı kaldırdım.

Emmy'yi aylardır spor şık kıyafetlerle, güzel elbiselerle ve farklı farklı topuklu ayakkabılarla görüyordum ama kalbim her seferinde teklemeye devam ediyordu.

Sanırım sadece Emerson Hartwell'in sebep olduğu kronik bir kalp rahatsızlığım vardı.

"Hey, Mae," diye seslenip el salladı Emmy. "Miller? Sen ne?.." Olduğu yerde durdu ve o yeşil gözlerini bana dikti. Bakışları omuzlarıma, sonra da yüzüme kaydı. "Sen ne giyiyorsun?"

"Hımm?" Ona sırtımı dönmeden omuz silktim. "Neden bahsettiğini bilmiyorum."

Hışımla yürüdü ve bu hırçın haline gülmemek için kendimi sıktım. Formanın kolunu çekiştirdi.

"Bu benim formam."

"Öyle mi?"

"Maverick. Sen... Sen neden benim formamı giydin?"

"Çünkü bu akşam Kahramanlar ve Efsaneler gecesi. Sen benim kahramanımsın, Hartwell ve bir gün kesinlikle efsane olacaksın. Çoktan öylesin ama NHL'de bir sezon geçirmek teknik olarak efsanevi sayılmıyor sanırım. Bana soracak olursan saçmalık. Ayrıca adını ne zaman sırtımda taşıyacağımı sorduğunu çok net hatırlıyorum, yani o gün geldi çattı."

"Neden... Ben..." Parmaklarını isminin ve on yedi numaranın üstünde defalarca gezdirdi. "Bugüne kadar formamı giyen tek kişi babamdı."

"Bir de tribünlerdeki sekiz bin taraftar," dedim.

"Başka bir sporcu anlamında diyorum. Meslektaşlarımdan biri."

"Başka liglerde erkekler kadın sporcuların formalarını hep giyiyorlar. Bu trend NHL'de de başlamalı bence, sence de öyle değil mi?"

"Bu, birinin benim için yaptığı en romantik şey olabilir," diye fısıldadı.

"Sen güzel şeyleri hak ediyorsun, unuttun mu?" Etrafımıza baktım ve Maven'la Piper'ın ortadan kaybolduğunu gördüm. Gittiklerini fark etmemiştim bile. "Seninle oynamak bir onur ve ayrıcalık. Kimi temsil etmek istediğimle ilgili içimde en ufak bir şüphe bile olmadı. Sensin ve hep sen olacaksın."

"Sadece formadan mı bahsediyorsun?" Emmy başını kaldırdı. "Yoksa başka bir şeyden mi?"

Ona yaklaşıp ellerimi başının iki yanına dayayıp onu duvara kıstırdım. "Başka bir şeyden bahsetmemi istiyor musun?"

"Evet." Altdudağını ısırdı. "İstiyorum."

Derin bir nefes aldım. Bu konuşmayı burada yapmayı beklemiyordum ama şikâyet edecek değildim. Ne kadar erken olursa o kadar iyiydi.

"Seninle daha fazlasını istiyorum, Emmy. Her gece eve, sana dönmek istiyorum ve seni şehrin göbeğinde yemeğe çıkarmak istiyorum. Kaldırımda elini tutmak, yağmur altında seni öpmek istiyorum. Filmlerde bahsettikleri tüm o şeyleri istiyorum. Ama sana karşı dürüst olacağım. İlişki nedir, nasıl iyi bir erkek arkadaş

olunur en ufak bir fikrim yok fakat öğreneceğim. Deneyeceğim ve sen bunu denemek istediğim tek insansın. Aramızdaki benim için sadece seks değil ve bir süredir de değildi. Eğer seni yanımda tutmamın tek yolu ilişkimizi bağlılık olmadan sürdürmekse ona da varım. Ama sanırım sen de daha fazlasını istiyorsun."

Başını yavaşça yukarı aşağı salladı. "Bunu istiyorum. Formamı giymeni ve topuklu ayakkabılarımı giymeme izin vermeni istiyorum. Benimle markete gelmeni ve bademlerin cevizden neden daha iyi olduğuna dair sekiz dakikalık bir nutuk atmanı istiyorum."

"Öyleler," dedim kesin bir tonla ve yanağıma dokundu.

"Bu yüzden senden bu kadar çok hoşlanıyorum. Senin için önemli olan şeyler sözkonusu olduğunda çok tutkulusun, badem gibi bir mesele bile olsa. Kim badem için heyecanlanır ki?"

"Ben, çünkü badem sağlığın için iyidir. İçinde vitaminler, mineraller ve her gün tüketmemiz gereken bir sürü şey var." Elini tutup avucunun içini öptüm.

"Bademden konuştuğumuz yeter."

"Yani yatak arkadaşlığının ardından ne geliyorsa... ona evet mi diyorsun?"

"Sanırım buna sevgili olmak diyorlar. Çıkmak. Ellerimize hâkim olamadığımız için aptal gibi davranmak."

"Evet." Başımı yukarı aşağı salladım. "Hepsine evet."

Yüzündeki gülümseme yumuşacıktı ve çok güzeldi. "Ne yaptığını bilmiyor olman sorun değil. İkimiz de kesinlikle çuvallayacağız ama sonuçta beraber çuvalladığımız sürece bir önemi olmaz. Farklı çoraplar giydiğin için sana sinirleneceğim. Sen de şakalarına gülmediğim için bana kızacaksın. Bu işe bir şans verip nereye gittiğini görelim."

"Üzerime formanı giyerken kafamda pratiğini yaptığım konuşma bu değildi."

"Neydi peki?"

"Seni cesaretlendirmeye hazırlanmıştım ve formanı neden her renkte satın alacağımın sebeplerini sayacaktım. İstatistiklerini sıralamaya hazırdım."

"Bazen zor bir insan olabiliyorum, Maverick. Dilimin kemiği yok, biliyorum ve istediğim en son şey böylesine güzel bir davranışa karşı nankörlük ediyormuşum gibi algılanmak." Emmy durup derin bir nefes aldı. "Bilmeni isterim ki böyle şeyler yaptığında" –eliyle beni işaret etti– "bunun içimi nasıl hislerle doldurduğunu açıklayacak kelimeleri bulmakta zorlanıyorum. Teşekkür ederim demek az kalıyor ve bu incelikli haline karşı duygularımı daha rahat ifade etmek için çabalıyorum. İçten içeyse ben..." Omuz silkti ve başını öne eğdi. "Karnımda kelebekler uçuşuyor ve zamanını ayırdığın insan ben olduğum için kendimi şanslı hissediyorum."

"Nasıl hissettiğini biliyorum, Emmy." Elimi ensesine koydum. "Bana gülümsediğinde bunu görebiliyorum. Ki bu da çok sık oluyor bu arada."

"Hayır, olmuyor," diye karşı çıktığında ona sırıttım.

"Şu anda bile gülümsüyorsun, Kızıl. Gözlerinin etrafında minicik kırışıklar var ve onlar gördüğüm en tatlı şeyler. Bana bir süre buralarda kalma isteği veriyorlar."

"Ne kadar bir süre?"

Sonsuza dek.

"Sen benden sıkılana kadar."

"Bunun olacağından pek emin değilim," dedi Emmy. "Sen benim dünyadaki favori insanımsın."

"Ne ilginç. Sen de benim."

Koridorun aşağısındaki kapı açılınca Emmy onu hapsettiğim alandan çıktı. Grant bize el sallayınca Emmy de ona aynı şekilde karşılık verdi.

"N'aber, G?" diye sordum ve bir beşlik çaktık. "Keyfin yerinde mi?"

"Evet, her şey yolunda. Ah, *vay canına,* Kaptan. Üzerindeki Emmy'nin forması mı? Yok artık. Ateş ediyorsun." Grant telefonunu çıkarıp video çekmeye başladı. "Maverick Miller'ın bu akşamki *outfit*ine bakın, millet! Sınırlı üretim Emmy Hartwell formasıyla özel tasarım yüksek bilekli Nike'larla resmen yakıyor!"

"Söylediklerinin yarısının anlamını bile bilmiyorum," dedi Emmy.

"Ben de." Kameraya dilimi çıkardım. "Soyunma odasına gidip giyineceğim. Siz de gitseniz iyi olur yoksa maçtan önce ceza turu atmak zorunda kalırız."

"Evet, efendim." Grant bana selam çaktı ve takipçileriyle konuşarak uzaklaştı.

"Orada görüşürüz?" dedim Emmy'ye.

"Evet." Yanımdan geçerken beni omzuyla dürttü. "Ve bu akşam beni üzerinde formamla becermeni istiyorum."

Yüzündeki sırıtışın beni bu kadar tahrik etmesinden utanarak homurdanıp başımı duvara yasladım.

KIRKINCI BÖLÜM
EMMY

"Şarapla pizzayı eşleştirmeyi akıl eden insan bir dâhi olmalı." Pepperonili dilimimden koca bir ısırık aldım, üstüne bir yudum kırmızı şarap içtim. "Bu harika bir fikirdi, Lexi. Tadını doya doya çıkarabilmem için ertesi gün maçımız olmayan bir günü seçtin ya, teşekkür ederim."

"Acıma ortak olacak arkadaşlara ihtiyacım vardı. Dün akşam hayatımın en berbat randevusunu geçirdim ve bir daha asla erkeklerle muhatap olmak istemiyorum." Lexi, Piper'ın kadehini doldurup kanepede geriye yaslandı. "Hepsi birbirinden beter."

"Ne oldu?" diye sordu Maven. "Ve bu seferkiyle nerede tanıştın?"

"Markette. İkimiz de aynı portakal paketine uzandık. Şaka yaptı. Ben güldüm. Ve bu beni son güldürüşü oldu. Ona antrenör olduğumu söylemedim ve akşam yemeği için bir spor barına gittik. Ekranda bir basketbol maçı vardı ve kadın muhabir şu Orlandolu Colton Clark'la röportaj yapıyordu. Neyse, adam bana döndü ve tam gözümün içine bakarak, *Keşke kadınlar hiçbir şey bilmedikleri konular hakkında konuşmayı bıraksalar,* dedi."

Piper şaşkınlıkla keskin bir nefes aldı. "Hadi canım."

"Yemin ederim. Fazla nazik biri olduğum için yemeği bitirdim ama oradan ayrılır ayrılmaz numarasını engelledim. Çok sinir bozucu. İyi adamlar nereye kayboldu?" Lexi homurdandı. "Otuz bir yaşındayım. Düzgün adamlar hep kapılmış."

"İşte bu yüzden bu işlerden uzak duruyorum. Cumartesi akşamı sırf eğlencesine telefonuma bir uygulama indirip etrafta nasıl insanlar var bir bakayım dedim ve dakikalar içinde uygulamayı sildim. İki farklı adam beni evine çağırıp yüzlerine oturmamı istedi." Piper öfkeyle ofladı. "Hem otuz yaşında hem de boşanmış olmak berbat bir şey, keşke hayallerimdeki erkekle kaldırımda çarpışarak falan tanışsam."

"O sadece filmlerde olur." Maven pizzasının üstünden bir parça peynir koparıp ağzına attı. "Kulağa kaltağın teki gibi gelmek istemiyorum ama Dallas hayatımda olduğu için çok mutluyum. Randevuya çıkmanın nasıl bir çile olduğunu hatırlıyorum ve hiç de eğlenceli değildi. Koca bir kitabı dolduracak kadar ürkütücü hikâyem var."

"Bir keresinde yatak odasında kendisine kral denmesinden hoşlanan bir adamla çıkmıştım," dedim. "Kraliyet dönemi Londra'sına ışınlandığımı falan düşünmüştüm."

"Cürete bak. Mükemmel nişanlını bizimle paylaşabilir misin, Mae?" diye sordu Lexi. "Fiziksel bir ilişkiye bile ihtiyacım yok. Sadece arada sırada karşı cinsten biriyle medeni bir konuşma yapabilmek istiyorum."

"Keşke ama adam benimle June'u zor idare ediyor. Ben esas June ergenliğe girdiğinde olacaklardan korkuyorum. Bu denkleme üç kadın daha eklersek Dallas muhtemelen gecenin köründe pılısını pırtısını toplar ve bir daha da aramaz."

"O dediğin imkânsız." Piper elindeki grissiniyi masanın öbür ucuna fırlattı. "O adam bir aziz ve seninle kafayı bozmuş durumda."

"Hem de öyle böyle değil," diye Piper'a hak verdim. "Ne zamandan senden bahsetse yüzünde hülyalı bir ifade beliriyor. Sen odaya adım attığında yüzü aydınlanıyor. Çok tatlı."

"Hülyalı bakışlardan mı bahsetmek istiyorsun? Maverick ve arenada formanı giydiği akşam sana bakışlarına ne demeli? Koridordayken aranızdaki o çekim akılalmazdı." Maven kadehini masaya bırakıp dirseklerini bacaklarına dayadı. "Sana sürpriz yapmak için orada beklediğini biliyor muydun?"

Yüzümün kızardığını hissettim ve kadehimdeki şarabı döndürdüm. "Hayır. Bilmiyordum."

Şaşırmamıştım ama.

Öğrenmeye başladığım üzere Maverick böyle biriydi.

İlişkimizin adını koyduğumuz şu son bir haftada adam resmen kusursuzdu. Bu çok klişe ve aptalca bir kelimeydi ama doğruydu işte.

Bana çiçek almış ve patatesle üç farklı yemek pişirmişti. Mesajlarıma neredeyse anında cevap veriyordu ve canım soğuk çay çekiyor dediğimde sevdiğim markayı bulana kadar dört farklı market gezmişti.

Ona böyle şeyler yapmasına gerek olmadığını, bunun ya hep ya hiç tarzında bir şey olmadığını anlatmaya çalıştım ama adam aşk kitaplarımdan birini aldı, yatağıma geçti ve nasıl mükemmel erkek arkadaş olunacağını kitaplarımı okuyarak öğreneceğini söyledi.

Aynı kadınla birkaç saatten fazla zaman geçirmemekle ünlenmiş bir çapkın olarak bu partnerlik işini çok iyi götürüyordu.

Onunlayken gardımı düşürmek için elimden geleni yapıyordum. Ne zaman bir şey yanlış gidecek diye düşünmeyi bırakmıştım ve ona olan güvenim bana her gülümseyişinde daha da artıyordu.

Geçmişimdeki adamlara hiç benzemiyordu. Bunu biliyordum ve ellerim saçlarının arasındayken, o dudaklarını alnıma bastırıp bende hayran olduğu her şeyi bir bir saydıkça kalbim göğsümden fırlamaya o kadar yaklaşıyordu.

"Bir şey itiraf edeceğim," dedim. "Ama bu odadan dışarı çıkmayacak."

Maverick'le ilişkimizi başka insanlara anlatmakla ilgili bir şey konuşmamıştık ama bu kadınlar arkadaşlarımdı. Son birkaç ayda benimle kendi hayatlarına dair iyisiyle kötüsüyle o kadar çok şey paylaşmışlardı ki birkaç dakikalığına da olsa içimden onlara Maverick'i anlatmak geldi.

"Yemin ederim," dedi Piper.

"Hayatım üstüne," diye ekledi Maven.

"Sırrın bizimle güvende," dedi Lexi.

"Maverick'le yatıyorum," dedim bir çırpıda.

"*Ne?*" diye bağırdı Maven. "Sadece yılbaşında öpüştüğünüzü sanıyordum!"

"Yılbaşı akşamı öpüştünüz mü? Bana evde kalacağını söylemiştin!"

"Maverick bu yüzden mi geçen gün bizim ofise gelip gergin bacak kaslarından şikâyet etti? Yeni bir seks pozisyonu denediniz diye mi?"

"Aman Tanrım." Yüzümü ellerime gömdüm. "Hepsini geri alıyorum. O adamdan nefret ediyorum ve onu hiç çıplak görmedim."

"Detayları istiyoruz." Piper ellerimi yüzümden çekip güldü. "Hepsini."

"Kasım ayından beri devam ediyor ve..."

"*Kasım mı?* Kaç ay önceden bahsediyorsun!"

"Düzüşürken zaman su gibi akar," dedi Lexi ve kahkahamı bastıramadım.

"Kim başlattı?" diye sordu Piper.

"O başlattı. Belki de ben. Bilmiyorum, tam hatırlamıyorum. Bir gün maçtan sonra otel odamda kavga ediyorduk, sonra bir baktım beni duvara dayamış öpüyordu."

O geceyi, damarlarımda dolaşan heyecanı ve tadına ilk kez bakışımı düşündüm. Bu sabah antrenmandan önce ağırlık çalışmak için evden çıkmadan öne eğilip beni öptüğünde de aynı şeyi hissetmiştim.

"Vay canına, bu çok seksi," dedi Lexi.

"Tek seferlik bir şey olması gerekiyordu ama yine oldu. Sonra tekrar tekrar devam etti. Sadece seks dediğimiz şey geceleri birbirimizde kalmaya, el tutuşmalara ve uzak durmaya çalıştığım duygulara dönüştü ama ona karşı koymak imkânsız. Geçen gün de ilişkimizin sadece fiziksel bir şey olmasını istemediğimize karar verdik. Artık çıkıyoruz ve ben..." Derin bir nefes aldım. "Ben çok mutluyum."

"Burada ele alınacak çok konu var. Ben seninle *yaşıyorum*," dedi Piper. "Tüm bunların olduğunu nasıl göremedim?"

"Gözden uzak durma konusunda akıllıca davrandık ve zaten çoğunlukla da deplasmandayken takıldık. Formamı giydiği akşam..." Sözlerim havada asılı kaldı ve sırıttım. "Erkeklerin neden kız arkadaşları formalarını giydiklerinde çıldırdıklarını anladım. Hayatımda gördüğüm en seksi şeydi."

"Hepimizin merak ettiği şeyi sorabilir miyim? Yatakta nasıl?" dedi Lexi ve Piper ciyakladı.

Kızardım. "Detaylara girmeyeceğim ama bütün dedikodular gerçek. Boyutu. Tatmin edicilik becerisi. Bencil olmayışı. Bu zamana kadar birlikte olduğum tüm erkekler yanlış yapıyormuş meğer."

"Peki çoklu orgazm?"

"Gerçeğin ta kendisi."

"Bir kadeh daha şaraba ihtiyacım var," dedi Piper. "Seni şanslı sürtük."

"Şimdi ne olacak?" dedi Maven. "O adam daha önce hiç böyle bir şey yaşamadı ve ne yapmayı planladığınızı merak ediyorum."

"Günü gününe yaşayacağız, sanırım. Benim sözleşmem sadece bu yıl için ve Finn de eninde sonunda sağlığına kavuşup dönecek. Uzun dönemde kadroda benim için yer olduğunu sanmıyorum ve bu biraz korkutucu. Ben genelde yerinde durmayan ve bir sonraki maceranın peşinden koşan biriyim ama yavaşlayıp anın tadını çıkarmak da eğlenceliymiş. Gelecek hakkında ve bir sonraki adım ne olacak acaba diye endişelenmemek. Maverick'le bunu yapıyorum ve bu aslında mükemmel," dedim.

"Neden ağlıyorum ki?" Piper gözlerini sildi. "Sevilmeyi bu kadar hak eden bir insanın sonunda buna kavuşmasını izlemek çok güzel bir şey."

"Alkolü suçla," dedi Maven. "O adam bana bir keresinde durulmaktansa ölmeyi tercih edeceğini söylemişti. Onu dizginleyecek kadının özel biri olacağını biliyordum ve öyle de oldu."

Lexi sırıttı. "İhtiyacı olan şey onu pohpohlamayacak ve nazını çekmeyecek biriydi ve Emmy kesinlikle o kişi."

Güldüm. "Sakin olun, kızlar. Sevgi mevgi, böyle şeyler için henüz çok erken."

"Belki. Ama o sana abayı yakmış. Kimi sevdiğimizi kontrol edemeyiz ama birine âşık olacaksan eğer Maverick'ten iyisi yok," dedi Maven.

"Evet." Göğsümü ovuşturdum. Sanki orada bir parçam eksikti, sanki Maverick ruhumun bir parçasını alıp kendisininkine bağlamıştı. "Öyle."

"Kadeh kaldıralım." Maven kadehini havaya kaldırdı ve biz de ona eşlik ettik. "Bize nasıl davranması gerektiğini bilen, büyük aletli iyi erkeklere. Ve bir de henüz yolu bizimle kesişmemiş olan büyük aletlere. Herkesin mutlu hissetmesi ve tatmin olması için bir an önce buraya gelsinler."

"Aynen öyle," dedi Lexi ve kadehlerimizi tokuşturduk.

Çok uzun bir süre kendimi yalnız hissetmiştim. Tam olarak erişemediğim bir şeyin peşinden her yerim ağrıyana kadar koşmuştum.

Maverick'in kollarındayken sonunda ayaklarım yere basmış gibi hissediyordum. Sanırım yıllardır beni takip eden o yalnızlığın iyileşmesine yardım edecek kişiyi bulmuştum.

Easy E: Üzgünüm, Mavvy. Somurtkan Liam favori Stars oyuncusu unvanını senden kaptı.

Ben: Benim oyum da ondan yana.

Riley: Benim de.

Yakışıklı Çocuk: Ne biçim arkadaşlarsınız ya.

"Önümüzdeki hafta Detroit'le oynayacağız. Evindeki taraftarların önünde oynayacağın için heyecanlı olmalısın." Maverick dirseği üzerine doğrulup gülümsedi. Boynunda, tam kulağının altında bir morluk vardı ve tişörtünü ters giymişti. "Seni izlemeye kim geliyor? Kalabalık bir Emmy Fan Kulübü olacak, değil mi?"

"Hayır." Başparmağımı kolunda gezdirdim ve dövmelerini öpebilmek için eğildim. Favorim kirazlardı sanırım bu yüzden onları iki kez öptüm. "Annem maçlarıma hiç gelmez ve babam için de seyahat etmek zor."

"Tekerlekli sandalyeden dolayı mı?" diye sorduğunda başımla onayladım.

"Evet. Bir yere gitmek çok stresli ve Detroit de arabayla onun için çok uzak. Tribünler de pek engelli dostu sayılmaz, maruz kaldığı ekstra güvenlik önlemlerine girmek bile istemiyorum."

"Seni hiç oynarken izledi mi?"

"Lisede tüm maçlarıma gelirdi, bir iki kere de üniversite maçlarıma geldi. ECHL'de hiç görmedi ama." Omuz silktim ve Maverick'i hafifçe ittirerek sırtüstü yatırdım ve başımı göğsüne yasladım. Pişirmeye çalıştığımız muzlu ekmek gibi kokuyordu; sonunda pes etmiş ve bir paket damla çikolata yemiştik. "Ama ona maçların videolarını gönderiyorum ve onları izliyor. Bana

FACE OFF: İLK GÖRÜŞTE NEFRET

Easy E: Üzgünüm, Mavvy. Somurtkan Liam favori Stars oyuncusu unvanını senden kaptı.

Ben: Benim oyum da ondan yana.

Riley: Benim de.

Yakışıklı Çocuk: Ne biçim arkadaşlarsınız ya.

"Önümüzdeki hafta Detroit'le oynayacağız. Evindeki taraftarların önünde oynayacağın için heyecanlı olmalısın." Maverick dirseği üzerine doğrulup gülümsedi. Boynunda, tam kulağının altında bir morluk vardı ve tişörtünü ters giymişti. "Seni izlemeye kim geliyor? Kalabalık bir Emmy Fan Kulübü olacak, değil mi?"

"Hayır." Başparmağımı kolunda gezdirdim ve dövmelerini öpebilmek için eğildim. Favorim kirazlardı sanırım bu yüzden onları iki kez öptüm. "Annem maçlarıma hiç gelmez ve babam için de seyahat etmek zor."

"Tekerlekli sandalyeden dolayı mı?" diye sorduğunda başımla onayladım.

"Evet. Bir yere gitmek çok stresli ve Detroit de arabayla onun için çok uzak. Tribünler de pek engelli dostu sayılmaz, maruz kaldığı ekstra güvenlik önlemlerine girmek bile istemiyorum."

"Seni hiç oynarken izledi mi?"

"Lisede tüm maçlarıma gelirdi, bir iki kere de üniversite maçlarıma geldi. ECHL'de hiç görmedi ama." Omuz silktim ve Maverick'i hafifçe ittirerek sırtüstü yatırdım ve başımı göğsüne yasladım. Pişirmeye çalıştığımız muzlu ekmek gibi kokuyordu; sonunda pes etmiş ve bir paket damla çikolata yemiştik. "Ama ona maçların videolarını gönderiyorum ve onları izliyor. Bana

asist yapmak yerine kaleye şut çekmem gerektiğini hiç çekinmeden söyler."

"Pas verdiğin zamanların yarısında boş pozisyonu değerlendirmen gerekiyor aslında," dedi ve kollarını belime dolarken güldü. Yüzünü saçlarıma gömdü, kalbi tam yanağımın altında atıyordu. "Ya onun maça gelmesini ayarlayabilirsek?"

"Bunu nasıl yapacağız ki? Lansing, Detroit'e yüz altmış kilometre mesafede. Yolda giderken otobüsle kısa bir mola verecek değiliz sonuçta."

"Biraz araştırma yapıyordum." Maverick telefonuna uzanıp bana verdi. "Şifresi 3669."

"Niye bana şifreni söyledin?"

"Sana sarılmaya devam edebileyim diye. Sıcacıksın."

Şifresini tuşladım ve ekranda bir internet sitesi belirdi. "Bu da ne?"

"Tekerlekli sandalyelerin girebileceği kamyonetler kiralayabiliyorsun. Sabah antrenmandan önce Lansing'e gidip babanı alıp maçı izleyebilsin diye arenaya getiririz, sonra da giderken onu eve bırakırız diye düşündüm. Cuma sabahına kadar geri dönmeyeceğiz yani size bolca vakit kalıyor."

"Bekle bir dakika." Doğruldum. Bakışlarım bir telefona bir Maverick'e kaydı. "Sen ne?.. Maverick. Çok düşüncelisin ama babam maçta yalnız olamaz. Yani, olabilir tabii. Aklı başında ama tuvalete gitmesi gerekirse ya da yiyecek bir şeyler isterse yanında ona yardımcı olacak birinin olması daha iyi olur. Kalabalıkla uğraşmak kâbusa dönüşebilir."

"Bundan bahsettiğini hatırlıyorum." Maverick de oturdu ve alnımı öptü. "Koç'la konuştum ve babanla takılmak için maça çıkmasam da olur. Ya da eğer için rahat ederse, Hudson'ın babası da maç için Detroit'te olacak. Duke harika bir adam ve tekerlekli

sandalyedeki insanlara destek olma konusunda da tecrübesi var. Hudson'ın annesi vefat etmeden önce bir süre tekerlekli sandalye kullanmak zorunda kalmıştı ve Duke'un babana seve seve eşlik edeceğine eminim."

Derin bir nefes alıp gözyaşlarımı bastırmaya çalıştım. Sanki ciğerlerimdeki bütün nefes boşalmıştı. Parmaklarımı sıkıca çarşafa doladım.

"Sırf babamla vakit geçirmek için maçtan feragat mı edeceksin?" dedim fısıltıyla. "Neden böyle bir şey yapasın ki?"

"Çünkü senin için önemli. Babanın orada olmasının senin için anlamı büyük, bunu biliyorum. Bu seni mudu eder ve dürüst olmam gerekirse, en sevdiğim patlamaya hazır bombayı dünyaya getirmeye yardım eden adamla da tanışmak istiyorum."

"Eleme maçlarına altı hafta kaldı ve sen kadroda olmazsan kaybedebiliriz. Bu riski almak istiyor musun?"

"Bana bu kadar güvenmene bayılıyorum." Sırıtışı nazikti, ellerini bana doğru uzattı. "Kendi bölgemizde Orlando'ya beş maçlık fark attık ve Doğu'da da Boston'ın sadece yarım maç gerisindeyiz. İşler sarpa sarmadığı sürece eleme maçları için ev sahibi avantajını kapmış durumdayız. Eğer ben oynamazsam Grant ilk sırada oynama deneyimi kazanabilir. Herkesin işine yarıyor yani."

Ne diyeceğimi bilemiyordum.

Kafamın içinde bir fırtına vardı; var gücümle bastırmaya, kendimden uzak tutmaya çalıştığım hisler ve sesler birbirine girmişti ama bir kelime diğerlerinin arasından yüksek sesle bağırıyordu.

Aşk.

Aşk. Aşk. Aşk.

Sanırım ona birazcık âşıktım.

Tamam, fazlasıyla ama bunun ne zaman olduğunu bilmiyordum.

Antrenmandan sonra canım baharatlı bir şeyler çektiğinde bana ısmarladığı Thai yemekleriyle, yapışkanlı kâğıtlara karaladığı sorularını arenada kapımın altından göndermesi arasında bir yerde, asla etkilenmeyeceğime yemin ettiğim tek kişiye sırılsıklam âşık olmuştum.

Ama sanırım ona karşı hiç şansım olmamıştı.

İlk andan itibaren kaçınılmazdı.

Ah, Tanrım.

Bu korkunçtu.

Felaketti.

Muhtemelen başıma gelen en güzel şeydi.

Kızlara böyle büyük kelimeler kullanmak için çok erken olduğunu söylememin üzerinden çok da zaman geçmemişti ama bunun ne olduğu gün gibi aşikârdı.

Bu yüzden kollarının arasında olmak bu kadar doğru geliyordu. Bu yüzden o yanımdayken kendimi huzurlu ve dingin hissediyordum. Bu yüzden dokunuşuyla sakinleşip dengede kalabiliyordum.

Ona âşığım.

"Hey." Maverick yanağımı avuçladı. "Ne oluyor, Emmy bebeğim? Yanlış bir şey mi yaptım? Haddimi aşmadım, değil mi? Lanet olsun, özür dilerim. Niyetim bu değ–"

"Hayır. *Hayır.*" Burnumu çekip elimin arkasına sildim. Bu kadar *doğru* bir şey yapmışken çuvalladığını düşünmesi istediğim son şeydi. "Sadece bu çok ince bir davranış ve ben bunu idrak etmekte zorlanıyorum."

"Ah." Burnunu benimkine sürtünce çenemi kaldırdım. Maverick'in gözleri, geceleri penceresinden baktığımda gökyüzünde

gördüğüm yıldızlar gibi ışıl ışıl parlıyordu. "Sorun değil. İstediğin kadar vaktin var, Emmy bebeğim. Yardımcı olmak için yapabileceğim bir şey var mı?"

Bana bu kadar nazik davranmayı kes.

Sen de beni sev.

Sonsuza dek benimle kal çünkü gidersen ne olacağını düşünmekten ödüm kopuyor.

"Sana sarılmaya devam edebilir miyim?" diye sordum.

"İstediğin kadar hem de." Maverick yatakta kıpırdandı ve beni kucağına alıp yanağımı omzuna bastırdı. Elini tişörtümün altından geçirip sırtımda usul usul rahatlatıcı daireler çizmeye başladı. "Bu seni asla bırakmayacağımı söyleyeceğim an mı?"

"Lütfen kendini Leo'yla kıyaslama. O benim çocukluk aşkımdı ve sen o değilsin."

"Ama ben de yetişkin hoşlantınım, değil mi?" diye takıldı bana, dudakları tenimde cennet gibiydi.

"Öyle bir şeysin," dedim. Omurgamda kafamı karıştıran bir karıncalanma belirdi. "Teşekkür ederim, Maverick. Bu gerçekten birinin benim için yaptığı en güzel şey ve babam beni izleyecek diye çok heyecanlıyım."

"Sen tüm güzel şeyleri hak ediyorsun, Emmy bebeğim ve benimle birlikteyken sana bunların hepsini vereceğim."

Ona âşığım.

"Detroit'e gittiğimizde ne olacak? Çocuklar ortadan kaybolduğumuzu fark edecekler, soruları olacağına eminim."

"Hudson fark edecek ama o zaten biraz fazla zeki. Hem hepsi fark etse ne olur ki? Babanı almaya gittiğimizi saklamayacağım. Sen gizlenmeyi bırakmaktan rahatsız değilsen ben de değilim."

Boğazımda bir yumru oluştu ve onu başımla onayladım. "Tamam."

"Tamam mı? Yani babanı maça getirebilir miyiz?"

"Evet." Altdudağımı ısırdım ve yüzümde bir gülümseme belirdi. "Kesinlikle evet."

Maverick heyecanla bağırıp bizi yastıkların üstüne geri çekti. Başımın altında bulut gibi yumuşacıktılar ve göğsümden bir kahkaha koptu.

"Hudson'la Duke yardım eder mi diye konuşurum, sonra her şeyi organize ederim ve süreci başlatırız."

"Adam hızlı aramanda herhalde?"

"Öyle de denebilir. Takıma seçilir seçilmez Hudson'la aramızda bir bağ oluştu. Babasıyla arası iyi, yani ben de zaman içinde Duke'la yakınlaştım. Duke hiç sahip olmadığım baba figürüm oldu. Beni Hudson'dan daha çok seviyormuş gibi davranıyorum, Hudson'la uğraşmak çok eğlenceli."

"Çok zalimsin, Maverick Miller." Alnına düşen bir tutam saçı geriye ittim. "Hayatında böyle biri olmasına sevindim."

"Ben de. İlk sırada seçilmenin ve profesyonel bir sporcu olmanın getirdiği baskıyı küçümsemiştim. Konu sadece hokey değildi; gelirimi yönetmeyi öğrenmek, güvendiğim insanları işe almak ve kendim için savaşmak da vardı. Suçluluk hissetmeden hayır diyebilmek. Deneyimli oyuncuların, bu yeni hayatı öğrenmeye çalışan çaylaklara rehberlik ettiği bir lig mentorluk programı kurmak istiyorum. Duke benim için bunu yaptı."

"Bir sürü harika fikrin var." Şakaklarına dokunup alnına masaj yaptım. Keyifle mırıldandı ve gözlerini kapadı. "Sana cevap vermek zorunda olmadığın kişisel bir şey sorabilir miyim?"

"Bana ne istersen sorabilirsin, Emmy. Sana anlatmayacağım şey muhtemelen yoktur."

"Ligde oynamaya başladığından beri annen ya da baban hiç seninle iletişime geçti mi? Bir zamanlar hayatında olan insanlardan saklanmak, geçmişini internetten silmekten daha zordur diye düşünüyorum."

"Ah." Maverick'in parmakları kolumdan kayıp kalçama yerleşti. "Hayır, iletişime geçmediler. Çaylak sezonumda bir telefon bekledim ama gelmedi. Bu da beni daha iyi oynamak için motive etti. Bu sporda olabileceğim en iyi oyuncu olmak istiyorum ve onlardan birinin beni izliyor olma ihtimali içimdeki ateşi körüklüyor."

"Ben de annemle böyleyim. Kendime ancak en iyisi olursam onunla ilişkimin bozulmasına değeceğini söyledim. Şimdi NHL'de oynuyorum ve yaşadığım her şeye değdiğini biliyorum."

"Ne boktan şeyler yaşamışız, değil mi ama?"

"Sanırım. Ama belki bu yüzden bu kadar iyi anlaşıyoruz."

"Benimle flört etmeni seviyorum, Emmy bebeğim."

Seni seviyorum.

Seni seviyorum, seni seviyorum, seni seviyorum.

"Babamın gelmesini sağlayacak bir yol bulduğun için tekrar teşekkür ederim," dedim çünkü bir kere teşekkür etmek yetmezdi. Bu kadar düşünceli ve güzel bir jest için hele. "Seninle tanışacağı için çok heyecanlanacak."

"Tabii ki heyecanlanacak. Ben Maverick Miller'ım," diye takıldı ve parmaklarımı kaburgalarına geçirdim.

Kahkahası tiz ve bulaşıcıydı; gece yerini sabahın erken saatlerine bırakırken kendimizi sarmaş dolaş uykunun kollarına bıraktık ve tam dalmadan önce gerçekten mutlu olmak sanırım böyle bir şey diye düşündüm.

KIRK İKİNCİ BÖLÜM
MAVERICK

"İzin günümüzde buraya gelmek kimin fikriydi?" Lüks spor salonunun lobisine göz gezdirdim. "Zaten bol bol açma germe yapıyoruz."

"Pilates sadece esnemeyle ilgili değil. Başka bir sürü faydası var," dedi Hudson tek ayağının üzerinde durarak. "Kas kontrolünü ve esnekliği geliştirir. Ayrıca akciğer kapasiteni artırır ve odaklanmana yardımcı olur."

"Sen de kimsin böyle, pilates elçisi mi?" Duvara tutunup arka bacak kaslarımı esnettim. "Saadet zinciri falan mı bu? Yardıma ihtiyacın varsa iki kere göz kırp, Hud."

"O sadece iyi bir arkadaş," diye araya girdi Emmy ve tepeden topladığı atkuyruğunu düzeltti. "Lexi kısa süre önce sertifikasını aldı ve ne kadar iyi bir eğitmen olduğunu kanıtlamak için ilk dersine DC'nin hokey oyuncularını getirmekten daha iyi ne olabilir ki?"

"Lexi antrenör olarak daha çok maaş almalı. Böylece ben de bu külotlu çorap gibi şeyi giyerek onu geçindirmek zorunda kalmazdım," diye homurdandı Liam, kaşlarını çatmıştı ve kollarını

göğsünde kavuşturmuştu. İyi ki burada sadece biz vardık yoksa o mahkeme duvarı gibi suratıyla potansiyel danışanları kaçırırdı.

Piper başını yana eğdi. "Onlar çorap değil, Liam. Tayt ve ikisi arasında dağlar kadar fark var. Buzun üstünde giydiğin o koca pedlere kıyasla bunları tercih edersin sanmıştım. En azından rahatça hareket edebiliyorsun."

"Koruyucu pedlerimle rahatım. Bu şeyin içinde kendimi aletimi sergiliyormuşum gibi hissediyorum. Resmen taşaklarım görünüyor."

Piper onu baştan ayağa süzdü. "En azından güzel bir aletin var."

Liam, bileğinin tek hareketiyle birini boğabilecek olan o Liam *kızardı*. "Teşekkürler," diye mırıldandı ve onu daha önce hiç bu kadar içten konuşurken duymamıştım.

"Bu kayıt altına alınmıyor, değil mi?" diye sordum. "Bir keresinde sıcak yoga dersine katılmıştım ve korkunçtu. Aşağı bakan köpek pozisyonundaki halimi milyonlarca insan izlemesin diye kadına videoyu silmesi için beş bin dolar ödemek zorunda kaldım."

"İyi olacaksın." Emmy koluma hafifçe vurdu ve parmaklarını yavaşça tişörtümde gezdirdi. Bizi izleyen herhangi biri omzuma uzun uzun dokunduğunu fark edemezdi. Ama ben ellerini geri çekmekte ne kadar isteksiz olduğunu hissedebiliyordum ve bu da beni gülümsetti. "Elini attığın diğer her şeyde olduğu gibi muhtemelen bunda da profesyonel bir iş çıkaracaksın."

"Güne başlamak için egomun pohpohlanması gibisi yok."

"Endişelenme, Kaptan. Pilates çok kolay," dedi Grant. Baştan ayağa lüks bir spor kombin yapmıştı ve şapşalın teki gibi görünüyordu. "Bir sürü anne yapıyor."

Emmy tek kaşını kaldırdı. "Yani, anneler yapabiliyor diye sence bu kolay bir şey, öyle mi?"

"*O anlamda* demedim," dedi hemen.

"Hangi anlamda dedin?"

Grant panikle bana baktı ama sadece omzumu silktim. "Kuyunu kendin kazdın, evlat," dedim ve yanakları domates gibi kızardı.

"Sadece... bilirsin. Yani siyah kuşak karate değil."

Emmy mırıldandı ve gözlerindeki o vahşi parıltıyı görünce kahkahamı bastırmak zorunda kaldım. "Otuz dakika sonra ne hale geldiğini göreceğiz. Pelvik taban kasının ne olduğunu biliyor musun?"

"Iıı. Hayır. Bilmeli miyim?"

"Bu çok eğlenceli olacak," dedi Piper'a dönerek ve havaya kaldırdığı, bizimkilerden farklı görünen bir çift çorap hakkında konuşmaya daldı.

"Umarım Grant ebesini görür desem ayıp olur mu?" diye sorduğumda Hudson sırıttı.

"Hayır. Saygılı olmayı öğrenmesi gerek. Sen de onun yaşındayken böyleydin."

"Ama şimdi daha iyiyim, değil mi?"

"Hem de çok, Mavvy. Ayrıca eşofman takımıyla gelmedin. Bu bile bir şey gösteriyor."

"Hey, sana bir sorum var," dedim alçak bir sesle. "Birkaç gün içinde Emmy'nin babasını Detroit'teki maça getirmek istiyorum ama babası tekerlekli sandalyede. Emmy arenada ona destek olacak birine ihtiyacının olduğunu söyledi. Ben de Duke onunla takılmak ister diye düşündüm. Geniş geniş yayılsınlar diye büyük bir loca ayarladım. Emmy bunu babasıyla paylaşmadan önce senin fikrini almak istedim."

"Tüm bunları babası onu oynarken izleyebilsin diye mi yapıyorsun?"

"Onu henüz Stars formasıyla görmedi."

Çenesini sıvazlayıp beni dikkatle inceledi. "Ondan hoşlanıyorsun, değil mi?"

"Tabii ki. O bizim takım arkadaşımız. Ben hepinizi seviyorum."

"O anlamda demiyorum, Maverick."

Bakışlarımı kaçırdım. Ona Emmy'den başka bir şey düşünemediğimi nasıl söyleyebilirdim? Uyandığımda aklıma gelen ilk şey oydu. Geceleri yanımda kıvrılıp uyurken bile hâlâ onu düşünüyordum. Gözlerimi kapadığımda onu görüyordum.

Ondan çok hoşlanıyordum ve yanımda olmadığında canım yanıyordu. Onu mutlu etmek için her şeyi yapardım ve bana gülümsediğinde kendimi dünyadaki en şanslı adammış gibi hissediyordum.

"O kadar belli mi?" diye sordum.

"Diğer kalın kafalılar için mi? Pek değil. Ama biz birbirimizin en iyi arkadaşıyız, Mav. Eski sevgilisiyle dalaşmanın tek sebebinin sidik yarıştırmak olmadığını biliyorum. Emmy'yi önemsediğin için onu savunuyordun. Başka herkesi önemsediğinden daha çok hem de."

"Evet." Başparmağımı altdudağımda gezdirdim ve yüzümde bir gülümsemenin belirdiğini hissettim. "Ondan çok hoşlanıyorum ve o da benden hoşlanıyor."

"Maverick Miller sonunda tek kadınlık bir adam mı oldu?"

"Böyle bir şeyin olacağı aklımın ucundan bile geçmezdi ama oldu işte. Piyasadan çekildim ve fazlasıyla mutluyum. Aramızdaki şey iyi gidiyor, bu yüzden tüm bunları yapıyorum. Bu, Emmy için önemli ve onun için önemliyse benim için de öyle."

Hudson sırıtıp omzuma vurdu. "Artık tek gecelik ilişkiler yok mu? Dışarı her çıktığımızda rasgele kadınların numaralarını almak? Devir değişti desene. Senin adına mutlu oldum, dostum ve Duke'un da seve seve yardım edeceğine eminim. Tek yapmam gereken *loca* demek, sonra gör bak nasıl yardımsever oluyor."

"Ona bunu favori oğlunun ayarladığını söyle. Bütün övgüyü senin almanı istemem."

"Çocuklar," diye seslendi Emmy ve başımızı ona doğru çevirdik. "Bütün gün muhabbet mi edeceksiniz yoksa gelip bize katılacak mısınız?"

Ona baktığımda göğsümde tuhaf bir baskı hissettim.

Sanki nefes alamıyor gibiydim ve ona ne kadar uzun süre bakarsam durum o kadar kötüleşiyordu. Bu his kaburgalarımın arkasında bölgesini genişletip aklımı tamamen istila ediyordu. Dudaklarında bir gülümseme belirdiğinde, Emmy de böyle hissediyor mu diye düşünmeden edemedim.

"Bu senin kızın mı?"

"Evet." Sırıttım ve kalbime bir ok saplandı. "O benim kızım."

"Bu da ne böyle?" diye homurdandım yüzümü kolumla örterek. "Bunlara reformer pilates değil işkence aleti denmeli. Böyle eğilmek doğal değil."

"Karın kaslarım daha önce hiç bu kadar acımamıştı." Grant inleyerek yüzüstü döndü. Altındaki deri mat terle kaplanmıştı ve maçlardaki halinden bile daha berbat görünüyordu. "Bu zalimlik."

"*Lunge* yaparken arka bacak kaslarımdan birini yırttığıma yemin edebilirim. Bacağını ileri geri hareket ettirmenin bu kadar can yakacağını kim bilebilirdi?" diye sordu Ethan.

"Sorun ne anlamadım." Hudson ellerini beline koydu, göğsünden bir damla ter akıyordu. Başlamadan önce tişörtünü çıkarmıştı ve piç herif nefes nefese bile kalmamıştı. "*Lunge*'a git. Sabit kal. Küçük küçük yaylan. Tekrar et."

"Dedi yıllardır derslere gidiyormuş gibi görünen yalaka," dedim güçbela nefes alarak.

"Gidiyorum," dedi. "Ayrıca kariyerimde sakatlanmışlığım da yok. Bana istediğin kadar yalaka de ama bedenim beni seviyor."

"Senden gerçekten nefret ediyorum." Tekrar homurdanıp aletten indim. "Şortumda yırtık var mı? Bacaklarımı indirirken bir yırtılma sesi duydum."

"Bendeki tek delik kalbimde. Daha önce canım hiç bu kadar çok yanmamıştı." Grant elini bana uzattı ve onu tuttum. "Kız kardeşlerime onları sevdiğimi söyle ve Ethan'ın Xbox X'imi almasına izin verme. Onu bir hayır kurumuna bağışla."

"Tamam." Lexi el çırptı ve olduğum yerde zıpladım. "Yana yatarak topukları bastırdığımız hareketimize geçiyoruz. Sağ tarafla başlayacağız, karın kaslarınızı sıkmanız gerektiğini unutmamanızı istiyorum."

"Bitirmedik mi?" Riley ağlamak üzereydi ve arkamda birisi burnunu çekti. "Saatlerdir buradayız."

"Sadece otuz dakika oldu," dedi Emmy omzunun üzerinden ve gözlerimiz kilitlendi.

Yanakları kızarmış, saç dipleri ıslanmıştı. O da tişörtünü çıkarmıştı ve parlak pembe spor sutyeni dikkatimi dağıtıyordu.

Siktir, çok güzeldi.

O hep çok güzeldi ama sportif becerilerini gösterdiğinde resmen nefes kesici oluyordu. Güçlü, amansız ve kararlıydı. Kendine bir hedef koyup onun peşinden gidiyordu.

Ders boyunca bedenini nasıl hareket ettirdiğini izledim. Tıpkı buzun üstünde olduğu gibi zarif ve güçlüydü. Geri kalanımızı mahveden pozisyonlara kolaylıkla girebilmişti.

"Bunu otuz dakika yapacağıma cehennemde otuz dakika geçirmeyi tercih ederim." Kollarımla bacaklarımı ovuşturdum. Varlığından haberdar bile olmadığım kaslarım şimdiden sızlamaya başlamıştı ve yarın sabahki antrenmandan nasıl sağ çıkacağımı bilemiyordum. "Tanrım, Lexi. Burada resmen asker yetiştireceksin."

"Çok mu geldi?" Kaşlarını çatıp odayı inceledi. Çocukların yarısı yerde pestili çıkmış bir halde sere serpe yatıyordu ve geri kalanı da iki büklüm olmuş, güçlükle nefes alıyordu. Hepimiz formumuzun zirvesindeydik, pistte birilerini kenara kolayca yapıştırabilecek saf kas kütlesinden ibarettik ama göğsüme anca gelen bir esmerle boy ölçüşemiyorduk. "Fazla yüklendim galiba, değil mi?"

"Hayır, yüklenmedin," dedi Seymour. Emmy ve Hudson dışında bu acımasız egzersizden en az etkilenen oydu. Piper bile ayakta durmakta zorlanıyordu. "Biz çok güçsüzüz. Bu çapraz antrenmanı rutinimize eklemliyiz. Belki haftada bir yapabiliriz."

"Söylediğim her şeyi geri alıyorum. Emmy, Lexi, çok özür dilerim. Bu hiç kolay değilmiş. Hatta muhtemelen hayatımda yaptığım en zor şey. Burada on beş dakika oturmaktansa bir saat buz dışında antrenman yapmayı tercih ederim," dedi Grant. "Ama ne var biliyor musunuz? Hiçbirimiz pes eden insanlar değiliz, bu yüzden yarım saat daha dişimizi sıkacak ve bu antrenmanı güçlü hissederek bitireceğiz."

"Gerçekten yapmak zorunda değilsiniz." Lexi müziği kapadı. "Sezonun bu aşamasında kimseyi sakatlamak istemem. Koç bana çok kızar."

"Kimseyi sakatlamayacaksın, Lexi. Hepimiz bedenlerimizi çok iyi tanıyoruz ve gerçekten canı yanan bırakır."

"Emin misin?" diye sordu ve Emmy başıyla onayladı.

"Kesinlikle. İyi iş çıkarıyorsun ve direktiflerin de net. Liam'a deniz kızı esnemesini o kadar iyi yaptırdın ki kaledeyken bu çok işine yarayacak."

Liam homurdanarak Emmy'ye hak verdi. "Bu doğru."

"Tamam. Mola vermek isterseniz söyleyin, dururuz."

"Bir iddiaya girmek ister misin, yakışıklı çocuk?" diye fısıldadı Emmy, çocukların geri kalanı reformer aletlerine geri dönerken.

"Şartlar nedir, Kızıl?"

"Antrenmanın geri kalanını hiç ara vermeden bitirirsen bu gece bana ne istersen yapabilirsin."

"Peki dursam?"

"Ben sana ne istersem yaparım."

"Kulağa her iki durumda da ben kazanıyormuşum gibi geliyor."

"Emin misin? Ellerini başının üzerinde bağlamak isteyebilirim. Hatta belki gözlerini de."

Öne eğildim ve ona yavaşça gülümsedim. Nefesi kesildi ve parmağımla yanağına dokundum. "Her iki durumda da varım," diye mırıldandım. "Benim kitabımda bu kazanmak demek ve bence sen benim kazanmamı seviyorsun, Emmy bebeğim."

"Evet." Gözlerini gözlerimden ayırmadan yutkundu. Kaburgalarımdaki o baskı geri geldi ve onu seve seve kucakladım. "Sanırım seviyorum."

KIRIK ÜÇÜNCÜ BÖLÜM
MAVERICK

"Kalmamın sorun olmayacağına emin misin?" Emerson kapüşonlusunu ve pantolonunu çıkarıp benim eski tişörtlerimden birini giydi. "Deplasmana gitmeden önceki geceyi hiç birlikte geçirmedik ve maç öncesi ritüelini bozmak istemiyorum."

"Bugünlerde tek maç öncesi ritüelim sana dokunmak. Hem maça yarından sonraki gün çıkacağız. Rutinimi gerçekleştirmek için bolca vaktim var." Örtüyü kaldırıp yanıma gelmesini işaret ettim. Yastıklar onun şampuanı gibi kokmaya başlamıştı; sıcak bir yaz gününü anımsatan narenciye tınılı çiçeksi bir kokuydu. "Lütfen kal."

"Tamam." Dudaklarında güzel bir gülümseme belirdi. Fazla heyecanlanmış gibi görünmemeye çalıştığının farkındaydım ama gözlerinin kenarında beliren o küçük, tatlı kırışıkları görebiliyordum. Hızla yatağa gelip kendini yanıma bırakışını. Onun burada olmasını istediğim kadar o da burada olmak istiyordu. "Sırf lütfen dedin diye."

"Çok ikna edici olabilirim." Kollarımı açtığımda bana sokulup başını omzuma koydu, saçları çıplak göğsümü kapladı.

Bedeninin bana temasıyla iç geçirdim; teni mutfakta yemek pişirip bir kâse dondurma yememizin ardından aldığımız duştan sonra hâlâ sıcaktı. "Piper bu akşam nerede kaldığını sanıyor?"

"Ah." Emmy yüzünü sakladı. "Kızlara görüştüğümüzü söylemiş olabilirim," dedi. "Pizza ve şarap vardı ve herkes hayatıyla ilgili bir şeyler anlatıyordu. Ben de bir şeyler paylaşmak istedim, o yüzden aylardır yattığımızı ve şimdi de çıktığımızı söyleyiverdim."

"Onlara söylemiş olmanı umursamıyorum." Gülümseyip parmaklarımı omzundaki çillerin üstünde gezdirdim. *Benim* yazıp sonuna minik bir kalp da çizdim. "Bir süredir kız arkadaşım olduğunu bütün dünyaya haykırmak istiyordum."

"Bu etikete alerjin yok, değil mi? Ne anlama geldiğini anlıyor musun?"

"Dedi hokey oyuncularıyla çıkmadığını söyleyen kadın. O etiketin ne anlama geldiğini biliyorum. Benim sana, senin de bana ait olduğun anlamına geliyor. Beni mutlu ediyorsun ve umarım ben de seni mutlu ediyorumdur."

"Beni mutlu ediyorsun," dedi usulca. "Kimsenin etmediği kadar."

Göğsüm gururla kabardı. Bir aptal gibi sırıtmamak için bütün gücümü kullandım, kendimi bulutların üstündeymişim gibi hissediyordum. "Daha önce Detroit'e gitmeyi hiç dört gözle beklediğimi söyleyemeyeceğim ama bu sefer durum farklı. Babanı göreceğin için heyecanlı mısın?"

"Evet. Ama biraz da gerginim. Onun güzel vakit geçirmesini ve iyi bir maç çıkarmayı çok istiyorum. Ama iyi *oynamasam* bile kendime aşırı kızmayacağımı biliyorum çünkü babam kazansak da kaybetsek de benimle gurur duyacak. Bu üstümdeki baskının birazını hafifletiyor." Emerson çenesini kaldırıp bana baktığında alnına bir öpücük kondurdum. "Bu kulağa mantıklı geliyor mu?"

"Hem de çok. Günün sonunda babanın orada olması maçın sonucundan daha önemli." Kolunu okşayıp gülümsedim. "Ama kazanacağız."

"Sen gerçekten de hayatımda tanıştığım en özgüvenli hokey oyuncusu olabilirsin."

"İnan bana, bu bir lanet." Elim sırtına doğru kaydı ve tekrar iç geçirdim. Emmy'nin nasıl bir büyülü gücü vardı bilmiyordum ama ne zaman kollarımın arasında olsa kendimi huzurlu hissediyordum. "Aracı ayarladım. Koç'u sabah antrenmanını saat on buçuğa çekmesi için ikna ettim, böylece altıda yola çıkıp sekizde babanı alıp arenaya gitmek için takım otobüsüne yetişebileceğiz."

"Çocuklardan benimle babamı almaya geleceğini bilen var mı?" diye sordu Emmy, keskin yeşil gözleriyle beni izliyordu.

"Hudson biliyor."

"Bu seni huzursuz ediyor mu?"

"Ne? Birlikte vakit geçirdiğimizi biliyor olması mı?"

"Evet. Bu genelde yaptığın bir şey değil." Omuz silkti. "Rahatsız hissetmeni istemiyorum."

"Seninle başkalarıyla hiç yapmadığım bir sürü şey yaptım, bebeğim. En iyi arkadaşlarımdan birinin ilişkimizi öğrenmesi beni rahatsız etmiyor. Hatta aksine heyecanlandırıyor." Omuz silkme sırası bendeydi. "Herkesin içinde elini tutup seninle hava atmak istediğimi söylerken ciddiydim. Saklanmak zorunda olduğumuz kişi sayısı bir azaldı. Hudson tamamen destekliyor. Benim için mutlu olduğunu söyledi ve bu harika."

"Dürüst ol." Emmy parmaklarını gümüş zincirin etrafına dolayıp beni hafifçe kendine çekti. Dudaklarımız neredeyse birbirine değiyordu, burnumu onunkine sürttüm. "Artık bekâr olmamak ne kadar kötü?"

Altdudağını başparmağımla çekiştirip çenesini tuttum. Ona dokunmak için içimde dizginlemeyen bir istek vardı. "Keşke piyasadan daha erken çekilseydim derdim ama o zaman seninle birlikte olmazdım... ve bilmiyorum. Klişe laflar etmek istemem fakat sen beklememe değdin. Bu işi nasıl yapacağımı seninle öğrenmek hoşuma gidiyor. Yorganı üstüne çekip bir bacağın mutlaka dışarıda bırakarak uyuduğunu öğrenmeyi seviyorum."

"Vücut sıcaklığımı dengeliyor," diye karşı çıktığında sırıttım. "Bana gülümsüyorsun. Bana gülümsemene bayılıyorum."

"Eskiden nefret ederdin."

"Artık pek öyle değil. Babamla tanışacağın için heyecanlı olduğumu söylemem aptalca mı? Onu daha önce hiçbir erkek arkadaşımla tanıştırmadım ve sen ilk olduğun için mutluyum."

"Bak sen, rüzgâr nasıl da yön değiştirdi. Beş ay önce babanla tanışmak istediğimi söylesem benimle dalga geçerdin. Bir de şu haline bak. *Otuz iki diş sırıtıyorsun,* Kızıl."

Göğsüme vurduğunda parmaklarımı bileğine doladım. "Sırıtmıyorum."

"Berbat bir yalancısın. Bugünkü sorun ne?"

"Bunu o kadar çok yaptık ki korkarım yakında soracak sorum kalmayacak," diyerek iç geçirdi. "Bu akşam ilk sen sorsan?"

"Tabii. Hayatında en çok gurur duyduğun şey ne?"

"Doğum günleri ve en sevdiğimiz renklerden konuştuğumuz günleri özlüyorum. Şimdi gerçekten derin konulara giriyoruz."

"Yani bunun yerine zaman yolculuğuyla ilgili ne düşündüğünü de sorabilirim."

"Buna cevap vermeye nereden başlayacağımı bile bilmiyorum." Kollarımın arasında kıpırdanıp gözlerini kapadı. "Sanırım bu

kadar sevdiğim bir sporun etrafındaki tantanaya kulaklarımı kapatabilmekten gurur duyuyorum. Bu ligde kalabileceğimden emin değildim. Oyuncu olarak yeteneklerime güvenmediğimden değil de başarısız olmam için yoğun bir çaba gösteren dış etmenler yüzünden. Sosyal medyadaki yorumlardan. Deplasmanlarda buzun üstüne ait olmadığımı söyleyen pankartlardan. Hepsini haksız çıkardım ve uzun süre kalmak istediğim bir yer buldum, hem de birlikte olmak istediğim biriyle. Bu daha önce hiç olmamıştı."

"Ben de seninle gurur duyuyorum. Bunu yeterince söyledim mi bilmiyorum ama, *siktir*, Em. Sen bana bu spora neden âşık olduğumu hatırlatıyorsun."

"Teşekkür ederim. Şimdi sen bana en çok gurur duyduğun şeyi söylemek zorundasın."

"Cole Meyers'ı öldürmemiş olmam," dedim ve burnundan güldü. "Ciddiyim. O orospu çocuğunu çıplak ellerimle gebertmeye hazırdım ve eğer fırsatını bulsaydım onu boğardım. Hakemlerin araya girmesi yazık oldu."

"Ben kendi başımın çaresine bakabilirim, bunu yıllardır yapıyorum zaten ama senin beni öyle savunmanı izlemek... ilk kez sana aitmişim gibi hissettim. Sanki ne olursa olsun yanımda olacak biri varmış gibi."

Çillerine bir kez daha *benim* yazdım. *Benim, benim, benim.*

Tamamen benim, beni istediği sürece.

Umarım sonsuza dek isterdi.

"Sen benimsin," dedim ve sanki dudaklarımdan başka bir şey daha sinsice dökülmeye çalışıyordu.

O her neyse yutkunup Emmy'nin dudaklarının kenarına bir öpücük kondurdum. Sonra da kalçasını hafifçe sallayıp inlemesine

neden olan kulağının altındaki o yere indim. Pozisyonlarımızı değiştirip onu kolayca sırtüstü yatırdım ve ellerimi başının iki yanına koydum. Saçları yastıklarımda yangın gibi yayılmıştı ve bakışları benimkine kilitlendiğinde yıldırım çarpmışa döndüm.

"Göster bana," diye fısıldadı ve parmakları kolumdaki dövme olmayan küçük alanı buldu. Henüz hiçbir sanat eseriyle kaplanmamış kareyi. Pembe tırnakları ve dudaklarının yakıcı dokunuşuyla adını temine kazıdığına yemin edebilirdim. "Sana ait olduğumu göster bana."

Ondan sonra zamanın nasıl geçtiğini anlamadım. Bir an için giyiniktik, sonra değildik. Ben onun her yerine dokundum, o da bana. İçine girerken onu öptüm. Zirveye ulaşırken parmaklarını saçlarıma doladı ve boğazından minicik bir kahkaha döküldü.

Onu temizleyip yüzümü ensesine gömdükten sonra sanki ona söylemeyi unuttuğum bir şey varmış gibi hissettim ama bunun ne olduğunda dair en ufak bir fikrim bile yoktu.

KIRK DÖRDÜNCÜ BÖLÜM
MAVERICK

Emmy babasının tıpatıp aynısıydı.

Alan Hartwell'in de kızıl saçları ve yeşil gözleri vardı. Aynı uzun kollarla bacaklar ve bir kilometre öteden görebileceğim o muzip gülümseme.

Geniş pencereli ve üzeri kapalı bir verandası olan eski tarz, müstakil bir evin önündeki garaj yoluna girdiğimizde kontağı kapatıp araçtan indim ve Emmy'yi kapıya uzanan tekerlekli sandalye rampasına doğru takip ettim. Eğilip babasına sarıldı ve baş başa kalabilsinler diye geride durdum.

"Merhaba baba," dedi.

"İşte benim kızım." Babası saçlarını okşadı, Emmy geri çekilip gözlerini sildi. Ardından babasının dikkati bana kaydı. "Peki bu kim?"

"Merhaba efendim." Bir adım öne çıkıp elimi uzattım. "Ben Maverick. Sizinle tanıştığıma çok memnun oldum. Emmy bana sizden çok bahsetti."

"Öyle mi?" Alan kızına bakıp gülümsedi. "Ben seninle ilgili tek kelime bile duymadım."

"Bunu söylemesi için ona para mı verdin?" diye sorduğumda Emmy sırıttı.

"Yüz dolar."

"Aman Tanrım, Kızıl. O parayla beni yemeğe çıkarabilirdin."

"Dedi on iki milyon dolarlık adam."

Alan uzattığım elimi kenara itti ve Emmy'ye yaptığı gibi bana da sarıldı. "Seninle tanıştığıma sevindim, evlat. Beni görmek için buraya kadar geldin, teşekkür ederim."

"Kim şubat ayında Michigan'ı sevmez ki?" diye sordum.

"Seni biraz gezdirmeyi teklif ederdim ve ama zamanla yarışıyoruz," dedi Emmy.

"Bir dahaki sefere beni şu çikolatalı süt içip pizza yediğin bara götürmeni sağlayacağım." Bakışlarımı Alan'a çevirdim. "*Jurassic Park* konusunda size katılıyorum, efendim."

"Onu şimdiden sevdim."

"Önde oturman gerekecek, baba, ben de arkaya geçeceğim. Minibüs Maverick'in Mercedes'i kadar güzel değil ama gayet iyi sürdü."

"Mercedes mi? Hangi model?" diye sordu Alan.

"G-Wagon. Şehirde kullanmak için çok uygun değil ama genç ve aptalken, başımda da bir finans danışmanı yokken ilk maaşımla almıştım. Şimdi de ondan vazgeçmek istemiyorum."

"Güzel araba. Benim hiç öyle lüks bir şeyim olmadı ama gençliğimde kırmızı bir Mazda Miata'm vardı. Onunla etrafta turlamaya bayılırdım."

"Konuştuğunuz arabalar hakkında en ufak bir fikrim yok," dedi Emmy.

"Hayal kırıklığına uğradım. Benimle takılmaya devam et de sana öğreteyim, Kızıl." Telefonumu kontrol edip arabayı işaret ettim. "Yavaştan gidelim mi? Acele ettirmek istemem ama otobüsü kaçırırsak Koç çok kızar."

"Eyvah, evet." Emmy babasına baktı ve "İçeriden istediğin bir şey var mı, baba? Gidip getireyim," dedi.

"Zahmet olmazsa mutfak masasındaki çantamı alıp kapıyı kilitler misin?" dedi. "Bir de tezgâhta ilaçlarımın olduğu plastik bir poşet var."

"Yardım ister misin?" diye sorduğumda başıyla onayladı.

"Çok iyi olur. Teşekkürler." Babasını yanağından öptükten sonra beni antreye yönlendirdi. "Ergen Emmy'nin evine hoş geldin."

"Beğendim." Köşedeki büyük bitkiye ve duvardaki fotoğraflara bakıp gülümsedim. "Burada kaç yıl yaşadın?"

"Liseyken birkaç yıl. Babam da o zamandan beri burada yaşıyor. Sakatlığının ardından ev yenilendi. ECHL'de oynarken yılda sadece yetmiş bin dolar kazanıyordum, yani Stars'la olan sözleşmem istediğim gibi uzun vadeli planlar yapmama çok yardımcı oldu. Babamın ihtiyaçlarına daha çok uyan yeni bir ev almayı da düşündüm ama onu buradan taşınmaya ikna edebileceğimi sanmıyorum. Ne de olsa burası yuvası."

Elimle göğsümü ovuşturdum.

Bir gün ben de bir evim olmasını istiyordum. Yaşanmışlıkların kendilerini hissettireceği bir yer. Iç mimara ne kadar para dökersem dökeyim dairem hiç böyle huzurlu değildi.

Ama bu yuva hissini Dallas'la Maven'ın evine gittiğimde alıyordum. Orada, insan kendini mutlu hissedip düzenini kurduğundaki sevgi ve sıcaklık vardı ve *siktir,* bunu ben de istiyordum.

Daha önce hiç istememiştim ama şimdi Emmy'yle buna benzer bir şey yaşadığımızdan daha fazlasını istiyorum. Her şeyi istiyordum.

Sallanan sandalyelerin olduğu bir veranda. Arka bahçede kendi ellerimle kurduğum bir oyun alanı ve pencereden beni izleyen kızıl saçlı bir kadın. Çitle çevrilmiş bir ev ve her gece birlikte uyuduğumuz bir yatak odası. Yüzükler, beşikler ve *lanet olsun.*

Bunu nasıl gerçekleştirecektim?

"Hey," Emmy dirseğime dokundu. Parmaklarını ceketime bastırdığında iç geçirdim. "İyi misin?"

"Evet." Onu başımla onayladım ve elini tuttum. "Daha önce hiç bu kadar iyi olmamıştım, Emmy bebeğim."

"Loca mı?" Alan orta sahaya tepeden bakan özel bölmeye göz gezdirdi. "Benim gibi bir adam için bu fazla."

"Maverick." Emmy elini beline koydu, deri pantolonunun bacaklarını bu kadar güzel sarmasına bayılmıştım. Kalça kıvrımına böyle dikkatle bakmamalıydım ama gözlerimi ayırmak çok zordu. "Buna gerek yoktu."

"Olmadığını biliyorum, Ama Alan'ın bu akşam müthiş bir deneyim yaşamasını istedim; ve bunu sağlamak için onu VIP gibi ağırlamaktan iyisi olabilir mi?"

"Sana hayır denmesini neredeyse imkânsız hale getiriyorsun." Emmy homurdanıp deri koltuklara ve koyu ahşap duvarlara baktı. "Gerçekten çok güzelmiş. Daha önce hiç locada olmamıştım."

"Teşekkür ederim, evlat. Bu harika bir sürpriz oldu," dedi Alan.

Evlat.

Bu kelimenin içimde uyandırdığı gururu tarif edemiyordum.

Bana böyle seslenmeye devam etmesinin bir yolunu bulmak istiyordum çünkü yarattığı hissi sevmiştim.

Sanki aklıma koyduğum her şeyi yapabilirmişim gibi.

Sanki beni umursayan ve benim için en iyisini isteyen biri varmış gibi.

Sanki kalıcı bir baba figürüne duyduğum özlemin yarattığı boşluk sonunda doldurulmuş gibi.

"Lafı bile olmaz." Ellerimi pantolonumun cebine soktum ve gülümsedim. "Herkesin babasının beni evlatlarından daha çok sevmelerini sağlamak gibi bir hayat gayem var. Seni locaya getirmek planımın sadece başlangıcı."

"Sana katlanamıyorum," dedi Emmy ama sözlerinin arkasında öfke yoktu. "Asansördeki çocukla konuşup burada olduğunu haber vereceğim, baba. Birazdan dönerim."

"Bir şeye ihtiyacın olursa haber ver," dedim ona. "Sonra da soyunma odasına ineriz."

"Teşekkürler." Kolumu sıkıp kapıya yöneldi. Emmy'nin uzaklaşmasını izledim ve arkasını dönüp bana gülümsediğinde sırıttım.

Alan boğazını temizleyince olduğum yerde sıçradım ve mahcup bir tavırla elimi saçlarımdan geçirdim. "Hudson Hayes'in babası Duke birkaç dakika içinde burada olacak," dedim sessizliği bölerek. "Maç başlayana kadar oğlu gibi sessiz sakin biridir ama düdük çaldığı anda gördüğüm en yerinde duramayan taraftara dönüşüyor. Bir şeye ihtiyacın olursa seve seve yardım eder."

"İyi anlaşacağımıza eminim. Hudson arkadaşlarından biri mi?"

"Evet." Karşısındaki koltuğa oturup bacaklarımı uzattım. Minibüste uzun süre oturmaktan kasılmışlardı ve ama bu uzun

yolculuğa yine olsa yine çıkardım. "Takım arkadaşlarımın hepsi harikadır ama en çok Hudson'la yakınım. Bir şeye ihtiyacım olursa hemen koşar gelir. Ben de onun için aynısını yaparım."

"Bu tarz arkadaşlıklar özeldir, hele ki spor camiasında. Bir sporcu olarak geleceğin nasıl şekilleneceğini kestirmek zor ve yanında saygı duyup güvendiğin birinin olması önemli."

"Emmy bana üniversitede hokey oynadığınızı söyledi. Nerede oynadınız? Michigan'da mı?"

"Ben Boston Üniversitesi çocuğuyum. Orada oynarken hayatımın en güzel günlerini geçirdim."

"Ethan da Kuzeydoğu'dan. O da BÜ'ye gitti," dedi.

"Richardson mı? O çocuğu severim. Sert bir merkez oyuncusu, öyle değil mi?"

"Ve başımın belası," dedim şakayla ve Alan da güldü.

"Bu akşam için nasıl hissediyorsun? Artık sezonun son düzlüğüne giriyorsunuz. Baskının arttığına eminim."

"Öyle. Ama iyi hissediyorum. Detroit son birkaç haftada sinsice yükseldi. Eleme maçı yarışının dışındayken Doğu Konferansı'nda yedinciliğe çıktılar. Sıkı bir mücadele vermeden böyle bir şey mümkün değil. Onlara karşı dikkatli olmalıyız, özellikle de sezon sona ermek üzereyken. Bence ek kontenjandan girecekler ve kesinlikle son zamanlarda yakaladıkları ivmeyle onlara karşı oynamak istemiyorum."

"Doğduğum şehrin takımı Blades dışında bir takımı destekleyeceksem, bunun Emmy'nin oynadığı Stars olması beni mutlu eder." Alan gülümsedi. "DC'de iyi bir kariyerin var."

"Teşekkür ederim, efendim. İstediğim kadar iyi değil ama o noktaya yavaş yavaş geliyoruz. Son birkaç ay kaderimizi değiştirdi

ve kızınızın bunda payı büyük. Emmy yetenekli bir sporcu ve takımımızda olduğu için şanslıyız."

"Gerçekten iyi, değil mi? İlk patenini aldığı günü hatırlıyorum. Evimizin arkasındaki gölde düşmeden paten kaymayı öğrendiğinde onu bir türlü buzun üstünden alamamıştım. Daha o zamanlardan özel bir oyuncu olacağını biliyorum."

"Hem de çok," diye ekledim.

"Ona ne zamandır âşıksın?" diye sordu ve gözlerimi kırpıştırdım. "Pardon?"

"Kızıma ne zamandır âşıksın?" diye sordu tekrar ve oda birden alev almış gibi hissettim.

"Şey. Ben değilim..." Boğazımı temizleyip arkasındaki kapıya göz attım. Ortadan kaybolmak için bir bahane bulup tüyebilir miyim diye merak ettim. Aniden bastıran mide bulantısı mekânı derhal terk etmemi gerektirebilirdi mesela. Yalan da olmazdı. Tenim yapış yapıştı. Midem çalkanıyordu ve alnımda ter damlacıkları vardı. Teri elimin tersiyle sildim. "Biz..."

"Babası için bu kadar zahmete girdiğine göre belli ki aranızda bir şey var. Onu etkilemek için olmadığı da kesin çünkü sana çoktan kapılmış."

"Öyle mi?" diye sordum. Bunu Emmy'nin gözlerinde görüyor, sürekli elimi tutmasından hissediyordum ama başka birinden duymak iyi gelmişti. "Bunu bilmek güzel."

Alan sırıttı. "Seni böyle hedef tahtasına oturmak istememiştim ve henüz bunu kendin fark etmediysen de sorun değil. Bazen sevgimizi kelimelere dökmek biraz zaman alır."

Kulağımı kaşıdım.

Sevgi mi?

Onu seviyor muydum?

Hem sevgi ne demekti ki?

Bu kelimeyi sadece arkadaşlarım için kullanmıştım ama Emmy'ye karşı hislerim böyle değildi. Daha derindi, ne zaman yakınımda olsa sanki birisi elini göğsüme sokup kalbimi sıkıyordu. Bana dokunduğunda içim ısınıyordu ve ne zaman gülse yemin ederim kendimi bulutların üstünde süzülüyormuş gibi hissediyordum.

Bu da *sevgi* miydi?

"Ben, şey, ona çok değer veriyorum," diye geveledim. Daha önce hiç böylesine kafam karışmamıştı, sanki kafamdaki tüm çarklar aynı anda dönmeye karar vermişti. *Sevgi. Sevgi. Sevgi.* İçimden bunu defalarca tekrar ettim ama yine de emin olamadım. "Ondan çok hoşlanıyorum."

"Kimden çok hoşlanıyorsun?" diye sordu Emmy kapıdan bana bakarak.

Sevgi.

Onu *seviyor* muyum?

Betim benzim attı ve burnumu sıktım.

Aman Tanrım.

Onu seviyordum.

Lanet olsun, onu seviyordum.

Onu seviyordum ve onun için her şeyi yapardım.

Onun da beni sevme ihtimali yoktu, değil mi?

Ama... bana baktığında yüzü aydınlanıyordu. Gözleri ışıldıyordu ve yüzünde kocaman bir gülümseme beliriyordu.

Bunun bir anlamı olmalıydı, değil mi?

"Senden," dedim. "Babana sana ne kadar değer verdiğimi söylüyordum. Benim için ne kadar önemli olduğunu."

"Ah." Yüzündeki gülümseme bana gecenin bir yarısında bahşettiğiyle aynıydı. Uykuya dalmak üzereyken bırakmayı reddedercesine bana sarıldığı andakiyle. "Ben de sana değer veriyorum, yakışıklı çocuk."

Göğsümden boğuk bir kahkaha koptu ve ayağa kalktım. "Gitmemiz gerekiyor, efendim ama sizinle maçtan sonra görüşürüz," dedim Alan'a.

"Sıkı bir maç çıkarın. Kelimelerini bulmak için de acele etme, Maverick. O beklemene değer," dedi bana göz kırparak.

"Neden aranızda bir sır varmış gibi hissediyorum?" diye sordu Emmy ve kolumu omzuna attım.

"Belki de vardır, Kızıl ve belki bir gün sana anlatırım."

Seni seviyorum, diye düşündüm soyunma odasına giderken.

Seni seviyorum, diye düşündüm ilk periyottaki golünü kutlarken.

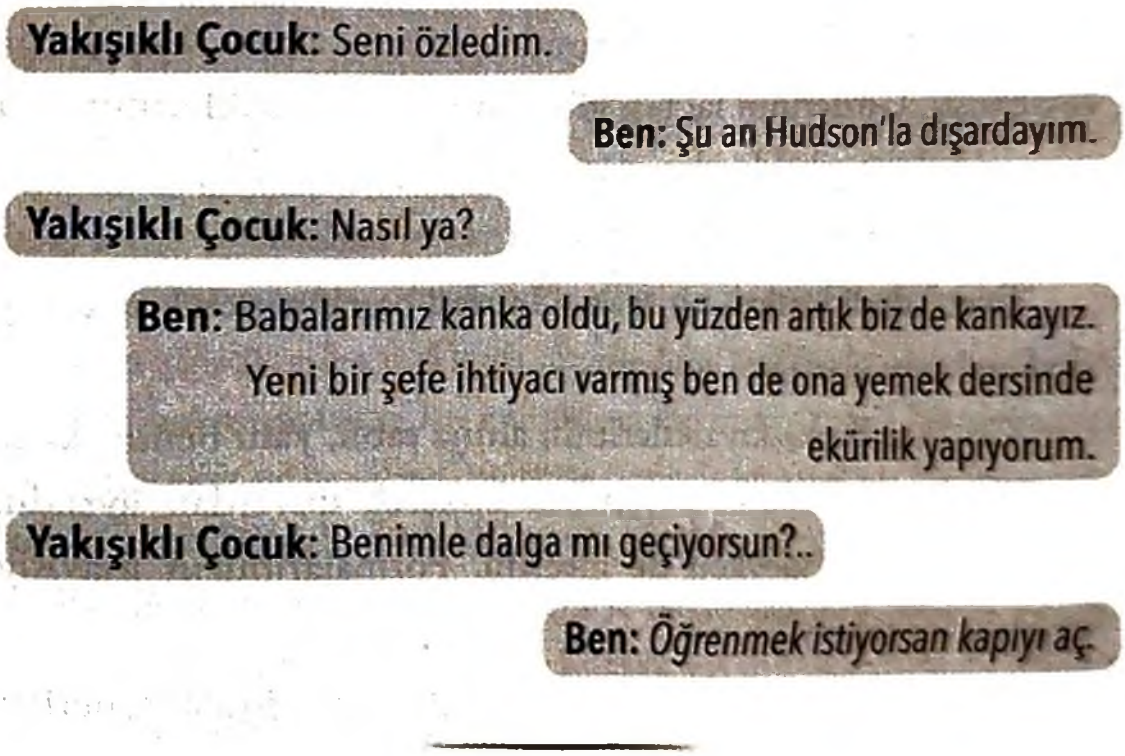
Seni seviyorum, diye düşündüm maçı kazanıp kollarıma atladığında.

Seni seviyorum, diye düşündüm Alan'ı Lansing'e bıraktıktan sonra otelin asansöründe başını omzuma yasladığında.

Seni seviyorum, seni seviyorum, seni seviyorum, diye haykırmak istiyordum.

Uyumadan önce göğsümü öptüğünde sanırım o da beni seviyor diye düşündüm.

KIRK BEŞİNCİ BÖLÜM
EMMY

Ben daha zili çalma fırsatı bulamadan Maverick beni içeri sürükledi. Beni duvara dayayıp ellerini başımın iki yanına koydu.

"Selam Emmy bebeğim," diye mırıldandı.

"Selam yakışıklı çocuk." Yanağına dokundum ve resmen dokunuşumla eridi. "Öğleden sonran nasıl geçti?"

"Şimdi burada olduğun için daha iyi." Alnımı öpüp gülümsedi. "Gerçekten Hudson'la yemek kursuna gittin, değil mi? İyi vakit geçirdin mi? Pişirdiklerinden kalan olmadı mı?"

"Getirecek bir şey yoktu ama sana yemen için başka bir şey verebilirim diye düşündüm." Trençkotumun kemerini çözdüm, ceket açılıp altındaki seksi iç çamaşırımı gözler önüne serdi. "Açsan tabii."

Maverick bir adım geri çekildi, beni baştan ayağa süzdü ve inledi. "Tanrım, bebeğim. Muhteşem görünüyorsun."

Ceketi bıraktım ve ayaklarım dibine düştü. Geçen akşam Lexi'nin evindeyken seksi bir iç çamaşırı takımı sipariş etmiştim. Kızlar, Maverick'in bunu üstümde görürse aklını kaçıracağını söylemişti. Gözlerinin fal taşı gibi oluşuna ve yanaklarının kızarmasına bakılırsa haklı çıkmışlardı.

"Beğendin mi?" dedim bağcıklarıyla oynarken.

"Evet," dedi hırıltılı bir sesle. "Lütfen bana yemek kursuna giderken bunu giydiğini söyleme."

"Giydim. Başka kıyafetlerimin altına tabii, yani benim küçük sırrımdı." Duraksadım ve sırtımı bükerek duvardan ayrıldım. "Belki buz pistindeyken de giyerim. Formalarımızın mavisiyle uyumlu bir takım."

Maverick beni kucakladı ve koridorda hızlı adımlarla ilerleyerek odasına yöneldi.

"Her antrenmandan önce soyunma odana gelmem gerekecek," dedi kulağıma ve boğazımı öptü. "Ne sürprizler saklıyorsun diye görmek için."

"Malzeme dolabıma soyunma odası demen ne kadar da zarif." Uzanıp spor şortunun üzerinden aletini avuçladım. Şimdiden

sertleşmişti ve dokunuşumla titreyince gülümsedim. "Ayrıca oraya girmene izin vereceğimi düşünmen komik."

"Neden? Duvarına fotoğraflarımı yapıştırdığını görmemi istemiyor musun?"

"Fazla ukalasın."

"Ya yalvarırsam?" Maverick eğilip dişlerini boynuma sürttü. "Ya uslu bir çocuk gibi yalvarırsam, Emmy?"

"Belki," dedim nefes nefese. "Bu beni ikna edebilir."

Kahkahası çok güzeldi. Tekmeleyerek odasının kapısını açtı. Beni yatağına bıraktı ve ağzı yarı açık, ellerini yumruk yapmış bir halde bana baktı.

"Çok güzelsin," dedi. "Hayatımda olduğuna inanamıyorum. Benim olduğuna inanamıyorum."

Birlikte olduğumuzda ortalık yangın yerine dönüyordu. Kimin kimi daha önce zirveye çıkaracağına dair seksi ve hızlı bir yarış içine giriyorduk. Bazen yatak odasına bile güçbela erişiyor, onun yerine tezgâh, duvar ya da sandalyeyi tercih ediyorduk.

Ama şimdi, işler farklıydı. Sanki Maverick iyice tadını çıkarmak istiyormuşçasına, bu anı aklına kazımaya çalışıyormuşçasına yavaş hareket ediyordu. Önümde dizlerinin üzerine çöküp bacaklarımı araladığında dudaklarımdan keskin bir nefes döküldü.

Böyle görünürken onu izlemeye bayılıyordum. İlkel ve şehvet dolu. Tutku sarhoşu gözleri ve buraya var gücüyle koşarak gelmiş gibi hızla inip kalkan göğsü.

"Beni al," diye fısıldadım ve bakışları daha da şehvetle doldu.

Beni sev de demek istiyordum ama bunu kendime sakladım. Yutkundum çünkü Maverick öne eğildi ve bacağımın içini öperek beni az daha adımı unutacak hale getirdi.

"Ne kadar ıslandın?" diye sordu dudaklarını iç çamaşırımın önüne getirerek. "Sırılsıklam olduğuna eminim."

Bir bacağımı omzuna attığımda sırıttı. "Kendin gör."

"Ama böyle çok güzelsin. Bunu üstünden çıkarmak istemiyorum."

"O zaman beni böyle becer." Parmaklarım çarşafının etrafında yumruk oldu ve ona duyduğum ihtiyaçla yatakta kıvranmaya başladım. "Ne yaptığını umursamıyorum, yeter ki bir şey yap."

"Şimdi yalvaran kim?" Maverick başparmağını iç çamaşırıma takıp kumaşı sıyırdı. Takdirle mırıldandığında başım geriye düştü. "Şu haline bir bak."

"Az laf çok iş, Maverick."

"Emredersiniz, hanımefendi." Bir parmağını içime soktuğunda inledim. "İşte böyle, bebeğim. İstediğin buydu, değil mi?"

"Evet," diye fısıldadım ve eline sürtünmeye başladım. Arzumun peşinden giderek kalçamla bir daire çizdiğimde Maverick benim istememe gerek kalmadan içime ikinci ve üçüncü parmağını da soktu. "Maverick."

"Adımı böyle söylemen aklımı başımdan alıyor." Sol elini diğer bacağıma koyup beni olduğum yere sabitledi. Bana iyice yaklaştığını hissedebiliyordum, omzu dizime yaslandı, tişörtü karnıma sürtünüyordu. "Yemeğim bu, değil mi? Çok uslu bir çocuk oldum, Emmy. Tadına bakmayı hak ettim, değil mi?"

"*Tanrım.* Evet. Sadece..."

Sözümü diliyle kesti, klitorisimde hafifçe bir daire çizdiğinde kalçam aniden yataktan yukarı fırladı ve ellerim saçlarını çekiştirdi. İniltisi tenimde yankılandı, iki bacağımı da boynuna doladım ve ona geri çekilme fırsatı vermedim.

"Cennet." Sıcacık diliyle girişimi boydan boya yaladı. "Tam anlamıyla cennet. İzin ver burada öleyim, Emmy bebeğim."

"Boşalmazsam ölebilirsin," dedim sıktığım dişlerimin arasından ve kahkahası tenime damgalandı.

"Sanırım en iyi performansımı gösterme vaktim geldi." Maverick parmaklarını içimden çıkardığında boşluk hissiyle sızlandım. Bacaklarımı omuzlarından indirdi ve iç çamaşırımı çıkarıp fırlattı. "Bekle, sabırsız şey. Seninle ilgileneceğim."

Başparmağını klitorisime bastırdığında gözlerimi açtım ve onu beni izlerken buldum.

"Seni izlemek istiyorum," diye mırıldandı bedenimi baştan ayağa süzerken. "Dağıldığını görmek istiyorum."

İçimde bir şeyler düğümlenip gerildi. Beni aralayıp parmaklarının yerini dili aldığında o düğüm daha da sıkılaştı ve aklımı kaçırmama neden oldu.

İstediğimi aldım. Gerçekten de en iyi performansıydı. Sevdiğim tempoyu tutturuşu, beni zirveye çıkarışı... bütünüyle ve derinlemesine. Ağzı hiç durmamış, dokunuşu bir an bile yavaşlamamıştı. Maverick bacaklarım titreyene ve tenim alev alana kadar beni bırakmadı.

"Maverick," dedim fısıltıyla. "Ben... lütfen durma. Tam orası. Bu harika."

"Asla, Emmy," dedi boğuk bir sesle. "Sonsuza kadar burada olacağım."

Burada derken bacaklarımın arasında olmaktan bahsettiğini biliyordum ama bir an için başka bir şeyden bahsediyormuş gibi davrandım.

Yanımda olmaktan. Benimle olmaktan. Beni sevmekten ve beraber yaşlanmaktan. Saf mutluluk kanıma karıştı ve geri çekilemesin diye bir elimi ensesinde tutarak haykırdım.

"Hepsini istiyorum. Daha fazlası olduğunu biliyorum, bebeğim." Elini karnıma bastırıp iki parmağını içime soktuğunda

ikinci haz dalgası bedenimi ele geçirdi. "İşte benim kızım. İşte istediğim şey. Bu iyi hissettirmiyor mu?"

İnledim ve gözümün önünde bir renk cümbüşü belirene kadar zevkin tadını çıkardım. İçimdeki yoğun haz biraz azaldığında kollarımı başımın üstüne kaldırıp nefeslenmeye çalıştım ama Maverick izin vermedi.

"Seninle işim bitmedi ki." Gözümü açıp kapayana kadar tişörtünü ve eşofman altını çıkarmıştı. Bir elini sertleşmiş aletine sararak gözlerini üzerimden ayırmadan bana yaklaştı. "Otur, Emmy ve ağzını aç. Beni güzelce ıslat ve ortalığı batırmaktan çekinme."

Dirseklerimin üzerinde doğrulup ağzımı açtım. Aletinin başını dudaklarıma sürttü ve dilimi çıkarıp zevk suyunu yaladığımda gülümsedi.

Elimi aletine sardım ve onu daha da derine alabilmek için ağzımı iyice açtım. Boğazımın arkasına dayandığında gözlerimi ona çevirip sessizce daha fazlasını alabileceğimi söyledim.

Maverick sutyenimin bir tarafını aşağı çekiştirdi ve meme ucumu çimdikledi. Dokunuşu dans edercesine göğsümden boğazıma kaydı ve elini boynuma doladı.

"Dün dövmecimle konuştum." Kalçasını ileri ittiğinde aletine doğru inledim. "Gelecek hafta için randevu aldım. Elimin üstüne benim yazdırma konusunda ciddiydim. Sana her dokunduğumda görmek istiyorum. Güzel kızım için güzel bir kolye."

Bacaklarımı birbirine bastırdım, benden bir parçayı tenine kalıcı olarak işlettiğini düşününce bacaklarımın arası ıslanmıştı. Bu fikri ne kadar sevdiğimi göstermek için başımı yukarı aşağı salladım ve bana ışıl ışıl, çok güzel bir sırıtışla karşılık verdi.

Onu odada yankılanan ıslak bir sesle ağzımdan çıkarıp aletini sıvazladım. Dudaklarımın kenarındaki bir damla salyayı elini uzatıp sildi.

"Islak. Dağınık. Mükemmel."

"Ve senin," diye ekledim yatakta gerileyerek. Yatak başlığına sırtımı dayadım ve bacaklarımı açıp az önce olduğu yere dokundum. "Gel ve sana ait olanı al, Maverick."

Işık hızında hareket edip üstüme çıktı. Bir elini enseme koyup düğüm düğüm olmuş saçlarımın arasına parmaklarını soktu ve beni öptü.

"Daha çok istediğim bir şey yok." Kendini girişime hizaladı ve gözlerimin içine baktı. "İyi misin?"

"Evet." Ellerimi kollarından aşağı doğru kaydırırken kaslarına tırnaklarımı geçirdim ve iz bıraktım. "Seninle hep iyiyim."

Beni öperken kalçasını ileri ittirip içime girdi. İniltim dudaklarının arasında kayboldu ve iç duvarlarım onu almak için esnerken altdudağımı hafifçe ısırdı.

"Buradayım, seninleyim," dedi alnını benimkine yaslayarak ve yanağından bir damla ter süzüldü. "Tanrım, Emmy. Böyle kollarımın arasında olduğuna inanamıyorum."

"Bunu yalnızca yirmi santim içimde olduğun için söylüyorsun." Maverick bir bacağımı kaldırıp vücudunun yan tarafına yaslayarak birkaç santim daha derine girdiğinde sertçe nefes aldım. "Siktir."

"Deniyorum," dedi homurdanarak ve göğsümden bir kahkaha koptu. "Amin o kadar dar ki sadece burada durup keyfini çıkarmak dışında bir şey isteyemiyorum bile."

Kıpırdasın diye kıçını avuçladım ve bedenlerimiz uyum içinde hareket etmeye başladı.

Boynumdaki eli ve tenimde minik pembe izler bırakan ağzıyla sertti ama aynı zamanda yumuşaktı da.

Bizi nazikçe çevirip beni üstüne aldığında bacaklarım kalçasının iki yanına yerleşti. Üzerine otururken kontrol bendeydi.

Yanağımı avucuna alışında ve dağılmış saçlarıyla bana bakıp gülümsemesinde öyle büyük bir saygı vardı ki kalbim neredeyse göğsümden fırlayacaktı.

"Sana doyamadığım için hayatımda iki kez birlikte olduğum tek kadın olduğunu söylediğin zamanı hatırlıyor musun?" diye sordu Maverick iki mememi de avuçlarken. Parmakları meme uçlarıma sürttüğünde titrek bir nefes verdim. "Haklıydın, Emmy. Sana asla doyamayacağım. Bedenine ve benimkine yapboz parçası gibi kusursuzca uymasına. O muhteşem aklına ve şahane kalbine asla doyamayacağım. Sonsuza kadar benim olacaksın ve tıpkı şu anki gibi harika olacak, bebeğim, çünkü sen benim için kusursuzsun."

Seni seviyorum, diye bağıracaktım az kalsın. *Seni çok seviyorum*, diye haykırmama ramak kalmıştı ve hislerimi onu sertçe becererek gösterdim. Nefes nefese adımı sayıklayana, içime boşalmak için izin isteyene, bacakları kasılıp titreyene ve aleti içimde nabız gibi atıp sıcaklığıyla beni de onunla uçurumdan aşağı itene kadar onu öperek gösterdim.

Kendimi üstüne bıraktım ve bana sıkıca sarıldı. İçimden çıkıp beni sırtüstü yatırdı ve dizlerimi aralayarak bacaklarımın arasına karın üstü uzandı.

"Ne yapıyorsun?" diye sordum.

"Menim içindeyken nasıl göründüğünü görmek istiyorum. Benimken nasıl göründüğüne bakmak istiyorum."

Baştan ayağa kızardığımı hissettim. Maverick başparmağıyla menisini kadınlığıma iyice yaydı; kendimi savunmasız ve ruhen çırılçıplak hissetmem gerekirken tek hissettiğim bana duyduğu hayranlıktı.

"Emmy," dedi ve sesi ruhunun derinlerinden kopmuş gibi çıktı. "Ben..." Dudaklarını yalayıp bacağımı öptü. Ayak bileğime

hafifçe vurup güldü. Ben de gülmek istedim. "Sen gerçekten de bu dünyadaki favori insanımsın."

"Hislerimiz karşılıklı." Ona uzandım ve pozisyonlarımızı değiştirip beni kucağına aldı, buradan asla ayrılmak istemiyordum. "Beni ilk gördüğün zamandan bahseder misin?"

"Yani hayranım sanıp sana asıldığım ve senin de suratıma kibirli dediğin günden mi?"

"Evet." Kolyesiyle oynarken gülümsedim. "O günden."

"Seksi olduğunu düşünmüştüm. Kulağa çok yüzeysel geliyor çünkü sen bundan çok daha fazlasısın ama *lanet olsun*, kıvrımlarına hayran hayran bakakalmıştım."

"Beni gözlerinle bol bol becerdin," dediğimde karnımı çimdikledi.

"Beni suçlayabilir misin? Zayıf noktam uzun boylu, atletik kadınlar ve sen bu tarife birebir uyuyorsun, Kızıl. Ama tuhaf bir şey oldu. Bir sürü kadınla birlikte olduğumu biliyorsun ama sen benimle konuştuğunda... sanki kalbim tekledi. Ellerim yapış yapış oldu ve nefes almakta zorlandım. Daha önce hiç böyle bir şey olmamıştı."

"Sonra da buzda kıçına tekmeyi bastım."

"Sonrasında olanları farklı hatırlıyoruz diyelim."

"Fotoğraflarını görmüştüm ama seni kanlı canlı karşımda görmeye hazır değildim. Beni öfkeden deliye döndürdün ama yine de gördüğüm en çekici erkek olduğunu düşünmüştüm. Hâlâ öyle düşünüyorum." Terden ıslanan saçlarını geriye tarayıp gülümsedim. "Sen de bundan çok daha fazlasısın."

"Söyle bana o zaman," dedi yalvarırcasına. Bunun Maverick'in kalbinin derinlerinde yatan o onaylanma ihtiyacından olduğunu biliyordum. İstenmeye olan ihtiyacından. "Bana başka ne olduğumu söyle."

"Zekisin. Çok naziksin. Senin kadar ince düşünceli biriyle daha önce tanışmadım. Beni bu kadar güldürebilmene bayılıyorum. Bu ukalalığın kibir değil. Bunun adı özgüven çünkü en iyi arkadaş olmak için ne kadar çabaladığını biliyorsun. En iyi sporcu. En iyi sevgili. Bazen hayatımda senin gibi bir adam olduğu için ne kadar şanslı olduğumu düşünüyorum ve ben..." Cümlemin devamını getirirken ona bakmayayım diye gözlerimi sıkıca kapadım. "Bu kadar harika birini hak edecek ne yaptım diye merak ediyorum. Hayatımda sonunda böylesine... güzel bir şeyin olmasını hak edecek kadar yeterli olduğumu düşünmemi sağlıyor."

"Emerson. Bana bak lütfen."

Gözlerimi açtım. Bakışlarımız buluştuğunda bunun şiddetini kaburgalarımda hissettim.

"Sen yeterlisin," dedi Maverick. "Sen *yeter de artarsın* ve bana o kadar fazlasın ki komik bile değil. Ben... sen..." Maverick başını iki yana sallayıp düşüncelerini topladı. "Her gün ne kadar da yeterli olduğunu sana göstereceğim."

"Ben de sana her gün ne kadar çok istendiğini," dedim yumuşak bir tonla. "*Sen* olduğun için; maaşın ya da istatistiklerinden dolayı değil. Daha önce kimseyi seni istediğim gibi istemedim, Maverick."

Seni seviyorum.

Seni çok seviyorum.

Birbirimize başka bir şey söylemedik ama gerek de yoktu. Bu sessizlik mükemmeldi.

Tam anlamıyla kusursuzdu.

KIRK ALTINCI BÖLÜM
MAVERICK

Koç: Antrenmandan sonra bana birkaç dakika ayırabilir misin? Seninle konuşmak istediğim bir şey var.

Ben: Yemin ederim buzun üstünde çöp bırakmadım. Onu yapan Ethan'dı ve çoktan orayı ona temizlettim.

Koç: Mesele bu değil. Muhtemel bir transferle ilgili.

Ben: Ah. Tabii. Birazdan görüşürüz.

Brody Saunders açıksözlü bir adamdı. Hiçbir şeyi yumuşatmazdı ve mesajında muhtemel bir transfer dışında bilgi vermemesi beni çok germişti.

"Hey." Masasının karşısındaki sandalyeye oturdum ve gülümsemeye çalıştım. "Olivia nasıl?"

"İyi." Dokuz yaşındaki kızının fotoğrafını bana doğru çevirdi. "Prenses temalı doğum günü partisi güzel geçti. Hediyen için teşekkürler bu arada. Gönderdiğin kalemlere ve çizim defterine bayıldı."

"Lafi bile olmaz. Arkadaşımın çocuğu sanata meraklı ve Livvie de bu yaratıcı şeylerle uğraşmaktan hoşlanabilir diye düşündüm."

"Hoşlanıyor. Almamı istediği onca malzemeye yetişemiyorum." Koç güldü ve arkasına yaslandı. "O kız beni parmağında oynatıyor."

"Başka türlü olsun istemezdin ama zaten, değil mi?"

"Tanrım, hayır." Duraksayıp bana baktı. "Bak, hemen konuya girip neden buraya gelmeni istediğimi söyleyeceğim. Bu sabah bir transferle ilgili Toronto'dan bir telefon aldım ve kabul etmeyi düşünüyorum."

Transfer süresinin bitmesine üç gün kala buna şaşırmamıştım. Takımlar son ana kadar pazarlık yapardı ve galibiyet serimizle geri dönüş sezonumuz oyuncularımızın değerini artırmıştı.

"Kim?" diye sordum.

Bana söyleyeceğini sanmıyordum, böyle bir bilgiyi genelde yönetim kurulu bilirdi, takım kaptanları değil. Ama gerçekten ilgimi çekmişti.

"Justin Harper," dedi ve şaşkınlıktan ağzım açık kaldı.

Ligdeki en iyi kanat oyuncusuydu, sadece yirmi beş yaşında olmasına rağmen iki kez Stanley Kupası'nı kazanmıştı. Seçildiği andan beri onu hayranlıkla takip ediyordum ve üç sene önce aynı All Star takımında oynadığımızdan bir tanışıklığımız da vardı.

"Yap gitsin," dedim. "Kim olduğu umurumda bile değil. Bu büyük bir hamle. Onu alırsak her şeyi kazanabiliriz."

Koç duraksadı. "Emmy'yi istiyorlar."

Bakışlarımı ona diktim ve birden gözüme bulanık görünmeye başladı. Her şey netliğini yitirdi ve kulaklarım uğuldamaya başladı. Boğazım düğümlendi ve güçbela nefes almaya çalıştım.

"Emmy mi?" diye tekrarladım.

"Evet." Koç yüzünü sıvazlayıp homurdandı.

"Başka kimi istiyorlar?"

"Sakatlıktan çıktığında Finn'i ve seçmelerdeki ilk sırayı."

Harper'ı resmen bedavaya veriyorlardı, resmen kelepirdi.

Ligdeki her yetkili bu anlaşmayı havada kapardı ve bu toplantı fikrimi almaktan ziyade nezaketen yapılan bir şeymiş gibi görünüyordu.

"Siktir. Tamam. Ne..." Yutkundum ama boğazımdaki yumru gitmiyordu. "Sen ne düşünüyorsun?"

"Arada kaldım. Şu anda işler iyi gidiyor. Bir ihtimal uğruna bunu değiştirmeye değer mi? Kâğıt üstünde iyi görünen ama uzun vadede takım için en iyisi olmayabilecek bir şey uğruna?"

"Saygısızlık etmek istemem, Koç ama o ihtimal dediğin *iki* tane Stanley Kupası kazandı."

"Bu takımla biz de kazanabiliriz. Yapabileceğimizi biliyorum. Ne kadar geliştiğimizi gördüm ve çekirdek oyuncularımızı burada tutarsak daha da iyi olacağız. Ama sezon dışında oyunculardan birine kabul edemeyecekleri kadar iyi bir teklif gelmeyeceğini kim söyleyebilir ki? Para konuşur ve takımların bu yaz transfer için bolca bütçesi var. Açıkçası senin kaçıp gitmemene bile şaşıyorum. Kaybetmek gerçekten zor. Bu sezon işler daha iyi ama ucu ucuna kaçırmak can sıkıyor."

Ben kaldığım için şaşkın değildim.

Bu takım ailem olmuştu. Hiç sahip olmadığım kardeşlerim ve her zaman ilgisini istediğim otorite figürlerim vardı. Cehennemin dibinde de olsak onları asla terk etmezdim.

Stars'la birlikteyken sırtında bir numara taşıyan ve oradan oraya sürüklenen bir satranç taşından fazlasıydım. Ben *Maverick*'tim, tıpkı Hudson'ın Hudson ve Emmy'nin de Emmy olması gibi.

Siktir.

Emmy.

"Bence kısa vadede elde edeceklerimizin uzun vadeli hedeflerimizi gölgede bırakıp bırakmayacağına karar vermemiz gerekiyor," dedim ve sesim çatladı. "Neden ondan kurtulmak istiyorlar? Perde arkasında medyanın henüz bilmediği bir şey mi dönüyor?"

"Duyduğum kadarıyla hayır. Toronto, Harper'ın büyük bir sözleşme arayışında olduğunu biliyor ve ona istediğini verecek durumları yok. Ayrıca Emmy'nin cüssesi ve hızıyla ne kadar etkili olduğunu da görüyorlar. Finn sağlığına kavuştuğunda bu ligin son yılda gördüğü en iyi oyuncu olabilir. Genç. Zeki. Eğer takımında olursa yılda ekstra en az on galibiyet daha alacağın biri. Yıldız oyuncularının kaybını kadroya çok yönlü oyuncular ekleyerek telafi edebilirler."

"Ne diyeceğimi bilmiyorum, Koç. Altı ay önce olsa yaşasın der, üstüne de bir daha düşünmezdim. Ama bugün? Bugün gerçekten hayır demek istiyorum."

Koç bana baktı, yorgun görünüyordu. Sanki dünyanın yükü omuzlarındaydı; bana dünyaları teklif etseler de onun işini istemezdim.

"Sana bir şey soracağım. Erkek erkeğe. Brody ve Maverick olarak barda muhabbet ediyormuşuz gibi, koç ve oyuncu olarak değil. Bana dürüstçe cevap vermeni istiyorum."

Onu başımla onayladım, ne geleceğini çoktan biliyordum.

"Emmy'yle aranızda bir şey mi var?"

Sonunda doğru düzgün bir nefes aldım ve sorusuyla kahkahalara boğulmak istedim.

Ne olduğumuzu tanımlamak için "bir şey" sözlükteki en basit tabir gibi geliyordu.

Her gün görmeyi dört gözle beklediğim insanı böyle mi tarif ederdim? Kötü bir maçtan sonra bitap düşmüş, her yerim sızlarken ve öfkeliyken bile beni güldürmeyi başaran kadın için seçeceğim kelime bu muydu? İnsanlara ona baktığımda güneşi, ayı ve tüm yıldızlarımı gördüğümü söylemenin yolu bu muydu?

Kulağa çok yetersiz geliyordu çünkü Emmy için hissettiklerim üstümüzdeki gökyüzünden bile büyüktü. Lanet olasıca koca gezegenden. Uzaya bile gitsem ona ne kadar hayran olduğumu anlatmanın bir yolunu bulamazdım.

Ama kaptan olarak görevimin ne olduğunu da biliyordum.

Bana bunun için para ödeniyordu, insanlar bana bunun için güveniyordu.

Kişisel hislerimin asla profesyonel duygularımın önüne geçmesine izin vermemiştim ama *siktir,* durum beni bu kadar ilgilendirirken bu çok zordu.

"Evet." Boğazımı temizledim. "Aramızda bir şey var ve..." Omuz silktim gözümü masasının kenarına diktim. Bir parça tahta eksikti ve nereye gittiğini merak ettim. "Onu önemsiyorum. Hem de çok."

Koç başını öne eğdi. Onu hayal kırıklığına uğratmışım gibi hissettim ve bu, ağzımda acı bir tat bıraktı.

"Ben de öyle düşünmüştüm. Aranızdaki çekimin arttığını fark etmiştim ama varsayımda bulunmak istemedim. Fakat son zamanlarda daha fazla göze çarpar oldu ve Wildebeests'le olan maç da işin tuzu biberiydi. Sormak zorundaydım."

"Başım belada mı?" diye mırıldandım ve gözümün arkasında az önce orada olmayan bir baskı hissettim. "Özür dilerim."

"Maverick," dedi nazikçe ve başımı kaldırıp ona baktım. Gülümsüyordu ve kafam iyice karışmıştı. "Başın belada değil."

"Değil mi?"

"Hayır. Bu durumun bir emsali yok ve dürüst olmak gerekirse bunu bekliyordum da. Siz birbirinizi hep daha iyi olmaya itiyorsunuz ve buzun üstündeki ilişkiniz muhtemelen özel hayatınızı yansıtıyor. İnsanın partnerinde olmasını isteyeceği şey tam olarak bu ve Emmy'yi asla ona olan duyguların yüzünden bu takımdan göndermem. Bunun seninle bir ilgisi olmadığını açıkça belirtmek istiyorum."

"Tamam." Ellerimi saçlarımdan geçirdim ve sakinmiş gibi davranmaya çalıştım. Kendime hâkimmişim gibi. "Kaptan bakış açısıyla, takım için en iyisi olduğunu düşündüğün şeyi yapmak zorunda olduğunu söylüyorum, Koç. Kapalı kapılar ardında olanlardan sen sorumlu değilsin. Eğer gerçekten transfer yapmamız gerektiğini düşünüyorsan, arkandayım."

Emmy'nin kariyerine asla engel olmazdım. Gelecek sezon Finn geri döndüğünde takımdaki rolünün ne olacağı konusunda endişeliydi ve Toronto onun için garanti bir fırsat olacaktı.

Daha fazla gelir. Daha fazla işbirliği yapma fırsatı. Babasının evini onun ihtiyaçlarına göre tadilattan geçirme fırsatı.

Koç'tan Emmy'yi takımda tutmasını istemeyi düşünmek bile aptallık olurdu.

"Bunu söylemenin senin için ne kadar zor olduğunu tahmin edebiliyorum ve desteğin için teşekkür ederim." Koç burun köprüsünü sıktı. "Gerçekten değer verdiğimiz insanlar yerine

fantezi ligi seçmelerinden bahsediyor olsaydık her şey çok daha kolay olurdu."

"Fantezi takımın mı var?" diye sorduğumda sırıttı.

"Var. Her seferinde ilk seçtiğim oyuncu sensin."

"Vay canına." Elimi göğsüme götürdüm ve hissettiğim o sızı birazcık hafifledi. "Bana karşı fazla iyisin."

"Her şeyi kafamda biraz evirip çevirmem gerek. Takımın oyun içi dizilimine bakmam ve kadroda boşalacak yerleri kimlerle dolduracağımı düşünmem gerek. Sezonun geri kalanında kullanabileceğimiz birkaç AHL oyuncusu var ama bu da başlı başına bir risk. Kırk sekiz saat içinde neye daha sıcak baktığımı sana haber veririm."

"Tamamdır." Başımı yukarı aşağı salladım ve ellerimi birbirine kenetledim. "Bir şey rica edebilir miyim?"

"Tabii."

"Emmy'ye bir şeyler planlandığını ben söyleyebilir miyim? Hareket halinde olmayı seven biri ama DC kalmayı gönülden istediği bir yer. Hazırlıksız yakalanmasını istemiyorum."

"Ona sen söyleyebilirsin." Koç tekrar gülümsedi ve masanın üzerinden uzanıp elimi sıktı. "Sen iyi bir adamsın, Maverick. Arkadaşın olmak ve büyümeni izlemek bir onur."

İyi bir adam olduğumu düşünebilirdi ama şu anda yılın pisliği ödülünü almak üzereymişim gibi hissediyordum.

KIRK YEDİNCİ BÖLÜM
MAVERICK

Ben: Müsait misiniz, beyler?

Botanik Babacığı Reid: Evet.

Babacık Dallas: Müsaitim.

Hudson: Ağırlık odasından şimdi çıktım. Ne oldu?

Ben: Yardıma ihtiyacım var.
Kısmen profesyonel kısmen kişisel bir mesele.
Boğuluyormuşum gibi hissediyorum.
Ne yapacağımı bilmiyorum.

Babacık Dallas. Benim evim. Hemen.
Maven ve June dışarıda, rahat rahat konuşabiliriz.
Evin nerede olduğunu hatırlıyor musun, Hud?

Hudson: Hatırlıyorum. On beş dakikaya oradayım.

Botanik Babacığı Reid: Yola çıktım bile.

FACE OFF: İLK GÖRÜŞTE NEFRET

Dallas'ın salonunda volta atıp duruyordum. Zihnim bir an bile durulmamıştı ve kalbim göğsümle boğazım arasında bir yerde atıyordu.

"Tamam." Sehpanın önünde durdum ve Dallas'ın benim için getirdiği birayı açtım. Neyse ki yarın antrenmanımız yoktu çünkü bu konuşmanın gidişatına göre daha sert bir şeye ihtiyacım olabilirdi. "Tamam."

Dallas, Reid ve Hudson kanepede oturmuş beni izliyordu. Tek kelime etmemişlerdi ve sanırım ilk önce benim konuşmamı bekliyorlardı.

"Ben... Şöyle ki..." Kulağımı kaşıyıp elimi saçlarımın arasından geçirdim. "O..." Başımı iki yana sallayıp Dallas'a baktım. "Bu boktan şeyi her gün nasıl yapıyorsun sen?"

"Neyi tam olarak? Bölük pörçük konuşup mantıklı bir şey söylememeyi mi? Umarım her gün böyle bir şey yapmıyorumdur."

"Maven'la diyorum. Her gün ona ne hissettiğini nasıl söylüyorsun? Öylece küt diye söylüyor musun?"

Dallas gözlerini kırpıştırdı. "Nişanlıma mı âşıksın?"

"*Hayır.* Tanrım, hayır. Siktir." Güldüm ve tavana baktım. "O bile muhtemelen bundan daha kolay olurdu."

"Sarhoşken sessiz sinema oynuyormuşuz gibi hissediyorum," dedi Reid ve gözlüğünü düzeltti. "Baştan başla, Mav."

Başlangıç Emmy'yi ilk kez öptüğüm Şikago'daki otel odası olurdu.

Bir ömür önceymiş gibi geliyordu.

"Tamam. Evet. Emmy ve ben yatıyoruz. Mesele seksten biraz daha fazlası ama. Çıkıyoruz aslında ve Koç bana az önce transfer edilebileceğini söyledi. Ben... Emmy'nin burada olmaması nasıl olur diye düşündüğümde göğsüm sıkışıyor ve ben sanırım... Bilmiyorum... Nasıl..."

Dallas sırıttı. Ayağa kalkıp Reid'le Hudson'a baktı. "Bunun ne olduğunu biliyoruz, değil mi?"

"Erken teşhis." Hudson kanepeye yaslanıp gülümsedi. "Bir süredir şüpheleniyordum zaten."

"Gerçekten anlamıyor mu?" diye sordu Reid.

"İlk kez yaşıyor," dedi Hudson. "Ona anlayış göstermeliyiz."

"İlk sefer gibisi yok."

"Birisi bana ne haltlar döndüğünü anlatabilir mi? Kalp krizi mi geçiriyorum? Öyleymiş gibi geliyor." Elimle göğsümü ovuşturdum. "Nefes almak neden bu kadar zor?"

"Emmy'yi seviyorsun," dedi Dallas ve ona bön bön baktım.

"Babası da öyle söyledi ve belki haklı olabilir diye düşündüm ama... ben daha önce kimseye âşık olmadım. Nasıl emin olabilirim?" Avuçlarımı gözlerime bastırıp yere oturdum. "Bir tanıma ihtiyacım var. Elle tutabileceğim somut bir şeye."

"Sürekli onu düşünüyor musun? Etrafta olmadığında onu özlüyor musun? Yanındayken kendini daha iyi hissediyor musun? Onu gülümsetmek için her şeyi yaparmışsın gibi geliyor mu?" diye sordu Dallas.

"Evet," dedim boğuk bir sesle ve odanın etrafımda döndüğüne emindim. "Hepsine evet."

"Elini tuttuğunda kalbin daha hızlı atıyor mu? Kalabalık bir odada gözlerin onu arıyor mu?" dedi Reid.

"Kesinlikle. Onu buzun üstünde görmelisiniz. Gözleri sürekli onu arıyor," dedi Hudson gülerek. "Geçen gün saydım. İki saatlik antrenman boyunca paka bakmak yerine on yedi kere Emmy'ye baktı."

"Hasiktir," dedim fısıltıyla. "Onu seviyorum. Lanet olsun, onu seviyorum."

"Kulübe hoş geldin," dedi Dallas. Gözümü açtığımda onu tepemde elini bana uzatmış halde buldum. Ayağa kalkmama yardım etti ve bana sarıldı. "Aşk muhteşem ötesi bir şey."

"Bununla ne yapacağım ben?" diye sordum tişörtüne doğru.

"Muhtemelen ona söylemelisin," dedi Reid. "Bu genelde en iyi işleyen yöntem."

"Ona söyleyemem." Başımı iki yana salladım. "Onu kendimden uzaklaştırmak istemiyorum. Zaten Toronto'ya gidiyor. Ya o beni sevmiyorsa?"

"Bu saçmalık," dedi Hudson ve başımı kaldırıp ona baktım. Onu daha önce hiç bu kadar tutkuyla konuşurken görmemiştim, en büyük galibiyetlerimiz ve en zor mağlubiyetlerimizden sonra bile. "O kadın da seni seviyor. Gözleri sürekli senin üzerinde, Mav. Çoğu zaman bunu görmüyorsun çünkü sana kıyasla Emmy bunu saklama konusunda daha başarılı ama sana baktığında gözlerinin nasıl ışıldadığını görüyorum. Seni gördüğünde yüzünde minicik bir gülümseme beliriyor ve bu gördüğüm en tatlı şey." Duraksayıp çenesini sıvazladı. "Bunu dostane bir bakış açısıyla söylüyorum. Lütfen ağzımı burnumu kırma."

"Asla öyle bir şey yapmam. Tamam, peki ne olacak? Evine gideceğim ve *Hey, bu arada önümüzdeki hafta Toronto'da olabilirsin ama sürpriz! Seni seviyorum!* mu diyeceğim? Bu nasıl olacak?"

Hudson, "Geri sar. Transfer. Koç sana bundan bahsetti mi?" diye sorduğunda başımla onayladım.

"Evet. Justin Harper için Emmy, Finn ve ilk seçme hakkı."

"Kahretsin," dedi Dallas. "Harper iyi bir oyuncu. Emmy'nin öyle olmadığını söylemiyorum ama..."

"Ama Harper'ın deneyimi onda yok. Biliyorum. İnan bana. Anlıyorum. Koç karar vermek için kırk sekiz saat düşüneceğini ama bunu Emmy'ye önden haber verebileceğimi söyledi. Ve Emmy'ye konuyu çıtlatmam gerek."

"Tamam. Şimdi şöyle yapacağız." Reid ellerini ovuşturdu, onun iyi olduğu konu işte buydu. Lojistik. Senaryoların nasıl sonuçlanabileceğini planlamak. "Şimdi onun evine gideceksin, neden hâlâ burada olduğunu bilmiyorum. Ona önce kötü haberi verecek, transferden bahsedeceksin. Sonra da güzel habere geçeceksin. Emmy'ye onu ne kadar çok sevdiğini söyleyeceksin ve bunu kelimesi kelimesine söylemen gerekiyor, Mav. Muğlak davranamazsın. Ona tam olarak ne hissettiğini söyle ve bir çözüm öner. Hafta sonunu bir Toronto'da bir burada geçirmeyi. Orada olduğun zaman onu boğuyormuşsun gibi hissetmesin diye Toronto'da kendine ait bir yer satın almayı. Evinin anahtarını ona ver ki böylece başka bir eyalette bile olsa sana güvenebileceğini bilsin." Durup bir nefes aldı. "Sonra o da sana nasıl hissettiğini söyleyecek."

"Nasıl... Nasıl ya, Duncan?" Ona dik dik baktım. "Bu ilişki bilgeliği bunca zamandır neredeydi?"

"Hep buradaydı. Ama sen yatak arkadaşına âşık olmayacağını sanan aptal pisliğin tekisin. Bak şimdi neredeyiz?"

Ona ortaparmağımı gösterip Dallas'la Hudson'a baktım. "Ona katılıyor musunuz? Siz üçünüz tanıdığım en ilişki insanı kişilersiniz bu yüzden tavsiyelerinize güveniyorum."

"Reid haklı," dedi Hudson. "Onunla birlikte olmak ve bunun için emek harcamak istiyorsan onunla açıkça konuşmak hayatında vereceğin en iyi karar olacak, dostum. Özellikle o da hislerine karşılık verdiğinde."

"Maven'a ona ilk kez onu sevdiğimi söylediğim zamanı hatırlıyorum. Korkudan ödüm kopuyordu ama her şey olması gerektiği gibi oldu," dedi Dallas.

"Kızgın olmaya hakkım var mı? Koç'a takımın öncelik olduğunu söyledim ama çok öfkeliyim. İlk kez birisine böyle değer vermişken, onun parmaklarımın arasından kayıp gitme ihtimaline öfkeliyim. Emmy'ye ilişkimizin başlarında bu konuda ne kadar ciddi olduğumu göstermediğim için öfkeliyim. Keşke aylarımı oyalanarak harcamasaydım çünkü şimdi bu noktaya geldim ya, onunla geçireceğim bir dakikadan bile olmak istemiyorum."

"Git," dedi Hudson. "Git hadi. Kontrolün dışındaki şeyler için endişelenmeyi bırak ve Emmy'ye nasıl hissettiğini söyle. Ne kadar uzun süre burada bizimle kalırsan onunla o kadar az zaman geçireceksin. Belki gidecek, Mav. Her anın tadını çıkarmak istersin. Güven bana."

"Evet." Başımı yukarı aşağı salladım ve telefonumu çıkarıp mesajlara girerek numarasına tıkladım. "Onu arayacağım."

Telefon çalmaya başladı, çocuklar beni izliyordu. Sanırım Dallas bir dakikadır falan gözünü kırpmamıştı ve Emmy telefonu açtığında neredeyse olduğum yerde zıplayacaktım.

"Merhaba?" dedi.

"Selam bebeğim," dedim. "Ne yapıyorsun?"

"Antrenmandan eve dönerken pazara uğrayıp biraz çiçek aldım, şimdi de Piper'ın salonunu istila eden diğer bitkilerin yanında bunlara yer bulmaya çalışıyorum. Sen neredesin?"

"Dallas'tayım."

"Her şey yolunda mı?"

"Evet." Beni göremiyor olsa da başımı yukarı aşağı salladım. "Olacak. Sana gelebilir miyim? Seninle konuşmam gereken bir şey var."

"Çok detay verdin gerçekten."

"Yüz yüze söylemeyi tercih ederim."

"Aman Tanrım, Maverick," diye tısladı Dallas.

"Sana söylediğim şey bu *değildi*," diye fısıldadı Reid ve ikisini de duymazdan geldim.

"Ah." Emmy boğazını temizledi ve hattın diğer ucunda hareket ettiğini duydum. "İstediğinde gelebilirsin. Bu akşam bir planım yok."

"Harika. Birazdan orada olacağım." Telefonu kapayıp en iyi arkadaşlarıma baktım. "Ee?"

"Yıllardır yanındaki otel odasında kalıp sayamayacağım kadar çok kadınla takıldığına şahit olmuş biri olarak, daha önce kimseye 'bebeğim' dediğini duymadığımı söyleyebilirim. Böyle değil." Hudson hafifçe omzumu dürttü. "Seni şapşal âşık."

"Demedim mi?" diye sordum.

"Hayır. Bu bir ilkti ve o kadar tatlıydı ki sanırım kusacağım."

"Benimle dalga geçmeyi kes. Ben gidiyorum. Bana şans dileyin."

"Şansa ihtiyacın yok." Dallas bana sarıldı ve diğer iki arkadaşım da kucaklaşmaya katıldı. "Her şey güzel olacak."

"Umarım. O da beni sevdiğini söylemezse ne yapacağımı bilmiyorum."

"Söyleyecek," dedi Reid. "Rahatla."

"Git kızını al, Mav," dedi Dallas.

"Umarım Emmy artık bizim kızımız olduğunu da biliyordur," diye ekledi Hudson.

"Onu seviyorum," dedim tekrar. "Hadi yapalım şunu, çocuklar."

KIRK SEKİZİNCİ BÖLÜM
EMMY

Panikliyordum.

Maverick'in sesinin daha önce bu kadar gergin olduğunu hiç duymamıştım. Sesi çatlamıştı, sanki dilinin ucuna kadar gelen bir sırrı bastırmaya çalışıyor gibiydi. Nefes nefese kalmıştı ve galiba beni aramaya çok korkuyordu.

Bunun ne anlama geldiğini bilmiyordum.

Kendimi ondan kötü bir şey duymaya hazırlıyordum.

Benden ayrılacaktı.

Hastaydı.

Babama bir şey olmuştu ve kendimi kaybetmeyeyim diye bunu bana kendi söylemek istemişti.

Gelmesini beklemek resmen işkenceydi. Mikrodalgadaki saate bakıp nerede kaldığını merak ederek dakikaların akmasını izledim.

On beş dakika sonra bir tıklatma duydum ve koştuğum gibi kapıyı savurarak açtığımda Maverick'i karşımda buldum.

"Merhaba," diye fısıldadım içeri girdiğinde.

"Merhaba." Bana sıkıca sarılıp başımın tepesini öptü. "Seni çok özledim."

Kollarının arasında rahatladım, bana kesinlikle söylemesi gereken bir şey olsa çoktan söylerdi diye düşündüm. İçimde her şeyin bir yanlış anlaşılmadan ibaret olabileceğine dair bir umut kırıntısı belirdi.

"Seni iki saat önce gördüm." Elimi sırtında ve omuzlarında gezdirdim. *Tanrım*, ona dokunmaya bayılıyordum. "Neler oluyor?"

Maverick geri çekilip parmaklarımızı birbirine kenetledi. "Hadi salona geçelim."

Beni koridorda yönlendirmesine izin verdim ve önümden yürürken kafasının arkasını aklıma kazıdım. Ensesindeki koyu saçlar bir ay öncesine göre daha uzundu. Tişörtünün yakasının hemen altında belli belirsiz görünen minik bir yara izi vardı. Geçen akşamki maçımızda kenara yapıştırıldığında olmuştu.

Benim güzel, güzel erkeğim.

"Beni korkutuyorsun," dedim ve başparmağını bilediğimde gezdirdi. "Lütfen ne olduğunu anlatır mısın?"

"Üzgünüm. Seni korkutmak istemedim, Emmy. Seninle rahat bir ortamda konuşmak istedim sadece." Beni kanepeye çekip göğsüne yasladı. "Sana teknik olarak söylememem gereken bir bilgi vereceğim ama bunu yapmak için izin aldım. Bir şey söylemeden önce anlatacaklarımın hepsini dinlemeni istiyorum, tamam mı?"

"Tamam." Derin bir nefes aldım. Kalbim göğsümde gümbür gümbür atıyordu. Başımı yukarı aşağı salladım ve "Söyle bakalım," dedim.

"Koç antrenmandan sonra beni ofisine çağırdı ve transfer için düşünüldüğünü söyledi."

Midem düğümlendi. Ona bakabilmek için hafifçe geriye çekildim ve gözlerimi kırpıştırdım. "Ne?"

"Justin Harper karşılığında seni, Finn Adams'ı ve seçmelerdeki ilk sırayı istiyorlar."

"*Ne?*" diye tekrarladım çünkü bu saçmalığın daniskasıydı. "Neden böyle bir şey yapıyorlar? Resmen yıldız oyuncularını bedavaya vermek demek bu."

"Senin fiziğini ve hızını bir avantaj olarak görüyorlar ve Finn sağlığına kavuştuğunda da, ki bu yakında olacak, harika bir sporcu. İlk seçme hakkı da gelecek için ellerine sağlam bir koz verecek; aynı zamanda takımda miadını doldurmuş ve kendisinden beklenen her şeyi vermiş bir oyuncunun sözleşmesinden kurtulmuş olacaklar."

"Bir dakika. Justin, Toronto'da oynuyor." Beynim olanları idrak etmekte biraz geç kalıyordu ve başımı iki yana salladım. "Bu, DC'den ayrılacağım demek mi?"

"Henüz kesin olan bir şey yok," dedi Maverick hemen. "Koç kırk sekiz saat düşüneceğini söyledi ve onun takım için en iyisini yapacağını biliyorum. O, şey, ilişkimizi biliyor ve ona bu kararı alırken beni veya özel hayatımı gözetmemesi gerektiğini açıkça belirttim."

Onu başımla onaylayıp yere baktım.

Hayal kırıklığına uğramış gibi hissetmek istiyordum ama bir kaptan böyle davranırdı. Onun yerinde olsam ben de aynısını yapardım.

"Belki Toronto iyi olur. Bir yerde kalmak hâlâ bana ters ve fazla rahata alışırsam performansım etkilenebilir. Gözümü hedeflerimden ayıramam."

"Böyle söyleme." Bana yaklaştığında dizi benimkine yapıştı. "Benden kaçma, Emmy. Gitmeni istemiyorum. Seni burada, yanımda istiyorum."

"Ama profesyonel sporcu olmanın gerçeği bu değil mi? İkimizden biri her an başka bir yere gidebilir." Altdudağımı ısırıp omuz silktim. "Bir yere kök salmamız imkânsız. Emekli olana kadar mümkün değil, o da kimbilir ne zaman olur. En az beş yıl. Belki on? Bu çok uzun bir süre."

"Seninle birlikte olmanın bedeli buysa emekli olurum," dedi.

Komik olmamasına rağmen güldüm.

Bunu asla yapmazdı.

"Neden sevdiğin spordan vazgeçesin ki?"

"Çünkü seni daha çok seviyorum!" diye bağırdı ve ağzım şaşkınlıktan açık kaldı. Göğsü hızla inip kalkıyordu. Gözlerini kapadı. Kesin onu yanlış duymuştum. "Üzgünüm. Bağırmak istemedim ama bunu duyman gerekiyor. Seni seviyorum. Her bir parçanı ve bu, burada olsan da olmasan da değişmeyecek. Sana daha en başta peşine düşmenin bir yolunu bulacağımı söylemiştim ve yaparım da. *Yapacağım*, bebeğim çünkü seni seviyorum. Seni görmek için mümkün olan her gün uçağa atlayacağım. Geldiğimde kalabilmek için bir yer satın alacağım böylece kendin için kurduğun düzeni bozmamış olacağım. Geri kalanını zamanı geldiğinde beraber çözeceğiz. Yapacağımızı biliyorum çünkü Seni. Seviyorum."

Son iki kelimeyi vurgulayarak söyledi ve bu kelimeler kalbime saplandı.

Sevgi.

Aman Tanrım, beni seviyordu.

Ben de onu seviyordum.

Onu çok uzun zamandır seviyordum.

Mümkün olandan, mantıklı gelenden çok daha uzun süredir hem de. Onu seviyordum, onu seviyordum, *onu seviyordum.*

"Gerçekten mi?"

"Evet ama karşılık vermek zorunda olduğunu düşünme. Ben sadece bilmeni istedim. Toronto'ya gidersen her hafta sonu orada olacağım. Sen buraya geleceksin ve bunu yürütmeyi başaracağız, Emmy, çünkü birbirine değer veren iki insan böyle yapar."

"Ben de seni seviyorum," diye fısıldadım. "Seni çok seviyorum, Maverick. Az önce söylediğim şeyde ciddi değildim. Burada kalmak istiyorum. Sen neredeysen orada olmak istiyorum. Eğer bu, DC ve Toronto arasında mekik dokumak demekse ona da razıyım. Bunu seve seve yaparım çünkü seni seviyorum ve seni tamamen kaybetmektense sekiz yüz kilometre uzakta da olsan hayatımda olmanı isterim."

"Acaba sen..." Yutkunduğunda âdemelması yukarı aşağı hareket etti, parmaklarını bacağıma sararken eli titriyordu. "Daha önce kimse beni sevmemişti, böyle değil ve gerçekten bir kez daha söylediğini duymak istiyorum."

Yüzünü avuçlarım arasına aldım. Gözlerinin içine baktım ve orada öylesine bir umut vardı ki. "Seni seviyorum, Maverick Miller. Seni çok seviyorum ve bunu ne kadar sık duymak istersen o kadar sık söylerim."

"Lanet olsun." Beni öptü ve bu sanki ilk öpücüğümüz gibiydi. Dudaklarını dudaklarıma bastırışında, dilinin benimkiyle nazikçe dans edişinde söylenmemiş o kadar çok şey vardı ki. "Seni seviyorum. Seni çok seviyorum, Emmy bebeğim ve bunu sana her gün söyleyeceğim. Muhtemelen günde yüz kere falan çünkü durmak istemiyorum. Seni seviyorum. Seni seviyorum, bebeğim."

Güldüm ve kollarımı boynuna doladım. Teni sıcak ve yumuşacıktı, elli sene sonra nasıl olacağını görmek için sabırsızlanıyordum. Kaslarının yerini kırışıklar aldığında ve saçları beyazladığında.

"Ne zamandır?" diye sordum. "Ne zamandır biliyorsun?"

"Fark etmemi baban sağladı."

"*Babam mı?* Ne zaman?"

"Detroit'te, sen güvenlik görevlisiyle konuşmak için locadan çıktığında sana ne zamandır âşık olduğumu sordu. Bunun doğru olabileceğini düşündüm ama sonra Koç transfer ihtimalinden bahsedince aklımı kaybettim. Hayatımı sen olmadan hayal etmeye çalıştım ve yanımda olmaman fikrinden nefret ettim. Dallas'a gittim ve her şey orada açıklığa kavuştu. Ama sanırım seni uzun zamandır seviyorum. Sadece bunu nasıl söyleyeceğimi bilmiyordum."

"Ben bana babamı almaya benimle geleceğini söylediğinde anladım. Öncesinde karşı koymuştum ama tam o anda kalbimi ellerinde tuttuğunu biliyordum." Kolyesine dokunup onu kendime çektim. "Fakat korkuyorum, Maverick."

"Neden korkuyorsun? Konuş benimle. Anlat."

"Bundan. Bizden. Mesafeden ve sana tamamen kapılmaktan. Bunu daha önce yaşadım ve kalbim tekrar kırılsın istemiyorum. Seninle öyle bir şey yaşarsam bir daha toparlanabileceğimden emin değilim."

"Sen kapılırsan ben de kapılırım, bebeğim. Sana çok âşığım, Emmy ve korkmanda bir sorun yok. Benim de ödüm kopuyor ama korkacaksam da bunu senden başkasıyla yaşamak istemem." Elini karnıma koydu ve parmaklarıyla kaburgalarımı takip

etti. "Bir plan yapacağız. Sezon bitmek üzere ve istediğimizi yapmak için koca bir yazımız var. Bir tatile çıkabiliriz. Günlerimizi evde hiçbir şey yapmadan geçirebiliriz. Michigan'a gider babanı görürüz. Bana büyüdüğün yeri gezdirirsin. Her şey yoluna girecek."

Sanırım kalbim ortadan ikiye ayrıldı.

Bu vaatleri daha önce de duymuştum. Kusursuz geleceğin fotoğrafını. İçimde inanmak için hep bir tereddüt vardı ama Maverick'leyken bunların cidden gerçekleşebileceğine inanıyordum.

"Bunların hepsini yapmak isterim," dedim ve yüzü aydınlandı. Daha önce bu kadar mutlu olduğunu hiç görmemiştim ve ufukta her şey çok belirsiz olsa da ben de gülümsedim. "Seninle her şeyi yapmak istiyorum."

"Her şeyi, ha?"

"Hayatımda ilk kez romantik olmaya çalışıyorum."

"Üzgünüm." Maverick sırıttı. "Beni ne kadar çok sevdiğini bir kez daha söyle hadi."

"Hayır. Şansını kaybettin, dostum."

"Yapma ama." Dudaklarını büzdü ve elimi uzatıp iki parmağımın arasında sıkıştırdım. "Yalvarırım."

"Seni dizlerinin üzerinde görmeyi sevdiğimi biliyorsun."

"Ne zaman istersen..."

Maverick'in telefonu çaldı ve sözü yarım kaldı. Kıpırdanarak cebinden çıkardı ve arayanın kim olduğunu görünce derin bir nefes aldı. "Dallas'mış. Koç olabilir diye düşünmüştüm."

"Cevap verebilirsin."

"Yok ya. Onu sonra ararım. Aşk üzerine ondan, Reid'den ve Hudson'dan sağlam bir nutuk dinledim, yani haberleri var. Emi-

nim çocukların geri kalanı da kısa sürede öğrenir çünkü belli ki buzun üstünde gözlerini benden alamıyormuşsun."

Ona ağzım açık bakakaldım. "Öyle bir şey *yok*, seni kendini beğenmiş herif." Parmaklarımı kaburgasına batırdığımda kıkırdadı. "Sözünü geri al."

"Elçiye zeval olmaz." Maverick kaçıp ayağa kalktı ve beni omzuna attı. Kıçıma bir şaplak attığında tişörtüne sıkıca tutundum. "Piper nerede?"

"Pistte işleri varmış," dedim. "Neden? Benim için planların mı var, Miller?"

"Hem de bir sürü, Kızıl. Gözlerinin içine bakacağım. Nefret ettiğimi sandığım bütün o klişe zırvalıkları söyleyeceğim ama sözkonusu sen olduğunda bunları söylemeye doyamıyorum. Sonra da..."

Telefonu tekrar çaldığında koridorun ortasında durdu.

"Cevap ver," dedim nazikçe ve beni kollarından indirmeden telefonunu çıkardı. "Arkadaşların seninle konuşmak istiyor, sorun yok, Maverick."

"Arkadaşlarım değil. Koç."

"Ah."

"Ne diye beni arıyor? Kırk sekiz saat içinde haber vereceğini söylemişti."

"Cevap ver," dedim tekrar. "Başa çıkabilirim. Gerçekten."

"Biliyorum, bebeğim." Beni yere indirdi ve gözlerimin içine baktı. "Biz iyi olacağız. Söz veriyorum iyi olacağız."

"Evet." Başımı yukarı aşağı salladım. "Olacağımızı biliyorum. Halledeceğiz."

Cevap verirken Maverick'in omuzları çökmüştü. "Selam Koç. Evet. Tamam. Peki. Ben ona söylerim. Hayır, dostum. Sorun yok.

Senin yapmana gerek... Hımm. Tamam. Tamam, teşekkürler. Yarın görüşürüz."

"Ee?" diye sordum ama gözlerindeki ifadeden ne söyleyeceğini anlamıştım.

"Harper'a ilgi çoktu ve yönetimin hızlı davranması gerekiyordu." Yutkundu ve başı önüne düştü. "Fiziksel kontrollerin ardından transferi onayladılar ve ESPN'nin çoktan haberi var. Stingrays seni üç gün içinde Toronto'da görmek istiyor."

"Üç gün." Yüzümü ovuşturup başımı yukarı aşağı salladım. "Tamam. Pekâlâ. Oldu bitti."

"En azından yarın akşam takım yemeğine gelebileceksin," dedi ve bu kalbimdeki sızıyı bir nebze dindirdi. En sevdiğim çocuklarla bir kez daha birlikte olacaktım. "Ben de valizini toplamaya yardım edeceğim."

"Teşekkür ederim." Yanağımı omzuna dayayıp iç çektim. "Sonsuza kadar seve seve kalmak isteyeceğim bir yer bulup da gitmek zorunda kaldığıma inanamıyorum. Sanırım sonunda bir kere kök salmak da benim hatam."

"Benimlesin, Emmy bebeğim ve her yerde köklerimiz olacak. Orada. Burada. Arkadaşlarımız her nerede olursa. Artık birlikteyiz ve adım adım ilerleyeceğiz."

"Çocukların yarına kadar transferden haberdar olacaklarını biliyorum ama onlara yemekte bizzat söylemek istiyorum. Ve bizden de bahsetmek istiyorum."

"Bunu yapabiliriz. İstersen bütün dünyaya söyleriz."

"Önce takımla başlayalım. Sonrasına bakarız."

Elimi sıktı. "İyi olacağız, bebeğim."

"Evet." Gülümsedim ve bana gitme ihtimalimin olduğunu söylediği o andan beri ilk kez buna inandım. "Çok iyi olacağız."

KIRK DOKUZUNCU BÖLÜM
EMMY

Grady: Coğrafyayla aram değildir ama Toronto'nun San Diego'ya DC'den daha yakın olduğuna eminim.
Değil mi?

Ben: Sanırım.
Sana anlatmam gereken çok şey var.
Transfer. Taşınmak (yine).
Maverick.

Grady: İlginç.
Birkaç ay önce bana aranızda hiçbir şey olmadığını söylemiştin.
İşler nasıl da değişmiş.....

"Toronto'ya gitmek zorunda olduğuna inanamıyorum." Grant homurdandı. "Bu berbat. Orası soğuk. Orada geyikler yok mu? O hayvanlar ölümcül olabilir."

"Birçok şey ölümcül olabilir, Grant." Hudson omzuna pat pat vurdu. "Ama Emmy'yle geyik arasında bir seçim yapmam gerekirse Emmy'yi seçerdim."

"Ne zaman gidiyorsun?" diye sordu Riley.

"Yarından sonra. Eğer fiziksel kontrollerde bir sorun çıkmazsa bir haftaya kalmaz oynamama izin verilecek," dedim.

"Kalabilmen için dizkapağını kırmamı ister misin, Em?" dedi Ethan ve kahkahamı bastıramadım.

"Teşekkürler, E ama sanırım dizlerim sağlam kalsın isterim." Ayaklarımı altımda toplayıp çocuklara gülümsedim. Sanki kütüphanede hikâye okuyormuşum gibi hepsi Maverick'in salonunda önümde yerde oturuyorlardı. Ağzımdan çıkan her kelimeyi pürdikkat dinliyorlardı ve Liam bile duvara dayanıp kulak kabartmıştı. "Stars ailesinin bir parçası olarak bu son takım yemeğim olabilir ama benden bu kadar kolay kurtulamayacaksınız. Hâlâ arada sırada salı yemeklerine geleceğim ve birbirimizi eleme maçlarında da görebiliriz."

"Aman Tanrım. *Hayır,* Emmy. Seni asla kenarlara yapıştıramam," dedi Grant. "Bunu yapmayacağım."

"O sana yapar ama," dedi Connor ve Seymour da başıyla onayladı.

"Bir ev falan tutacak mısın?" diye sordu Hudson. "Normal sezonun bitmesine sadece bir buçuk ay kaldı."

"Hayır. Beni şimdilik bir otele yerleştirecekler. Sözleşmem sadece bu sezon için, kontratı uzatmak isterlerse daha kalıcı bir yer bakacağım." Gözlerim Maverick'e kaydı. Salonun kapısından yüzünde şapşal bir gülümsemeyle beni izliyordu. "Ya da belki DC ve Toronto arasında bir yer bakarım."

"Konusu açılmışken, sizinle konuşmak istediğimiz bir konu daha var," dedi Maverick.

Maverick bana doğru elini uzatınca Connor ve Grant'in üzerinden atlayarak yanına gittim. Ethan ayak bileğimi tutmaya çalıştı ama elini silkeledim.

"Neler oluyor?" diye fısıldadı Riley.

"Bilmiyorum. Sağlam bir şey olsa iyi olur," diye fısıltıyla karşılık verdi Grant. Lexi'nin kalbini hangisinin kazanacağını göremeyecektim. "Bunun için *Madden*'ı durdurduk. Emmy'nin söyledikleri buna değdi ama Kaptan'm ne dolaplar çevirdiğini asla bilemezsin."

"Gözünüzdeki değerimi bildiğim iyi oldu." Maverick burnundan homurdandı ve kolunu omzuma attı. Bana baktığında, gamzelerini ortaya çıkaran gülümsemesi hiç olmadığı kadar ışıl ışıldı. "İyi misin, Emmy bebeğim?"

"Harikayım, yakışıklı çocuk."

"Onlara sen mi söylemek istersin yoksa ben söyleyeyim mi?"

"Hay sikeyim." Ethan ayağa kalktı. "Lütfen ben de gidiyorum deme, Mav. Aman Tanrım. Bütün takımı dağıtıyorlar, öyle değil mi? Bir bakmışımız Liam siktiğimin Phoenix'inde, havanın ne kadar sıcak olduğundan şikâyet ediyor. Seymour, Montreal'e gidecek ve Grant de kendine yeni bir yer bulamadığı için Avrupa'da olacak."

"Siktir ya, sıcaktan nefret ederim," diye homurdandı Liam.

"Vay canına, siktir git." Grant odanın karşısından Ethan'ın suratına yastık fırlattı. "Avrupa'ya gidecek biri varsa o da sensin. Yüzleşmelerin son iki maçta bok gibiydi."

"Montreal'e gidemem ben. Brooke hamile ve bütün ailesi burada." Herkesin gözü birden Seymour'a dönünce sırıttı. "Ah, evet. Sürpriz! *Baba* oluyorum," dedi ve oda birden tezahüratlarla doldu.

"Tanrım, bu kaosu özleyeceğim," diye fısıldadım ve Maverick güldü.

"Emin misin? Toronto'nun daha sakin bir ortamı olduğu geldi kulağıma. Onların arasında bizimki gibi bir bağ yok. Grant ve Ethan'ları da."

"Altı ay önce biraz sessizlik ve huzur için minnettar olurdum. Ama şimdi buna çok alıştım ve bu gürültüyü seviyorum."

"Seni seviyorum," diye mırıldanıp alnımı öptü.

"Hey, hey, hey. O da neydi öyle, Kaptan?" Connor gözlerini kırpıştırarak ikimize bakarken herkes bize döndü. "Neden Emmy'yi öpüyorsun?"

"Evet. Şey." Maverick ensesini ovuşturdu, yanakları pembeleşmişti. "Biz, şey, çıkıyoruz. Ve öylesine takılmak gibi bir şey değil. Daha çok *seni seviyorum* gibi bir şey? Ki bu konuda daha önce hiç tecrübem olmadığını biliyorum bu yüzden içine sıçmamak için hâlâ nasıl doğru düzgün davranmam gerektiğini öğrenmeye çalışıyorum ama mutluyum. Biz mutluyuz ve sizin de bilmenizi istedik. Siz bizim ailemizsiniz ve bunu artık saklamak istemiyoruz."

"Emmy," diye fısıldadı Grant. "Yardıma ihtiyacın varsa iki kez gözlerini kırp. Hep bir kahraman olmak istemiştim."

"Ona dokunursan seni gebertirim, Everett," dedi Maverick ve bu hayatımda duyduğum en seksi şeydi.

"Ben de onu seviyorum," dedim onlara. "Buraya gelirken başka bir hokey oyuncusuna âşık olmayı beklemiyordum, hele bunun Maverick olmasını hiç. Ama o olduğuna memnunum çünkü beni, varlığını kendime bile itiraf edemediğim o boşluktan çekip çıkardı. DC'ye geldiğim zamankiyle aynı insan değilim ve bence bu iyi bir şey. Hepinizin bu değişimde payı var ve size, insanlara

güvenmeyi tekrar öğrenmeye ihtiyacı olan kaktüs gibi bir kadına kalbinizi açtığınız için nasıl teşekkür edeceğimi bilmiyorum."

"Lanet olsun." Ethan gözyaşlarını sildi. "Bu akşam beni ağlatmakta kararlı mısın, Emmy?"

"Biz de seni seviyoruz, Em. Tabii ki Kaptan'ın sevdiği gibi değil ama sen her zaman bizim bir parçamız olacaksın. Sekiz yüz kilometre ötedesin diye bu değişmeyecek," dedi Riley.

"Bizimleyken istediğin kadar kaktüs gibi davranabilirsin," diye araya girdi Connor. "Liam'ın dikenleriyle yeterince uğraşıyoruz zaten. Bir kaktüsümüz daha olsa ne olur ki?"

"Teşekkürler, millet." Göğsümü sıvazlayıp gülümsedim. "Gitmek zorunda olmaktan nefret ediyorum ama bu bir veda değil."

Maverick dönüp yüzünü saçlarıma gömdü. "Tamam, yeter artık. Önümüzdeki hafta ve sonrasında da burada olacağız. Emmy kısa süre içinde dönecek ve her şey değişiyormuş gibi gelse de de bu değişmeyecek. Bir bira alın ve Madden'ı açın ki Grant'in kıçına tekmeyi yemesini izleyebileyim. Sonra da Seymour'ın babalığına kadeh kaldıralım ve gecenin geri kalanının tadını çıkaralım."

Salon bir anda hareketlendi ve herkes mutfakla balkona dağıldı. Grant'le Ethan kumanda yüzünden kavga ediyordu, Liam Seymour'ın sırtını sıvazladı, kalecimiz sonograma bakarken yüzünde nadir rastlanan bir gülümseme belirmişti.

Bu kadar çok sevdiğim bir yeri ve değer verdiğim insanları bırakmak canımı yakıyordu ama burada her zaman yerimin olacağını biliyordum.

Başımı Maverick'in göğsüne yasladım ve sosyal medya hesaplarında gezerken telefonuna baktım.

"Okunmamış beş yüz mesajın mı var?" diye sordum.

"Evet. Onlara bakmak istemiyorum." Esneyip yanağını kaşıdı. "Çoğu kadınlardan gelen fotoğraflar ve telefon numaraları. Onları açmak bir davetiye göndermek gibi geliyor ve hayranlarla olan iletişimimde sınırların bulanıklaşmasını ya da yanlış anlaşılmalar olmasını istemiyorum."

"Nasıl fotoğraflar gönderiyorlar?"

"Hayal gücünü kullan, Kızıl."

"Bu gerçekten işe yarıyor mu?"

"Eskiden yarardı." Maverick omuz silkti. "Bunu kabul etmek utanç verici ama gerçek bu. Onaylanma arzusu, unuttun mu? Bana istediğimi verdiler, ben de onlara istediklerini verdim."

"Kime cevap vereceğini nasıl seçtin? Sırf bu akşam DC'deki kadınlardan gelen on sekiz mesaj var. Hepsini açıp aralarından en seksi olanını mı seçiyordun?"

"Bazen. Erkekler görünüşe bakan yaratıklardır, Em. Bizi heyecanlandırmak için çok bir şey gerekmediğini biliyorsun ve yirmilerinde istediği her şeyi satın alabilecek bir adamken güzel bir kız ve oral seks vaadi beni ikna etmeye yetiyordu."

"Peki şimdi?" diye sordum.

Maverick bana ona güvenmemem için asla bir sebep vermemişti ve sekiz yüz kilometre uzaktayken de ona güvenmeye devam edecektim. Ama yine de duymak istiyordum. Bencil tarafım onun için benden başka kimsenin olmadığım bilmek istiyordu.

"Şimdi bunların hiçbirine ihtiyacım yok. Otuz yaşımda, yirmi dört yaşımdayken olduğumdan çok daha mutluyum ve o zamanlar dünyanın zirvesinde olduğumu düşünüyordum. Bu beş yüz mesajın hepsini açabilirim ama hiçbiri beni senin şu anda

yaptığın gibi tatmin edemez, Kızıl. Tişörtümün içinde baş döndürücü görünüyorsun ve bunu üzerinden çıkarmayı dört gözle bekliyorum." Telefonunu yastığa fırlatıp üstüme çıktı. "Telefonumun şifresi baban için minibüs baktığın zamankiyle aynı ve asla değişmeyecek. Bir geçmişim var evet ama şimdi bir geleceğim de var ve o gelecek seninle. Eğer kendini huzursuz hissettiğin bir an olursa, o okunmamış mesajları açmanı ve senin benim için yeterli olduğunu bilmeni istiyorum, bebeğim. Başka birisiyle geceyi dışarıda geçirmektense seninle evde oturmayı tercih ederim, hem de her seferinde."

"Dur bir dakika." Bacağımı beline doladığımda eli kalçama gitti. Başparmağı iç çamaşırımın önüne kaydığında sırtımı yay gibi gerdim. "Şifren 3669."

"Evet."

"Bu benim adım. Neden ismimi telefon şifren yaptın?"

"Bugünkü sorun bu mu?"

"Evet."

"İsmini şifrem olarak kullanıyorum çünkü sana kafayı takmış durumdayım, Hartwell. Seni gördüğüm ilk andan beri hem de."

"Sen çok fenasın, Miller." Kalçamı kaldırıp onunkiyle buluşturduğumda titrek bir nefes verdi. "Belki bir gün birbirimizi tanımıyormuşuz gibi yapabiliriz. Sana mememin bir fotoğrafını gönderip cevap vermen ne kadar sürüyor diye bakarım. Amerika'nın en seksi çapkını olduğun günlerden kalma hamlelerinle beni tavlamaya çalışırsın. Eğlenceli olur."

"İmkânsız. Asla seni tanımıyormuşum gibi davranamam. Sen benim favori kızımsın."

ELLİNCİ BÖLÜM
EMMY

Toronto'ya gideceğim sabah Maverick'e sarmaş dolaş yapışmış bir halde uyandım. Yüzüm göğsüne gömülmüştü ve kollarıyla beni o kadar sıkı sarıyordu ki kıpırdayamıyordum. Ama zaten buradan asla kıpırdamak istemiyordum. Böylesine bir mutluluktan kaçmazdım.

"Günaydın," dedi ellerini sırtımda gezdirerek. "İyi uyudun mu?"

"Pek değil," diye itiraf ettim ve çenemi kaldırıp ona baktım. "Ya sen?"

"Ben de pek uyuyamadım. Gecenin yarısını sapık gibi seni izleyerek geçirdim." Dudaklarında bir gülümseme belirdi ve bir tutam saçımı kulağımın arkasına sıkıştırdı. "Havaalanına gitmeden önce sadece birkaç saatin olduğunu biliyorum. Piper'la vedalaşıp her şeyini toplamak istersin ve ayak altında olmak istemiyorum."

"Seninle zaman geçirmek istiyorum. Aslında ben gitmeden yapabileceğimizi umduğum bir şey vardı."

"Umarım kıçınla ilgili bir şeydir. Dün akşam çok iyiydin, bebeğim."

Sabahın erken saatlerinde bedenime nasıl taptığını hatırladığımda kızardım. Birbirine dolaşmış çarşaflar ve içime ikinci parmağını eklediğinde doluluğa alışmam için kulağıma fısıldadığı cesaretlendirici sözlerini hatırlamak da aynı etkiyi yarattı.

İşte böyle, Emmy.

Beni içine ne kadar iyi aldığına da bir bak.

Çok iyi gidiyorsun. Daha önce hiç bu kadar güzel bir şey görmedim.

"Kıçımdan bahsetmeyi bırak," diye mırıldandım elini kıçımda gezdirirken ama sözlerimde en ufak bir öfke yoktu.

"Bunu yapmak zor. Onu gördün mü? Tamam, üzgünüm. Şakalarım bitti. Gitmeden önce ne yapmak istiyorsun?"

"Buz pistine gidebilir miyiz? Son birkaç gündür kayma şansım olmadı ve biraz şut çekmek istiyorum. İlk tanıştığımız günkü gibi olur."

"Biraz nostalji." Maverick sırıttı. "Sabahı böyle değerlendirmek kulağa harika geliyor. Bugün antrenmanımız yok bu yüzden orası boş olacak. Bizim şapşallar uyuzluk yapmak için etrafta değilken sessiz arenanın tadını çıkarabilirsin."

"Ya senin öyle olmanı istersem? Ya o zamanlar yaptığın gibi davranmanı istersem?"

"Yani seninle flört ettiğim zamanı mı diyorsun?"

"Bana onun flört etmek olmadığını söylemiştin."

"Evet. Yalan söyledim." Güldü ve kollarının arasından çıkmama izin verdi. "Seninle uzun zamandır flört ediyorum, Kızıl. Anla artık."

"Sen tanıştığım en akılalmaz adamsın."

"Ama yine de buradasın. Yatağımda, çırılçıplak ve bana körkütük âşık."

"Evet." Gülümseyerek kucağına çıktım ve kollarını başının üstüne sabitledim. "İşte buradayım."

"Bana bir kez daha çalım atarsan yemin ediyorum başın belaya girecek, Hartwell. Beni burada lanet bir çaylak gibi gösteriyorsun," diye bağırdı Maverick buz pistinin diğer ucundan ve sırıtışıma engel olamadım.

"Buna kanman benim suçum değil." Karşı kalenin etrafında bir tur atıp sopamla paka vurdum. "En eski taktik bu."

"Formanın altında ne giydiğini düşünüyorum."

"Ne olduğunu biliyorsun. Beni giyinirken izledin."

"İzledim. Şimdi de onu çıkarmak istiyorum." Gözleri parladı. "Bana en iyi hamleni göster, Kızıl. Ben büyük bir oğlanım, buna dayanabilirim."

Dilimi ısırdım. Beni gaza getirmeye çalıştığını biliyordum. Evinden çıkmadan önce bir elini bacaklarımın arasına bir elini mememe götürerek nasıl aklıma girdiyse şimdi de aynısını yapmaya çalışıyordu.

Buzda geçen bir saatin ardından terden sırılsıklam olmuştum. İkimiz de pes etmemiştik ve birbirimize böyle ayak uydurabilmemize *bayılıyordum.* Gol atmama izin vermemesini ve benim de onun için işleri kolaylaştırmıyor olmamı çok seviyordum.

Maverick kaleyi hayatı buna bağlıymışçasına koruyordu. Arka arkaya kandırmaca atışları yaptım, pakı sağa, sola, ortaya gönderip dizlerinin arasından gol bulmaya çalıştım.

Nasıl oynadığımı çözmek için ayları olmuştu bu yüzden ilk karşılaşmamıza kıyasla daha çok şut kurtarıyordu. Dezavantajlı konumda olmama rağmen pes etmedim; kollarım ağrıyana

dek defalarca paka vurdum, kaslarımın günlerce sızlayacağını biliyordum.

"Bebeğim," dedi Maverick nefes nefese. İki büklüm olmuş soluklanmaya çalışıyordu. "Durmamız gerek."

"Yoruldun mu, Miller?" Yanına gidip omzuna dokundum. "Ben devam edebilirim."

"Edebileceğini biliyorum. Sen bir makinesin." Eldivenlerini çıkarıp beni kendisine çekerek kasklarımızı tokuşturdu. "Ama birazdan havaalanına gitmen gerekiyor ve seninle duş alacak vaktim olsun istiyorum."

"İyi pazarlık ediyorsun." Gülümseyip kollarımı boynuna doladım. "Tamam. Gidebiliriz. Yenilgiyi kabul edip kazandığımı söylediğin sürece."

"Kazanmadın."

"Kurtarma oranın yüzde yetmişten azdı."

"Yetenekli kıçına karşı kaleyi koruduğum ilk seferden iyi." Kıçımı çimdikleyince güldüm. "Gitmeden önce sana göstermek istediğim bir şey var."

"Neymiş?"

"Gel hadi."

Maverick elimi tutarak buzda kaydı ve soyunma odasına giden tünele doğru ilerledi. Beni halıda dikkatle yönlendirip Ses ve Görüntü Odası yazılı bir kapının önüne getirdi.

"Seks kaseti yapmayacağız," dedim.

"Hadi ama, Kızıl."

"Sana ne video istersen gönderirim ama çizgiyi sana oral seks yapmamı kayda alman için NHL'in malzemelerini kullanmakta çekiyorum."

"Şu ağzın yok mu." Başparmağını altdudağımda gezdirdi. "Ona yapmak istediklerim..."

"O yüzden mi dolaba giriyoruz?"

"Pek sayılmaz. Gözlerini kapa, Emmy bebeğim."

Sözünü dinleyip gözlerimi kapadım ve elimi duvara dayadım. Anahtar ve kilidin açılma sesini duydum. Kapı gıcırdadı ve Maverick beni hızla içeri soktu.

"Bu bir tuzak falan mı?" diye sordum.

"Bana bir dakika daha ver." Işığın açıldığını duydum ve dolabın için aydınlandı. "Tamam. Aç gözlerini."

Gözlerimi kırpıştırarak etrafıma baktım.

Onlarca yıl öncesinin videolarının durduğu oda gitmiş, yerine küçük bir soyunma odası gelmişti.

Üzerinde DUŞ yazan kapısıyla, geniş ve parlak mavi duvarları olan *gerçek* bir soyunma odası.

Sol tarafta kocaman bir ayna ve taburesiyle bir makyaj masası vardı. Karşı köşede deri sandalyeler ve ikisinin arasında da üstünde ayçiçekleriyle dolu bir vazo bulunan bir masa duruyordu.

Sağ tarafta yeni ahşap kokan dolaplar ve uzun bir bank vardı. Askılıkta tek bir forma asılıydı.

Benimki.

"Ne?.." Yutkunup etrafıma bakındım, başım dönüyordu. "Maverick. Bu da ne?"

"Koç'la bir süredir üzerinde çalıştığımız bir şey. Boruları döşetmek ve diğer tesisat işleri için gereken izinleri almamız çok uzun sürdü bu yüzden planın biraz gerisinde kaldık. Kendine ait bir alanı hak ediyorsun. Kullanmayacak olsan bile burası senin. Takıma gelecek bir sonraki kadın burayı kullanabilir ve deplasman için şehre geldiğinde sen de kullanabilirsin."

"Aman Tanrım." Parmağımı bir gün antrenmandan sonra Maverick'in çektiği, şimdi çerçeve içinde duran fotoğrafta gezdirdim. Maverick, Hudson'ın sırtındaydı. Grant ve Ethan birbirlerine iki kulak yapmıştı. Fotoğrafın tam ortasında ben vardım, elimi alnıma koymuştum ve gözlerim parlıyordu. "Bunu benim için mi yaptın?"

"Evet." Önemli bir şey değilmiş gibi omuzlarını silkti. "Seni mutlu eder diye düşündüm."

"Hep böyle bir şey istemiştim. Bana bunu verdiğin için teşekkür ederim."

"Daha bitmedi." Maverick beni tuvaletin kapısına doğru götürdü ve gülümseyerek kapıyı açtığında keskin bir nefes aldım. "Küvet ve duş, ki erkeklerin soyunma odasında böyle lüks şeyler yok. Kimseye söyleme ama sabah antrenmanından sonra burada bir saat küvetin içinde keyif yapacağım."

Duvarda bir saç kurutma makinesiyle havlu asmak için kancalar da vardı. İkili lavabonun üzeri çiçeklerle kaplanmıştı; birinin burası bu kadar güzel görünsün diye ciddi bir emek harcadığı aşikârdı.

Maçları izleyen ve formamı giyen küçük kızların burayı görmesi için sabırsızlanıyordum. Rachel'ın bunu görmesi için. Burası spor camiasındaki kadınların bir gün meslektaşları tarafından eşit muamele göreceğine dair bana umut verdi.

"Mükemmel," diye fısıldadım. "Bayıldım, Maverick."

"Güzel." Elimi sıktı. "Daha önce hazırlayamadığımız için üzgünüm."

"Sorun değil. Benim için bir şey yapmaya bu kadar enerji harcadığını bilmek..." Susup ona baktım. "Seni çok seviyorum."

"Ben de seni seviyorum. Sen burada olmasan bile mirasın yaşayacak. Buraya Hartwell Odası adını veriyoruz."

"Bunu yapamazsın."

"Yaptım bile. Kapının üstündeki duvarda bir tabela var ve onu çıkaramazsın. Kötü şans getirir."

"*Maverick.*"

"*Emerson.* Bu konuda benimle tartışma. Kazanma şansın yok."

"Tamam." Altdudağımı ısırdım ve öne eğilip onu yanağından öptüm. "Teşekkür ederim."

"Seninle ilgilenmeme izin verdiğin için ben teşekkür ederim." Kaskımı çıkarıp sandalyelerden birine fırlattı. "Yanında olmama izin verdiğin için teşekkür ederim."

Maverick beni havaalanına bıraktığında uzun uzadıya vedalaşmadık.

Zaten önümüzdeki hafta Stars'ın üç günlük bir boşluğu olduğundan Toronto'da olacaktı. Otel odama girdiğimde onu arayacağıma söz verdim. Kapıyı açıp çantalarımı yeni evim olacak odaya bıraktım ve rahatlayıp derin bir nefes verdim.

Uzun bir gün olmuştu. Güzel ama *uzun*. Hem ruhsal hem fiziksel olarak yorulmuştum ve yol pisliğini üstümden atıp sabah ilk iş fiziksel kontrolüme gitmeden önce Maverick'le konuşmak için sabırsızlanıyordum.

Telefonumu çıkarıp ona mesaj gönderdim.

Ben: Şimdi odama girdim!

Yakışıklı Çocuk: Uçuş nasıldı?

Ben: Fena değildi. Artı tarafı, bu sefer yanımda oturan adam soğanlı sandviç yemedi.

Yakışıklı Çocuk: Soğanlı sandviç mi? Bu kulağa iğrenç geliyor.

Ben: En ufak bir fikrin bile yok. Ne yapıyorsun?

Yakışıklı Çocuk: Gel de gör.

Kaşlarımı çattım ve mesajı bir kez daha okudum.

Ben: Ne demeye çalıştığını anlamam mı gerekiyor?

Maverick cevap vermedi ve yatağa doğru geçip bilmecesini çözmeye çalıştım. Gözümün kenarında bir şey dikkatimi çekti ve başımı kaldırdığımda çığlığı bastım.

Maverick ellerini ensesinde birleştirmiş, bacaklarını çaprazlamış bir halde yatakta sere serpe uzanıyordu.

"Gelmen ne kadar uzun sürdü," dedi yavaşça ve bana tembel tembel sırıttı.

"Ne... Senin burada ne işin var?"

"Hadi ama, Emmy bebeğim." Bacaklarını yatağın kenarından sarkıtıp ayağa kalktı. "Yeni bir şehirde ilk geceni yalnız geçirmene izin vereceğimi düşünmedin, değil mi?"

"Nasıl... Ne ara... Sen buraya ışınlandın mı?" Halüsinasyon mu görüyorum acaba diye etrafa baktım. "Toronto'dayım, değil mi?"

"Öylesin." Gamzesi kendini gösterdi, kahkahası yumuşacık ve tatlıydı. "Özel jetle geldim. Zengin olmak bazen işe yarıyor. Kız arkadaşın havaalanına girdikten iki dakika sonra başka bir eyalete uçmak istediğinde mesela."

Ona ağzım beş karış açık bakakaldım, söyleyecek bir şey bulmaya çalıştım ama aklıma hiçbir şey gelmiyordu.

"Buraya gel, bebeğim," dedi sessizliği bölerek ve hemen ona koştum.

Kollarına atladım ve bana sarılıp havada döndürdü; sıcacık dudakları yanağımda, eli belimdeydi.

"Bu gelmiş geçmiş en iyi sürpriz oldu," diye fısıldadım ve geri çekilip ona baktım. "Yarınki antrenmanı ne yapacaksın?"

"Koç bana bir gün izin verdi. Artık özel hayatımla ilgili dedikodu sitelerinde bir şey okumamanın ödülü olduğunu söyledi. Aletimi herkesin içinde kontrol altında tuttuğum için bir nevi olumlu teşvik. DC'ye cuma sabahı döneceğim ve sonra da birkaç gün içinde seni yine göreceğim. Zaman su gibi akıp geçecek."

"Bu çok fazla." Burnumu çekip başımı iki yana salladım. "Senden bir an olsun bile şüphelenmedim, Maverick Miller. Ama bu başka bir seviye."

"Uçağa atlayıp kız arkadaşımı görmeye gelmek bir iş değil, Emmy bebeğim. Bu bir ayrıcalık ve o hak ettiğin güzel şeylerden sadece biri."

Kirpiklerinde bir damla gözyaşı gördüm ve uzanıp onu öptüm. "Gerçek olamayacak kadar güzelsin."

"Söyleyene bak." Omuzlarımı sıvazladı. "Ben tepende dikilmeden biraz rahatlayıp dinlenmek isteyebilirsin diye başka bir oda ayırttım."

"İstediğim son şey senden uzakta olmak. Hiçbir yere gitmiyorsun, yakışıklı çocuk."

Maverick beni yatağa çekti ve birbirimize dolanmış halde örtülerin üstüne düştük. "Seni seviyorum, Emmy bebeğim."

"Ben de seni seviyorum ve bu akşam günün sorusunu ilk sen soracaksın."

"O en kolayı." Yüzünde ışıl ışıl bir gülümseme belirdi. "Seni sonsuza dek rahatsız etmem konusunda nasıl hissediyorsun, Kızıl?"

Gözlerimi devirdim ama yüzümdeki kocaman gülümsemeye engel olamadım. "Sabırsızlıkla bekliyorum."

SONSÖZ

BİR YIL SONRA
EMMY

Civic Center tam olarak hatırladığım gibiydi.

Oyuncu koridorundaki halı aynıydı.

Eskiden maçlarda ağzımın suyunu akıtan mısır ve kavrulmuş bademin kokusunu alabiliyordum.

Güvenlik ekibi de değişmemişti, hoparlörlerden bangır bangır çalan müziği bile çok iyi biliyordum.

Sanırım burada değişen tek şey bendim.

Burada tanıdık bir şey vardı ve kısa süreliğine de olsa evde olmak güzeldi.

"İşte buradasın." Omzumun üzerinden baktım ve Hudson'ı üzerinde koruma ekipmanları ve formasıyla bana koşarken gördüm. Beni kollarına alıp etrafında döndürdüğünde güldüm. "Seni özledim, tatlı Emmy'm."

"Seni daha geçen hafta gördüm," dedim. "Misafir odamızda uyudun. Sana fazladan battaniye getirdim çünkü ev soğuktu. Mide fesatı geçiriyordun, unuttun mu?"

Saçlarıma doğru iç çekti, bunun sebebi ben miydim yoksa o akşam tıka basa yediği yemekleri mi hatırlamıştı, emin değildim.

Muhtemelen yemek yüzündendi.

"Sanki unutabilirmişim gibi. Piper'ın brownieleri çok lezzetliydi. Liam'ı bile gülümsetmeyi başardı ve o göt herif 1997'den beri gülmedi." Hudson beni dikkatle yere bıraktı ve omuzlarımı sıktı. "Seni burada görmeyi özlediğimi söylemek istemiştim. Geri gelip tekrar Stars için oynamak istemediğine emin misin?"

"Sorun sen değilsin, benim Hud. Adı Baltimore Sea Crabs olsa bile NHL'e yeni yükselen bir takımın yıldız oyuncusu olma şansını kaçıramazdım." Vücudumdan bir ürperti geçti, pençeleri olan bir maskota alışık değildim. "Hâlâ soyunma odasına gelip formamı alarak, *Sürpriz! Aptalca şakamıza kandın,* demelerini bekliyorum."

"Öyle bir şey olursa başkası kapına dayanır. Senin için uzun bir kuyruk var ve biz de ilk sıradayız. Erkek arkadaşın kararlı bir adam ve senin için olan teklif savaşını kaybettiğimizde çok mutsuz oldu."

"Büyük bir oğlan o. Onu evde yeterince görüyorum ve kendi hayatlarımızı yaşamak için biraz uzak olmak da iyi. Şakalarını günde üç kez dinlemeyince onlara gülmek daha kolay oluyor." Etrafa baktım, tünelin bu kadar sessiz olmasına şaşırmıştım. Maç gününde genelde insanla dolup taşardı ve ama şu an ürkütücü derecede sessizdi. "Maverick nerede, bu arada?"

"Hiçbir fikrim yok," dedi Hudson. "Onu son gördüğümde soyunma odasında duş başlığını karaoke mikrofonu olarak kullanıyordu."

"Tanrım." Maverick'in saçlarında şampuanla korkunç bir şarkı söyleyip takım arkadaşlarını sinir edişini gözümde canlandırınca gülümsemeden edemedim. "O adamı seviyorum."

Ona onu sevdiğimi ilk söylediğim günkü kadar âşıktım. Her çift gibi bizim de iniş çıkışlarımız olmuştu ama şimdi denkleme bir de farklı takımlar için oynamamız eklenmişti.

Toronto'yla transfer gerçekleştikten sonra sezonu Stingrays'le bitirmiştim. Hatta eleme maçlarının ilk turunda Maverick'le yüzleşmede karşı karşıya gelme şansım bile olmuştu ama Stars'a 4-0 yenilmiştik.

Maverick bunu sürekli başıma kakmayı seviyordu.

Geçen sezon sonrasında menajerime Baltimore'da kurulmasına onay verilen yeni bir takım için bir telefon gelmişti. Kadrolarını tecrübeli oyuncularla seçmelerin ilk sıralarında alınan oyunculardan oluşturmak istiyorlardı. Bana dört yıl için yirmi milyon dolarlık bir sözleşme teklif ettiklerinde buna hayır diyecek halim yoktu.

Para güzeldi, maddi olarak ne kadar şanslı olduğumu küçümsemek ayıp olurdu ama Sea Crabs'le sözleşme imzalamak aynı zamanda Maverick'le birlikte evimiz olan yere geri gelmek demekti. DC'nin hemen dışında tüm arkadaşlarımızı ağırlamaya yetecek kadar büyük bir ev. Arenaya arabayla kırk beş dakikalık mesafedeydi ve Civic Center'a da sadece yirmi dakika uzaklıktaydı.

Bitkilerim için bol bol güneş ışığı girebilen kocaman pencereleri vardı. Babam ziyarete geldiğinde kalabilmesi için bir yatak odası ve June için ayırdığımız, duvarlarını pembeye boyadığımız başka bir yatak odası daha vardı.

Maverick kitaplarım için elleriyle bir kütüphane yapmıştı ve aynı çatının altında uyuduğumuz her gece, sanki dünyada olmak

istediği başka hiçbir yer yokmuş gibi yanıma uzanıp omzumun üzerinden kitabımı okuyordu.

Maverick başıma gelen en güzel şeydi ve ben hayatımda daha önce hiç bu kadar mutlu olmamıştım.

"O adamı ben de seviyorum." Hudson başımın tepesini öptüğünde ona gülümsedim. "Soyunma odasına gitsem iyi olacak. Seni görmek güzeldi, Emmy."

"Bu hafta bize uğra. Cheesecake yapmayı öğreniyorum ve tadına bakacak bir kobaya ihtiyacım var."

İnledi. "Mavvy'ye söyleme ama favorim sensin."

"Bunu kesinlikle ona söyleyeceğim. O egosunu biraz indirmek lazım." Ona bir kez daha kısaca sarıldım. "Buzda görüşürüz?"

"Beni göreceksin." Bana muzip bir gülümsemeyle baktı. "Çok kısa süre sonra hem de."

"Tamam, tuhaf herif." Gülerek ona el salladım ve deplasman oyuncuları için ayrılan soyunma odasına ilerledim.

Piper hızla bana doğru koşmaya başladığında daha iki adım bile atmamıştım. Ellerini başının üstünde sallarken bir kuşa benziyordu.

"İşte buradasın," dedi ve kolumu çekiştirdi. "Sana buzun üstünde ihtiyacım var."

"Artık Stars için oynamadığımı biliyorsun, değil mi?"

"Tabii ki biliyorum. Basın kapılar taraftarlara açılmadan önce iki Orta-Atlantik takımının törensel bir başlama atışı yapmasını istiyor," diye açıkladı ve beni avucumun içi gibi bildiğim piste doğru sürükledi. "Bu akşam için tüm biletler satıldı."

"Giyinmedim bile. Hâlâ normal kıyafetlerimleyim."

"Sorun değil. Sadece kısa bir fotoğraf çekimi olacak, sonra geri dönebilirsin."

"Tamam," dedim iç geçirerek. "Ama sırf seni sevdiğimden."

Piste çıktığımızda Maven'ı buza serilmiş bir halının üstünde elinde kamerasıyla otururken gördüm. Maverick yanında duruyordu, saçları geriye doğru taranmıştı ve kısa kollu tişörtünün altından dövmeleri görünüyordu. Henüz formasını giymemişti ve yaklaştığımı duyunca başını kaldırdı.

"Selam Emmy bebeğim." Sırıtıp elini bana doğru uzattı.

"Selam." Bakışlarım göğsüne, tişörtünün altında saklanan en yeni dövmesine kaydı. İki hafta önce benim el yazımla *Emmy'nin yakışıklı çocuğu* yazdırmıştı. "Burada ne işin var?"

"Tanıtım amaçlı fotoğraf çekimi. Yüzleşme pozu vermemizin iyi bir reklam olacağını düşündüler ve bunun için de tabii ki en çekici insanları seçtiler."

"Grant'i göremiyorum," diye ona sataştığımda alnımı öptü. "Ayrıca yüzleşmede kıçına tekmeyi basardım."

"Neden bahsettiğini bilmediğinde çok tatlı oluyorsun, Kızıl." Başparmağını pantolonumun belinde gezindiğinde ürperdim. "Güzel bir gün oluyor mu, bebeğim?"

"Şimdi daha da güzelleşti. Soyunma odasında karaoke yaptığını duydum."

"Yapıyordum. Keyfim yerinde. Güzel bir gün. Şu dünyadaki favori kızıma karşı gösteri maçına çıkacağım ve vaktin geri kalanında da yedek kulübesinde oturup kıçını hayranlıkla izleyeceğim. Bunun daha iyi ne olabilir ki?"

"Pek fazla şey olamaz." Kollarımı beline dolayıp başımı göğsüne yasladım. "Şu çekime başlasak iyi olacak sanırım."

"Ne zaman hazır olursanız artık harika olur," diye seslendi Maven ve gülümsedim.

"Seni beklettiğim için özür dilerim, Mae." Geri çekildim ve iki tane sopa alıp bir tanesini Maverick'e uzattım. "Nasıl durmamızı istiyorsun?"

"Şurada durup skor tabelasına bakarsan çok iyi olur, Emmy. Mavvy, sen de burada dur, lütfen. Önce sırt sırta çekelim."

Mae bize poz verdirip fotoğraflarımızı çekti. Maverick kıçımı çimdiklediğinde gülüp elini uzaklaştırdım.

"Bu tatlı görüntü için teşekkürler. Çok iyi oldu. Şimdi yüz yüze dönün, ben de pakı getireceğim."

Arkamı döndüğümde Maverick dizinin üstündeydi. "Neden patenlerini bağlıyorsun? Lütfen bana güzel bir kareyi mahvettiğini söyleme."

"Patenlerimi bağlamıyorum."

"O zaman yerde ne işin var?"

"Çünkü günün sorusunu sormam gerek ve bu soruyu buradan sormak daha kolay."

Ona kaşlarımı çatarak baktım. "Felç mi geçiriyorsun?"

"Hayır." Sırıttığında iki gamzesi de yanaklarında belirdi. "Bu oyunu ilk oynamaya başladığımız zamanı hatırlıyor musun?"

"Bu oyunu oynamayı kabul etmemin tek sebebi beni yalnız bırakacak olmandı ama nasıl olduysa o günden beri bir kere bile yalnız kalmadım."

"Ne kadar ilginç, değil mi? Sanki uzun vadeli bir plan yapmışım gibi. Buraya gel, Emerson," dedi ve tenim karıncalandı. Tam adımı kullanmayı bırakalı çok olmuştu. Ona yaklaştığımda elimi tuttu. "Senden oynamanı istedim çünkü bunun seni tanımak için iyi bir yol olacağını düşünmüştüm. Ördüğün duvarları aşmak ve zorla benden hoşlanmanı sağlamak için."

"Stockholm Sendromu sonunda etkisini göstermeye başladı sanırım."

"Çok ukalasın," diye mırıldandı kısık sesle ama yüzündeki gülümseme silinmemişti. "Birbirimize aklımıza gelen en rasgele şeyleri sorup birkaç hafta sonra bundan sıkılırız diye düşünmüştüm ama ben sormaya sen de cevap vermeye devam ettin. O sorularla birbirimize içimizi açtık ve zamanla da âşık olduk."

"Evet." Ben de ona gülümsedim, başparmağı parmak boğumlarımı okşuyordu. "Olduk."

"Bir noktada benim için oyunun amacı değişti. Daha sinsi sorular sormaya başladım. Bunları fark etmedin ki buna inanamıyorum çünkü sen tanıdığım en zeki insansın. Bugünü çok ama çok uzun zamandır sabırla bekliyordum."

"Bugünü mü?" Yüzümü buruşturdum. "Özellikle bugünü mü?"

"Evet. Beş yüz soru olacaktı, hatırladın mı? Bugün o şanslı beş yüzüncü soru zamanı."

"Çetele mi tutuyordun?"

"Buzdolabındaki üstü çentikle dolu o yapışkanlı kâğıtların ne için olduğunu sanıyordun?"

"Bilmem," dedim ve sanki çok önemli bir şey oluyormuş gibi hissettim. "Orgazm sayısı?"

"Sana beş yüzden katbekat fazla orgazm yaşattım."

"Hımm, öyle mi?" Yanağıma hafifçe vurdum. "Bundan pek emin değilim."

Kahkahalara boğuldu. "Seni seviyorum, Emmy. Kalbindeki o ateşi. İnatçılığını. Bir şeyleri kolayca kazanmama izin vermeyişini ve çabuk parlamanı olmanı seviyorum. Seninle tanıştığımdan beri

tek bir kötü günüm olmadı ve ikimiz seninle güzel günler yaşamaya devam edeceğiz, bebeğim, hem de uzun bir süre boyunca."

"Ben de seni seviyorum." Yanağını avucuma aldım ve parmaklarımı çenesine doğru kaydırdım. Sakal bırakıyordu, bir de ben daha da seksi olmasının imkânsız olduğunu düşünüyordum. "Seni o kadar çok seviyorum ki bu iki kelime yeterli gibi gelmiyor. Seni düne göre daha çok seviyorum ve bu akılalmaz bir şey çünkü bunun mümkün olduğunu düşünmüyordum."

"Her şey mümkün."

"Justin Bieber şarkısında dans etmek gibi mi?"

"Aynen öyle."

Elini cebine atıp bir kutu çıkardı.

Kadifeden, üstünde menteşeleri olan bir kutu.

"O da ne?" diye sordum fısıltıyla.

"En iyi soruyu sona saklamam gerekiyordu, değil mi ama?" Maverick kutuyu açtı, içinde elmas bir yüzük vardı. Bugüne kadar gördüğüm en parlak yüzüktü ve ben seçseydim alacağım şeydi. "Emerson Rose Hartwell. Hayatımın aşkı. Takım arkadaşı olma şansına eriştiğim en sağlam hokey oyuncusu. Tatlı kızım ve hayallerimin kadını. Benimle evlenir misin?"

Kollarımı boynuna doladım ve geriye doğru düştük. Maverick güldü ve dudaklarını benimkine hafifçe bastırdı ama ben daha fazlasına ihtiyaç duyarak tişörtüne yapıştım.

"Bana cevap vermedin," dedi ve onu yarınlar yokmuş gibi öptüm.

"Cevabım yeterince açık değil mi?" Gözümden akan bir damla yaşı sildim. Bir an sonra Maverick'in de yüzünde şapşal bir gülümsemeyle ağladığını gördüm. "Evet, *elbette* seninle evlenirim. Eşin olmak beni dünyanın en şanslı kızı yapar."

Arkamda alkışlar koptu, tüm Stars oyuncuları bize doğru geliyordu.

Hudson bir konfeti patlattı ve Grant üzerinde, *Dünyadaki en büyük sike evet dedi!* yazan bir tişörtü havaya kaldırdı. Ethan'la Seymour'ın ellerinde üstünde neredeyse yüz imza olan bir pankart vardı ve Piper o kadar çok ağlıyordu ki Liam onu sopasıyla buzun üstünde çekmek zorunda kaldı.

Somurtkan kalecinin yüzünde bile bir tebessüm vardı.

Dallas, June'u amcasına doğru gitmesin diye tutmaya çalışıyordu ve Reid de telefonunu cebine sokmuş bütün dikkatini bize vermişti. Lexi ve Maven el ele tutuşmuş zıplıyorlardı. Başımı kaldırdığımda babamı sahanın ortasına bakan locada, yanında Duke ve Grady'yle birlikte bana el sallarken gördüm. En sevdiğim insanların hepsi en sevdiğim yerdeydi ve istesem de bundan daha iyisini hayal edebileceğimi sanmıyordum.

"Sadece onunla evlenmediğini biliyorsun," dedi Ethan ve yanıma geldi. "Hepimizi alıyorsun."

"Koca bir paket gibi düşün," diye ekledi Riley ve Maverick'in yanağını öptü. "Bir alana yirmi iki tane bedava."

"Bu oranı sevdim." Connor'ın elini sıktım ve gözlerimi sildim. "Tanıtım fotoğrafı falan yok, değil mi?"

"Hayır. Sadece seni dikkat çekmeyecek şekilde buraya getirmem gerekiyordu." Maverick yüzüğü bana takıp parmağını elmasın üzerinde gezdirdi. "Benim."

Sözleri elinin üstündeki dövmeyle aynıydı ve *o* sanat eseri bedenindeki favorimdi.

"Ben hep senindim." Elimi havaya kaldırdığımda yüzük arenanın ışıkları altında parladı. "Sen sadece beni koluna takıp millete hava atmak istiyorsun."

"Belki senin benimle hava atmanı istiyorumdur," dediğinde gözlerimi devirdim.

"Bu hiç de kulağa senlik bir şeymiş gibi gelmiyor. İnsanlara en büyük sik tişörtünün gerçekten aletinin boyutuyla değil davranışlarınla alakalı olduğunu söyleyeceğim."

"Önümüzdeki elli yıl boyunca benimle konuşmanı hangisi sağlayacaksa artık," dedi Maverick.

"Ben de günün sorusunu sormalıyım."

"Yoksa *bana* evlenme mi teklif edeceksin? Her zaman kolyemle uyumlu göz alıcı derece parlak bir şeyim olsun istemişimdir."

Elini tutup parmak uçlarını öptüm. Arkadaşlarımız biraz geri çekilip bizi yalnız bıraktılar, kimisi soyunma odasına giderken kimisi de fotoğraflar için gülümseyerek poz veriyordu.

"Ben sana ışıl ışıl parlayan bir yüzük alırım, yakışıklı çocuk."

"Günün sorusu nedir, Emmy bebeğim? Bu akşam kıçıma ne kadar çok tekmeyi basmak istediğin mi? Çünkü bunu denediğini görmek isterim, bebeğim."

"Yüzük de oldukça kalıcı ama sadece sana ait olan ve benimle mezara gidecek bir şeye ne dersin?"

Maverick tek kaşını kaldırdı. "Ne saklıyorsun, Kızıl?"

Tişörtümün yakasını aşağı çekiştirdim ve dün öğleden sonra yaptırdığım dövmeyi gösterdim. Kalın harflerle Maverick'in el yazısıyla mememin hemen üstünde, boynumu tutarken dokunmaktan hoşlandığı o yerde *benim* yazıyordu.

"Seninkiyle aynı," diye fısıldadım. "Herkesin bilmesini istiyorum."

"Lanet olsun," diye inledi ve elini uzatıp yavaşça parmaklarını harflerin üzerinde gezdirdi. "Sanki seni daha fazla sevemezmişim gibi gidip bir parçamı tenine dövme yaptırmışsın."

"Beğendin mi?"

"*Beğenmek mi?* Seni soyunma odasına sürükleyip dizlerinin üzerine çöktürmeme on saniye falan var. Belki bir sonraki dövmen benim adım olur. Her bir parçan bana ait olsun istiyorum, Emmy bebeğim."

Gülümsememi bastırmak için altdudağımı ısırdım.

Bu çoktan olmaya başlamıştı bile.

"Kendine fazla güveniyorsun."

"Başka türlü olsun ister miydin?"

"Hayır, yakışıklı çocuk." Elini öptüm ve onu buzun üstüne sürükledim. "Kesinlikle istemezdim."

TEŞEKKÜRLER

Burası her zaman kitabın en zor kısmı oluyor çünkü bu hikâye bazı harika insanların yardımı olmadan yazılamazdı.

Öncelikle, okuduğunuz için size teşekkür ederim. Kelimelerime harcadığınız her dakika ve Maverick'le Emmy'nin hikâyesini okuduğunuz için minnettarım. Umarım siz de onları benim sevdiğim kadar sevmişsinizdir. Sevdiyseniz Amazon ya da Goodreads'te yorum yaparsanız çok sevinirim. Benim gibi küçük çaplı yazarlar için olumlu yorumlar harika fırsatlar yaratıyor!

Bu metni kaba taslak bir halde gören beta okuyucularıma teşekkür ederim. Geri bildirimleriniz ve bu hikâyeyi daha da iyi hale getirmeme yardım ettiğiniz için teşekkürler.

Düzelti konusundaki yeteneklerin ve esnekliğin için teşekkür ederim, Kristen. Geri bildirimlerin benim için hep çok kıymetli oldu.

Bu kelimelere harcadığın zaman ve emek için teşekkür ederim, Britt. Bunu e-postamda söylediğimi biliyorum ama tekrar dile getirmek zorundayım: Sen olmasan bu kitap olmazdı. Bu hikâyeyi hayata getirmek için gösterdiğin kararlılığı düşündüğümde duygusallaşıyorum. Sabrın için sana ne kadar teşekkür etsem az ve seninle çalışmak çok büyük bir keyif. Sana çok minnettarım.

Chole, bu HARİKA kapak için teşekkürler. Serinin geri kalanının nasıl olacağını görmek için sabırsızlanıyorum.

ARC başvurularını, kapak tanıtımlarını ve akla gelen her şeyi yönettiğin için teşekkür ederim, Ellie (@lovenotespr)! Sen resmen süper kahramansın!

Mikey ve Riley'ye: Siz benim favorilerimsiniz ve sizi kelimelerle ifade edemeyeceğim kadar çok seviyorum.

Son olarak da kitap dünyasına teşekkür ederim. İnceleme yazılarınız, yorumlarınız, karakterlerim için yazdığınız coşkulu mesajlarınız ve yazarlara gösterdiğiniz bu ilgi için teşekkür ederim. Bu işi eğlenceli kılan sizlersiniz ve buna hayatım diyebildiğim için kendimi çok şanslı hissediyorum. ⋆